

LÔI MỄ
雷米

Răng khôn

智齿

Truyện trinh thám

Dịch giả Hương Ly

Giới Thiệu Tbooks

The banner features a dark blue background on the left and a red-to-purple gradient on the right. On the left, the text 'ƯU ĐÃI THÀNH VIÊN' is written in large, bold, red capital letters. Below it, three green checkmarks are followed by the following text: 'Tặng 10GB lưu dữ liệu sách', 'Tạo thư viện riêng bản thân', and 'Download Nhanh trực tiếp, không quảng cáo'. At the bottom left, an orange button contains the text 'ĐĂNG KÝ NGAY GIẢM 30%'. On the right, the 'TBooks' logo is displayed in white and red. Below the logo, a yellow starburst graphic says 'Giảm 30%'. To the right of the starburst, there is a collection of colorful book covers, including titles like 'NIUTON', 'HAY', 'HÉLEN', 'EDIXON', and 'MỘT TAY KINH HỌC'.

TBooks – Ứng Dụng Giúp Bạn Download, Lưu Trữ Ebook và tạo thư viện Ebook riêng mình.

Website: [Tbooks.Cloud](https://tbooks.cloud)

Thư Viện Sách Kindle tải trực tiếp: [Thư Viện Kindle](#)

List Sách Tbooks: [Link](#)

Đây Là Ứng Dụng Giúp Bạn Lưu Trữ Ebook và tạo thư viện riêng mình, Tbooks Cloud giúp các bạn dùng kindle, Android, Iphone, Windows có thể tải ebook từ internet dễ dàng, ngoài ra bạn còn có thể tạo một thư viện riêng cho mình trên ứng dụng từ nay cần gì bạn có thể tải về nhanh chóng không cần chép vào máy nặng máy, tốn pin máy đọc sách, không còn nỗi lo mất ebook vì tất cả ebook lưu trên cloud. Ưu điểm TBooks so với App ebook, sách khác thị trường:

- Upload file ebook tới 100mb
- Tạo thư viện ebook cá nhân, có thể chia sẻ bạn bè.

- Kho data lớn 50.000 ebook nhiều thể loại, có thể nói kho ebook lớn nhất Việt Nam cập nhật thêm mỗi ngày
 - Tải trực tiếp click là download ngay không cần chờ đợi
 - Giao diện đơn giản chỉ có hiển thị bìa sách và tìm kiếm.
 - Nhiều định dạng file Azw3/Epub/Pdf/Mobi phù hợp cho tất cả thiết bị
 - Giao diện nhiều thiết bị điện thoại, ipad, ngay cả máy đọc sách như kindle luôn nhé, này đảm bảo chỉ Tbooks Cloud mình là thân thiện nhất theo mình biết. -Sử dụng cloud server riêng, tự mình setup chứa ebook
 - Tự động backup dữ liệu mỗi ngày tránh sự cố mất data
 - Có ứng dụng cho điện thoại Android. Phiên bản web app cho ios, máy đọc sách kindle
 - Tham gia group cộng đồng chia sẻ ebook hay
- Website: [Xem Thêm Sách Khác Tại Tbooks](#)

Lời nói đầu CÁI GIÁ CỦA SỰ ĐAU ĐỒN

Ó một lần tham gia hoạt động, người bên phụ trách giới thiệu tôi, thầy giáo Lôi Mễ đã xuất bản rất nhiều tác phẩm, xếp chồng lên cũng cao

C bằng chiều cao cơ thể tôi. Tôi nghĩ thầm, mấy cuốn sách đó, dựng đứng lên cũng không đủ mà. Nhưng giờ cộng thêm tập truyện ngắn, truyện vừa Răng khôn đang ở trước mặt các bạn đây, chắc là đã đủ rồi.

Với vai trò là một tác giả nghiệp dư, tôi không trải qua quá trình sáng tác truyện cực ngắn, truyện ngắn, truyện vừa rồi mới đến tiểu thuyết. Tác phẩm đầu tay của tôi chính là cuốn tiểu thuyết Độc giả thứ 7 trong series Tâm lý tội phạm. Điều này khiến tôi cảm thấy thật may mắn và vui mừng. Dù sao thì tôi cũng chưa từng được bồi dưỡng qua những lớp học chuyên nghiệp về sáng tác, đã tự bắt tay sáng tác luôn truyện dài. Thế nhưng, luôn có một số ý tưởng, khó có thể biểu đạt được thông qua một câu chuyện dài. Hơn nữa, trong khi nhận lời hẹn bản thảo với một số tạp chí, tôi luôn có cảm giác muốn thử sức, dự định dùng truyện ngắn, truyện vừa để khiêu chiến với bản thân. Thế nên đã có một số tác phẩm như *Mặt trời mọc*, *Răng khôn*, *Tro tàn của chiếc bóng*, *Trở thành Ông Doãn Bình*, *Lúm đồng tiền*, *Mối quan hệ tay ba* trong chặng đường sáng tác của tôi.

Ban đầu, tôi cứ tưởng viết truyện ngắn là việc vô cùng đơn giản. Thế nhưng, sau khi đặt bút, tôi mới phát hiện ra những gì gọi là kinh nghiệm viết lách đều không dùng được. Trong tiểu thuyết mấy trăm nghìn chữ, khoảng không gian dành cho tác giả dịch chuyển co duỗi rất thoải mái. Nhưng trong giới hạn của truyện tương đối ngắn thì việc cần phải hoàn thành việc kể tỉ mỉ các tình tiết, tạo dựng nhân vật và kể chuyện tình cảm, thực sự là rất khó khăn. Tiểu thuyết giống như một cây đại thụ sum sê cành lá và gốc rễ đan xen chằng chịt, còn truyện ngắn thì lại giống như một bồn cảnh sơn thủy tinh xảo. Tuy nó nhỏ xinh, nhưng vẫn cần nhìn rõ núi là núi, nước là nước. Nó yêu cầu tác giả trong một khoảng thời gian ngắn tập trung trí lực, huy động toàn bộ sự nhiệt tình và sức sáng tạo để bùng nổ một lần. Nếu như hình dung tiểu thuyết thành một bộ phim truyền hình dài tập chậm rãi, thì truyện vừa và truyện ngắn chính là một bộ phim điện ảnh tập trung dày đặc các trọng điểm.

Như vậy, tôi cứ coi truyện ngắn, truyện vừa thành một vở kịch sáng tác cho chính mình xem.

Cho nên, khi sáng tác, tôi coi đôi mắt mình thành một chiếc máy quay, thiết kế ánh sáng, chọn góc cảnh quay.

Tôi nhìn thấy Lý Pha với vầng ánh sáng bao phủ toàn thân dốc sức lao chạy trên con đường ẩm ướt;

Tôi nhìn thấy Giang Á, Dương Tiểu Trúc ngồi trong căn phòng học tối tăm, bóng dáng Đằng Hiếu ẩn hiện giữa hai người bạn họ

Tôi nhìn thấy dấu vết hai hình người cháy khét đang ôm chặt nhau, như những cái bóng đã bị hóa thành tro;

Tôi nhìn thấy anh Trảm đang bước từng bước hướng về phía hòng súng đang run rẩy trong tay Vương Đào dưới cơn mưa tầm tã nơi con hẻm.

Tôi nhìn thấy Lỗ Kim Đường vác Minh Lệ đang hấp hối mà lao chạy, dưới ánh trăng, lộ ra hàm răng đen ngòm ghê rợn như dã thú.

Tôi coi những tác phẩm này là vở kịch hay, điều may mắn là, phần lớn trong số này cũng đều đã được hoặc sắp được xuất hiện trước mặt các bạn dưới hình thức phim điện ảnh. Bộ phim điện ảnh *Manh nha* được chuyển thể từ ba tác phẩm *Trở thành Uông Doãn Bình*, *Mối quan hệ tay ba*, *Tro tàn* của chiếc bóng hiện đang trong giai đoạn sản xuất; Bộ phim điện ảnh *Răng khôn* chuyển thể từ tác phẩm cùng tên đã được lọt vào danh sách đặc biệt trình chiếu trong Liên hoan phim quốc tế Berlin lần thứ 71, đồng thời trong Giải thưởng của Hiệp hội Phê bình điện ảnh Hồng Kông năm 2021, đã đoạt giải thưởng Phim điện ảnh xuất sắc nhất và giải thưởng Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Trong đợt bình chọn giải điện ảnh Kim Tượng lần thứ 40 của Hồng Kông, *Răng khôn* đã trở thành tác phẩm điện ảnh nổi bật nhất với tổng cộng 14 giải đề cử.

Tập truyện ngắn, truyện vừa này là một lần hồi ức lại chặng đường sáng tác của tôi trong suốt 16 năm qua, trong đó bao gồm những truyện ngắn tôi đã từng giới thiệu, còn cả truyện vừa mới nhất có tiêu đề *Mặt trời mọc* chưa ra mắt. Tập truyện ngắn, truyện vừa này được đặt tên là *Răng khôn* không chỉ bởi vì cho đến thời điểm này, nó là tác phẩm có được thành tựu lớn nhất trong tất cả các tác phẩm điện ảnh được chuyển thể từ tác phẩm của tôi, điều quan trọng hơn, tôi hy vọng dùng tập truyện này để tưởng niệm người bố vợ vừa mới mất năm ngoái của tôi.

Ông là một người già đáng kính. Là một kỹ sư công trình, ông không thực sự hiểu hết về các tác phẩm của tôi. Thế nhưng, vào đầu năm 2021, khi biết tác phẩm điện ảnh *Răng khôn* được đề cử tham dự Liên hoan phim quốc tế Berlin lần thứ 71, bố vợ tôi đã vô cùng phấn khởi. Kỳ thực, ông không hề biết rõ hạng mục giải thưởng và ý nghĩa của nó, nhưng đáng vẻ hào hứng với ánh mắt rạng ngời liên tục hỏi hặn của ông vẫn luôn in đậm mãi trong tôi.

Tôi đặt tên truyện là *Răng khôn*, thực ra là muốn miêu tả một nỗi đau không hề có chút giá trị nào. Quả thực, sự ra đi của bố vợ khiến cho tôi và gia đình vô cùng đau xót. Thế nhưng, tôi thường nghĩ, nếu nỗi đau đã không thể nào né tránh được, vậy thì, sự xuất hiện của nó chắc chắn là có một ý nghĩa nào đó. Biết đâu, chúng ta có thể rút ra được nguồn sức mạnh từ trong nỗi đau, học được yêu thương và trân trọng, khiến cho vết thương cuối cùng cũng liền sẹo, để lại trong lòng chúng ta một vị trí kiên cố, nhắc chúng ta không thể quên, không được quên. Nếu đúng như vậy, tất cả những nỗi đau chúng ta đã trải qua, sẽ không phải là không hề có chút giá trị nào nữa.

Thẩm Dương,

3-2022

Truyện thứ 1 **MẶT TRỜI MỘC**

Thế giới ngập tràn hơi thở của sự buồn bực bất an, bởi vì mỗi người chúng ta đều nóng lòng muốn được giải thoát khỏi xiềng xích của mình.

- Friedrich Nietzsche, Những nhận định không hợp thời -

TRẦN TRÁC

Thành phố bên ngoài cửa sổ giống như một bức tranh. Những tòa nhà phía xa xa, cây cối xanh tươi cột đèn đường đứng sừng sững lặng lẽ trầm mặc. Thế nhưng bức tranh này không phải là hoàn toàn tĩnh lặng, thỉnh thoảng cũng có ánh đèn ô tô nhấp nháy lia vào trong bức tranh, sau khoảnh khắc ngắn ngủi xé toạc bức màn, lại quay trở về sự tĩnh mịch ban đầu.

Trần Trác nhìn bối cảnh bức họa này từ khi nó là một màu đen kịt, rồi đến màu lam thẫm, lam nhạt, cho đến tận khi có từng tia sáng trắng xuất hiện nơi chân trời. Những hình ảnh đó dần dần lộ ra những đường nét rõ ràng, âm thanh ngày càng vang vọng bắt đầu lan tỏa khắp cả bức tranh - khung cảnh cũng đang dần dần trở nên sống động.

Anh đang lặng lẽ đứng trước cửa sổ, vẫn giữ nguyên tư thế như mấy tiếng đồng hồ trước. Điều này như thể khiến cho anh cũng trở thành một phần của bức tranh. Hơn nữa, chính anh cũng hy vọng như vậy. Người trong tranh, cảnh trong tranh, khoảnh vùng rõ ràng.

Anh lấy đầu mẫu thuốc lá đã cháy gần hết khỏi khoẻ miệng, nhét vào trong chai nước khoáng để ở bậu cửa sổ. Mấy chục đầu mẫu thuốc lá bị ngâm trong nước hiện lên màu nâu đậm khiến người ta phát buồn nôn.

Cô điều dưỡng đi xuyên qua làn khói mịt mù nơi hành lang, nhìn thấy Trần Trác đang quay lưng lại phía cô, định lên tiếng trách móc, chợt nhớ ra anh ta chính là chồng của người phụ nữ nằm trong phòng bệnh ICU bên cạnh, thế nên bèn biết ý tránh đi.

Cùng với sắc trời dần sáng tỏ, khu nội trú bệnh viện cũng bắt đầu trở nên huyên náo. Thế nhưng, phần lớn mọi người đều sẽ không để ý đến bóng lưng đứng sừng sững như tượng gỗ bên cửa sổ. Ai cũng

có nỗi phiền não riêng. Ở nơi này, bi hỉ chốn nhân gian đã trở nên quá đổi bình thường.

Có lẽ do đứng yên quá lâu, khi Trần Trác cảm nhận được có người vỗ vào lưng anh, quay người thôi cũng trở thành một việc vô cùng khó khăn - há miệng nhe răng - khiến cho hai người già phía sau lưng giật nảy mình hoảng sợ.

Trần Trác khuôn mặt góm ghieo, ép từ kẽ răng ra hai chữ: “Bố, mẹ.”

Bố vợ xoa hai tay, bộ dạng ái ngại muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Mẹ vợ thận trọng lấy một hộp cơm ra khỏi túi xách.

“Đại Trác à, vẫn chưa ăn gì phải không? Mẹ đem sủi cảo cho con đây.”

Trần Trác do dự giây lát, đón lấy hộp cơm hầy còn hơi ấm, đặt lên bậu cửa sổ.

Bố vợ nhoài người ra trước phòng ICU, thông qua khe cửa kính nhìn vào bên trong. Không cần nhìn, Trần Trác cũng biết trên khắp người cô vẫn bị cắm chằng chịt các loại ống dẫn, vẫn nằm yên không nhúc nhích trên giường bệnh. “Phán Phán sao rồi?”

“Vẫn vậy ạ.” Trần Trác khẽ nói, “Bác sĩ nói, nếu bệnh tình có chuyển biến gì, sẽ lập tức thông báo cho con ngay.”

“Đợi nó tỉnh lại,” bố vợ đột nhiên tỏ ra tức giận, xem tôi đánh gãy chân nó!”

“Cô ấy tỉnh lại là tốt rồi ạ.” Trần Trác cười khổ não, lôi chiếc điện thoại di động vỡ nát từ trong túi áo ra, “Rất nhiều chuyện, con cũng muốn biết lắm.”

Cơn tức giận của bố vợ dường như vẫn chưa tiêu tan hết, lại quay mũi giáo vào mẹ vợ: “Bà xem cô con gái ngoan mà bà nuôi dạy được đấy, gây ra cái việc nhục nhã xấu hổ như vậy!”

Mẹ vợ lại không hề phản bác lại, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đó, nét mặt hoảng sợ.

“Đại Trác,” bà kéo ống tay áo của Trần Trác, giọng nói như thể van nài: “Mẹ nói vài lời với con, được không?”

“Mẹ à, trước khi Dương Phán tỉnh lại, chúng ta đừng nói gì thì hơn.” Trần Trác khẽ gỡ tay bà ra, “Nếu như cô ấy không tỉnh lại, thì chúng ta càng không cần thiết phải nói gì nữa cả.”

Nét mặt mẹ vợ càng sượng sùng, há miệng định khuyên nhủ tiếp gì đó, liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ phía sau vọng tới.

Bà quay lại, thấy một cô gái trẻ để tóc ngắn đang bước nhanh tới.

“Anh Trần,” cô ta đi thẳng đến trước mặt Trần Trác, chăm chú nhìn anh ta, “nói chuyện chút nhé.”

Điều khiến mọi người bất ngờ là Trần Trác lại gật đầu, “Được.”

Đi đến lối dành cho phòng cháy chữa cháy, hai người mỗi người dựa vào một bên tường, cả hai cứ thế nhìn nhau. Trần Trác gãi đầu, phá vỡ sự im lặng trước:

“Sao cô đến đây sớm thế?”

“Không ngủ được.” Người phụ nữ hỏi vặn lại: “Anh có ngủ được không?”

Trần Trác không trả lời, lại rút từ trong túi áo ra bao thuốc lá.

Người phụ nữ nhìn chăm chăm động tác của anh, chột lên tiếng: “Cho tôi một điếu.”

Trần Trác thoáng kinh ngạc, “Cô hút thuốc à?” Người phụ nữ giơ tay ra, nét mặt thể hiện thái độ gâ hấn.

Trần Trác bất lực, đành phải rút ra một điếu đưa cho cô ta, còn châm thuốc cho cô ta nữa.

Người phụ nữ gượng gạo hút thuốc, thỉnh thoảng bĩu môi, dường như đang lằm bằm với chính mình: “Học cái xấu cũng chẳng khó, có phải vậy không?”

Trần Trác trầm mặc vài giây, “Cô muốn nói chuyện gì với tôi?”

Người phụ nữ cụp mắt xuống: “Tôi đã tìm được người mở được điện thoại di động của Vương Dĩ Nguyên rồi.”

Trần Trác ngăn người nhìn cô ta, điếu thuốc lá đang cầm trong tay bất giác run rẩy.

Người phụ nữ nở nụ cười khinh mạn: “Danh bạ cuộc gọi, tin nhắn di động, tin nhắn Wechat giữa anh ta và Dương Phán đã bị xóa sạch tinh.”

“Cũng có nghĩa là,” Trần Trác định thần lại, “Cô cũng không tìm được bất cứ chứng cứ nào à?”

“Ha! Còn tìm chứng cứ mẹ gì nữa chứ?” Người phụ nữ dường như cảm thấy lời nói của Trần Trác thật nực cười, “Khi chiếc xe tải đâm vào xe Vương Dĩ Nguyên, hai người bọn họ còn chưa kịp mặc quần nữa kia.”

Trần Trác lạnh lùng nói: “Vậy cô còn phá khóa điện thoại di động của Vương Dĩ Nguyên làm gì nữa?”

“Bởi vì tôi muốn biết họ bắt đầu như thế nào, bắt đầu từ khi nào, đứa khốn nào đã dụ dỗ đứa kia trước!” Người phụ nữ gào thét, “Ngoài hành sự trong xe, bọn khốn này còn “chơi” nhau ở chỗ nào nữa, có “chơi” ở trên giường của tôi hay không!”

Nhìn thấy đôi mắt người phụ nữ như thể sắp lồi ra khỏi hốc mắt, ngũ quan co rúm lại, Trần Trác cảm thấy vừa bất lực vừa chán ghét, quay đầu đi và hạ giọng nói: “Sự việc này e là không thể làm cho rõ được.”

“Sao lại không thể?” Người phụ nữ tiến gần thêm một bước, “Chẳng phải anh là cảnh sát sao? Chẳng phải các anh có thể khôi phục lại được thông tin trong điện thoại di động sao? Hơn nữa...”

Cô ta chỉ vào túi áo Trần Trác: “Biết đâu chừng trong điện thoại di động của vợ anh vẫn còn lưu giữ tin nhắn trò chuyện và thông tin cuộc gọi giữa hai người bọn họ thì sao.”

Trần Trác sa sầm nét mặt: “Tôi không giúp được cô đâu.” Anh định bước đi, lại bị người phụ nữ túm ống tay áo lại.

“Anh không muốn biết sao?” Người phụ nữ giọng nói sắc lạnh, từng lời thốt ra như thể lưỡi dao sắc nhọn, “Cặp sừng này anh bị cắm lên như thế nào, anh không muốn biết sao?”

“Cô về nghỉ ngơi đi.” Trần Trác hất cô ta ra, “Chồng cô cũng cần người chăm sóc.”

“Có phải là anh sợ tôi tố tiền anh không?” Người phụ nữ đột nhiên giơ một tay lên, “Hoàng Lợi Lợi tôi xin thề với trời, cho dù là Dương Phán đề nghị làm tình trong xe, tôi cũng sẽ không đòi anh bồi thường một xu nào cả.”

Trong lòng Trần Trác đã chán ghét đến đỉnh điểm, đang định mắng cho cô ta một trận, điện thoại di động trong túi áo anh chợt đổ chuông.

Trần Trác bước nhanh ra khỏi tòa nhà nội trú của bệnh viện, bước thẳng vào trong chiếc xe hơi Passat đỗ ở bên đường. Tiểu Vũ đang ngồi trên ghế lái quay sang, nở nụ cười ái ngại: “Anh Trần, chúng ta xuất phát à?”

Trần Trác ừ một tiếng, vẫn đang lấy làm vui mừng vì cuối cùng cũng thoát khỏi sự đeo bám của Hoàng Lợi Lợi, cảm giác buồn ngủ trĩu mắt chợt ập đến. Anh miễn cưỡng chống đỡ, rồi dựa vào lưng ghế ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này kéo dài đúng 40 phút, cho đến tận khi chiếc Passat đột ngột giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại. Trần Trác mở to mắt, nhất thời không biết mình đang ở đâu. Anh đang mơ màng nhìn xung quanh thì một khuôn mặt xuất hiện ngay bên ngoài cửa xe ô tô.

Chi đội trưởng Đan sốt ruột gõ cửa kính, ra hiệu cho anh xuống xe.

Trần Trác gắng gượng mở to đôi mắt vô cùng nhức mỏi của mình, mở cửa xe.

Dù đang là giữa hè, nhưng nhiệt độ lúc sáng sớm vẫn rất thoáng mát dễ chịu. Đặc biệt là ở khu vực ngoại ô, còn thêm cơn gió thổi nhẹ, Trần Trác lập tức cảm thấy tỉnh táo rất nhiều.

Anh nhìn các đồng nghiệp đang bận rộn ở dưới rãnh khô bên đường, giữa đoàn người, anh thấp thoáng nhìn thấy một đôi chân đi xăng đan cao gót, làn da trắng bệch.

“Chi đội trưởng Đan, tình hình gì vậy?”

“Bố khi, án mạng.” Chi đội trưởng Đan sắc mặt không vui, “412 ngày, mẹ nó chứ.”

Trần Trác biết ông muốn nói đến kỷ lục “Thành phố Cát Dương không án mạng” đến 412 ngày là kết thúc. Lão Đan bức bối như vậy, hoàn toàn có thể hiểu được.

“Sở vô cùng coi trọng. Cho nên biết nhà cậu có việc, vẫn phải gọi cậu đến.” Chi đội trưởng Đan nói tiếp: “Vợ cậu sao rồi?”

Trần Trác trầm mặc vài giây: “Vẫn ở phòng ICU.”

“Ôi, đúng là nhiều điều bất trắc, cậu cũng đừng mất hy vọng.” Chi đội trưởng Đan vỗ vỗ vai Trần Trác, “Cậu nắm vững phương hướng chính, còn những việc khác để nhóm Tiểu Vũ xử lý.”

“Không sao, bố mẹ vợ tôi đều đang ở bệnh viện trông nom. Người còn chưa tỉnh, tôi cũng chẳng thể làm gì được.” Trần Trác lắc đầu, “Sở cần tôi, thì tôi có mặt”

“Được, vậy vất vả cho cậu rồi. Phá xong vụ án, tôi sẽ cho cậu nghỉ phép một tuần.” Chi đội trưởng Đan cũng không khách sáo, bước đi luôn, “Tôi về báo cáo với giám đốc, tình hình hiện trường, cậu tìm Lợi Dân và Lão Trịnh nhé.”

Trần Trác nhìn theo ông lên xe và rời đi, còn mình vẫn đứng ở nguyên vị trí một lúc, quay đầu sang nhìn cái rãnh khô bên đường.

Công tác thu nhặt và cố định vật chứng đã gần hoàn thành. Dương Lợi Dân đeo găng tay, bao chân và bao đầu, quỳ xổm bên rãnh khô, lặng yên hút thuốc.

Trần Trác đi tới, cùng quỳ xổm bên cạnh anh ấy. Dương Lợi Dân chẹp chẹp miệng, đưa cho Trần Trác thuốc lá và bật lửa. Trần Trác ho khan một tiếng, giơ tay lên ngăn lại.

“Không hút nữa, hút cả một đêm rồi.” Trần Trác hất cằm về phía rãnh khô, “Chuyện gì vậy?”

“Công nhân xưởng hóa học gần đây đã phát hiện ra, vào lúc hơn 6 giờ sáng.” Dương Lợi Dân ném đầu mẫu thuốc lá ra xa, “Bước đầu nghi ngờ là cướp của giết người.”

“Cướp của giết người?” Trần Trác nhíu mày, “Vùng ngoại ô hoang vắng thế này, một người phụ nữ chạy đến đây làm gì?”

“Hi... hi.” Dương Lợi Dân đá chiếc túi đựng vật chứng lại, “Ngành nghề đặc biệt mà.”

Trần Trác cúi đầu xuống nhìn - trong chiếc túi nylon trong suốt là hai chiếc bao cao su hiệu tạp nham còn chưa xé vỏ.

“Hiểu rồi.” Trần Trác mím môi, “Có phát hiện gì không?”

“Lấy được mấy mẫu dấu chân, nhưng đều không được hoàn chỉnh.” Dương Lợi Dân ngáp vài cái, rồi lại chỉ bên đường, “Có mấy chỗ có giọt máu rõ. Phải rồi, ở phần hông chiếc quần bò của nạn nhân có bùn.”

“Bùn à?” Trần Trác chớp mắt, “Từ hôm qua đến giờ không có mưa mà.”

“Đúng vậy.” Dương Lợi Dân cười, “Phần hông của nạn nhân tiếp xúc với mặt đất, bụi kết hợp với sương sẽ hình thành nên bùn.”

Trần Trác suy ngẫm một lúc, “Lợi Dân...”

“Thời gian hình thành sương là khoảng thời gian từ 11 giờ đêm hôm qua đến 4 giờ sáng hôm nay.” Dương Lợi Dân gật đầu, “Đây chính là khoảng thời gian xảy ra vụ án.”

“Đây là hiện trường đầu tiên à?”

“Vẫn chưa thể đưa ra kết luận.” Dương Lợi Dân uể oải giơ tay lên, “Cậu hỏi Lão Trịnh xem.”

Tâm trạng của bác sĩ pháp y Trịnh có vẻ không được tốt lắm. Lúc này, anh đang thờ dốc chỉ huy mấy người cảnh sát khiêng xác người phụ nữ từ dưới rãnh khô đặt lên tấm nilon trải ở bên đường.

Độ tuổi của nạn nhân không lớn, ánh chừng khoảng 25 đến 30 tuổi, cao ráo và đầy đặn. Trên người mặc một chiếc áo phông ngắn tay màu hồng, bên dưới mặc một chiếc quần bò xanh nhạt, chân đi đôi xăng đan cao gót màu bạc. Thi thể đang trong giai đoạn co cứng nhất, sau khi được di chuyển đến bên đường, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu.

Lão Trịnh quỳ xuống tấm bạt nilon, tỉ mỉ quan sát tình hình mặt ngoài tử thi, khẽ giọng làm bầm.

Trần Trác cũng cúi người xuống, nhìn thấy trên phần ngực tử thi nữ có một mảng máu lớn và có mấy vết rách trên ống tay áo phông.

“Chết do mất máu quá nhiều à?”

“Những vết thương này đều không lấy mạng cô ta.” Lão Trịnh lấy kẹp thận trọng kẹp nếp da bị rách trên cổ thi thể, “Nhát dao này mới là trí mạng - cửa cổ.”

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Trác, thoát tiên ngăn người.

“Sao cậu lại đến?” Lão Trịnh thoáng ngại ngùng, “Thế... cô ấy sao rồi?”

Trần Trác im lặng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào tử thi. Tiểu Vũ dùng ánh mắt ngăn Lão Trịnh hỏi tiếp. Lão Trịnh hậm hực tự nói đỡ cho mình, “Đã điều cậu đến đây, Lão Đan đúng là cuống quá rồi.”

Dương Lợi Dân cũng đi đến, “Lão Trịnh, trên mặt đường có vết máu rõ - cô ta là sau khi chết bị di chuyển đến đây phải không?”

Lão Trịnh suy ngẫm vài giây, giơ chân đá chiếc xẻng sắt vào trong rãnh khô, “Tiểu Vũ, đào đất đi.”

“Đào đất ư?” Tiểu Vũ ngạc nhiên, “Đào đất gì chứ?”

“Đất nào có dính máu, đều đào cả lên.”

Tiểu Vũ trừng mắt với Lão Trịnh một cái, rồi nhảy xuống rãnh khô.

Trần Trác đứng thẳng dậy, lại quay sang Dương Lợi Dân: “Đã xác định được thân phận của người chết chưa?”

“Chưa thể.” Dương Lợi Dân lắc đầu, “Điện thoại di động, ví tiền, căn cước công dân đều không có - cho nên tôi nghi ngờ đây là giết người cướp của.”

“Tôi cũng cho là như vậy” Lão Trịnh không buồn ngẩng đầu lên, chỉ vào cổ tử thi, “Cô ta chắc là có đeo sợi dây chuyền, cũng bị cướp đi rồi - trên da có vết trầy xước.”

Trần Trác thở dài, “Trước tiên hãy xác định thân phận của cô ta đã. Cô ta rõ ràng là đến đây để làm ăn, điều tra vị khách làng chơi cuối cùng giao dịch với cô ta.”

Rất nhanh chóng, một đồng đất kích cỡ vừa phải đã xuất hiện bên dưới rãnh. Tiểu Vũ vừa lau mồ hôi vừa vẫy tay gọi Lão Trịnh: “Trịnh lão gia, anh đến xem thế nào.”

Lão Trịnh nhảy xuống rãnh khô, quỳ xồm xuống bên cạnh đồng đất, quan sát một lượt, rồi lại nắm một chút đất, tỉ mỉ vôn về nơi đầu ngón tay.

“Chỗ đất có máu đều ở đây hết à?”

“Chắc là... vậy.” Tiểu Vũ hơi bồn chồn, gãi gãi đầu, “Cũng hòm hòm rồi.”

“Hòm hòm cái con khỉ!” Lão Trịnh sa sầm mặt, chỉ vào hố đất, “Đây chẳng phải đều là đất dính máu sao?”

Trần Trác cũng nhảy xuống, túm ngay lấy cái xẻng sắt, khế đẩy Tiểu Vũ ra, “Để tôi.”

Tiểu Vũ hoảng quá, vội ngăn anh lại, “Anh Trần, để tôi làm được rồi...”

“Cậu dẫn theo mấy người đến công xưởng hóa học để hỏi thăm.” Trần Trác kiên quyết nói, “Rồi điều tra xem ở quanh đây có nhà nghỉ theo giờ không”

Lão Trịnh cũng không kìm nổi, “Cậu Trác, tôi không có ý đó...”

Lời chưa dứt, Dương Lợi Dân vội ra hiệu bằng mắt với anh, Lão Trịnh biết ý, lập tức im bặt không nói tiếp.

Tiểu Vũ và mấy cảnh sát vội vã rời khỏi đó. Bên rãnh khô chỉ còn lại ba người là Trần Trác, Lão Trịnh, Dương Lợi Dân. Trần Trác không nói lời nào, chỉ lặng lẽ đào đất, trên trán anh nhanh chóng toát đầy mồ hôi. Anh bèn cởi luôn áo phông cộc tay đang mặc trên người, vung xẻng lên một cách mạnh bạo, từng xẻng từng xẻng xúc sâu xuống đất.

Lão Trịnh và Dương Lợi Dân cùng nhìn nhau, không ngăn cản cũng không giúp đỡ, mặc cho anh cặm cúi làm công việc nặng nhọc dưới rãnh cạn. Lúc này mặt trời đã lên cao, chiếu ánh nắng chói chang, người và xe cộ bắt đầu đông đúc trên con đường quốc lộ ngoại ô này. Có người phát hiện ra thi thể nữ ở bên đường, nửa sợ hãi nửa tò mò nên dừng bước hoặc dừng xe, đều bị Lão Trịnh đuổi thẳng cổ không chút nể nang gì.

Nửa tiếng đồng hồ sau, một đồng đất to hơn quy mô ban đầu hiện ra. Trần Trác đã đầm đìa mồ hôi, trên mặt, trên người đều dính đầy bụi, những giọt mồ hôi chảy xuống tạo thành hàng vân dọc. Anh ném

chiếc xẻng sang bên, thở dốc: “Bên dưới đều là đất mới, không còn nhìn thấy chút máu nào nữa đâu. Lão Trịnh thế nào?”

Lão Trịnh nhìn đống đất, rồi lại bốc một nhúm, miệng lẩm bẩm gì đó.

Hồi lâu sau, anh ném nhúng đất trên tay xuống, vỗ vỗ lòng bàn tay: “Lần này thì thực sự là hòm hòm rồi... theo như lượng máu mà phán đoán, chính là bị cửa cổ ở chỗ này.”

Dương Lợi Dân nhìn thi thể nữ vẫn giữ nguyên tư thế co cứng ở bên đường, nghĩ một lát rồi nói: “Lúc đầu hung thủ đâm vào ngực cô ta, sau đó di chuyển cô ta xuống rãnh cạn, phát hiện ra cô ta chưa chết, nên đã cửa cổ.”

Trần Trác nhặt chiếc áo phông của mình lên, lau qua loa mồ hôi trên mặt và đầu: “Lợi Dân, ở hiện trường lấy được mấy loại dấu giày?”

Dương Lợi Dân giơ một ngón tay lên. Trần Trác lại hỏi: “Tóc và gót giày thì sao?”

“Không có dấu vết ma sát kéo lê.”

“Một người gây án.” Trần Trác mặc áo phông cột tay vào, vẫn thờ hờng hộc, “Hình thể hung thủ cũng không ra sao cả, không cao, sức lực cũng bình thường.”

Anh giơ hai cánh tay ra, mô phỏng động tác kéo lên: “Đưa được nạn nhân xuống rãnh khô chắc là đã tốn của hắn không ít sức lực, mong nạn nhân đã mài xuống đất rồi.”

Lão Trịnh gật đầu, biểu thị đồng ý.

Dương Lợi Dân đưa cho Trần Trác một điều thuốc, rồi còn châm hộ, khẽ hỏi: “Làm công việc thể lực xong, thấy thoải mái chứ?”

Trần Trác vẫn không hồi đáp, ngậm điều thuốc, nhắm mắt, nhìn về phía đường quốc lộ đằng xa.

Trên mặt đường bốc khí nóng ngùn ngụt, một chiếc xe Matiz màu trắng đang lao nhanh, trên đầu xe có thể thấp thoáng nhận ra dãy số “966144” được xịt phun vào.

Nhóm Tiểu Vũ quả thực đã thu được kết quả lớn.

Ở địa điểm cách hiện trường xảy ra vụ án chưa đến 3 ki-lô-mét có một khách sạn thuộc chuỗi khách sạn theo giờ thương hiệu nào đó. Thông qua thu thập, điều tra camera giám sát trong khách sạn phát hiện ra, vào lúc 10 giờ 11 phút đêm trước hôm xảy ra vụ án, nạn nhân đã từng cùng với một người đàn ông bước vào khách sạn này. Sau khi người đàn ông dùng chứng minh nhân dân của mình thuê phòng khách sạn, hai người lần lượt tiến vào phòng số 8415 của khách sạn, đồng thời lưu lại đó khoảng một giờ đồng hồ. Vào lúc 11 giờ 19 phút đêm đó, nạn nhân một mình rời khỏi khách sạn. Nửa giờ đồng hồ sau, người đàn ông cũng trả phòng rồi rời đi.

Qua điều tra, người đàn ông này tên Lục Khải, là người phụ trách tư vấn thuế của một công ty, người bản địa, 41 tuổi, đã kết hôn.

Ngoài ra, trong video trích từ camera, có thể nhìn thấy nạn nhân mang theo người một chiếc túi da nữ màu tím, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng. Nhưng do địa điểm xảy ra vụ án là ở khu vực ngoại ô, camera giám sát chỉ có thể quay được hình ảnh lúc nạn nhân rời khỏi khách sạn, còn sau đó đi về hướng nào thì không rõ.

Đồng thời, khi đi điều tra dò hỏi ở gần nơi xảy ra vụ án cũng thu được chút manh mối. Tại nơi cách hiện trường vụ án khoảng 6 ki-lô-mét, có một xưởng hóa học. Một người công nhân đi làm đêm về vào khoảng 11 giờ 40 phút đêm trước khi xảy ra vụ án, từng đi xe đạp qua hiện trường vụ án. Nghe anh ta kể lại, anh ta nhìn thấy một chiếc taxi

đã tắt đèn đỗ ở bên đường, thấp thoáng nhìn thấy có một nam một nữ đang ngồi ở hàng ghế sau, hình như đang giằng co. Anh ta tưởng rằng có người đang quan hệ trong xe, định đến xem trộm, nhưng lại bị người đàn ông trong xe phát hiện ra, đành phải đạp xe rời khỏi đó. Nhưng anh ta lại không hề chú ý đến hãng taxi, hãng xe hơi, biển số xe và cả đặc điểm ngoại hình những người ngồi trong xe, chỉ thấp thoáng nhớ được màu ở thân xe phía trên là xanh lá phía dưới là màu trắng.

Trong phòng họp số 2 của Công an thành phố Cát Dương chợt có tiếng cười ồ lên.

“Bố khỉ, tên oắt này chính là muốn xem cảnh nóng trên ô tô đó.” Một vị cảnh sát có tuổi ngậm điếu thuốc lá trên miệng, nheo mắt lại, “Những thông tin quan trọng thì lại chẳng nhìn được gì cả.”

Những tiếng cười ồ ào lại vang lên lần nữa.

Nghe thấy cụm từ “cảnh nóng trên ô tô”, Chi đội trưởng Đan chau mày, bất giác nhìn về phía Trần Trác đang ngồi ở một góc, gõ mạnh xuống bàn.

“Đừng có nói những điều thừa thãi nữa.” Ông quay sang Tiểu Vũ, “Việc cái tên Lục Khải đó chơi gái đã xác thực được chưa?”

“Đã tìm được người rồi ạ.” Tiểu Vũ tỏ ra ái ngại: “Hắn chỉ thừa nhận việc chơi gái, còn những việc khác đều chối hết.”

Chi đội trưởng Đan lại hỏi: “Anh ta có biết thân phận của nạn nhân không?”

“Không biết. Họ liên hệ với nhau thông qua Wechat.” Tiểu Vũ chửi một câu: “Thằng cha này cũng gớm phết, khi tìm ra hắn, tất cả các thông tin tìm gái của hắn trong di động đều đã bị xóa sạch sành sanh,

cũng đã cho Wechat của cô gái vào danh sách đen, chỉ nhớ nick Wechat của cô ta là Lệ Lệ.”

“Thông tin trong di động có thể khôi phục lại được không?”

“Bên kỹ thuật đang tìm cách.”

“Theo dõi anh ta thật chặt vào.”

Tiểu Vũ gật đầu vâng dạ. Đúng lúc này, Trần Trác nãy giờ vẫn vùi đầu xem tài liệu chợt lên tiếng.

“Cái khách sạn đó cách khu nội thành xa như vậy, tên Lục Khải này đi đến đó bằng cách nào?”

Tiểu Vũ vội trả lời: “Lái xe hơi.”

“Xe gì?”

“Buick LaCrosse.”

“Kiểm tra xe chưa?”

Tiểu Vũ ngần ngừ: “Vẫn chưa.”

“Nếu như anh ta là hung thủ, trong xe chắc sẽ có dấu vết những thứ như vết máu.” Trần Trác mặt lạnh tanh, “Còn nữa, hãy xem camera hành trình.”

Tiểu Vũ vâng một tiếng, viết nhanh vào cuốn sổ ghi chép.

Chi đội trưởng Đan suy ngẫm một lát: “Trần Trác, cậu có ý kiến gì?”

“Tuyến manh mối Lục Khải không có nhiều hy vọng đâu.” Trần Trác nhìn chằm chằm xuống mặt bàn, “Hai người bọn họ đã xong

việc rồi, anh ta lại không phải là kẻ thiếu tiền, cần gì phải giết người cướp của.”

“Ý cậu là gì?”

“Manh mối mà người công nhân ở xưởng hóa học đó cung cấp rất quan trọng.” Trần Trác ngẩng đầu, “Taxi của thành phố Cát Dương mặc dù có mấy hãng liền, nhưng theo như tôi biết, trên màu xanh lá dưới màu trắng, là xe của hãng taxi Hồng Phát.”

“Cứ coi như có thể xác định là xe của hãng taxi Hồng Phát, thì thậm chí cũng có mấy trăm chiếc.” Chi đội trưởng Đan chẹp chẹp môi, “Điều tra như thế nào? Lại không được đánh rần động cò.”

“Tôi có một cách.” Trần Trác chậm rãi trả lời, “Yêu cầu Cục quản lý giao thông giúp đỡ.”

Chiều hôm đó, tất cả các hãng taxi đều nhận được thông báo khẩn của Cục quản lý giao thông. Trên tờ thông báo ghi, do dạo này thời tiết nắng nóng, tất cả các xe taxi trong toàn thành phố đều cần phải được kiểm tra gấp, để phòng tránh khả năng xe tự bốc cháy. Lần kiểm tra này sẽ áp dụng hình thức phân lượt, phân giờ. Trong đó, Công ty Trách nhiệm hữu hạn taxi Hồng Phát Cát Dương được xếp lượt đầu tiên.

Mặt trời chói chang. Trần Trác và Dương Lợi Dân ngồi trong xưởng kiểm tra xe hơi, nhìn từng chiếc xe Jieda bên trên màu xanh lá bên dưới màu trắng tiến vào trong sân.

Tiểu Vũ cầm tệp file bìa da cứng vội vàng chạy vào, chiếc áo phong ngắn tay mặc trên người đã bị mồ hôi thấm ướt một nửa.

“Anh Trần, tất cả có 212 chiếc xe, đang lần lượt vào vị trí.” Tiểu Vũ đưa cho Trần Trác tệp file bìa da cứng, “Đây là danh sách biển số xe

và tên chủ xe.”

Trần Trác vừa lật giờ ra xem vừa lên tiếng hỏi: “Đã phát thông báo nhận thi thể chưa?”

“Phát đi rồi.” Tiểu Vũ lau mồ hôi trên mặt, “Chính là hình ảnh cắt ra từ đoạn video của khách sạn.”

“Bên phía Lục Khải thì sao?”

“Trong xe không phát hiện ra những thứ như vết máu.” Tiểu Vũ mặt lộ ra vẻ phiền não, “Chúng tôi cũng đã xem camera hành trình rồi, gã này chơi gái xong bèn lái xe về nhà.”

Trên mặt Trần Trác không lộ ra sự thất vọng “Cần chuyển sang cho bên trị an thì chuyển đi, đừng theo dõi anh ta nữa.”

Dương Lợi Dân ghé đến: “Xe cũng đã vào đúng vị trí rồi, tiếp theo làm thế nào?”

“Chia người của anh ra mấy nhóm, trọng điểm kiểm tra ghế sau xe.” Trần Trác chỉ đoàn xe ở phía bên ngoài, “Phát hiện ra dấu vết như dạng vết máu, hãy chọn riêng ra, lập tức đưa đến chỗ Lão Trịnh để kiểm tra DNA”

Anh nghĩ một lát, vỗ vai Dương Lợi Dân một cái: “Nếu như chúng ta gặp may, chiếc xe đầu tiên đã trúng luôn rồi; còn nếu không may, thì tận chiếc xe thứ 212 mới trúng”

Cuộc kiểm tra này kéo dài đến tận nửa đêm. Nhóm Dương Lợi Dân đã chọn ra được mấy chiếc xe khả nghi, nhưng kết quả khi đưa đi kiểm tra đều không phù hợp với thi thể nữ.

Dương Lợi Dân bắt đầu buồn bực nôn nóng, cứ đi đi lại lại trong xưởng: “Khi thật, chúng ta đây không phải là số không may mà là quá xui xẻo ấy chứ.”

Trần Trác thì lại điềm tĩnh hơn nhiều, tỉ mỉ lật giở danh sách chủ xe viết dày đặc trên các trang giấy: “Xác định chắc chắn là đã kiểm tra hết chưa?”

“Chắc chắn.” Tiểu Vũ đã ngáp liên hồi, “Kiểm tra xong một xe thì gạch một đường, không sót được.”

Dương Lợi Dân chửi một câu: “Có phải là cái tên ham nhìn trộm đã nhớ nhầm màu sắc không?”

Trần Trác đang định lên tiếng, bèn nhìn thấy một chiếc taxi đèn sáng trưng đang lái từ trong sân vào – trên màu xanh lá dưới màu trắng.

Chiếc taxi lái thẳng vào trong xưởng, dừng xe, tắt đèn. Người bước từ trên ghế lái xuống lại là một cảnh sát giao thông.

“Vị nào là cảnh sát Trần Trác vậy?” Trần Trác đứng dậy: “Tôi đây!”

Người cảnh sát giao thông nói sơ qua về lý do anh đến đây: sáng sớm hôm qua, cảnh sát đang dựng chướng ngại vật để ngăn chặn nghi phạm vận chuyển ma túy ở lối ra vào đường cao tốc. Có một chiếc taxi đang xếp hàng chờ đến lượt kiểm tra, người ngồi ở vị trí lái và người nam giới ngồi ở ghế phụ đột nhiên vút bỏ xe lại mà chạy trốn. Các cảnh sát ở hiện trường truy bắt nhưng không thành công, sau khi kiểm tra chiếc xe, cũng không phát hiện thấy ma túy. Hôm nay, cảnh sát thông báo người phụ trách của công ty taxi và các chủ xe đến phối hợp điều tra, nhưng lại được báo lại rằng chủ xe này đã đưa xe đến kiểm tra rồi. Sự việc có điều khó hiểu, sau khi hỏi ý kiến của Công an thành phố, Chi đội trưởng Đan ra lệnh cho họ trực tiếp đem chiếc xe đến cho cảnh sát Trần Trác xử lý.

Dương Lợi Dân vô cùng nôn nóng, chui luôn vào hàng ghế sau xe. Chỉ mấy phút sau, Trần Trác nghe thấy tiếng kêu vừa kinh ngạc vừa vui mừng từ trong xe truyền ra.

Trái tim anh chợt thở phào nhẹ nhõm.

Một giờ đồng hồ sau, Trần Trác nhận ra mình đã vui mừng quá sớm. Ở hàng ghế sau của chiếc taxi này phát hiện ra mấy vết máu bắn phụt, sau khi nhanh chóng đưa đi xét nghiệm DNA, có thể xác định phù hợp với thi thể nữ phát hiện ở rãnh khô. Thế nhưng, biển số chiếc xe này giống với biển số xe của một chiếc nào đó trong bảng danh sách, nhưng trong xe thì lại không hề lắp hàng rào bảo vệ và hệ thống định vị. Còn về file lịch trình lấy được ở trên xe, bước đầu đoán định là làm giả.

Chiếc xe này với vai trò là chiếc taxi hiện trường đầu tiên của vụ án, là một chiếc taxi giả lắp biển số giả.

Hai giờ sáng, một chiếc xe Passat dừng lại bên dưới tòa nhà khu nội trú của Bệnh viện Nhân Dân số 1 thành phố. Trần Trác kéo cửa sổ xe xuống, nhìn lên ô cửa sổ số 4 ở mé phải tầng 7. Đèn ở phòng bệnh ICU vẫn rực sáng. Anh biết lúc này bố mẹ vợ đang đứng canh ở cửa phòng bệnh, đau khổ chờ đợi cô con gái đang hôn mê tỉnh lại. Anh biết mình cần phải lên trên đó, trông thay cho hai ông bà lão để họ về nghỉ ngơi. Thế nhưng, anh không biết kỳ tích mà bố mẹ vợ mong ngóng liệu có phải là điều mà mình mong muốn hay không. Chiếc điện thoại di động của Dương Phán vẫn còn đang ở trong túi áo anh, còn 67% pin. Mặc dù nghề nghiệp của anh chính là tìm hiểu giải mã, nhưng một bí mật mà anh có thể dễ dàng lật mở, thật không ngờ lại khiến cho anh nhìn thấy mà lùi bước. Đối với anh mà nói, việc giải mã điện thoại di động của vợ là điều không hề khó khăn, hướng hồ, anh có thể lao thẳng vào phòng ICU, tóm lấy ngón tay của cô để mở khóa. Nhưng, anh lại sợ hãi phải đối diện với những thứ có thể phải nhìn thấy. Và, điều anh càng muốn biết hơn chính là: sao có thể như vậy chứ?

Đúng vậy, một Dương Phán hiền lành điềm đạm kiêu lời là vậy, sao lại có thể ngoại tình được chứ? Một Dương Phán còn e thẹn

không dám có những hành vi thân mật với anh ở nơi công cộng, sao lại có thể tăng tịu với một người đồng nghiệp nam kém cô 5 tuổi trong ô tô ngay bên đường chứ?

Chiếc sừng nhúc mắt này đã bị cắm vào rồi. Anh cũng muốn biết mình bị cắm từ khi nào, cắm vào như thế nào. Đáp án của câu hỏi có khả năng chính là được giấu ở trong điện thoại di động của vợ. Anh lại dừng bước trước cánh cửa đó.

Đợi cô ấy tỉnh lại, mình muốn chính miệng cô ấy nói cho mình biết. Anh nghĩ vậy.

Thế nhưng, anh cũng không thể chắc chắn liệu cái ngày ấy có tới hay không.

Trần Trác lại khởi động xe, lái về một hướng khác.

Sảnh Công an thành phố hoàn toàn tĩnh mịch, ngoài nhân viên trực ban, những ánh đèn trong các ô cửa sổ chỉ còn lác đác. Trần Trác đi thẳng vào văn phòng làm việc không một bóng người, bật đèn, thần người ngồi trên ghế của mình một lúc. Tiếp đến, anh đứng dậy đi đến chiếc bảng trắng, dán ảnh hiện trường, bản báo cáo điều tra, rồi lại viết mấy chữ then chốt “xác nữ vô danh”, “giết người cướp của”, “taxi biển giả”. Làm xong những việc này, anh dựa vào bàn làm việc, châm điếu thuốc lá, cứ thế yên lặng nhìn vào tấm bảng trắng.

Có thể thấy rằng, vụ án đang tiến vào cục diện bế tắc. Mặc dù tìm thấy chiếc xe với vai trò liên quan đến hiện trường đầu tiên của vụ án, nhưng một chiếc xe mang biển số giả bị vứt bỏ, tìm kiếm chủ xe cũng sẽ rất khó khăn. Hơn nữa, thân phận của thi thể cô gái cũng chưa được làm rõ, xoay quanh các loại mối quan hệ xã hội của cô ta thì không biết bắt đầu điều tra từ đâu. Ngoài ra, sự trần thuật của

những nhân viên kiểm tra hiện trường và kết quả điều tra đều thể hiện khả năng cao là do một người đơn độc gây án. Vậy thì, hai người chạy trốn khỏi chiếc xe liên quan đến vụ án cần phải giải thích như thế nào đây?

Trần Trác nghĩ một lát, rồi lại viết lên bảng mấy chữ “điện thoại di động”, “dây chuyền vàng”.

Những món đồ đó đi đâu rồi, có thể là một điểm đột phá bất đắc dĩ. Phải bảo Tiểu Vũ đi điều tra xem sao.

Nghiên cứu phán đoán vụ án là một quá trình khô khan nhàm chán. Nhưng đối với Trần Trác lúc này, lại là cách tốt nhất để trốn chạy khỏi nỗi phiền não thực sự. Anh đang thử dồn toàn bộ tinh thần sức lực của mình vào trong công việc, cửa văn phòng chợt bị đẩy ra.

Dương Lợi Dân thò nửa cái đầu vào: “Đoán ngay ra là cậu mà.”

Trần Trác miễn cưỡng mỉm cười: “Chỗ anh có tiến triển gì không?”

“Lấy được mấy dấu vân tay trên vô lăng xe biển số giả, còn có mấy vết bị che phủ, không có nhiều giá trị giám định.” Dương Lợi Dân ngáp một cái, “Còn nữa, đó là chiếc xe đã bị báo hỏng và được lắp ráp lại, màu sắc thân xe và các thứ đều là về sau mới chỉnh sửa.”

Trần Trác thở dài, điều này có nghĩa là việc tìm kiếm chủ xe đã khó lại càng thêm khó.

Dương Lợi Dân cũng đứng trước tấm bảng trắng nhìn một lúc, nhưng lại không bình luận gì, chỉ hỏi: “Cậu ăn cơm chưa?”

“Chưa.” Trần Trác lắc đầu, “Không đói.”

Dương Lợi Dân trầm mặc mấy giây, “Anh uống với cậu chút nhé?”

Trần Trác ngẩn người, rồi cười cười: “Không cần.”

“Anh đây là người từng trải. Lúc mà chị dâu cậu mất, anh cũng lao đầu vào làm việc, nửa đêm còn đi theo đội vây bắt nằm vùng, giúp bên dự thẩm phỏng vấn nghi phạm. Thực sự quá nhàn rồi không có việc gì làm, anh đổi hết cầu ván hành lang thành kính cường lực... chỉ cần không để cho anh nghĩ đến cô ấy, việc gì anh cũng làm.”

Trần Trác cúi đầu không nói gì.

“Sự việc này, cậu cần phải suy nghĩ thế này.” Dương Lợi Dân đặt bàn tay lên vai Trần Trác, “Nếu người còn sống thì suy xét xem có nên tiếp tục sống cùng nhau hay không, nếu như người không còn nữa, thì không cần thiết phải nghĩ đến những việc có hay không để giày vò bản thân mình.”

Trần Trác cười đau khổ: “Tôi thấy có chút khó hiểu.”

“Nghĩ không ra thì thôi khỏi cần nghĩ nữa.” Dương Lợi Dân mím môi, “Nghĩ ra được thì cũng để làm gì chứ?”

Anh chỉ vào chiếc bảng trắng: “Lão Đan gọi cậu về là đúng đấy. Dồn tâm tư vào những việc có thể suy nghĩ thông suốt, còn việc khác, cứ chờ đợi sự thay đổi thôi.”

Nói xong, Dương Lợi Dân quay người bước về phía cửa phòng: “Cậu thức làm việc đi, anh phải chớp mắt chút đây. Khi nào muốn uống rượu, cứ gọi anh bất cứ lúc nào.”

Trần Trác nghĩ một lát, đột nhiên hỏi: “Lợi Dân, năm đó anh làm như vậy... có tác dụng không?”

Dương Lợi Dân đứng ở cửa, quay nửa người lại, cười cười: “Lần sau nói cho cậu biết.”

LỖ KIM ĐƯỜNG

Lỗ Kim Đường bị kẹt giữa biển người đông đúc. Gã nhìn ngó xung quanh, rồi lại nhìn chiếc đồng hồ hình tròn to đùng trên nóc chính ga tàu hỏa thành phố Cát Dương - đã hơn 9 giờ tối.

Quảng trường phía trước ga tàu hỏa, mọi người vẫn đi lại nườm nượp. Cùng với sắc trời ngày càng sẫm lại, nhiệt độ cũng hạ xuống không ít. Rất nhiều khách đang đợi tàu chiếm những chiếc ghế dài và thành bồn hoa trên quảng trường, người ngồi người nằm hoặc là chuyện trò rôm rả, hoặc là nhắm mắt dưỡng thần. Những chiếc xe đẩy bày bán hàng rong đi khắp quảng trường, chào mời khách mua thuốc lá, bia, khoai lang hấp, ngô nướng, xúc xích nướng.

Lỗ Kim Đường châm một điếu thuốc, lặng lẽ ngắm nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, các loại mùi thơm đồ ăn liên tục bay vào mũi. Điều này dường như gợi lại cho gã một đoạn hồi ức vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, khóe miệng Lỗ Kim Đường bất giác nhếch lên một nụ cười.

Đây là một người đàn ông trọc đầu, nhỏ thó và đen nhẻm, chiếc áo phông cộc tay màu cà phê mặc trên người đã bạc màu, chiếc quần dài tương tự cũng cũ rích, ống quần xắn cao để lộ ra đôi giày vải dù bị mài mòn sần cũ. Hành lý mang theo của gã chỉ có một chiếc túi giả da, nơi miệng túi chưa kéo hết khóa lộ ra một ống tay áo mùa thu. Trông gã không khác gì những người nông dân vào thành phố làm công nhân, chỉ là trong ánh mắt không có sự hoảng sợ và mong lung.

Lỗ Kim Đường ném đầu mẩu thuốc lá, chậm rãi bước ra ngoài quảng trường, thờ ơ trước sự chào mời của mấy người phụ nữ trung niên đang trưng bày biển “nhà nghỉ XX”. Khi còn chưa đi ra khỏi đường biên của quảng trường, thì có một người đàn ông trung niên bước tới, lên tiếng chào mời: “Anh trai, đi taxi không?”

Lỗ Kim Đường cúi đầu, đang định đi vòng qua anh ta, đối phương đã đón lấy chiếc túi khoác.

“Anh trai mới xuống tàu nhỉ, cả chặng đường đi vất vả, nào, để tôi xách cho anh.”

Lỗ Kim Đường giật nảy mình, đang định giật cái túi khoác lại, người đàn ông trung niên đã tự đi ra ngoài quảng trường, vừa đi vừa chỉ ra bên đường, “Xe của tôi ngay đằng kia, anh yên tâm, tôi sẽ tính giá rẻ cho anh.”

Lỗ Kim Đường bất lực, đành phải đi theo anh ta.

Đây là một chiếc taxi trên màu xanh lá dưới màu trắng, trông có vẻ cũng đã cũ. Người đàn ông trung niên ân cần mở cửa xe cho Lỗ Kim Đường, tự mình bước nhanh lên xe, khởi động xe, lên tiếng hỏi:

“Anh trai, anh không phải là người vùng này nhỉ? Anh đi đâu?”

“Ừm.” Lỗ Kim Đường không muốn nói nhiều, “Đi tìm một chỗ ở trước đã.”

“Ok, không vấn đề gì!”

“Đừng đắt quá, ở được là được.”

“Hạng cao, trung, thấp, tùy anh lựa chọn.” Người đàn ông trung niên tươi cười, “Anh trai đến đây làm gì vậy? Đi làm thuê hay thăm họ hàng vậy?”

Lỗ Kim Đường nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, im lặng hồi lâu mới ép ra mấy chữ: “Đến thăm một người bạn.”

“Ừm.” Người đàn ông trung niên chợt thay đổi thái độ, tỏ ra thần bí, “Anh trai, tối rồi, muốn có thêm chút tiết mục gì không?”

Lỗ Kim Đường cảm thấy hơi khó hiểu: “Tiết mục, tiết mục gì?”

“Ôi, anh trai thật thà quá đi.” Người đàn ông trung niên bật cười với vẻ khoa trương, “Đàn ông chúng ta, đi ra ngoài, không tìm cô em nào bầu bạn à?”

Lỗ Kim Đường cũng cười, rồi lắc đầu: “Thôi thôi.”

Xe taxi nhanh chóng tiến vào một ngõ nhỏ, cuối cùng dừng lại trước cửa một nhà nghỉ nhỏ đề biển “Nhà nghỉ Hỷ Phúc”. Tiền taxi 10 tệ. Lỗ Kim Đường trả tiền, xách chiếc túi khoác xuống xe. Người đàn ông trung niên cũng xuống xe, miệng làm bầm, “Mẹ nó chứ, không nhịn được nữa rồi”, rồi lao thẳng đến quầy lễ tân của nhà nghỉ.

“Bà chủ, tôi nhờ nhà vệ sinh chút nhé.”

Một người phụ nữ chừng 40 tuổi đang ngồi ở quầy lễ tân, bôi trét phấn son rất đậm, ánh mắt lơ đãng. Cô ta xua xua tay với người đàn ông trung niên, tiếp đến ánh mắt dừng lại trên người Lỗ Kim Đường.

“Anh trai, thuê phòng à?”

Lỗ Kim Đường gật đầu: “Bao nhiêu tiền một đêm?”

“Giá nào cũng có, có loại có thể lướt mạng, còn có cả phòng có bàn đánh mạt chược...”

“Loại rẻ nhất là bao nhiêu?”

“30 tệ. Không có nhà vệ sinh riêng, tắm rửa phải đến nhà vệ sinh công cộng.”

“Được, tôi chọn phòng loại này.”

“Phòng 308, tiền cọc 50 tệ.” Bà chủ cũng rất thoải mái, “Có cần dầu gội và sữa tắm không? Một tệ một gói.”

Lỗ Kim Đường đóng tiền cọc, rồi lại mua một gói dầu gội và một gói sữa tắm, nhận thẻ phòng, đi cầu thang bộ lên tầng 3.

Phòng 308 nằm ở cuối hành lang, căn phòng chật chội bức bối, ngoài chiếc giường sắt và tivi, thêm chiếc chậu rửa mặt cùng khăn mặt ở góc phòng, thì không còn đồ đạc gì nữa cả. Lỗ Kim Đường ngồi xuống giường, lập tức ngửi thấy mùi mốc meo tỏa ra từ chiếc ga giường ngả màu vàng nhạt. Gã từ tốn cởi giày, đi đôi dép lê, cầm lấy chiếc chậu rửa mặt và cái khăn mặt cứng ngắc, đứng dậy đi ra nhà vệ sinh công cộng.

Mười mấy phút sau, Lỗ Kim Đường chỉ mặc độc một chiếc quần đùi mang theo mùi hương rẻ tiền, lau người hầy còn ướt sượt quay trở lại phòng 308. Sau khi gội nước lạnh, tâm trạng gã đã tốt hơn rất nhiều, nằm xuống giường hút một điếu thuốc lá, mở tivi lơ đãng bật các kênh, cuối cùng dừng lại ở kênh thể dục thể thao.

Gã xuống giường mở túi khoác ra, lấy ra một hộp mì ăn liền, khi đang nhìn khắp phòng để tìm ấm siêu tốc, liền nghe thấy tiếng gõ cửa phòng.

Lỗ Kim Đường lấy làm lạ, ra mở cửa, một người phụ nữ chừng 30 tuổi lao vào phòng, nhìn Lỗ Kim Đường từ trên xuống dưới một lượt, nhấc chân bước về phía giường.

“Anh trai, nhanh lên nào!” Người phụ nữ tay chân nhanh nhẹn cởi đồ, thoát cái chỉ còn lại đồ lót, “Anh còn ngăn người ra đó làm gì thế?”

Lỗ Kim Đường càng lúc càng mơ “Cô là ai?”

“Phục vụ đặc biệt mà anh gọi đó.” Người phụ nữ lườm gã ta một cái, rồi nhìn hướng về phía cửa phòng, “200 tệ.”

Lỗ Kim Đường nhìn người phụ nữ bán lõa thể, lòng tràn ngập sự nghi hoặc, “Tôi không gọi...”

Lời còn chưa nói hết, cửa phòng lại bị đá bật ra một cách thô bạo, ba người đàn ông vạm vỡ lao vào. Người nam giới đi đầu cả cánh tay xăm trổ, nổi giận dùng dùng đẩy người phụ nữ đổ nhào xuống giường, người phụ nữ kêu gào thảm thiết đầy khoa trương.

Hai người còn lại thì vây lấy Lỗ Kim Đường, một gã lớn tiếng chửi bới: “Dám động vào con đàn bà của đại ca tao, mày không muốn sống nữa rồi à!”

Người phụ nữ lúc này lên tiếng: “Chồng à, là hấn cứ ép kéo em vào, em không...”

Lỗ Kim Đường vẫn đang cầm hộp mì ăn liền, ngăn người vài giây, sau đó sắc mặt trở lại bình thường.

Người đàn ông xăm trổ tiến lại gần Lỗ Kim Đường: “Con mẹ mày, đây là vợ của tao! Mày nói xem, xử lý theo luật pháp hay là xử lý cá nhân. Theo luật thì chúng ta ra đồn công an, tố cáo mày cưỡng dâm; còn xử lý cá nhân...”

Lỗ Kim Đường giơ tay ngăn hấn ta nói tiếp, thần thái vô cùng bất lực. Gã đặt hộp mì ăn liền xuống, cầm lấy chiếc quần để bên giường, lôi ví tiền ra, đếm 300 tệ đưa cho tên xăm trổ.

“Mọi người trong lòng đều tự biết rõ, đừng nhiều lời nữa.” Lỗ Kim Đường bình tĩnh nói. “Chỉ có ngần này thôi, mời mọi người ăn bữa ăn đêm.”

Tên xăm trổ thoáng sượng sùng, nhưng liền trợn trừng mắt, giơ tay tát Lỗ Kim Đường một cái thật mạnh.

“Thằng chó, mày đuổi ăn xin đi đấy à?”

Lỗ Kim Đường bị ăn một cái tát, nhưng lại không bực bội tức tối, “Người anh em, chúng ta đều là người hiểu chuyện, hòm hòm là được rồi.”

“Mẹ mày, ai là anh em với mày chứ!”

Tên xăm trổ đẩy vào ngực Lỗ Kim Đường một cái, tiện đà cướp lấy ví tiền trên tay gã, rút ra một tập tiền giấy.

Lỗ Kim Đường nổi giận: “Này!”

Hai người nam giới liền vây tới, vung tay vung chân đánh cho Lỗ Kim Đường ngã nhào xuống giường. Lỗ Kim Đường không nói gì, bò dậy, hai tay che đầu, mặc chúng đâm đá.

Tên xăm trổ nhét tiền vào trong ví, đút vào túi quần, lớn tiếng chửi mắng: “Đây là phí bồi thường tổn thất tinh thần cho tao! Sau này không được phép quấy nhiễu con gái nhà lành, nghe rõ chưa?”

Rồi ba gã đàn ông và người phụ nữ kéo cửa, nghênh ngang bước đi.

Lỗ Kim Đường từ từ bò dậy, nhổ một bãi nước bọt xen lẫn máu xuống đất, đứng nguyên tại chỗ thở dốc một hồi, rồi lại cúi đầu ngồi xuống giường.

Mấy phút sau, gã mặc lại quần áo, đi giày vải dù, xách chiếc túi khoác ra khỏi phòng.

Tại quầy tiếp tân nhà nghỉ ở tầng 1, tên tài xế taxi đưa gã đến đang nằm bò trên quầy để nói chuyện phiếm với bà chủ, tay cầm một chiếc túi đựng hai củ khoai nướng nóng hổi.

“Em xem này, anh đặc biệt mua cho em ăn đấy.” Người đàn ông trung niên nói giọng nịnh bợ, “Em ăn đi cho nóng, để nguội không ngon đâu.”

“Mỗi cái món vặt vãnh này mà muốn lừa bịp tôi à?” Khuôn mặt bà chủ tỏ ra chán ghét, “Anh nói mỗi ngày ít nhất sẽ dẫn đến cho tôi ba người, hôm nay mới là người thứ hai.”

“Bây giờ anh quay lại ga luôn đây. Chẳng phải là vì nhớ em quá sao.” Người đàn ông trung niên lấy ngón tay vẽ vẽ trên mu bàn tay người phụ nữ, “Tối nay chồng em có về không?”

Lỗ Kim Đường đi men theo cầu thang bộ xuống. Người đàn ông trung niên nhìn thấy gã, cuống cuồng quay mặt đi. Lỗ Kim Đường cũng chẳng thèm nhìn hắn, đi thẳng đến quầy tiếp tân, ném thẻ phòng cho bà chủ, quay người bước ra phía cửa.

Bà chủ còn giả bộ: “Anh trai, trả phòng à? Tôi trả lại anh 20 tệ tiền cọc.”

Lỗ Kim Đường không đáp lời cô ta, cứ thế đi thẳng ra ngoài cửa. Cùng lúc đó, gã nghe thấy tiếng cười lén của đôi nam nữ này truyền từ phía sau tới.

Đi ra ngoài đường, Lỗ Kim Đường nhìn trước ngó sau, lập tức phát hiện ra chiếc taxi phía trên màu xanh lá phía dưới màu trắng đỏ đỗ ngay ở cửa nhà nghỉ. Đèn đuôi xe vẫn còn sáng, thân xe vẫn đang hơi rung rung do động cơ vẫn đang bật, ghế lái không có ai.

Lỗ Kim Đường bước thẳng tới không chút do dự, kéo cửa xe và ngồi vào, nhả phanh tay, vào số, nhấn ga, nhanh chóng rời khỏi đó.

Sau khi lái xe mười mấy ki-lô-mét, Lỗ Kim Đường mới dừng xe ở bên cạnh một tiểu khu cũ kĩ. Hút liền một mạch hai điếu thuốc, gã bắt

đầu lục tìm đồ trong xe. Trong hộp đựng đồ trên ghế ô tô chỉ có một con dao gập và mấy chục tệ tiền lẻ, ngoài ra chẳng có thứ gì đáng giá nữa cả. Tấm ảnh trên giấy phép kinh doanh ở trong xe khác hoàn toàn so với khuôn mặt của người đàn ông trung niên đó, chắc chiếc xe này cũng chẳng phải là taxi chính quy gì. Bên cạnh hộp tính tiền treo một mảnh giấy nhỏ được ép plastic, trong đó là một hoa văn gì đó hình vuông, trông như thể một loại phù hiệu nào đó vậy. Lỗ Kim Đường trở đi lật lại hồi lâu, mặc dù dạo này thường xuyên nhìn thấy thứ này, nhưng cũng không biết nó dùng để làm gì, bèn ném luôn sang một bên.

Chút tiền lẻ đáng thương này còn chẳng đủ cho sinh hoạt phí một ngày. Lỗ Kim Đường càng nghĩ càng tức, đập mạnh lòng bàn tay vào vô lăng. Gã không muốn dính phiền phức ở thành phố Cát Dương, sau khi đạt được mục đích là sẽ cao chạy xa bay. Nếu không, gã cũng sẽ không lựa chọn nín nhịn cam chịu khi bị lũ người kia “lừa tình tống tiền”. Thế nhưng, phiền toái vẫn cứ tìm đến gã. Lái chiếc xe dù này đi, mặc dù cũng xả giận, nhưng người tài xế đó chắc chắn sẽ không dễ yên. Nhưng điều khiến gã cảm thấy được an ủi chính là, tài xế xe dù cũng sẽ không dễ dàng dám báo cảnh sát. Điều này có thể mang lại cho gã chút thời gian quý giá.

Nhiệm vụ cấp bách lúc này chính là làm thế nào để có tiền. Lỗ Kim Đường nhìn lên bầu trời đen như mực, suy ngẫm xem sau khi trời sáng nên tìm một chợ buôn bán đồ cũ ở trong thành phố này hay là ngoại tỉnh. Chiếc xe rách này mặc dù không đáng tiền, nhưng bù đắp tổn thất của mình thì vẫn dư thừa thoải mái.

Lỗ Kim Đường đang suy tính, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa sổ xe bên ghế lái phụ. Gã giật nảy mình, nhìn về phía đó, phát hiện ra một cô gái ăn vận trang điểm sành điệu bên ngoài xe đang cúi người nhìn mình.

“Bác tài, có đi không?”

Lỗ Kim Đường ngăn người, rồi gật đầu luôn: “Đi.”

Cô gái nhanh chóng bước lên xe, chỉ về phía trước: “Khách sạn theo giờ ở khu Kinh Khai.”

Lỗ Kim Đường khởi động taxi, ấn vào tấm biển nhận khách, nhìn thấy hộp tính tiền bắt đầu hoạt động, thềm thở phào. Xe đi được mấy chục mét, gã do dự một chút: “Người đẹp, đi thế nào nhỉ? Tôi làm nghề này mới được mấy hôm.”

Sự chú ý của cô gái đều dồn vào chiếc điện thoại di động của mình: “Anh có thể xem bản đồ mà.”

“Di động của tôi hết pin rồi.”

Cô gái ngẩng đầu, nét mặt tỏ ra bất lực: “Anh đúng thật là người mới vào nghề, thôi để tôi.”

Cô ta mở app bản đồ trong di động, dặn dò Lỗ Kim Đường lái xe theo đúng lộ trình đã được vạch sẵn. Cả chuyến đi này chỉ khoảng 8 ki-lô-mét, Lỗ Kim Đường vừa thềm tính toán xem có thể kiếm được bao nhiêu tiền, vừa quan sát cô gái bên cạnh mình.

Nhìn cô ta chừng ngoài 20 tuổi, dáng người vừa cao ráo vừa đầy đặn, mặt trang điểm rất đậm, ngón tay thon dài đang thao tác rất nhanh trên màn hình di động.

Hai người nhất thời không có gì để nói. Trong xe chỉ có tiếng giọng nói chỉ dẫn đường đi trên điện thoại di động. Cô gái hình như đang nói chuyện với ai đó, khi sắp đến nơi, cô ta nói vào di động: “Em sắp đến nơi rồi, anh đặt phòng đi.”

Đối phương gửi lại một tin nhắn thoại, cô gái ghé sát di động lên bên tai, rồi lại nói: “Được, em đợi anh ở cửa. Anh gửi cho em lì xì trước đi, tiền taxi cũng do anh trả nhỉ?”

Lỗ Kim Đường cứ yên lặng lắng nghe, không tỏ thái độ gì, trong lòng đã hiểu phần lớn câu chuyện.

Khách sạn nằm cạnh một con đường cái, trông rất nổi bật. Lỗ Kim Đường dừng xe trước cửa khách sạn. Cô gái giơ chiếc di động lên, giơ khắp các bức trên ô tô tìm kiếm.

“Bác tài, tôi quét mã nào nhỉ?”

Lỗ Kim Đường chẳng hiểu ra sao cả: “Cái gì cơ?”

“Mã QR đó.” Cô gái trợn mắt lên, “Tôi trả tiền xe cho anh mà.”

Lỗ Kim Đường lúc này mới biết tác dụng của miếng giấy nho nhỏ đó: “Làm mất rồi, cô đưa tiền mặt cho tôi đi.”

“Anh thật là, bây giờ còn ai dùng tiền mặt nữa chứ?”

Cô gái tỏ ra vô cùng khó chịu, làu bàu lôi từ trong túi khoác bên mình ra ba tờ tiền 10 tệ. Lỗ Kim Đường lấy 5 tệ trả lại cho cô ta, cô gái nhanh chóng bước xuống xe.

Lỗ Kim Đường không vội rời khỏi đó ngay, nhìn cô gái bước về phía cửa khách sạn, một người nam giới trông có vẻ thư sinh nho nhã ra đón, chuyện trò với cô ta mấy câu, con mắt thì vẫn luôn dán vào người cô ta. Tiếp đến, cô gái khoác tay người đàn ông, rồi cùng nhau bước vào khách sạn.

Lỗ Kim Đường cười cười, châm một điếu thuốc, lặng lẽ chờ đợi.

Gã biết rất rõ cô gái này làm nghề gì. Gã cũng biết, chẳng bao lâu nữa, cô gái này sẽ mang theo tiền ra khỏi khách sạn. Mặc dù cũng chẳng có quá nhiều, nhưng bản thân đang rất cần tiền tiêu, dù sao méo mó có hơn không.

Hướng hồ, vừa mới phải trải qua vụ “lừa tình tống tiền”, lấy tiền của người “cùng nghề” để xả giận cũng tốt.

Quả nhiên, một tiếng đồng hồ sau, cô gái uốn éo lưng xuất hiện ở trước cửa khách sạn. Lỗ Kim Đường thấy rất hào hứng, bắt đầu khởi động xe, từ từ lái đến.

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn thấy một chiếc taxi đi tới, lập tức vẫy tay. Khi vừa mở cửa xe, cô gái liền ngẩn người.

“Sao lại vẫn là anh?”

Lỗ Kim Đường cười hi hi: “Đây chẳng phải là duyên phận sao?”

Cô gái bĩu môi, ngồi vào ghế phụ trong xe, “Đi thôi, quay về theo đường cũ.”

Lúc này đã là nửa đêm, trên đường người đi lại vắng vẻ, thỉnh thoảng có mấy chiếc xe chở hàng và xe taxi lướt qua. Lỗ Kim Đường vừa lái xe vừa nhìn ngó ra ngoài cửa xe, cuối cùng, dừng lại bên cạnh một khoảng đất trống.

Nơi mà tầm mắt nhìn tới được thì đều là một màu đen đặc quánh. Đèn xe taxi như thể một ngôi sao băng giữa vũ trụ mênh mang. Bên đường là một con dốc, bên dưới là một cái rãnh khô, cỏ dại và loài hoa nhỏ vô danh điểm xuyết trong đó.

Thấy gã đột nhiên dừng xe, cô gái cũng thấy hơi căng thẳng, vừa nhìn Lỗ Kim Đường về cảnh giác, vừa hỏi: “Sao lại dừng xe ở đây?”

Lỗ Kim Đường mặt tươi cười: “Cô em, có làm thêm giờ không?”

Cô gái tỏ vẻ nghi hoặc: “Làm thêm giờ? Thêm giờ gì chứ?”

“Haiz, tôi biết cô em làm cái nghề đó mà.” Lỗ Kim Đường hất cằm về hướng khách sạn, “Dù sao em cũng nhàn rồi, chơi cùng tôi một tí nhì?”

Cô gái lập tức xì mặt, mở cửa xe định xuống.

“Tôi đưa tiền”

Cô gái liền ngưng động tác lại, rụt căng chân đã gần bước ra khỏi xe về, quay lại nhìn Lỗ Kim Đường. Do dự giây lát, cô vén tóc: “600 tệ.”

Lỗ Kim Đường gật đầu: “Không thành vấn đề.” Cô gái mặt lạnh tanh: “Đi đâu?”

“Không đi đâu cả.” Lỗ Kim Đường kéo cửa xe, “Ở luôn ghế sau là được rồi, kích thích lắm.”

Cô gái chau mày vẻ khó chịu: “Thế chỉ một lần thôi, đeo bao, cứ thế làm thôi, làm xong là hết chuyện.”

Lỗ Kim Đường mở cửa sau xe: “Cô em yên tâm, anh đây làm nhanh lắm.”

Cô gái cũng miễn cưỡng xuống xe, ngồi vào ghế sau: “Nói rõ trước nhé, tôi không làm.”

Còn chưa nói xong, cô gái đã mở to mắt sợ hãi - Lỗ Kim Đường một tay cầm con dao gập, một tay ôm lấy cổ cô ta.

“Cô em, mượn chút tiền tiêu vặt.”

Cô gái đẩy gãi ra, rụt về phía sau, nhìn chăm chăm vào con dao gập trong tay gãi ta: “Tôi không có tiền...”

“Cô vừa mới xong vụ làm ăn mà, lừa ai chứ?”

Lỗ Kim Đường hướng ánh nhìn về phía túi khoác của cô ta, giơ tay ra cướp, đổ tất cả đồ trong túi ra ghế, chỉ có hơn 400 tệ và điện thoại di động, son môi, hộp phấn, giấy ăn, sạc dự phòng.

Lỗ Kim Đường vô cùng thất vọng, “Chỉ có chút này thôi à?”

“Khi tôi đi, trên người cũng chỉ có chút tiền lẻ thôi.” Giọng cô gái mang theo chút sùt sùi, “Khách hàng trả cho 400 tệ, anh cầm cả đi, đừng làm hại tôi.”

Lỗ Kim Đường trợn trừng mắt, “Cô đi một lần 400 tệ? Sao lại đòi tôi 600 tệ?”

Cô gái vừa sợ hãi vừa ngượng ngùng: “Người ta ít nhiều còn đặt phòng khách sạn, anh đây tính là gì chứ?”

Lỗ Kim Đường nhét di động và tiền vào trong túi áo, nghĩ một lát, hỏi: “Vừa rồi cô nói đến quét mã, là cái gì vậy?”

Cô gái hơi kinh ngạc: “Chính là... trong Wechat của tôi còn chút tiền, cũng có thể chuyển cho anh.”

“Chuyển như thế nào?”

“Chuyển vào Wechat của anh chứ sao.” Cô gái rõ ràng không hiểu ra sao, “Anh không có à?”

Lỗ Kim Đường trầm mặc một lúc, trong lòng vừa ử dột vừa bức bối. Cô gái thấy gã không nói gì, thận trọng nói: “Anh à, tiền đã đưa hết cho anh rồi, anh thả tôi đi đi, có được không?”

Tiếp đến, cô ta lại bổ sung thêm một câu: “Tôi chắc chắn không báo cảnh sát đâu.”

Lỗ Kim Đường lại chẳng lo lắng về điều này. Cô gái bán hoa này nếu mà dám báo cảnh sát, chính bản thân cô ta cũng không thoát được. Chỉ là gã chờ đợi hơn một tiếng đồng hồ, mới cướp được chút tiền này, thực sự là có phần không cam tâm. Gã lại nhìn cô gái một lượt, gờ tay ra:

“Đây chuyền.”

Cô gái do dự giây lát, nghiêng răng, tháo sợi dây chuyền mỏng manh trên cổ xuống.

“Lần này đã được rồi chứ, thả tôi đi đi.”

Lỗ Kim Đường sa sầm mặt, giờ tay định mở cửa xe.

Bất giác, gã phát hiện thấy một người đàn ông đi xe đạp, cách mấy chục mét đang ung dung đi tới.

Lỗ Kim Đường lập tức tóm lấy cô gái đó, cố gắng để cho cơ thể hai người nhấp nhô. Cô gái không hiểu chuyện gì, vừa thét lên kêu cứu vừa ra sức giãy giụa. Lỗ Kim Đường không thể không bịt miệng cô ta lại, dùng sức càng lúc càng mạnh.

Rõ ràng, người đàn ông đi xe đạp đó cũng nhìn thấy chiếc taxi bên đường chưa tắt máy, vẫn còn đang lay động. Anh ta nhìn xung quanh, rồi quặt ghi đông xe, thận trọng đạp về phía chiếc taxi.

Cách tẩm cửa kính, Lỗ Kim Đường nhìn thấy người đàn ông đang từ từ tiến lại gần, trong lòng cũng càng lúc càng căng thẳng. Gã vùi đầu cô gái vào dưới nách, kéo cửa xe xuống, lớn tiếng mắng người đàn ông: “Xem mẹ mày à, cút!”

Người đàn ông đi xe đạp giật nảy mình, vội vàng điều chỉnh phương hướng, đạp mạnh mấy nhát, nhanh chóng biến mất vào giữa màn đêm đen.

Lỗ Kim Đường vừa mới thở phào, không ngờ cô gái tự vùng thoát khỏi lòng gã, lao về phía cửa sau thân xe.

“Cứu mạng anh ơi, cứu mạng.”

Lỗ Kim Đường thất kinh, vội vàng giờ tay bịt miệng cô ta. Như thể là bản năng, con dao gập trong tay gã đâm thẳng vào bụng cô ta.

Một nhát, hai nhát, ba nhát...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi Lỗ Kim Đường định thần lại, cô gái trong lòng đã không còn nhúc nhích gì nữa cả. Đồng thời, gã cảm nhận được tay mình dính dính, dính đầy thứ dịch thể tỏa ra mùi máu tanh nồng.

Gã đẩy cô gái ra, cô ta nằm mềm oặt ở ghế sau, trên chiếc áo phông cộc tay màu hồng của cô ta, vết máu đang nhanh chóng lan rộng. Lỗ Kim Đường run rẩy rút điều thuốc lá trong túi áo ra, châm thuốc, lạng lẽ hút hết. Tiếp đến, gã mở cửa xe bước xuống, rồi lại lạng lẽ đứng trong vòng ánh sáng do đèn xe tạo nên, sau đó cúi người chui vào trong xe, túm lấy cổ chân của cô gái, kéo cô ta ra.

Thi thể cô gái rất nặng, Lỗ Kim Đường mất rất nhiều sức lực mới có thể ôm ngang được cô ta trong lòng, bước từng bước về phía lề đường. Khoảng cách có mấy mét ngắn ngủi mà Lỗ Kim Đường đi lại vô cùng vất vả. Khó khăn lắm mới ghé gần được đến lề đường, gã đã sức cùng lực kiệt, phần lưng đã không thể đứng thẳng, phần hông từ thi nữ đã bị lê trên mặt đường.

Run lẩy bẩy kéo lê đến lề đường, Lỗ Kim Đường cũng không thể nào gắng gượng thêm được nữa, tay gã buông ra, thi nữ thuận theo con dốc lăn xuống cái rãnh khô. Lỗ Kim Đường há miệng thở dốc, rồi lại nhìn xung quanh, lúc đang chuẩn bị bước lên xe, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu rên từ phía sau truyền tới.

Lỗ Kim Đường giật mình, dựa vào ánh sáng đèn, nhìn về phía rãnh khô - thật không ngờ cô gái đó vẫn còn đang động đậy, hình như muốn bò lên.

Lỗ Kim Đường hoảng hốt, bước nhanh trở lại chiếc xe, cầm lấy con dao gập dính đầy máu ở ghế sau, chạy bước nhỏ đến lề đường, rồi nhảy xuống rãnh khô.

Cô gái quả nhiên vẫn còn sống, đang phát ra tiếng rên rỉ như tiếng khóc, bất lực cử động đôi chân. Lỗ Kim Đường mím môi, lặng lẽ nhìn cô ta. Cuối cùng, gã bước lên một bước, túm lấy tóc cô gái, ra sức nhấc lên, kề con dao gập vào cổ cô ta, cứa mạnh một nhát.

Gã không muốn nghe thấy tiếng máu tươi bắn phụt, dùng cả tay lẫn chân bò lên trên đường, chui vào taxi, nhanh chóng lái xe đi.

Sau khi lái đi xa mấy ki-lô-mét, Lỗ Kim Đường dừng xe ở một nơi không có đèn đường, bắt đầu tiến hành kiểm tra quan sát khắp trong xe. Ở hàng ghế sau có mấy chỗ có vết máu. Gã dùng giấy ăn lau chùi một lượt, chỉ để cho vết máu không quá chói mắt mà thôi. Tiếp đến, gã cởi chiếc áo phong ngắn tay dính lem nhem vết máu đang mặc trên người ra, thay sang chiếc áo dài tay mùa thu để trong túi khoác. Sau khi lấy giấy ăn lau chùi con dao gập sạch sẽ, gã lại dùng nửa chai nước còn lại trong xe rửa tay, rồi lại lái xe đi.

Mỗi lần lái đi một đoạn, Lỗ Kim Đường lại ném một thứ đồ trong xe ra ngoài cửa xe. Mảnh giấy ép plastic, di động, son môi, hộp phấn đều nhanh chóng bị gã ta lần lượt ném xuống bên đường. Sau khi chiếc áo dính máu và con dao gập bị ném đi, Lỗ Kim Đường nhìn thấy ánh sáng đèn khu vực thành phố.

Đã nửa đêm, người đi lại trên đường càng lúc càng thưa thớt. Lỗ Kim Đường mặt lạnh tanh lái xe lao nhanh trên đường, trong lòng đang thầm tính toán bao điều.

Hơn 400 tệ tiền mặt, một sợi dây chuyền vàng. Bất luận thế nào cũng chẳng thể đủ cho gã chi tiêu được mấy hôm tới, xem ra sau khi trời sáng, bắt buộc phải bán chiếc xe này đi. Gã đã giết người, nơi này đương nhiên là không còn an toàn nữa, tốt nhất là đến nơi khác mới ra tay được. Còn về đêm nay, có thể kiếm được bao nhiêu thì kiếm bấy nhiêu.

Cho nên, khi gã nhìn thấy hai người trẻ tuổi ở bên đường vẫy tay, bèn không chút do dự mà quay vô lăng, ghé tới đó.

Hai hành khách lên xe, một cậu nhuộm tóc vàng ngồi vào ghế lái phụ, một người để đầu húi cua thì ngồi vào ghế sau. Lỗ Kim Đường bật hộp tính tiền, hỏi: “Người anh em, đi đâu vậy?”

Tóc vàng chỉ về phía trước: “Đi đến thôn Đại Pha.”

Lỗ Kim Đường chau mày: “Người anh em, tôi không thông thuộc vùng đó, cậu chỉ đường cho tôi nhé.”

“Trước tiên cứ đi thẳng, sau đó rẽ phải.” Sắc mặt của Tóc vàng trông rất nhợt nhạt, “Cứ đi dọc theo đường Thanh Niên, rồi lên đường cao tốc.”

Lỗ Kim Đường gật đầu. Chuyến làm ăn này xem ra có thể kiếm được ít tiền, thuận đường đi đến vùng ngoại ô thành phố, bán được xe rồi tính tiếp. Chân gã giẫm mạnh, chiếc taxi lao nhanh như bay trên con đường vắng vẻ.

Hai vị hành khách hình như đều không thích trò chuyện, Lỗ Kim Đường cũng chẳng có tâm trạng nào mà nói chuyện phiếm. Trong buồng lái vẫn luôn giữ sự yên ắng. Theo như hướng dẫn của Tóc vàng, nửa giờ đồng hồ sau, chiếc taxi tiến vào đường cao tốc. Lỗ Kim Đường giữ tốc độ ở vận tốc 120km/h, tâm trạng có phần thả lỏng.

“Người anh em, xuống cao tốc từ lối nào, cậu nói với tôi trước nhé”

“Bác tài, anh cứ dừng ở bên đường một lát đã.” Cậu Đầu đinh ngồi ghế sau chột lên tiếng: “Tôi đau bụng không nhịn được nữa.”

Lỗ Kim Đường ngẩn người: “Có thể nhịn thêm chút nữa không? Phía trước có một khu dịch vụ.”

“Không được, không được.” Giọng nói của Đầu đinh sốt ruột, “Thực sự không chịu nổi nữa rồi.”

Lỗ Kim Đường chửi thề một câu, giảm tốc độ, từ từ ghé sát vào đường ưu tiên bên tay phải.

Vừa dừng xe xong, Đầu đinh đã mở cửa lao xuống xe ngay. Lỗ Kim Đường rút từ trong túi áo ra điều thuốc lá, đang định châm thuốc, chỗ hông chợt thấy đau nhói. Gã cúi đầu nhìn xuống, phát hiện ra Tóc vàng đang dùng một chiếc dao găm chọc vào vị trí thắt lưng gã.

Gã còn chưa kịp phản ứng lại, cánh cửa phía bên ghế lái đã bị mở ra - Đầu đinh thò nửa người vào, kéo cánh tay gã lôi xuống xe.

Tóc vàng trông vừa căng thẳng vừa hung dữ: “Xuống xe!”

Lỗ Kim Đường đầu óc quay cuồng bị kéo xuống xe. Đầu đinh cũng cầm dao trên tay, lập tức chọc vào bụng gã. Tóc vàng thì lục lọi ở hộp đựng đồ trên ghế ô tô, lát sau cũng xuống xe.

Trên đường cái tối đen như mực, hai gã thanh niên kẹp Lỗ Kim Đường ở giữa. Đầu đinh dùng dao ép gã, Tóc vàng thô bạo lục lọi trên khắp người gã. Hơn 400 tệ tiền mặt đó đã nhanh chóng nằm trong tay Tóc vàng.

“Mẹ kiếp, có mỗi tí tiền này thôi à?” Lỗ Kim Đường không nói gì, chỉ gật đầu. Đầu đinh nhắc: “Tao thấy ở ghế sau còn có cái túi khoác.”

Tóc vàng hất đầu: “Mày đi xem xem.”

Đầu đinh đáp lời, chui vào ghế sau xe taxi. Tóc vàng vẫn không cam tâm, tiếp tục sờ đi mò lại trên người Lỗ Kim Đường. Cuối cùng, cậu ta thò tay vào túi quần Lỗ Kim Đường, lôi ra được một sợi dây chuyền vàng.

Tóc vàng nhìn thấy Đầu đinh vẫn còn đang bận rộn tìm kiếm trong xe taxi, bèn nhét sợi dây chuyền vào túi áo mình.

Đầu đình nhanh chóng chui ra khỏi xe, giọng nói tỏ ra bức bối: “Mẹ nó chứ, trong túi chẳng có gì cả, chỉ có mấy cái áo rách.”

Tóc vàng bảo Đầu đình canh chừng Lỗ Kim Đường, còn mình thì đi quanh chiếc taxi mấy vòng, đá mấy nhát vào lốp xe, rồi lại lật nắp capo lên xem.

Lỗ Kim Đường làm ra bộ dạng đáng thương: “Người anh em, tôi chỉ có chút tiền thế thôi, cầm tiền xong thì các cậu thả tôi đi đi, tôi không báo cảnh sát đâu, các cậu yên tâm.”

Tóc vàng đóng nắp capo lại, nét mặt do dự, như thể là đang suy ngẫm điều gì đó. Đầu đình rõ ràng cũng vừa căng thẳng vừa bức bối, trơ mắt nhìn Tóc vàng, đợi cậu ta lên tiếng.

Tóc vàng như thể đã hạ quyết tâm, bước tới, hạ giọng ra lệnh: “Mày cởi quần áo ra.”

Lỗ Kim Đường ngẩn người: “Gì cơ?”

“Cởi quần áo ra!” Tóc vàng bước lên trước một bước, gí mũi dao vào mũi Lỗ Kim Đường, “Mau lên!”

Lỗ Kim Đường không dám phản kháng, ngoan ngoãn cởi chiếc áo dài tay mùa thu và quần dài ra, trên người chỉ còn lại chiếc quần lót và đôi giày.

“Quần lót, và cả giày nữa!” Tóc vàng vẫn không hài lòng, “Đều cởi hết.”

Trong lòng Lỗ Kim Đường trào dâng dự cảm chẳng lành: “Người anh em, thế này là...”

Tóc vàng tự ra tay luôn, lao đến tay lôi chân giẫm. Trên người Lỗ Kim Đường nhanh chóng chỉ còn lại độc một đôi tất.

Đầu đinh nhét lấy quần áo của Lỗ Kim Đường, nhét

bừa vào trong chiếc túi khoác giả da đó. Tiếp đến, Tóc vàng chỉ về phía nền đường cao cao bên cạnh: “Qua đó quỳ đi, hai tay ôm đầu, dám đứng lên là xiên chết mày đấy.”

Lỗ Kim Đường ngoan ngoãn làm theo. Vừa mới quỳ xuống, gã đã nhìn thấy Tóc vàng và Đầu đinh chui nhanh vào xe taxi, thoắt cái, chiếc taxi đã lái ra khỏi đường ưu tiên và lao nhanh như bay.

Lỗ Kim Đường đứng dậy, làn da trần lộ ra cảm nhận được sự lạnh giá của làn gió đêm.

Mẹ kiếp, vừa mới cướp của người khác, chính mình lại bị hai thằng ôn con cướp lại.

Gã nhìn theo chiếc xe taxi đang dần biến mất, đột nhiên lại thấy hơi buồn cười.

VIÊN TIỂU PHONG - MINH LỆ

Vừa bước vào cửa, Viên Tiểu Phong đã cảm thấy một luồng khí nóng phả tới. Cậu ta bỏ chiếc mũ bảo hiểm ra, lau mồ hôi đang đầm đìa trên khuôn mặt, làu bàu: “Đã mấy giờ rồi mà hầy còn nóng thế này chứ?”

Minh Lệ men theo lối đi chật chội chen lên trước cậu ta, nói về hậm hực: “Đã oi bức cả một ngày rồi, có thể không nóng được sao?”

Cô đặt hộp đồ ăn nhanh vào lò vi sóng: “Còn chút cơm gà hầm, hâm nóng cho anh nhé?”

Viên Tiểu Phong cời bộ đồng phục của nhân viên giao hàng ra, đáp lời đồng ý, rồi chui vào nhà vệ sinh.

Sau khi tắm gội mát mẻ thỏa thích, Viên Tiểu Phong vừa lau đầu vừa mở tủ lạnh, lấy ra một lon bia, uống một ngụm lớn. Chất lỏng mát lạnh chảy xuống ruột, cậu ta cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Cầm lấy chiếc điện thoại di động, cả lon bia nữa, Viên Tiểu Phong lao lên giường, dồn đống chăn lộn xộn vào một góc, nằm xuống chơi game.

Căn phòng trọ chật chội bí bách này tạm thời chìm vào yên lặng, cửa sổ mở toang nhưng không có lấy một cơn gió mát mẻ nào thổi vào, thấp thoáng có thể nghe thấy âm thanh lẫn lộn của tiếng nhạc và tiếng trò chuyện ồn ào lớn tiếng của những gã say xỉn. Ngoài ra, chỉ có tiếng cọt két phát ra từ chiếc quạt cũ nát nơi góc tường.

Viên Tiểu Phong đã “chết” mấy lần trong game, trong khoảng thời gian chờ đợi chơi lại ván mới, cậu ta đứng dậy đi đến bên bàn ăn lấy thuốc lá, nhưng lại nhìn thấy Minh Lệ đang ngồi trang điểm trước bàn trang điểm.

“Em còn phải đi nữa à?”

“Phải đi tham gia một bữa cơm tiếp khách.” Minh Lệ tỉ mỉ kẻ mắt, mồ hôi chảy từ trên trán xuống, bút kẻ mắt liên tục bị trượt ra, “Anh đem quạt ra đây, để đứng yên hướng về phía em, đừng quay.”

Viên Tiểu Phong ngậm điếu thuốc vào miệng, làm theo. Nghĩ một lát, cậu ta không tìm được, lại hỏi: “Ai tổ chức bữa cơm vậy, đã muộn thế này rồi.”

Gió quạt thổi tung tóc Minh Lệ, đánh vào vai cô cũng đầm mồ hôi. Người phụ nữ lấy một tờ giấy ăn liên tục lau mồ hôi, vẫn kiên trì bôi trát lên mặt.

“Đang hỏi em đấy? Ai mời em đi vậy?”

“Chị em cùng chỗ làm.” Minh Lệ cũng không buồn quay đầu lại, “Nói ra anh cũng không biết.”

Viên Tiểu Phong rút rút tóc, cầm lấy chiếc khăn mặt vắt trên ghế, lau đôi vai trần của Minh Lệ.

“Muộn thế này, thôi đừng đi nữa nhé?”

“Đã đồng ý với người ta rồi, không đi thì không phải phép.” Minh Lệ đã trang điểm xong, đi đến chỗ chiếc tủ quần áo đơn giản để chọn đồ, “Hơn nữa, bữa cơm này có mấy người có tiền, nếu thuận lợi, có thể bán được mấy tấm thẻ hội viên.”

Viên Tiểu Phong ném chiếc khăn lên bàn ăn, rít mạnh mấy hơi: “Em đấy, trong mắt em chỉ có tiền thôi.”

“Không thì thế nào!”

Minh Lệ ngoảnh phắt lại, giọng nói cũng vút cao.

“Dựa vào anh giao đồ ăn, dựa vào em làm nhân viên quầy tiếp tân trung tâm tắm gội sao?” Cô nhanh chóng mặc chiếc áo phong cộc tay

màu hồng, “Chân của bố anh thì làm thế nào? Tiền học đại học của em trai em thì phải làm sao?”

Viên Tiểu Phong không nói nữa, ngồi xuống giường rầu rầu hút thuốc lá, thỉnh thoảng liếc nhìn vào chiếc mũ bảo hiểm bạc màu và bộ đồng phục nhân viên giao hàng nhả nhúm nơi góc phòng.

Minh Lệ đã trang điểm xong, lại ngồi xuống bàn ăn, lôi từ trong một cái lọ ra sợi dây chuyền vàng. Từ trong gương, cô nhìn thấy khuôn mặt buồn rầu ủ dột của Viên Tiểu Phong, trong lòng thấy không ổn.

“Ôi, anh đến đây đeo giúp em với.”

Viên Tiểu Phong ngoan ngoãn đi tới, đeo sợi dây chuyền lên cổ cho cô.

Minh Lệ soi gương một lúc: “Xinh không anh?” Viên Tiểu Phong miễn cưỡng ép ra một nụ cười: “Xinh.” Minh Lệ đứng dậy, quay người, thơm vào má Viên Tiểu Phong một cái.

“Anh đừng có quên ăn cơm đấy, em không về muộn lắm đâu, anh ngoan ngoãn ở nhà đợi em nha.”

Viên Tiểu Phong rầu rầu đáp lời. Minh Lệ xách túi khoác, đi đôi xăng đan cao gót, chậm rãi bước ra khỏi cửa.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Viên Tiểu Phong. Điện thoại di động liên tục phát ra âm thanh báo tin, chắc là bạn bè trong đội game đang gọi mình online. Thế nhưng, Viên Tiểu Phong lại không còn chút hứng thú nào nữa cả.

Cậu ta nằm lại trên giường, trợn tròn đôi mắt nhìn lên trần nhà, nhìn những vết nứt dày đặc cấu bần bởi thấm dầm nước mưa, còn có cả những con muỗi đang bay lượn xung quanh bóng đèn điện.

Thần người một hồi, cậu ta xoa xoa bụng, bò dậy, đi về phía phòng bếp nhỏ xíu, lấy hộp đồ ăn từ trong lò vi sóng ra.

Cơm gà hầm vẫn còn hơi ấm, Viên Tiểu Phong ăn không có chút cảm giác ngon miệng nào cả. Sau khi miễn cưỡng ăn mấy miếng, cậu ta đứng dậy mở tủ lạnh, lại lôi ra một lon bia.

Vừa mới ngoắc tay vào lỗ tròn nắp bật, cậu ta nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động của mình vang lên.

20 phút sau, cậu ta gặp Nhị Hoa tại sạp đồ nướng. Nhị Hoa là đồng hương, hơn cậu ta 1 tuổi, làm công nhân quèn ở xưởng sửa chữa ô tô. Ở thành phố này, Nhị Hoa là một trong số ít bạn bè của Viên Tiểu Phong.

Tối hôm nay, trông Nhị Hoa có vẻ tràn đầy tâm sự. Hai người sau khi gọi mấy xiên thịt nướng và bia, Nhị Hoa cứ thế vùi đầu uống bia, rất ít mở miệng nói. Viên Tiểu Phong trong lòng cũng buồn phiền, lên tiếng hỏi: “Sao vậy? Cãi nhau với Na Na à?”

“Không” Nhị Hoa miễn cưỡng ép ra nụ cười, “Hai người bọn tôi rất ổn.”

Viên Tiểu Phong trong lòng thầm nghĩ, rất ổn mới lạ chứ. Cô bạn gái ham thói hư vinh và thực dụng của Nhị Hoa, từ lâu đã chán ghét Nhị Hoa vừa không có bản lĩnh vừa không có tiền. Viên Tiểu Phong thấy, hai người bọn họ chia tay sớm còn tốt hơn, Nhị Hoa cũng không cần phải chi tiêu tăn tiện, đến cả bao thuốc lá ngon cũng không nở mua.

Hai người nhanh chóng uống hết 6 chai bia. Nhị Hoa mặt đỏ phừng phừng. Anh ta rút một điếu từ bao thuốc lá của Viên Tiểu Phong, rít nửa điếu, dò hỏi: “Tiểu Phong, dạo này tiền nong có dư giả không?”

Viên Tiểu Phong không đáp lời, rút từ trong túi áo ra mấy tờ 100 tệ, đập xuống bàn: “Tháng này chỉ còn lại ngần này thôi.”

Nhị Hoa thở dài, túm lấy mái tóc vàng đầy gàu và bết dính của mình.

“Sao, lại vay tiền à?” Viên Tiểu Phong uống một ngụm bia, “Thẻ tín dụng của Na Na lại quẹt quá đà à?”

“À không phải.” Nhị Hoa mặt mày ủ rũ, “Ngày mai là sinh nhật Na Na, tôi muốn tặng cho cô ấy một món quà thơm thơm. Nhưng lần trước tôi lái xe của khách đưa cô ấy đi hóng gió, không may va chạm bong một mảng sơn, ông chủ trừ tiền lương của tôi rồi.”

“Anh hiểu thuận quá đấy” Viên Tiểu Phong cười châm biếm, “Còn đối tốt hơn cả với mẹ anh.”

“Cậu còn nói tôi à?” Nhị Hoa không phục, “Cậu chẳng phải cũng hầu hạ Minh Lệ như thể hầu hạ mẹ sao?” Anh ta chớp chớp mắt: “Phải rồi, sao cậu không dẫn Minh Lệ đi cùng luôn?”

“Cô ấy có bữa cơm tiếp khách.” Viên Tiểu Phong nói qua loa, “Một người bạn cùng làm mời khách.”

“Muộn thế này còn chưa về à?” Nhị Hoa cười hi hi, “Cậu phải cẩn thận trên đầu mọc một thảo nguyên^[1] đấy!”

“Anh cút đi!” Viên Tiểu Phong chau mày: “Cô ấy cũng chỉ là vì có thể bán thêm được mấy tấm thẻ hội viên.”

“Ôi, Minh Lệ thật là hiểu chuyện.” Nhị Hoa mím môi, “Na Na mà cũng có thể giống cô ấy thì tốt quá.”

Viên Tiểu Phong không nói gì. Trong nhà cậu ta có một ông bố bị bệnh ở chân, trong nhà Minh Lệ có một cậu em trai đang học đại học.

Viện phí và học phí đều dựa vào hai người bọn họ. Nhưng, bất luận họ cố gắng thế nào, hai cái hố này vẫn luôn không thể lấp đầy được.

Cậu ta cầm chai bia lên, uống một hơi hết nửa chai. Nếu như cậu ta có tiền, Minh Lệ cũng không cần phải đêm hôm đi tiếp rượu người ta.

Đúng lúc này, có một loạt âm thanh động cơ ầm ầm vang lên bên đường cái cạnh quầy đồ nướng - một chiếc xe đua màu đen tuyền từ từ lái đến - ở ghế phụ có một cô gái tóc dài tung bay, làn da trắng như tuyết.

Nhị Hoa nheo mắt nhìn chiếc xe đua đó, thần sắc tỏ ra khinh thường: “Ford Mustang, 400.000 tệ. Nếu như không phải để tán gái, tên gốc mới mua chiếc xe này.”

Viên Tiểu Phong cầm một miếng tỏi: “Đừng có không ăn được thì chê nhỏ xanh.”

“Ôi, trên thế giới này có bao nhiêu người giàu có, sao lại không đến lượt chúng ta chứ?” Nhị Hoa làm ra bộ dạng căm hờn thế tục, “Đến khi nào hai anh em ta cũng được phát tài một phen nhỉ.”

Viên Tiểu Phong cười cười: “Loại người như chúng ta đây, vẫn cứ phải ngoan ngoãn mà chấp nhận số phận thôi.”

“Mẹ nó chứ, tôi không phục đâu.” Nhị Hoa trầm mặc mấy giây, đột nhiên hạ giọng nói, “Ôi, Tiểu Phong, có muốn cùng nhau làm chút việc lớn không?”

Viên Tiểu Phong cảm thấy hơi khó hiểu: “Việc lớn gì?” Nhị Hoa nheo nheo mắt với Viên Tiểu Phong, nét mặt tỏ vẻ bí mật: “Cậu có biết ông chủ của tôi làm gì không?”

“Ông chủ của anh à?” Viên Tiểu Phong càng không hiểu đầu đuôi ra sao cả: “Thì làm về sửa chữa xe chứ sao nữa?”

“Đấy chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.” Nhị Hoa tiến lại gần

Viên Tiểu Phong, càng hạ thấp giọng hơn, “Ông ấy còn có thể thay đổi cả chiếc xe nữa.”

Viên Tiểu Phong trợn trừng mắt với Nhị Hoa một cái: “Điều này thì có gì kỳ lạ chứ?”

“Cậu có biết những xe ông ta thay đổi đều là những xe gì không?” Nhị Hoa cuống lên, “Đều là xe bản đấy!”

“Gì cơ?” Viên Tiểu Phong giật nảy mình, “Là ý gì vậy?”

“Nói như thế này vậy, một chiếc xe Audi Q5 màu trắng đến cửa hàng chúng tôi, không quá ba ngày, chiếc xe này sẽ được thay đổi hoàn toàn diện mạo, đi trên đường ở Cáp Nhĩ Tân rồi.” Sắc mặt Nhị Hoa tỏ ra rất đắc ý, “Có luôn cả toàn bộ file hành trình xe, cậu có phục không?”

Viên Tiểu Phong nghĩ một lát: “Chiếc xe này là...”

“Không phải là trộm thì cũng là cướp.” Nhị Hoa xua tay, rồi lại uống một ngụm bia, “Ông chủ không nói với chúng tôi những điều này, chúng tôi chỉ cần làm việc là được.”

Viên Tiểu Phong còn chút nghi hoặc: “Loại xe này có người mua không?”

“Có đầy người! Nó rẻ mà, ít nhất là giảm 50%! Những người làm ăn buôn bán nợ tiền người khác... họ mua về để gán nợ.” Nhị Hoa tỏ ra hưng phấn, đột nhiên đập bàn, “Đòi tiền thì không có, nhưng đòi xe thì sẽ có một chiếc, anh có lấy không - chắc chắn là sẽ lấy rồi.”

Viên Tiểu Phong do dự một lát: “Anh nói với tôi những điều này làm gì vậy?”

Nhị Hoa nhìn xung quanh, chu miệng về phía Viên Tiểu Phong: “Những kỹ thuật thay đổi diện mạo xe, đổi màu này, đổi số hiệu mô tô này, làm biến số xe này, anh đây đều biết. Hay là hai người chúng ta cùng làm cái này nhỉ?”

“Bố khỉ nhà anh!” Viên Tiểu Phong mắng: “Đi đâu để lấy xe? Ăn trộm à? Anh biết cách không?”

“Ăn trộm không được thì chúng ta có thể đi cướp.” Mắt Nhị Hoa sáng rực, “Xe vào tay chúng ta thì sẽ lái đến cửa tiệm chúng tôi, trong vòng hai ngày, chắc chắn sẽ khiến cho người chủ của xe không thể nào nhận ra được.”

“Anh điên rồi à!”

“Nếu không thì thế nào đây?” Nhị Hoa xòe hai bàn tay ra, “Dựa vào việc cậu làm nhân viên giao hàng, tôi làm thợ quèn, hai người chúng ta đến bao giờ mới có thể phát tài chứ? Để cho Minh Lệ và Na Na cứ theo chúng ta sống những ngày như thế này sao?”

Viên Tiểu Phong cúi đầu, không lên tiếng.

“Kiếm được một chiếc xe, thế nào cũng có thể bán được 300 tới 400 nghìn tệ, cậu giao đồ ăn phải giao bao nhiêu đơn mới có thể kiếm được ra ngàn ấy?” Nhị Hoa nhìn chăm chăm vào Viên Tiểu Phong, “Nhân lúc tôi vẫn còn có cái điều kiện này, mất đi cơ hội là không có lại được đâu.”

Viên Tiểu Phong vẫn không nói gì, liền một lúc hút hai điếu thuốc. Tiếp đến, cậu ta ném đầu mẩu thuốc lá đi, ngẩng đầu uống sạch bia trong chai. Khi một lần nữa đối diện với Nhị Hoa, trong mắt cậu ta đầy tia máu.

“Làm!”

Nhị Hoa cũng học theo bộ dạng của Viên Tiểu Phong uống sạch bia, đặt mạnh chai bia xuống bàn.

“Làm thì làm! Khi nào làm?”

“Tối nay luôn.” Viên Tiểu Phong như thể sợ dũng khí mà hơi men mang tới sẽ nhanh chóng biến mất, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Lập tức! Luôn và ngay!”

Cướp xe riêng rõ ràng là không thực tế - xe của nhà người ta vào còn không thể vào được, thì cướp thế nào?

Cướp xe đặt qua mạng ư? Trên hóa đơn sẽ hiển thị rất nhiều thông tin cá nhân, chỉ trong chốc lát là sẽ bị cảnh sát bắt được ngay.

Sự chọn lựa chỉ còn lại một mục duy nhất: xe taxi.

Thế nhưng, việc này không hề dễ dàng như họ tưởng tượng. Sau khi ngồi lên một chiếc taxi, mặc dù ngoại hình của tài xế không hề nổi bật, nhưng chiếc tuốc nơ vít cán dài nằm trong hộp đựng đồ trên ghế ô tô vẫn khiến cho hai người Viên Tiểu Phong và Nhị Hoa bốn mắt nhìn nhau. Con dao gọt hoa quả 5 tệ vừa mua ở cửa hàng khi nãy xem ra không có đủ lực uy hiếp rồi.

Đặc biệt là phía trên chỗ ngồi ghế lái phụ có một chiếc camera rất lớn, khiến hai người triệt để từ bỏ suy nghĩ ra tay. Sau khi taxi lái đến khu ngoại ô, hai người thanh toán tiền xe xong, chỉ có thể hậm hực xuống xe.

Hai người tên tò đứng ở bên đường, bầu không khí sượng sùng lại khiến người ta nhụt chí.

Sau khi hút liền một lúc mấy điếu thuốc lá, Nhị Hoa lúng ba lúng búng lên tiếng: “Cái camera đó để làm gì vậy nhỉ?”

“Tôi làm sao mà biết được.” Viên Tiểu Phong bực bội trả lời, “Trước đây khi bắt taxi cũng chẳng chú ý đến món y đồ đó.”

“Mẹ nó chứ, không còn cơ hội nữa rồi.” Nhị Hoa ném đầu mẩu thuốc lá đi, “Quay rõ nét cả cái mặt còn cướp được cái gì chứ?”

“Hừ!” Viên Tiểu Phong chửi mắng “Chủ ý là do anh đưa ra, bây giờ anh lại sợ rồi à?”

“Thế cậu nói xem phải làm thế nào?” Mặt Nhị Hoa ửng đỏ, “Hay là thôi đi.”

“Thôi đi à?” Viên Tiểu Phong hét lên, “Anh khuấy động tâm tư của tôi lên, bây giờ lại muốn thôi đi à? Tôi đã tiêu mất hơn 70 tệ tiền taxi rồi!”

Cậu ta đã bay một cành cây ở dưới chân: “Không được, hôm nay tôi bắt buộc phải bù lại tổn thất.”

Nhị Hoa không nói gì, sắc mặt trông rất khó coi.

“Khí thế hùng hổ khoác lác của anh lúc nãy đi đâu cả rồi?” Viên Tiểu Phong vẫn không hề khách khí: “Chỉ là nói cho sướng miệng thôi à?”

Nhị Hoa cũng nổi nóng, “Làm thì làm! Hừ, tôi sợ gì chứ!”

“Chiếc xe tiếp theo, chỉ cần không có camera, chúng ta sẽ cướp.” Viên Tiểu Phong chỉ về phía đường cái tĩnh mịch ở khu ngoại ô, “Đứa nào sợ thì đứa ấy làm cháu!”

Vừa dứt lời, hai luồng đèn xe chiếu sáng xuất hiện ở đằng xa, khoảng cách giữa họ càng lúc càng gần.

Cùng sắc trời như vậy, cùng bầu trời sao như vậy. Trên con đường cao tốc thẳng tắp và rộng rãi, một chiếc taxi phía trên màu xanh lá, phía dưới màu trắng.

Nhị Hoa nắm vô lăng, mắt nhìn thẳng về phía trước, cảm giác vừa căng thẳng vừa hưng phấn dường như vẫn chưa tan hết, cơ mặt vẫn khẽ lay động.

“Thế nào?”

“Đúng là chỉ có hơn 400 tệ!” Viên Tiểu Phong ngồi ở hàng ghế sau, trên đùi đặt chiếc túi khoác giả da đó, “Còn có mấy chiếc áo rách.”

Cậu ta nghĩ giây lát, rướn người về phía trước, đột nhiên cảm thấy ở phần lưng ghế phía dưới tay trái ướt sườn sượt.

“Chiếc xe này thế nào?” Viên Tiểu Phong vừa nhìn xuống lòng bàn tay mình vừa hỏi, “Đáng giá khoảng bao nhiêu tiền?”

“Đây là xe cũ, lái cũng không được thoải mái lắm.” Nhị Hoa thử ấn mạnh chân ga, “Jieda đời cũ, khả năng giữ giá cũng tạm được, lái đến xưởng chỗ chúng tôi để tôi xem kĩ hơn.”

“Được rồi... hừ!”

“Gì thế?”

“Ở ghế ngồi phía sau này là...”, Viên Tiểu Phong chau mày, “máu à?”

Nhị Hoa bật cười hềnh hếch: “Chắc là có một hành khách đến tháng đó mà?”

“Mẹ nó chứ, đen quá!” Viên Tiểu Phong thấy hơi buồn bực: “Tiếp theo sẽ làm như thế nào?”

“Hôm nay tôi làm thêm, cứ thay đổi màu sắc trước đã.” Nhị Hoa trông lại có vẻ rất tự tin, “Sửa được kha khá thì sẽ tìm người mua. Cậu yên tâm, bất luận bán được bao nhiêu tiền, chúng ta đều chia mỗi người một nửa.”

Viên Tiểu Phong trầm mặc một lúc: “Tên tài xế đó phải làm thế nào?”

“Không sao đâu.” Nhị Hoa tỏ ra đắc ý, “Hắn trần như nhộng, cho dù có vấy xe dọc đường lại, cũng làm gì có xe nào dám dừng chứ? Đợi đến khi hắn có thể báo cảnh sát, chiếc xe này đã thay đổi diện mạo từ lâu rồi... Thế nào, anh đây thông minh chứ?”

Nhìn thấy lối ra khỏi cao tốc ở ngay phía trước, Viên Tiểu Phong thấy hơi yên tâm, đang định giục Nhị Hoa lái xe nhanh lên một chút, thì phát hiện ở lối ra có một vùng đèn đỏ nhấp nháy, hình như đã có rất nhiều xe dừng ở phía trước.

“Chuyện gì vậy?”

Nhị Hoa cũng chú ý thấy tình hình khác thường ở phía trước, thò cổ ra xem mấy giây, đột nhiên thay đổi hẳn sắc mặt.

“Mẹ kiếp, có xe cảnh sát!”

Viên Tiểu Phong lập tức hoảng loạn: “Mẹ nó, là chặn chúng ta à?”

“Không biết nữa.” Nhị Hoa vội giãm phanh xe, ghé vào gần lề đường, “Không phải nhanh như vậy chứ?”

Càng lúc càng tiến lại gần lối ra, có thể nhìn thấy rõ những người cảnh sát mặc sắc phục đang hướng dẫn luồng xe, kiểm tra từng chiếc một.

Giọng Nhị Hoa run rẩy: “Làm thế nào bây giờ?”

“Còn có thể làm gì được nữa?” Viên Tiểu Phong cũng vô cùng hoảng sợ, nghiêng rằng nói: “Chạy thôi.”

Nhị Hoa chuyển hướng vô lăng, nhấn mạnh chân ga lái đến bên đường. Gần như đồng thời, mấy cảnh sát mặc sắc phục phát hiện ra chiếc xe taxi rời khỏi hàng xe, nhanh chóng chạy tới.

Còn chưa kịp đợi cho xe dừng hẳn, Nhị Hoa đã tháo dây an toàn, nhảy ra khỏi ghế lái, nhảy bật qua lan can vây quanh lề đường, chạy về phía rừng cây phía bên dưới lòng đường. Viên Tiểu Phong không kịp suy nghĩ thêm, cũng lao theo anh ta chạy về phía đó.

Sau khi chạy được mấy chục mét, cậu ta mới phát hiện ra thật không ngờ trong tay mình vẫn còn nắm chặt cái túi khoác giả da. Cậu ta chửi thề một tiếng, ném chiếc túi khoác đó ra thật xa, tiếp tục chạy trốn vào trong rừng sâu.

Trong rừng là một mảng tối đen kịt. Nhị Hoa chẳng biết đã chạy đi đâu mất rồi. Viên Tiểu Phong không phân biệt được phương hướng trước mắt, chỉ có thể cầm đầu chạy bừa. Không biết đã chạy được bao lâu, cánh rừng đó cũng đã lùi lại phía sau cậu ta, phía trước mặt lại xuất hiện một con đường cái.

Viên Tiểu Phong không dám dừng lại, tiếp tục co giò chạy thục mạng. Cậu ta nhanh chóng phát hiện ra điểm cuối của đường cái tiếp giáp một cây cầu mới. Cậu ta đã sức cùng lực kiệt, thuận đà trượt xuống khỏi lòng đường trốn ở phía sau mố trụ cầu bên bờ.

Phần lưng thấm đẫm mồ hôi áp vào bức tường bê tông lạnh giá vô cùng khó chịu, nhưng Viên Tiểu Phong đã không còn tâm trí đâu mà để tâm đến nữa. Cậu ta cố gắng bình ổn hơi thở gấp của mình, đồng thời cũng dỏng tai lên lắng nghe động tĩnh trên đường cái. Giữa khoảng không gian tĩnh mịch đen đặc, những tiếng bước chân lao xao, ánh sáng chói mắt của đèn pin trong tường tượng của cậu ta đã không xuất hiện.

Cậu ta hơi yên tâm, vẫn trốn ở sau mố trụ cầu thêm mười mấy phút nữa, sau khi xác định chắc chắn cảnh sát không đuổi đến đây, mới thận trọng chui ra.

Khi quay trở lại đường cái, cơn gió đêm thổi mát lạnh. Viên Tiểu Phong run rẩy một hồi, vừa mới kịp định thần lại, chiếc điện thoại trong túi áo chợt vang lên.

Cậu ta giật nảy mình, lôi điện thoại ra nhìn, là Nhị Hoa gọi tới. Viên Tiểu Phong do dự vài giây, rồi mới ấn nút nghe. “Alô?”

“Mẹ kiếp! Tạ ơn trời đất!” Nghe giọng Nhị Hoa như thể trút được gánh nặng, “Cậu không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Viên Tiểu Phong cũng thở phào, “Anh cũng chạy được rồi à?”

“Đúng vậy.”

“Bây giờ anh đang ở đâu?”

“Tôi cũng không biết, đang ở trên một con đường quốc lộ, dài lắm.” Trong tai nghe truyền tới tiếng gió thổi vù vù, “Còn cậu thì sao?”

“Tôi đang ở bên cạnh một cây cầu.”

“Cầu à?” Nhị Hoa ngừng lại vài giây, “À, tôi nhìn thấy rồi. Bố khi, hai chúng ta chạy men theo hai hướng ngược nhau. Tôi đi tìm “

“Đừng!” Viên Tiểu Phong vội ngăn cản Nhị Hoa, “Hai người chúng ta chia nhau về đi. Mấy hôm tới cũng đừng gặp mặt, gửi tin nhắn Wechat báo bình an là được rồi.”

“Được.” Giọng nói của Nhị Hoa tràn ngập sự buồn bực, “Đây là chuyện quái gì chứ, bận rộn cả nửa đêm, chả vót được cái gì cả.”

Viên Tiểu Phong không muốn nhắc tới việc này nữa, cứ thế ngắt điện thoại.

Sau khi đi men theo mặt cầu thêm mấy chục phút, Viên Tiểu Phong cuối cùng cũng nhìn thấy một chiếc taxi không có khách. Cậu ta vội vàng vẫy xe lại, dặn dò tài xế lái xe về một quán internet ở gần phòng trọ.

Sau khi xuống xe, Viên Tiểu Phong nhìn ngó xung quanh một lượt, xác định không có gì khác thường, cậu ta ngồi xổm bên đường hút hai điếu thuốc lá, bịa ra lý do mình về muộn, chậm rãi bước về căn phòng trọ.

Thế nhưng, lời nói dối mà cậu ta vắt óc suy nghĩ không được dùng đến - Minh Lệ vẫn chưa về.

Viên Tiểu Phong trong lòng rất buồn bực, lôi điện thoại di động ra gọi điện cho Minh Lệ, nhưng lại nghe thấy thông báo tạm thời không liên lạc được. Cậu ta càng thấy nghi hoặc, Minh Lệ không phải là chưa bao giờ về muộn, nhưng cô ấy thường không về sau 2 giờ sáng, hơn nữa sẽ luôn giữ điện thoại di động ở trạng thái liên lạc thông suốt.

Cậu ta không cam tâm, lại liên tục gọi điện vài lần, vẫn không thể nào liên lạc được với Minh Lệ.

Viên Tiểu Phong vô cùng bất lực, chỉ có thể đi tắm để gột rửa mồ hôi nhễ nhại trên người trước. Nằm trên giường, cậu ta lập tức cảm thấy toàn bộ cơ thể đều vô cùng đau nhức, như thể từng cái xương, từng miếng thịt đều đã thay đổi vị trí.

Mẹ nó chứ, cái đêm nay đúng là kinh hồn bạt vía.

Nghĩ đến những điều này, nỗi lo lắng tạm thời át đi nỗi nhớ nhưng Minh Lệ. Thế nhưng, Viên Tiểu Phong cũng không bị chìm đắm vào thứ tâm trạng này quá lâu, cậu ta nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh giấc, trời đã sáng tỏ. Trong căn phòng cứ như cái lồng hấp, vô cùng nóng bức. Viên Tiểu Phong đầu óc nặng trĩu bò dậy, ngồi bên giường suy ngẫm hồi lâu. Những sự việc xảy ra tối qua dần dần chiếm cứ toàn bộ trí não cậu ta. Nỗi lo lắng và sợ hãi giống như làn nước lạnh giội thẳng vào đầu cậu ta, khiến cậu ta lập tức tỉnh táo.

Tiếp đến, cậu ta nhận ra Minh Lệ vẫn không có mặt ở nhà.

Viên Tiểu Phong châm một điếu thuốc, vừa hút vừa đi quanh căn phòng trọ một lượt. Quần áo trong tủ vẫn chưa bị động tới. Chiếc chậu rửa mặt trong nhà tắm không có dấu vết của nước. Thậm chí đôi dép lê để ở cửa ra vào vẫn giữ nguyên vị trí - tất cả các dấu hiệu này chứng tỏ Minh Lệ vốn chưa hề quay về.

Cậu ta thấy hơi hoang mang, lại một lần nữa ấn số máy của Minh Lệ. Thế nhưng, lời thông báo lạnh lùng đó vẫn là: số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Viên Tiểu Phong không thể kiên nhẫn chờ đợi thêm được nữa. Cậu ta dập tắt đầu thuốc lá, đứng dậy, mặc chiếc áo phông cộc tay, khi giơ tay ra với chiếc quần, cậu ta đột nhiên phát hiện ra vị trí túi sau quần có một mảng bẩn màu nâu.

Cậu ta lập tức nhớ lại cảm giác nhơm nhớp dính dính ở giữa các ngón tay bên trái.

Minh Lệ hôm nay không đi làm. Viên Tiểu Phong vẫn không chịu từ bỏ, lại hỏi xem tối qua là ai mời ăn cơm, tương tự cũng không nhận được câu trả lời chính xác.

Cậu ta ngồi ở cửa trung tâm tắm gội hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng đứng dậy quay trở lại phòng trọ.

Thẻ tiết kiệm của hai người vẫn được nhét ngay ngắn dưới đệm giường. Tất cả các đồ đạc cá nhân của Minh Lệ đều còn nguyên, ngay cả quần áo lót cũng không thiếu chiếc nào. Xem ra, khả năng Minh Lệ bỏ nhà ra đi là không lớn.

Hoặc là, tối qua cô ấy uống say, bây giờ đang ngủ say giấc ở chỗ nào đó.

Hoặc là, cô ấy không hài lòng với thái độ của cậu ta tối qua, nên cố tình trốn đi để cho cậu ta lo lắng.

Hoặc là, cô ấy đã xảy ra tai nạn nào đó, đang ở trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Hoặc là, nhà cô ấy xảy ra chuyện gì, cô ấy không kịp thông báo đã vội vã về nhà.

Suốt cả một buổi sáng, Viên Tiểu Phong suy đoán tất cả các loại khả năng có thể xảy ra, đi đi lại lại trong phòng, liên tục gọi điện thoại cho Minh Lệ, chăm chú lắng nghe bất cứ tiếng động nào từ hành lang truyền tới.

Đến chập tối, cậu ta đã hoàn toàn mất hết sự kiên nhẫn, chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm lần nữa. Vừa đi giày xong, chuông cửa liền vang lên.

Viên Tiểu Phong vừa kích động vừa bức tức, lao như bay ra mở cửa - bên ngoài cửa lại là Nhị Hoa và bạn gái của anh ta - Na Na.

Na Na đẩy cậu ta ra với vẻ trách móc, bước thẳng vào trong phòng: “Minh Lệ sao thế không biết, gọi điện thoại không được.”

Nhị Hoa cũng bước theo vào, nheo nheo mắt với Viên Tiểu Phong.

“Sao, định ra ngoài à?”

“Đúng vậy!”

Viên Tiểu Phong không có tâm trạng nào để nói chuyện phiếm với họ, vội cầm theo điện thoại di động, thuốc lá và bật lửa.

“Haiz, hôm nay là sinh nhật tôi.” Na Na ngồi xuống giường rất tự nhiên, “Còn muốn gọi hai người cùng đi ăn bữa cơm nữa kìa.”

“Xin lỗi!” Viên Tiểu Phong miễn cưỡng ép ra nụ cười, “Chúc cô sinh nhật vui vẻ nhé! Minh Lệ tối qua không về, bây giờ cũng không liên lạc được, tôi phải ra ngoài tìm cô ấy đây.”

Nhị Hoa cười gian xảo: “Chắc là không ưng cậu, đá cậu rồi.”

Viên Tiểu Phong còn chưa kịp phản công, Na Na đã nói trước: “Đừng có nói linh tinh, anh nghèo rớt như vậy, em còn chưa coi thường anh. Tiểu Phong, anh đừng cống.”

Ánh mắt Viên Tiểu Phong hướng sang Na Na, lại dừng lại ở nơi xương quai xanh của cô, đôi mắt chột trợn trừng

Na Na vẫn còn đang nói, không ngờ Viên Tiểu Phong đột nhiên lao tới, nắm chặt sợi dây chuyền vàng trên cổ cô.

“Sợi dây chuyền này của cô từ đâu mà có vậy?”

“Đây là quà sinh nhật Nhị Hoa tặng cho tôi mà.” Na Na giật nảy mình, lập tức đẩy mạnh Viên Tiểu Phong ra, “Anh làm gì vậy? Anh làm đau cổ tôi rồi!”

Viên Tiểu Phong lập tức quay sang Nhị Hoa, “Nhị Hoa, sợi dây chuyền này là thế nào vậy?”

Nhị Hoa nhất thời không biết xử trí ra sao. Anh ta nhìn Viên Tiểu Phong đang tức giận như muốn lòi con ngươi mắt ra, hoảng hốt không thốt nên lời.

“Đó chẳng phải là... mấy hôm trước, tôi...”

“Mẹ kiếp, anh nói láo!” Viên Tiểu Phong túm lấy cổ áo Nhị Hoa, “Đây là...”

Nhị Hoa cuống lên, xua tay về phía Na Na, “Em xuống lầu đợi anh, anh và Tiểu Phong có chút chuyện cần nói.”

Na Na nhìn hai người đàn ông đang giằng co nhau với vẻ khó hiểu, lầu bầu mấy câu, miễn cưỡng đóng cửa bước ra ngoài.

Nhị Hoa thở phào, ngữ khí cũng mềm xuống: “Tôi nói thật, sợi dây chuyền này là tối qua cướp được. Tôi chẳng phải là đang gấp rút cần mua quà sinh nhật cho Na Na sao, nên đã không nói với cậu mà... ăn mảnh.”

Viên Tiểu Phong lập tức hỏi: “Trên mặt sợi dây có phải là có hai chữ cái Y và M không?”

“Đúng vậy.” Nhị Hoa hoàn toàn không hiểu chuyện gì, “Tôi không biết là có ý nghĩa gì, bèn lừa Na Na nói là thương hiệu Minh Nguyệt.”

Viên Tiểu Phong hét lớn một tiếng, ngồi sụp xuống giường, hai tay ôm đầu.

“Đó là sợi dây chuyền tôi tặng cho Minh Lệ!”

“Gì cơ?” Nhị Hoa thất kinh, “Không phải chứ. Sợi dây chuyền của Minh Lệ sao lại ở trên người tên tài xế đó.”

Viên Tiểu Phong lôi điện thoại di động ra, “Không ổn rồi, Minh Lệ chắc chắn là đã xảy ra chuyện rồi. Tôi phải báo cảnh sát...”

Vừa mới ấn hai số, di động của cậu ta đã bị Nhị Hoa cướp lấy.

“Tiểu Phong, nếu như cậu báo cảnh sát...”, sắc mặt Nhị Hoa đã trắng bệch như tờ giấy, “Vụ việc hai người chúng ta cướp xe sẽ không thể nào che giấu được.”

“Nhưng.... Minh Lệ tối qua không về...” Viên Tiểu Phong cuống lên, nói năng lộn xộn, “Sợi dây chuyền của cô ấy sao lại ở trên chiếc taxi đó... cô ấy chắc chắn là...”

“Cậu bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút!” Nhị Hoa nắm chặt di động của Viên Tiểu Phong, “Có thể... có thể Minh Lệ làm rơi sợi dây chuyền trên xe taxi thì sao.”

“Vậy cô ấy đâu?” Viên Tiểu Phong gầm lên, “Đến bây giờ vẫn không liên lạc được với cô ấy!”

“Làm mất sợi dây chuyền, không dám về nhà đấy.” Nhị Hoa ra sức an ủi Viên Tiểu Phong, “Sợ cậu trách móc cô ấy, có phải vậy không? Cậu nói xem, có khả năng này không?”

Viên Tiểu Phong trầm mặc mấy giây, lắc đầu: “Không thể nào, một sợi dây chuyền thôi mà, cô ấy không thể nào lại còn không đi làm.”

Cậu ta đứng dậy cướp lấy điện thoại di động trong tay Nhị Hoa, “Tôi bắt buộc phải báo cảnh sát, cô ấy chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.”

Nhị Hoa né tránh, “Tiểu Phong! Cậu muốn đưa cả hai chúng ta vào tù sao?”

Hai người còn đang giằng co, giọng người phát thanh viên đang phát trên bản tin trong tivi đột ngột thay đổi.

“Bây giờ là thông báo nhận diện thi thể.” Nét mặt và giọng nói của người phát thanh viên rất nghiêm túc, “Sáng sớm hôm nay, tại vùng

lân cận vành đai 3 đoạn đường số 4 thành phố chúng ta phát hiện một thi thể nữ vô danh, tuổi của nạn nhân trong khoảng 25 đến 30 tuổi, chiều cao 1m64, tóc màu đen hơi dài, trên người mặc...”

Viên Tiểu Phong và Nhị Hoa đều ngừng tay lại, quay sang, ngẩn người nhìn chăm chăm vào tivi. Mấy giây sau, trên màn hình xuất hiện một chiếc áo phông cộc tay màu hồng dính đầy máu, chiếc quần bò màu xanh và đôi dép xăng đan cao gót màu bạc.

Đầu óc Viên Tiểu Phong hoàn toàn trống rỗng, yết hầu trời lên lặn xuống mấy lần, phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Nhị Hoa cũng sợ hãi ngẩn người, miệng làm nhảm: “Sao lại thế này... không thể nào...”

Anh ta quay sang Viên Tiểu Phong: “Tiểu Phong, cậu xem kĩ lại đi, đây có phải là quần áo của Minh Lệ không?”

“Đúng rồi, quần áo của cô ấy, tôi nhận ra mà.” Viên Tiểu Phong trông có vẻ đã thực sự phát rồ, “Đôi xăng đan cao gót đó còn là...”

Nhị Hoa vẫn nói cố: “Có thể là trùng hợp mặc quần áo giống nhau thì sao...”

Viên Tiểu Phong đẩy anh ta ra: “Không được, tôi phải đến Sở Công an xem xem.”

Nhị Hoa ngăn Viên Tiểu Phong lại: “Tiểu Phong, hay là đợi thêm...”

“Đợi cái gì!” Viên Tiểu Phong gầm lên như xé gan xé phổi, “Tôi phải đi xem xem có phải là cô ấy hay không!”

Nhị Hoa mềm người, dằn dò như thể van xin: “VẬY CẬU ĐỪNG CÓ NHẮC ĐẾN SỢI DÂY CHUYỀN NHÉ, NẾU KHÔNG CẢ HAI CHÚNG TA ĐỀU TIÊU TÙNG”

Viên Tiểu Phong không nói gì, giật lấy di động của mình, lao ra ngoài.

Là cô ấy.

Mái tóc dài quen thuộc. Làn da quen thuộc. Móng chân sơn màu lam quen thuộc. Nốt ruồi đỏ ở vị trí eo quen thuộc.

Thứ lạ lẫm chính là khuôn mặt trắng bột và những vết thương hằn hừng do bị dao đâm.

Sau tiếng gầm thét là tiếng khóc xé gan. Tiếng khóc đau đớn xót xa như muốn lôi tâm can ra khỏi cổ họng.

Đợi đến khi Viên Tiểu Phong ngừng khóc, người cảnh sát hai tay ôm vai, yên lặng đứng bên bờ tường mới bắt đầu lên tiếng.

“Cô ấy tên là gì?”

“Minh Lệ.” Viên Tiểu Phong ngồi bệt xuống đất, trước mắt mọi thứ đều trở nên mơ hồ, “Cô ấy tên là Minh Lệ.”

“Anh là gì của cô ấy?”

“Tôi là bạn trai của cô ấy.”

“Ở bên nhau bao lâu rồi?”

“Sắp được hai năm rồi.”

Người cảnh sát thở dài, đi đến kéo Viên Tiểu Phong đứng lên: “Đi thôi, đi theo tôi để ghi biên bản lấy lời khai.”

Viên Tiểu Phong vừa thút thít vừa loạng choạng đi theo người cảnh sát bước ra phía ngoài cửa. Vừa đi đến cửa, thì lại gặp ba người đi tới.

Một người nam giới chừng ngoài 30 tuổi bị hai cảnh sát mặc sắc phục kẹp ở giữa. Trông anh ta có vẻ nho nhã, nét mặt lại vô cùng kinh hãi.

“Các người dẫn tôi đến đây làm gì?” Người đàn ông vẫn đang cố gắng giãy giụa, “Tôi đã nói là không liên quan gì đến tôi rồi mà...”

“Anh xem xem có phải là người này không?” Một cảnh sát nói giọng cứng rắn, “Cái người mà tối hôm đó cùng vào một gian phòng với anh.”

Đôi chân người đàn ông cố gắng trụ vững trên nền nhà, liên tục lùi lại phía sau: “Các người không thể ép buộc tôi...”

“Không phải là anh muốn lật ngược lại lời khai đấy chứ, anh không muốn thừa nhận là đã chơi gái sao?” Người cảnh sát mặc sắc phục không chút khách khí, “Nào, anh giải thích cho tôi một chút, hai người ở trong phòng làm gì?”

Viên Tiểu Phong đột nhiên trợn trừng mắt nhìn người đàn ông, rồi lại nhìn thi thể đang phủ lớp vải trắng.

“Tôi nhận, tôi nhận.” Sắc mặt người đàn ông trắng bệch, “Chơi gái thì tôi nhận, nhưng tôi thực sự không giết cô ấy.”

Viên Tiểu Phong ngăn người đứng nguyên vị trí. Lời của người đàn ông, cậu ta dường như đều nghe hiểu, nhưng lại dường như hoàn toàn không hiểu gì cả.

Người cảnh sát đó túm lấy cánh tay anh ta, kéo ra ngoài cửa: “Đi thôi.”

Tên tuổi. Nghề nghiệp. Chỗ ở hiện tại. Số điện thoại di động. Hộ khẩu. Tình hình gia đình.

Viên Tiểu Phong máy móc trả lời từng câu hỏi, người cảnh sát đều ghi chép tỉ mỉ lại. Suy nghĩ một lát, người cảnh sát lại lên tiếng hỏi:

“Bình thường cô ấy có thường xuyên ra ngoài buổi tối không?”

“Thỉnh thoảng, nhưng không thường xuyên ra ngoài.”

“Cô ấy có nói với anh là ra ngoài làm gì không?”

“Ăn cơm khách, tụ tập, hát hò gì đó.”

“Khoảng mấy giờ thì về?”

“Trước 11 giờ tối.” Viên Tiểu Phong nghĩ một lát, “Thường thì không quá 11 giờ tối.”

“Cô ấy đi bằng phương tiện gì?” Người cảnh sát nheo mắt nhìn cậu ta, “Có người đón cô ấy không?”

Viên Tiểu Phong im lặng mấy giây: “Không biết.”

“Ừm.” Người cảnh sát không thể hiện thái độ gì, “Cô ấy có thường xuyên ngồi loại xe nào quen thuộc của.” Viên Tiểu Phong buột miệng: “Tài xế taxi à?” Mắt người cảnh sát sáng rực: “Tài xế taxi gì?”

“Thì chính là...” Viên Tiểu Phong ngăn người nhìn anh cảnh sát, “Đi ra ngoài, bắt taxi thôi - không có.”

Người cảnh sát cụp mắt xuống, nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường: “Thường ngày cô ấy hay qua lại với ai?”

Viên Tiểu Phong không nói gì, cứ thế nheo mắt nhìn người cảnh sát.

Người cảnh sát ngẩng đầu: “Cô ấy bình thường...”

“Anh cảnh sát,” giọng nói của Viên Tiểu Phong vừa nhỏ vừa khàn, “lời của người đàn ông khi này là ý gì vậy?”

Nét mặt người cảnh sát vẫn bình tĩnh như cũ: “Anh muốn hỏi gì?”

“Bạn gái của tôi... Minh Lệ “làm gái” à?” Người cảnh sát lại đặt tay lên bàn phím laptop. “Điều này không thuộc quyền quản lý của tôi.”

Viên Tiểu Phong hồn bay phách lạc quay trở về căn phòng trọ, cứ thế ngồi bên mép giường, ôm đầu, nhìn chăm chăm xuống mảng nền nhà dưới chân.

Cậu ta không dám nhìn những chỗ khác trong cả căn phòng. Minh Lệ đã lưu lại quá nhiều dấu vết nơi đây. Đôi dép lê ở cửa, lọ nước hoa trên bàn, chiếc váy ngủ vắt trên lưng ghế, thậm chí cả sợi tóc dài trên ga giường, đều luôn nhắc nhở cậu ta - cô ấy đã không còn nữa.

Thế nhưng, thứ mùi vị luôn có mặt khắp căn phòng cứ thế chui vào trong mũi cậu ta.

Cậu ta không sao tưởng tượng nổi Minh Lệ lại có thể rời xa cậu ta bằng phương thức thô thảm như vậy. Điều càng khiến cậu ta không thể nào chấp nhận nổi đó chính là Minh Lệ đã phản bội cậu ta, bán thân xác mình cho người đàn ông khác.

Vì sao?

Đương nhiên là vì tiền.

Và tiền, như thế là một ngọn núi lớn không thể nào vượt qua được đã vắt ngang giữa bọn họ.

Cậu ta cứ thế ngồi suốt một đêm. Khi sắc trời hửng sáng, chiếc điện thoại trong túi Viên Tiểu Phong đổ chuông. Cậu ta vội di động ra, là mẹ Minh Lệ gọi tới. Chắc là cảnh sát đã thông báo cho người nhà Minh Lệ rồi. Cậu ta không dám nghe máy, cũng không biết cần phải đối diện như thế nào với nỗi đau đớn, lời chất vấn thậm chí là chửi bới của mẹ Minh Lệ. Sau khi ngắt điện thoại, cậu ta tắt hẳn di động, đứng dậy.

Cậu ta vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh rửa mặt, khi quay người lấy chiếc khăn mặt, đột nhiên nhìn thấy chiếc túi phía sau quần mình.

Trên vải bò, có một vết bẩn thấp thoáng màu nâu. Cậu ta đột nhiên nghĩ ra một việc.

Cánh rừng vào ban ngày trông khác xa so với buổi đêm. Viên Tiểu Phong đứng ở bên dưới cái dốc thoải thoải, trên đỉnh đầu là bầu trời nắng chói chang, trong lòng thì lại vô cùng mơ hồ. Cậu ta thử chui vào rừng, cố gắng hết sức tìm kiếm tuyến đường tối hôm đó. Thế nhưng, dường như từng mảng đất, từng gốc cây, từng ngọn cỏ đều giống hệt nhau. Cậu ta cứ đi loay quanh suốt nửa giờ đồng hồ, cuối cùng từ bỏ.

Ngồi dựa lưng vào một phiến đá, cậu ta lôi thuốc lá ra, châm lửa, vừa hút vừa nghe tiếng rầm rầm từ đường quốc lộ truyền tới. Hút xong một điếu thuốc, cậu ta đã đưa ra quyết định, đi về hướng lòng đường.

Đoạn đường này dài hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của cậu ta. Viên Tiểu Phong cũng kinh ngạc không ngờ bản thân mình đêm đó có thể chạy xa được như vậy. Khó khăn lắm mới lê được đến bên đường cái, cậu ta quỳ xồm xuống, vừa thở dốc vừa thăm

tính toán khoảng cách đi đến cổng thu phí. Tiếp đến, cậu ta lại đi thêm mấy chục mét, men theo con dốc chậm rãi đi xuống.

“Tái hiện tình huống” đã có chút tác dụng. Tình hình tối đó dần dần xuất hiện trong trí não của Viên Tiểu Phong. Cậu ta bước nhanh, đồng thời nhìn ngó cả hai bên.

Mấy phút sau, cậu ta chợt dừng bước, tim cũng đập điên cuồng.

Một chiếc túi khoác giả da màu đen lặng lẽ nằm trong đám cỏ cách đó mười mấy mét.

Viên Tiểu Phong lao đến, túm lấy cái túi, đổ dốc tất cả mọi thứ trong đó ra.

Chiếc áo phong cộc tay bị vo tròn, quần mùa thu, áo khoác gió, quần dài, giày vải dù, quần lót.

Không có bất cứ thứ gì có thể chứng minh thân phận của người tài xế đó.

Viên Tiểu Phong chưa hết hy vọng, lại lần sờ trong đám quần áo. Đột nhiên, mắt cậu ta rực sáng, ở túi trong của áo khoác gió, cậu ta tìm được một tờ giấy.

Tờ giấy hình như là được xé ra từ một cuốn sổ ghi chép, đường viền nhám nhòe, trên đó viết một hàng chữ.

Phòng 503, tòa số 43 tiểu khu Kim Môn, số 83 đường Tiền Tiến, thành phố Cát Dương.

TRƯỞNG MINH

Sông Cát Thủy là một con sông chảy xuyên suốt cả thành phố Cát Dương. Từ nam đến bắc, kéo dài hơn 50 kilô-mét. Mùa đông là mùa nước cạn của sông Cát Thủy, Cát Thủy như thế một bà lão sắp qua đời, dáng vẻ khô đét yếu ớt. Đến giữa hè, sông Cát Thủy lại giống như được vị thần tiên hóa phép, biến thành một thiếu phụ đang thời xuân sắc, eo thon ngực nở.

Dọc bên bờ sông Cát Thủy là vùng đất vàng của thành phố Cát Dương. Các tòa nhà sát hồ mọc lên san sát. Có nhà là có người, có người là có phong cảnh. Mỗi khi màn đêm buông xuống, hai bên bờ sông Cát Thủy có rất nhiều người đến đi dạo, hẹn hò, vui chơi. Khung cảnh náo nhiệt này luôn kéo dài đến khi rất muộn mới dần dần biến mất. Vào lúc nửa đêm, sông Cát Thủy lại khôi phục trạng thái thường nhật của nó, cứ thế lặng lẽ trôi chảy không ngừng.

Ở một đoạn sông nào đó, trạm xe buýt công cộng bên đường đang đón chuyến xe cuối cùng ngày hôm nay. Một nam một nữ từ trên xe bước xuống, chậm rãi đi về phía ven sông.

Người phụ nữ tóc bạc trắng, gù lưng, bước đi vô cùng khó khăn. Người nam giới chừng 40 tuổi, nhỏ thó gầy gò, nhìn ngó xung quanh vẻ hiếu kỳ, trong miệng hàm hồ lâu bầu gì không rõ.

Hai người cùng dìu đỡ nhau đi đến ven sông, tìm thấy một chiếc ghế dài và ngồi xuống. Bà lão ngẩn người nhìn nước sông đen đặc như mực, thần sắc đau buồn. Người nam giới luôn miệng ngáp dài, thỉnh thoảng vung tay xua những con muỗi ở xung quanh, trông có vẻ rất sốt ruột. Hồi lâu sau, bà lão cho tay vào trong túi áo, lôi ra hai chiếc bánh bao đã nguội, đưa cho người nam giới một cái.

Người nam giới lập tức vui mừng, đón lấy chiếc bánh bao ăn ngẫu nhiên. Còn bà lão thì lại ăn rất chậm, như thể mỗi lần nhai đều hao

tổn rất nhiều sức lực. Chiếc bánh bao nhanh chóng chui vào bụng, nhưng người đàn ông vẫn không hài lòng, quay sang nhìn nửa già chiếc bánh bà lão đang cầm trong tay. Bà lão cười cười, đưa nốt chiếc bánh bao cho anh ta. Người nam giới nhận luôn không chút khách khí, nhai nhồm nhoàm mấy nhát đã nuốt trọn vào bụng.

Bà lão nhìn anh ta, ánh mắt hiền dịu, rồi lại giơ tay xoa đầu anh ta, sau đó đứng dậy.

Người nam giới vừa mút nước mồm trên đầu ngón tay vừa mặc cho bà lão dắt tay mình, bước từng bước đến bên đám cỏ tranh ven sông, đi qua đám lau sậy, cứ thế đi luôn xuống dưới sông.

Thoắt cái, nước sông đã dâng đến bắp chân của người nam giới. Anh ta giật nảy mình sợ hãi, lùi lại theo bản năng. Bà lão lại nắm chặt tay anh ta, cứ nhìn chăm chăm vào nước sông trước mặt, luôn miệng lầm bầm:

“Chỉ một lúc là ổn thôi... nhanh lắm... con ơi, đi theo mẹ... hai mẹ con ta sẽ không phải chịu khổ cực nữa, đi hưởng phúc.. “

Nét mặt người nam giới tỏ ra do dự, đi theo bà lão về phía nước sâu. Nước nhanh chóng ngập đến ngực hai người, dòng chảy cũng càng lúc càng mạnh. Cho dù hai người bọn họ đi lại càng lúc càng khó khăn, nhưng bà lão lại không chút do dự, kéo tay người con trai cứ thế bước tiếp.

Đi đến chỗ nước chảy xiết, hai người còn khó đứng vững nổi. Nước sông đã trào qua miệng bà lão. Bà thở dốc, cố gắng đi thêm bước nữa về phía trước, nhưng bị hẫng dưới chân, cả người ngã nhào xuống nước.

Người nam giới cũng bị kéo ngã, nửa đầu chìm xuống nước, nước sông lạnh lập tức chui vào trong cổ họng anh ta. Anh ta kinh hãi đứng thẳng dậy, vừa ho sặc sụa vừa cố gắng giằng ra khỏi bà lão, ra sức huơ cánh tay lên cao.

Bàn tay bà lão cố gắng tóm lấy tay con trai ở dưới nước. Thế nhưng, bà đã bị nước hoàn toàn bao vây, không thể nào khống chế được cơ thể mình nữa. Những sợi tóc bạc thừa thớt nổi lên trên mặt nước, thoắt cái đã không thấy đâu nữa cả.

Đêm khuya, sắc trời tối sẫm. Trạm quản lý cứu trợ thành phố Cát Dương vô cùng tĩnh mịch. Đèn trong phòng khu cứu trợ đều đã tắt. Từ ô cửa sổ đang mở, liên tục truyền tới tiếng ngáy lúc to lúc nhỏ. Đột nhiên, một cánh cửa gỗ của một gian phòng nào đó ở tầng 2 lặng lẽ bị mở ra, khuôn mặt Lỗ Kim Đường xuất hiện trong bóng đêm phía sau cánh cửa.

Gã nhìn xung quanh, khẽ tay nhón chân đi về phía lan can hành lang đang mở, nhìn xuống dưới lầu. Tất cả các khu vực của Trạm quản lý cứu trợ đều không một bóng người, chỉ có trong sảnh lớn của khu vực đón tiếp là vẫn còn sáng đèn. Qua cánh cửa kính, Lỗ Kim Đường nhìn thấy một người đàn ông thân hình cao lớn đang ngồi trên ghế nghịch điện thoại di động. Nhìn từ đằng sau, đây chắc là Phó Chủ nhiệm Lý Minh Chí của bộ phận Phục vụ tổng hợp.

Lỗ Kim Đường rút người lại, dựa vào bức tường chỗ hành lang, từ từ lần mò vào căn phòng tiếp theo. Thông qua ô cửa sổ, gã có thể nhìn thấy có hai người được cứu trợ nằm trên hai chiếc giường, vẫn thấp thoáng nhận ra trên người họ đang mặc bộ quần áo được trạm cứu trợ cấp cho, ngoài ra không có thứ đồ nào cả. Lỗ Kim Đường lập tức không có chút hứng thú gì cả, tiếp tục lần mò đi về phía trước.

Đi đến trước cửa sổ căn phòng thứ tư, Lỗ Kim Đường lặng lẽ đứng một lúc, tiếp đến bèn thử trèo lên bệ cửa sổ, nhanh nhẹn bật người vào bên trong.

Sau khi hạ chân xuống đất, Lỗ Kim Đường lập tức ngửi thấy mùi hôi chân nồng nặc. Gã quỳ xồm người xuống, thở thật khẽ thật chậm. Gã nhanh chóng thích nghi được với luồng ánh sáng trong căn

phòng. Khuôn mặt người đang nằm trên giường cũng dần dần hiện ra giữa màn đêm. Sự chú ý của Lỗ Kim Đường lại không dừng lại trên người anh ta, mà là ở cái ba lô để trên hộp đầu giường.

Gã từ từ dịch chuyển đến đó, vừa chú ý động tĩnh của người đang nằm trên giường, vừa khẽ khàng lấy chiếc ba lô xuống. Sau khi lần sờ một lát, gã lần ra được khóa kéo, khẽ khàng kéo ra. Tiếng loạt soạt rất khẽ vang lên trong phòng. Đúng lúc này, người đó trở mình, tiếng chếp chếp miệng vang lên rành rọt. Lỗ Kim Đường vội dừng động tác lại, nín thở. Thế nhưng, đối phương sau khi lầm rầm mấy câu nói mơ, tiếng ngáy lại vang lên.

Lỗ Kim Đường yên tâm, thò tay vào trong ba lô, thận trọng lần mò. Dựa vào xúc giác của đầu ngón tay, gã mò thấy được một đôi tất quăn tròn, một chai nước nhựa, một chiếc thìa inox, vé xe đã bị xé, mũ nhung, cuốn sách cũ đã bị quăn mép...

Tên nghèo kiết xác này hình như chẳng có thứ gì đáng giá cả. Lỗ Kim Đường nghĩ một lát, lại miết tay vào cuốn sách cũ đó, nghĩ ra gì đó, lấy ngón tay khẽ lật giở trang sách - cảm giác thân thuộc truyền tới qua đầu ngón tay.

Gã nắm lấy mấy tờ tiền giấy kẹp trong sách, rút tay ra. Nhờ vào ánh sáng lờ mờ, gã lặng lẽ đếm số tiền trong tay, có chừng hơn 100 tệ. Lỗ Kim Đường nhét tiền vào trong túi quần, kéo khóa ba lô lại, thận trọng đặt trở lại vị trí cũ.

Lỗ Kim Đường nhón tay nhón chân bước ra khỏi phòng, quay người đi trở về phòng của mình. Vừa mới đi được mấy bước, đã nghe thấy tiếng bước chân từ sau vọng lại. Tiếp đến, toàn thân gã bị đèn pin chiếu sáng rực, một tiếng quát vang lên:

“Ai đấy?”

Lỗ Kim Đường chậm rãi quay lại, khuôn mặt đã chuyển sang nét mặt ngơ ngác.

Lý Minh Chí bước nhanh tới, nhìn Lỗ Kim Đường một lượt: “Anh chẳng phải là... ai đó ở phòng 207 sao?”

Anh ta nhận ra cái gã có khuôn mặt đần độn đang đứng trước mặt đây, nhưng lại không biết tên đối phương. Đêm hai hôm trước, cảnh sát trên đường cao tốc nhận được cuộc điện thoại báo cảnh sát của nhân dân, nói có một người đàn ông toàn thân trần truồng quỳ ở bên đường cao tốc. Sau khi cảnh sát đến hiện trường, phát hiện ra tên này hỏi gì cũng không biết, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không thể nói thành lời. Chẳng biết làm thế nào, cảnh sát đành phải đưa anh ta đến Trạm quản lý cứu trợ trước.

Sau khi vào trạm, anh ta từ đầu đến cuối chẳng nói câu nào, mặt không chút biểu cảm đối với tất cả các câu hỏi, chỉ im lặng. Bởi vì không thể nào làm rõ được thân phận thực sự của anh ta, chỉ có thể lấy tạm tên “người vô danh”. Nhưng, mặc dù trông anh ta có vẻ có vấn đề về tinh thần, nhưng lúc ăn cơm lại ăn rất nhiều. Ăn no xong thì ngủ, ngủ dậy lại nằm ngẩn người trên giường. Lý Minh Chí đã gặp rất nhiều bệnh nhân tâm thần ở trạm cứu trợ, may mà anh ta không gây chuyện, không ồn ào, nên cũng cứ để mặc.

“Không ngủ đi còn dậy đi lại linh tinh làm gì đấy?” Lý Minh Chí trách mắng, “Tôi thấy là ban ngày anh ngủ nhiều quá rồi!”

Nói xong, anh cứ thế kéo cánh tay “ai đó” đi thẳng đến trước cửa phòng 207, rồi đẩy vào phòng.

“Mau ngủ đi! Nếu còn ra ngoài nữa là tôi không khách sáo đâu đấy nhé!”

“Ai đó” ngoan ngoãn cởi giày lên giường, kéo chăn đắp lên người.

Lý Minh Chí đóng cửa phòng, quay người, nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đang từ từ tiến vào trong sân Trạm quản lý cứu trợ. Anh ta vội vàng xuống dưới lầu, quay trở lại sảnh tiếp đón, vừa ngồi xuống

ghế, đã nhìn thấy hai cảnh sát nét mặt mệt mỏi đang dẫn một người nam giới toàn thân ướt sượt bước vào.

“Chào anh!” Người cảnh sát đi đầu rút từ trong túi áo ra một tấm thẻ cảnh sát đưa cho Lý Minh Chí, “Tôi là người của đồn cảnh sát Vệ Hồng Kiều”

Lý Minh Chí mở tấm thẻ cảnh sát ra: “Ngô Kiều.”

“Đúng vậy.” Ngô Kiều chỉ về phía sau, “Đây là đồng nghiệp của tôi. Phải xưng hô với anh thế nào nhỉ?”

“Lý Minh Chí, người của bộ phận Phục vụ tổng hợp.” Lý Minh Chí lại hất cằm về phía người đàn ông đang run lẩy bẩy: “Vị này là?”

“Chúng tôi nhận được tin báo của người dân, phát hiện ra anh ta ở bên bờ sông Cát Thủy, chắc là vừa mới lội từ dưới sông lên.” Ngô Kiều thở dài, giơ tay lên vẽ mấy vòng tròn bên cạnh đầu mình, “Có lẽ chỗ này có vấn đề. Trên người anh ta không phát hiện được thứ gì có thể chứng minh thân phận của anh ta, chỉ có thể đưa tạm đến chỗ các anh trước đây.”

Lý Minh Chí gật đầu, quan sát người nam giới đó một lượt: “Ăn mặc rất gọn gàng, chắc là có người nhà chăm sóc, không phải là kẻ lang thang”

“Chúng tôi cũng cảm thấy vậy, có thể là bị đi lạc.” Ngô Kiều phụ họa, nói: “Trạm cứu trợ cứ tạm chăm sóc mấy hôm, chúng tôi sẽ điều tra kĩ thêm, tìm thấy người nhà thì sẽ đưa anh ta về.”

“Được.” Lý Minh Chí hào sảng đồng ý, “Tôi đưa anh ta đi làm thủ tục trước.”

“Vậy chúng tôi về trước đây.” Ngô Kiều rút ra một tấm card visit đặt lên bàn, “Chúng ta có thể liên lạc bất cứ lúc nào.”

Lý Minh Chí tiến hai vị cảnh sát lên xe, sau khi quay trở lại sảnh tiếp đón, phát hiện ra người đàn ông đang cầm cốc nước của mình uống ừng ực, một phần bánh trứng gà ăn đêm cũng đã bị anh ta ăn hết quá nửa.

Lý Minh Chí trong lòng không vui, bực bội nói: “Ở dưới sông còn uống chưa đủ sao?”

Anh ta giơ tay ra kéo người đàn ông, “Đi nào, đưa anh đi thay quần áo ướt trước đã.”

Người đàn ông lại né tránh, nhét nhanh miếng bánh trứng vào miệng, vừa nhai vừa nhìn Lý Minh Chí đầy cảnh giác. Lý Minh Chí không có tâm trạng nào mà đôi co, bèn lao lên tóm lấy anh ta. Không ngờ người đàn ông trông có vẻ ngớ ngẩn này động tác lại rất nhanh nhẹn. Lý Minh Chí chạy vòng quanh bàn đuổi theo anh ta mấy vòng, không ngờ còn không tóm được.

Lý Minh Chí vô cùng bực bội, nhảy luôn lên trên bàn, lao về phía người đàn ông. Thật không ngờ lại bị trượt chân, cả người ngã nhào xuống đất. Giữa tiếng vỗ tay và cười ngớ ngẩn của người đàn ông đó, Lý Minh Chí nhếch nhác bò dậy, đồng thời phát hiện ra chiếc điện thoại di động của mình đang nằm dưới chân, màn hình đã rạn nứt be bét.

Lý Minh Chí lập tức nổi giận lôi đình. Anh ta rút từ trong gầm bàn ra một chiếc gậy cao su, chỉ vào người nam giới: “Mày còn cười!”

Người nam giới sợ hãi đứng im, lập tức thu nụ cười lại, cả cơ thể co rúm vào. Lý Minh Chí bước lên một bước, tóm lấy cổ áo của anh ta, kéo anh ta ra khỏi sảnh tiếp đón.

Đi qua sân, Lý Minh Chí kéo tuột người nam giới đến góc phía bên ngoài tường nhà ăn. Ở đây không có đèn, lại là góc chết của camera giám sát. Thường ngày trong trạm cứu trợ, nếu có người được cứu

mà không tuân thủ sự quản lý, anh ta đều dẫn họ đến đây để “quản lý” một phen.

Lý Minh Chí đẩy mạnh người nam giới vào góc tường vung gậy cao su lên, cứ thế vụt túi bụi. Người nam giới gào lên. Lý Minh Chí vừa đánh vừa khế chửi: “Còn dám kêu à? Còn kêu!”

Người nam giới nằm dưới đất, hai tay ôm đầu, kêu thảm thiết. Lý Minh Chí vẫn chưa nguôi giận, giơ chân lên đá vào gáy người nam giới. Sau một tiếng bịch trầm đục, trán anh ta đập vào tường, đột nhiên không phát ra âm thanh nào nữa. Đôi tay bất lực buông lơi, cả cơ thể bắt đầu co giật.

Lý Minh Chí vẫn chưa xả hết cơn giận, lại chửi: “Con mẹ mày đừng có giả vờ nữa, mau đứng dậy cho tao!”

Người nam giới sau một hồi co giật, nơi cổ họng kêu lục khục, rồi dần dần không còn cử động nữa. Lý Minh Chí giật mình kinh hãi, lấy chân đạp vào người anh ta: “Nào, mau đứng dậy!”

Người nam giới vẫn không chút động tĩnh. Lý Minh Chí lập tức hoảng hốt không biết nên xử trí ra sao, đang định cúi xuống xem hơi thở của người nam giới, không ngờ bên cạnh có một bóng người trườn tới.

Lý Minh Chí giật mình sợ hãi đứng tim, định thần lại nhìn, thật không ngờ lại là “ai đó” ở phòng 207.

“Anh... sao anh lại ra đây... mau quay về!”

“Ai đó” lại không buồn nghe lời, đi thẳng đến bên cạnh người nam giới, giơ tay lên sờ vào cổ anh ta, rồi lại ghé người vào ngực người nam giới lắng nghe. Tiếp đến, gã quay đầu lại, mặt lạnh tanh nhìn Lý Minh Chí, rành rọt thốt ra hai chữ.

“Chết rồi.”

Lỡ tay đánh chết người. Một thằng ngốc không biết nói bống mở miệng. Lý Minh Chí không biết rốt cuộc hai sự việc này cái nào đáng sợ hơn. Đầu óc anh ta hoàn toàn trống rỗng, cứ thế đứng ngẩn người nhìn “ai đó”, nhất thời không thể nào nhúc nhích nổi.

“Ai đó” lại tỏ ra rất bình tĩnh và nhanh nhạy, hạ thấp giọng dặn dò: “Mau lái xe đến đây, lấy thêm hai cái xẻng sắt nữa.”

Lý Minh Chí hơi định thần lại: “Anh rốt cuộc... là ai?”

“Ai đó” hỏi ngược lại: “Rốt cuộc anh có muốn giải quyết sự việc này hay không?”

Lý Minh Chí ngẩn người mấy giây, nhón chân một cái, quay người chạy đi.

Mười mấy phút sau, một chiếc xe Matiz phun hàng chữ “Trạm quản lý cứu trợ thành phố Cát Dương” đã được lái ra khỏi sân, đi xiên xẹo về phía ngoại ô thành phố.

Sau khi lái xe ra ngoài mấy ki-lô-mét, Lý Minh Chí mới có thể miễn cưỡng nắm chặt vô lăng. Anh ta lén liếc nhìn sang “ai đó” đang ngồi ở ghế lái phụ. Người đó sắc mặt trầm tĩnh, liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Trong đầu Lý Minh Chí tràn ngập những câu hỏi, và cả cảm giác tuyệt vọng rằng tai họa lớn đang ập xuống đầu. Thi thể ở phía sau cốp xe rung lắc theo xe khiến cho anh ta càng lo sợ.

Chiếc xe Matiz dần dần rời khỏi con đường chính, bắt đầu đi vào con đường đất ở khu vực ngoại ô. Chỗ này không có cả đèn đường, nguồn ánh sáng duy nhất đến từ đèn trước của chiếc xe Matiz. Sau khi rung lắc thêm nửa giờ đồng hồ, “ai đó” đột nhiên mở miệng nói: “Dừng xe.”

Lý Minh Chí giật nảy mình, phanh xe lại theo bản năng, trừng trừng nhìn mảnh đất hoang phía trước nơi đèn xe ô tô rọi tới. “Ai đó”

nhANH NHẸN NHẢY XUỐNG XE, NHÌN XUNG QUANH, CỎI QUẦN ĐI TIỂU MỘT BÃI. TIẾP ĐẾN, GÃ GỖ VÀO CỬA SỔ XE: “XUỐNG ĐI.”

“Ai đó” cầm xẻng sắt, Lý Minh Chí vác thi thể đi theo sau, đi thêm mấy trăm mét vào phía sâu vùng đất hoang. “Ai đó” chọn một mảnh đất, ném cho Lý Minh Chí một cái xẻng sắt, bảo anh bắt đầu đào hố.

Lý Minh Chí đã mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ có thể làm theo. Chất đất tươi xốp, cũng không có nhiều cát sỏi. Một cái hố nhanh chóng hiện ra. “Ai đó” ngồi quỳ xồm bên cạnh hút điếu thuốc, sau đó cũng cầm lấy xẻng sắt cùng đào hố. Hai người trầm mặc không nói, tay chân không ngừng, mấy chục phút sau, một cái hố có thể chứa được một xác người đã được đào xong.

Lý Minh Chí mệt phờ thờ dốc, nhưng lại không dám chậm trễ, sau khi trèo lên miệng hố bèn kéo chân thi thể. “Ai đó” lại bảo anh ta không được cử động, tự mình đi đến cởi hết toàn bộ quần áo trên người của nạn nhân. Khi cởi đến quần lót, gã “ơ” một tiếng, tiếp đến bèn sờ lần quần lót một lát. Lý Minh Chí cũng ghé lại nhìn, phát hiện ra trong quần lót có một chiếc túi ngàm. “Ai đó” rút từ trong chiếc túi ngàm đó ra một tờ tiền 50 tệ và một mảnh giấy đã ướt sũng. Gã nhét tờ tiền vào trong túi áo, bật bật lửa, neho mắt nhìn vào mảnh giấy.

Con trai tôi Trương Minh, nếu như đi lạc, xin hãy dẫn đến phòng 102 đơn nguyên 1, số 28 đường Vượng Thủy, 50 tệ này là thù lao cảm ơn.

“Ai đó” nghĩ một lát, cũng nhét mảnh giấy vào trong túi áo, rồi lại ôm đóng quần áo lên, đá vào thi thể trần truồng. “Chôn đi.”

Thi thể bị vứt xuống dưới hố, phủ đất lại như cũ, sau khi mặt đất đã được đắp bằng phẳng, Lý Minh Chí vẫn chưa yên tâm, lại bới một ít cỏ dại và nhặt mấy cành cây đặt lên bên trên. Sau khi làm hết những việc này, anh ta và “ai đó” quay trở lại xe, Lý Minh Chí lau mồ hôi, cung kính đưa cho đối phương một điếu thuốc lá.

“Ông anh, không biết anh là thần thánh phương nào.” Lý Minh Chí giơ hai tay ra, “Tối nay cảm ơn anh quá.”

“Ai đó” bình tĩnh nhả khói, mắt nhìn về phía trước: “Chủ nhiệm Lý, đừng chỉ có mỗi cảm ơn suông.”

Lý Minh Chí ngẩn ngơ: “Ở trong trạm, anh yên tâm, có tôi chăm lo cho anh. Ngày mai anh muốn đi đâu...”

“Ai đó” ngắt lời anh ta: “Năm vạn tệ, lấy được tiền tôi sẽ đi luôn. Cả đời này anh cũng sẽ không nhìn thấy tôi nữa. Việc tối nay coi như chưa từng xảy ra.”

Lý Minh Chí mặc dù đã sớm có tâm lý chuẩn bị, nhưng con số này vẫn vượt quá dự liệu của anh ta.

“Ông anh, đây không phải là một con số nhỏ, anh phải cho tôi mấy ngày...”

“Hai ngày.” Giọng nói của đối phương càng trở nên kiên quyết, “Tôi không thấy tiền...”

Gã giơ đồng quần áo trong tay lên: “Vậy thì chúng ta gặp nhau ở đồn công an thôi.”

Sáng sớm hôm sau, tại vị trí khoảng ki-lô-mét số mười mấy hạ du sông Cát Thủy, có người đi tập thể dục sáng sớm phát hiện ra một thi thể nữ nổi trên mặt sông. Sau khi phía cảnh sát nhận được tin báo, lập tức tổ chức nhân viên chuyên nghiệp để vớt xác. Qua điều tra, nguyên nhân gây nên cái chết của nạn nhân nữ là ngạt thở do thiếu không khí và nhiễm độc axit. Trong túi áo nạn nhân phát hiện ra một tấm thẻ căn cước công dân và một tờ giấy di chúc được bọc trong túi bóng. Nạn nhân tên là Hứa Thục Lan, nữ giới, 71 tuổi, hộ khẩu trong thành phố. Trong di chúc có viết, chồng của Hứa Thục Lan tên là Trương Đông Sinh đã qua đời năm 2004, hai người có một cậu con trai, tên gọi Trương Minh, từ nhỏ đã mắc chứng bại não, không tự lo

liệu được cuộc sống. Nhiều năm qua, Hứa Thục Lan đã một mình lo cho cuộc sống của Trương Minh, hiện sinh sống tại phòng 102 đơn nguyên 1, số 28, đường Vượng Thủy. Đầu năm nay, Hứa Thục Lan bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư tuyến tụy giai đoạn cuối, thời gian còn lại không nhiều nữa. Bởi vì lo lắng sau khi mình qua đời sẽ không có ai chăm sóc Trương Minh, bèn dẫn theo cậu con trai này cùng xuống sông tự vẫn, mong cơ quan chức năng của nhà nước lo hậu sự cho hai người. Sau khi lấy được đoạn video từ camera giám sát bên bờ sông Cát Thủy phát hiện ra, tối đó Hứa Thục Lan đúng là dắt người con trai đi xuống dưới sông ở một khúc sông nào đó. Nhưng người con trai Trương Minh đã vùng thoát ra khỏi mẹ, một mình đi lên bờ, khoảng 40 phút sau được nhân viên công an dẫn ra khỏi hiện trường. Vụ án được xác định là tự sát, đồng thời phía công an bố trí nhân viên tìm kiếm tung tích của Trương Minh.

“Ừm, sự việc này tôi biết.” Ngô Kiều gõ bàn phím, mắt vẫn không rời khỏi màn hình, “Cậu Trương Minh này có lẽ chính là người tôi đưa đến trạm cứu trợ.”

Người cảnh sát hỗ trợ tên Vương Đại Quốc gãi đầu:

“Ý của đồn là đưa người trở về, những việc tiếp theo thì giao cho xã hội.”

“Được.” Ngô Kiều vẫn tiếp tục chuyên tâm xử lý công việc của mình. Mấy giây sau, anh nhận ra Vương Đại Quốc vẫn đứng ở vị trí cũ.

“Vẫn còn việc gì à?”

Vương Đại Quốc thử hỏi thăm dò: “Vậy thì hai người chúng ta khi nào đến trạm cứu trợ?”

“Oi, việc này cậu tìm một người đi cùng với cậu là được rồi.” Ngô Kiều tỏ ra hơi mất kiên nhẫn, “Tôi đã bận rộn thế này rồi, cậu không nhìn thấy sao?”

“Vậy được.”

Vương Đại Quốc vội vàng đi ra ngoài cửa, “Tôi tìm một người ở tổ liên cần số 2 nhé.”

“Tùy cậu thôi.”

Ngô Kiều xua tay, khi đặt tay xuống lại đập mạnh một cái xuống mặt bàn.

“Mẹ kiếp.” Ngô Kiều dường như tự lẩm nhẩm với mình, “Lúc đó nếu rà soát một lượt thì có khi đã cứu được bà lão rồi.”

“Ai đó” xuất hiện khắp mọi nơi.

Lý Minh Chí ngày hôm sau bèn dùng giấy báo gói cẩn thận hai vụn tẻ đưa cho gã. Tên này không biết từ đâu lấy được một chiếc túi khoác vải màu xanh lá, sau khi đếm cẩn thận con số, bèn nhét tiền vào trong túi khoác. Lý Minh Chí nhún nhường cầu xin gã hãy tha cho mình. “Ai đó” thoải mái nằm trên chiếc giường đơn, nhét túi khoác xuống phía dưới gối, giơ hai ngón tay lên: “Nhiều nhất là cho anh thêm hai ngày nữa.” Gã nhìn Lý Minh Chí vừa như cười lại như không cười, “Lấy được tiền là tôi sẽ đi ngay.”

Lý Minh Chí nghiêng răng kèn kẹt: “Anh muốn lấy mạng của tôi.”

Gã cười càng đắc ý: “Vậy thì anh hãy đền mạng cho thằng ngốc đó đi.”

Nói xong, gã quay người, nhắm mắt lại, mặc kệ Lý Minh Chí.

Lý Minh Chí trở đi lật lại mấy lần thủ tục vào trạm của gã, vẫn không biết được lai lịch của tên này. Nhưng, sự lạnh lùng quyết liệt và tàn độc của gã khiến Lý Minh Chí không dám coi thường. Rõ ràng, gã không phải là một kẻ lang thang tầm thường, càng không phải là một người bị khuyết tật về trí tuệ. Thậm chí gã vì sao lại trần như nhộng xuất hiện trên đường cao tốc vào giữa đêm khuya, Lý Minh Chí không biết, cũng không có hứng thú để nghiên cứu sâu thêm, anh ta chỉ muốn tên ôn dịch này nhanh chóng biến mất càng nhanh càng tốt.

Thế nhưng, bất luận Lý Minh Chí vào lúc nào, ở đâu, đang làm gì, đều cảm thấy đôi mắt nham hiểm đó đang nhìn chằm chằm phía sau mình, hơn nữa, mỗi lần anh ta hoảng loạn nhìn xung quanh thì luôn nhìn thấy “ai đó” ở ngay gần, nhìn anh ta đầy ẩn ý.

Trong nhà ăn, trong sân bóng. Ở chỗ rẽ. Bên ngoài cửa sổ.

Tư thế, nét mặt của gã, thậm chí cả cái miệng lúc gã nhai bánh bao chay, dường như đều đang lăm nhăm vô thanh một câu nói:

Mày đã giết người. Tao biết rõ.

Điều khiến anh ta không thể nào chịu đựng được chính là, “ai đó” hình như cảm thấy thái độ của mình vẫn chưa được rõ ràng, thật không ngờ còn mặc chính bộ quần áo cời từ trên người nạn nhân ra.

Lý Minh Chí dường như sắp sụp đổ. Anh ta nắm lấy cánh tay của “ai đó” bên cạnh xích đu của khu vực vui chơi trẻ em, hạ giọng rít lên:

“Mẹ kiếp, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Nhắc nhở anh thôi mà.”

“Ai đó” không hề có ý định phản kháng, trên mặt vẫn nở nụ cười, “Chủ nhiệm Lý bận rộn như vậy, tôi sợ anh lại quên mất việc tiền nong.”

“Ngày mai!” Lý Minh Chí nghiêng rằng, “Tôi còn phải nói với anh mấy lần nữa?”

“Anh nhớ là tốt rồi.” Đối phương khẽ hất tay anh ta ra, “Đừng kích động. Để người khác nhận ra thì không hay đâu.”

Lồng ngực Lý Minh Chí đập dồn dập, quay người bước đi. Vừa mới đi được mấy bước, trái tim anh ta lại lập tức mất đi sức sống - một người cảnh sát mặc sắc phục đang bước về phía xích đu.

Anh ta lập tức nhìn về phía “ai đó”, gã cũng nhìn người cảnh sát đó, không ngờ trong thần sắc cũng có chút sự kinh hãi.

“Anh là Chủ nhiệm Lý Minh Chí phải không?”

Lý Minh Chí quay người lại, từ đôi môi đang run rẩy ép ra một chữ: “Đúng”

“Tôi là người của đồn công an Vệ Hồng Kiều, tôi họ Vương.”

“Ừm.” Lý Minh Chí cảm thấy đôi chân của mình cũng bắt đầu run rẩy, “Có chuyện gì vậy?”

“Hai ngày trước, đồng nghiệp của tôi đã dẫn đến đây một người đi lạc từ dưới sông lên.” Vương Đại Quốc lật giở tài liệu đang cầm trong tay, “Tên Trương Minh, có người này chứ?”

“Ừm.” Lý Minh Chí gần như muốn khụy xuống, “Anh ta...”

“Là thế này, mẹ của cái người tên Trương Minh muốn dẫn anh ta cùng tự sát, cuối cùng bà lão đã chết rồi, anh ta thì bơi lên bờ.”

Lý Minh Chí ngừng lại câu nói “tự mình chạy mất rồi”, ngăn người nhìn Vương Đại Quốc: “Sau đó thì sao?”

“Chúng tôi đến đây để đối chiếu thân phận, nếu như đúng là anh ta, chúng tôi sẽ đưa anh ta về nhà.”

Trái tim của Lý Minh Chí lại bắt đầu khôi phục nhịp đập, thậm chí còn giả vờ tỏ ra quan tâm: “Vậy thì anh ta... ai sẽ chăm sóc anh ta?”

“Cộng đồng thôi, hoặc là các tổ chức phúc lợi xã hội gì đó.”

Vương Đại Quốc thờ dài, “Anh ta bây giờ có thể tính là người neo đơn rồi.”

Lý Minh Chí ừm một tiếng, trong đầu chợt hiện lên nét mặt sợ hãi của “ai đó”. Anh nhìn về hướng “ai đó”, phát hiện ra gã cũng đang lắng nghe lời kể của cảnh sát, nét mặt vô cùng chăm chú.

“Vậy... Chủ nhiệm Lý, anh dẫn chúng tôi đến gặp cậu Trương Minh đó nhé?”

“Ồ, được.”

Lý Minh Chí chỉ do dự một giây, bèn chỉ ngón tay về phía “ai đó”: “Chính là anh ta.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, chính bản thân Lý Minh Chí cũng giật nảy mình. Thế nhưng, “ai đó” không hề phủ nhận, mà còn chuyển sang một gương mặt ngờ ngác, chờ đợi nhìn người cảnh sát.

“Ồ.” Vương Đại Quốc quan sát gã, “Anh tên Trương Minh à?”

“Bệnh nhân bại não” đáng thương không hề trả lời, sau mấy phút ngần ngừ, lôi từ trong túi áo ra một tờ giấy đưa đến trước mặt người cảnh sát.

Vương Đại Quốc nhìn mảnh giấy đã bị nhàu nhĩ, gật đầu.

“Anh đúng thật là Trương Minh rồi.”

Anh xua xua tay: “Đi theo chúng tôi đi. Chủ nhiệm Lý, làm xong thủ tục, chúng tôi đưa anh ta về nhà.”

Lý Minh Chí đứng nguyên ở vị trí cũ, hình như vẫn chưa kịp hiểu rõ những việc xảy ra trước mắt. Cho đến tận khi họ đi khỏi 10 mét, anh ta mới loạng quạng bước theo sau.

“Ai đó” ngoan ngoãn đi theo phía sau người cảnh sát, cũng không nhìn Lý Minh Chí lấy một cái.

Dọc cả đường đi, “bệnh nhân bại não” Trương Minh không nói một câu nào, lặng lẽ ngồi nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Trước ngực gã vẫn luôn đeo chiếc túi khoác vải dù màu xanh lục, hai tay ôm chặt. Người cảnh sát đi cùng trêu gã: “Trạm cứu trợ đưa cho thứ gì hay thế, để tôi xem xem nào.”

Người cảnh sát giả vờ như định lấy túi khoác của Trương Minh, liền bị gã đẩy ra, nhìn chằm chằm anh ta. Vương Đại Quốc thấy gã ta vừa buồn cười vừa đáng thương, thầm thở dài thương cảm.

Sau hơn một giờ đồng hồ, xe cảnh sát dừng ở trước cổng văn phòng làm việc của khu dân cư đường Vượng Thủy. Vương Đại Quốc nói với thư ký Tần của phòng xã hội về mục đích chuyến đi, rồi lại đưa di vật phát hiện thấy trên người Hứa Thục Lan cho bà.

Gọi là di vật cũng chỉ có một chùm chìa khóa và mười mấy tệ tiền lẻ mà thôi.

Thư ký Tần đã gần 50 tuổi cũng luôn miệng sụt sùi thương cảm, nói đi nói lại thể hiện thái độ sẽ phát huy tác dụng của tổ chức, chăm sóc tốt cho Trương Minh. Vương Đại Quốc thì truyền đạt ý kiến của đồn công an: phí tổ chức tang lễ của bà Hứa Thục Lan sẽ do đồn công an và cộng đồng cùng gánh vác, những việc tiếp theo nữa thì

sẽ do cộng đồng giải quyết. Thư ký Tân nhiệt tình đồng ý. Trước lúc hai người Vương Đại Quốc đi, thư ký Tần lại gọi một nhân viên đến.

“Thế này đi, cộng đồng chúng tôi vừa mới đăng ký một nick Wechat công chúng.” Thư ký Tần dẫn dò nhân viên lấy điện thoại di động chụp ảnh, “Chúng ta chụp một cái ảnh chung nhé, chúng tôi sẽ đăng một thông báo, để gây nên sự chú ý rộng lớn hơn trong xã hội, cũng coi như là thành tích công việc năm nay của chúng tôi.”

Vương Đại Quốc chấp tay về phía người cảnh sát còn lại: “Thế nào, người anh em, cho ông anh này cơ hội được lộ diện nhé, có khi lúc chuyển sang chính thức lại dùng đến.”

Tiếp đến, Vương Đại Quốc đứng bên trái, thư ký Tần đứng bên phải, kẹp ở giữa là Trương Minh cúi khom người, sắc mặt không chút biểu cảm.

Chiếc di động chụp ảnh kêu tách một tiếng.

Nửa giờ đồng hồ sau, thư ký Tần dẫn theo hai nhân viên cùng đưa Trương Minh quay trở về phòng 102 đơn nguyên 1, số 28, đường Vượng Thủy. Dùng chìa khóa mở cánh cửa, một mùi ẩm mốc hỗn hợp sập tới. Trên nền ép nhựa bạc màu đã phủ một lớp bụi mỏng. Ánh sáng mặt trời chiếu rọi qua ô cửa kính viền gỗ bị nứt vào trong phòng, vô số những hạt bụi đang bay lượn giữa luồng ánh sáng. Thư ký Tần nhìn xung quanh, ánh mắt lần lượt lướt qua những đồ gia dụng cũ kĩ và đơn giản, bất giác thờ dài đầy cảm thán.

“Trương Minh à, trước đây chúng tôi chưa đủ quan tâm giúp đỡ đến gia đình nhà cậu.” Bà đặt chìa khóa lên trên chiếc tủ 5 ngăn kiểu cũ, “Cậu yên tâm, bây giờ tôi sẽ bố trí người đưa gạo mì dầu đến cho cậu, ít nhất cũng đảm bảo cho cuộc sống bình thường của cậu.”

Trương Minh đứng ở cửa phòng khách, lặng lẽ nhìn căn phòng lụp xụp trước mắt này, im lặng không nói gì.

“Mấy ngày tới chúng tôi sẽ lo liệu ổn thỏa việc hậu sự của mẹ cậu, có sự tham dự của tổ chức, cậu yên tâm, chắc chắn là sẽ được tươm tất.” Thư ký Tần nhiệt tình bố trí, “Hay là tôi dẫn cậu đến gặp bà lão lần cuối? Coi như là chào tạm biệt?”

Trương Minh vẫn cứ ôm chặt lấy chiếc túi khoác ở trước ngực, chậm rãi đi đến trước một chiếc ghế sofa vải, thận trọng ngồi xuống.

“Ngày mai nhé, ngày mai tôi sẽ dẫn cậu đến nhà tang lễ, để cậu dập đầu lạy mẹ một cái.”

“Bệnh nhân bại não” đột nhiên kêu thét lên, hai tay đập mạnh xuống ghế sofa, chân liên tục đá xuống đất.

Tiếng kêu thét khản đục đã phá vỡ sự yên tĩnh trong gian phòng. Thư ký Tần và mọi người giật mình sợ hãi, vội vàng an ủi: “Tôi biết cậu buồn, Trương Minh, cậu hãy bình tĩnh một chút...”

Lời an ủi hoàn toàn không có chút tác dụng nào cả. “Bệnh nhân bại não” còn ngồi luôn xuống dưới đất lăn lộn.

Thư ký Tần vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, vội vàng lùi về phía cửa: “Được rồi, được rồi, cậu hãy nghỉ ngơi trước đi. Chúng tôi sẽ đến thăm cậu sau.”

Cả đoàn người lao ra ngoài như thể chạy trốn, đóng sập cửa lại. Trương Minh lại gào thét thêm tận nửa phút nữa mới dừng lại. Gã dựa người trên ghế sofa, nhìn cánh cửa phòng màu xanh thẫm đang khóa chặt, bật cười hi hi.

Phòng bệnh ICU vào đêm khuya hoàn toàn tĩnh mịch. Mười mấy chiếc giường bệnh xếp thành hai hàng trong phòng bệnh, đều bị rèm cửa to dày chạy theo rãnh trượt từ trên trần nhà rũ xuống ngăn cách, giống như thể một căn phòng giam hình vòng cung nhỏ nhoi. Những

người chăm nom bệnh nhân đã nằm trên chiếc giường gấp thuê được từ lâu rồi, hoặc là thấp thỏm hoặc là mệt mỏi chìm vào trong giấc mộng. Trong phòng bệnh chỉ có tiếng mũi thở khe khẽ và thỉnh thoảng vang lên tiếng rên rĩ. Đối với những người đang ở trong giai đoạn khó khăn giữa ranh giới sự sống và cái chết, sinh mệnh chỉ có thể tạm thời được lưu giữ ở chốn này, lặng lẽ chờ đợi sự phóng thích hoặc là đã đến thời hạn.

Chính lúc này đây, Trần Trác cảm thấy mình chính là một tù nhân. Người bạn tù của anh chính là người vợ đang nằm hôn mê bất tỉnh.

Anh vẫn rất khó có thể tưởng tượng được rằng người nằm trên chiếc giường đó lại là Dương Phán. Mái tóc đã bị cạo sạch, vết thương trên đầu khiến người ta sợ hãi, khuôn mặt trương phình, cái miệng há hốc do cấm máy thở, và cả hàng loạt ống cắm to nhỏ khắp trên người.

Anh lặng lẽ chăm chú nhìn cô, tay phải đút vào trong túi quần, cứ thế mân mê chiếc điện thoại di động đó mãi. Tấm dán cường lực trên màn hình đã vỡ nát thành hình mạng nhện. Có mảnh vỡ nào đó dựng lên, tạo thành một góc sắc nhọn. Trần Trác dùng đầu ngón tay ấn đi ấn lại, tận hưởng cảm giác bị chích đau nhói đến toàn thân. Anh cứ thế chìm đắm trong thứ xúc giác kỳ lạ này, đôi khi thậm chí anh còn quên mất vì sao mình lại ở chỗ này. Trần Trác hình như đã tìm thấy được trò chơi nho nhỏ để có thể gắng gượng trải qua cái đêm dài dằng dặc này. Thế nhưng, giữa các ngón tay chọt truyền tới một sự rung động nhỏ, đồng thời lại nghe thấy một tiếng thông báo - pin điện thoại đã dưới 20%.

Anh đành phải lôi chiếc điện thoại di động ra, kết nối với sạc điện thoại, cắm vào ổ điện trên tường. Việc này gần như chẳng cần thiết, nhưng Trần Trác vẫn cố chấp muốn chiếc điện thoại này lúc nào cũng ở trạng thái hoạt động. Như thế chỉ cần nó vẫn có thể sử dụng được là anh luôn giữ được quyền chủ động đối với việc thăm dò tìm hiểu tất cả mọi bí mật. Đối với anh mà nói, đây là một kiểu tư thế. Từ trên cao nhìn xuống, thích lấy lúc nào cũng được. Điều nực cười

chính là, anh cũng không biết mình bày ra cái tư thế này để cho ai xem.

Chiếc rèm cửa phía sau bỗng nhiên bị kéo ra, tiếp đến, một luồng hơi men nồng nặc xộc thẳng vào căn “phòng giam” này. Trần Trác quay lại, nhìn thấy Hoàng Lợi Lợi đầu tóc xõa xượi đang đứng ở cuối giường, hai mắt trợn trừng nhìn chăm chăm vào Dương Phán đang nằm trên giường bệnh.

Tiếp đến, cô ta nhìn thấy chiếc điện thoại di động trong tay Trần Trác. Ngay lập tức, cô ta giơ tay ra định cướp lấy. Nhưng Trần Trác không hề khách khí nắm lấy vai cô ta, đẩy cô ta ra. Hoàng Lợi Lợi miễn cưỡng đứng vững, rồi lại hướng ánh mắt sang Trần Trác, vẫn im lặng không nói gì. Hai người cứ thế trầm mặc nhìn chăm chăm vào nhau mấy phút. Hoàng Lợi Lợi đột nhiên giơ tay lên, Trần Trác theo bản năng giơ tay ra đỡ, nhưng lại phát hiện ra cô ta túm lấy ống tay của anh, kéo anh đi ra khỏi phạm vi tấm rèm che lấp.

Trần Trác cảm thấy nghi ngờ, nhưng lại không tiện lên tiếng hỏi. Anh nhanh chóng nhận ra Hoàng Lợi Lợi đang kéo mình sang một chiếc giường bệnh khác, trong lòng càng cảm thấy sợ hãi.

Cùng với tấm rèm được kéo ra rồi kéo lại, khuôn mặt của Vương Dĩ Nguyên khôi phục lại trong màn ánh sáng lờ mờ. Bộ dạng của anh ta cũng giống như Dương Phán. Cùng bị cạo trọc đầu, cùng trương phình, cùng cắm đầy dây ống. Hoàng Lợi Lợi đứng trước mặt người chồng đang hôn mê bất tỉnh, vén tóc lên, thậm chí còn nở một nụ cười với anh ta.

Trần Trác không muốn nhìn thấy Vương Dĩ Nguyên, cũng không biết vì sao Hoàng Lợi Lợi lại cứ muốn kéo mình đến đây, quay người định bước đi. Hoàng Lợi Lợi hạ giọng gào lên: “Đợi đã.”

Nói xong, cô ta vén váy lên, kéo quần lót xuống, nằm phủ phục trước giường bệnh của chồng.

“Nào, làm chuyện đó với tôi đi!”

Trong đầu Trần Trác nổ đoàng một tiếng, ép từ kẽ răng ra mấy chữ: “Cô điên à?”

“Không, tôi không điên. Anh không hận vợ anh sao?” Hoàng Lợi Lợi nói rất nhanh, từng lời thốt ra rành rọt, “Tôi hận anh ta. Hãy chơi tôi đi. Ngay trước mặt anh ta. Để anh ta nhìn xem người khác chơi vợ anh ta như thế,

Trần Trác đứng yên không nhúc nhích. Hoàng Lợi Lợi quay đầu lại, đôi mắt lấp lánh nước mắt.

“Không thích tư thế này à?” Cô ta nhanh nhẹn trở người, ngồi ở mép giường giạng chân, “Tư thế này thì sao?”

Trần Trác cup mắt, quay người bước ra ngoài rèm cửa.

“Anh dám!” Giọng nói của Hoàng Lợi Lợi trở nên sắc nhọn, “Làm đi! Ngay bây giờ! Nếu không tôi sẽ kêu lên là anh cưỡng hiếp tôi!”

“Cô thôi đi!”

Trần Trác không chút khách khí bước thẳng ra ngoài, kéo rèm cửa lại. Thế nhưng, tiếng kêu xé gan xé ruột không hề vang lên. Mấy phút sau, tiếng khóc thút thít bị kìm nén vang lên từ trong tấm rèm. Cô ta khóc rất lâu, cho đến khi monitor theo dõi kêu vang.

2 giờ 42 phút sáng, Vương Dĩ Nguyên đã qua đời sau khi cấp cứu vô hiệu. Dương Phán lần thứ hai được đưa ra thông báo bệnh tình chuyển biến xấu.

Cảnh sát đã tiến hành lục soát toàn diện và triệt để trên con đường khu vực xung quanh nơi xảy ra vụ án. Hai ngày sau, các vật

chứng liên quan lần lượt được thu thập. Trong đó, một chiếc điện thoại di động đã bị nghiền vỡ nát được chứng thực là của nạn nhân Minh Lệ; trên thỏi son cũng xét nghiệm ra DNA trùng khớp với nạn nhân Minh Lệ. Điều quan trọng hơn chính là, tại nơi cách địa điểm xảy ra vụ án 7 ki-lô-mét phát hiện ra một mảnh giấy có mã QR được ép plastic. Qua giám định, đây là một mã nhận tiền, người nhận tiền tên gọi Từ Giang Đào.

Từ Giang Đào, nam giới, 44 tuổi, hộ khẩu tại thành phố này, đã kết hôn, không nghề nghiệp. Từ Giang Đào sau khi đến gặp cảnh sát, ban đầu còn một mực chối cãi về việc

mã QR, nhưng sau khi suy xét toàn bộ, cuối cùng hắn cũng thừa nhận hành vi lái xe biển số giả kinh doanh phi pháp của mình. Khi bị hỏi đến vị trí của chiếc xe, Từ Giang Đào nói rằng trước ngày xảy ra vụ án một ngày chiếc xe đã bị ăn trộm. Bởi vì chiếc xe bị trộm đã làm giả biển số xe trở thành xe phế thải, giá trị không cao, hơn nữa nếu mà điều tra ra hành vi kinh doanh phi pháp của mình, thì sẽ bị xử phạt hành chính, cho nên hắn không báo cảnh sát.

Theo như lời khai của Từ Giang Đào, cảnh sát điều tra ra địa điểm chiếc xe taxi biển số giả đó bị ăn trộm chính là phía bên ngoài nhà nghỉ nhỏ gần ga tàu thành phố Cát Dương. Từ Giang Đào khai rằng, bởi vì mình vào nhà nghỉ đi vệ sinh, chưa tắt máy, nên mới bị trộm đi mất. Trần Trác nhận ra rằng Từ Giang Đào và người kinh doanh của nhà nghỉ nhỏ này chắc là có mối quan hệ thân mật. Sau khi tra hỏi cặn kẽ, Từ Giang Đào cuối cùng đã thừa nhận mình và Cao Mẫn - người kinh doanh “nhà nghỉ Hỷ Phúc” cấu kết với nhau để tiến hành hành vi phạm tội “lừa tình tống tiền”. Đồng thời, Từ Giang Đào cũng chỉ rõ chiếc taxi biển số giả của mình chính là bị một nạn nhân của “lừa tình tống tiền” lấy trộm.

Theo như Cao Mẫn nhớ lại, lúc đó không hề yêu cầu căn cước công dân của vị khách đó để đăng ký vào sổ, chỉ loáng thoáng nhớ được đối phương họ Lỗ. Còn tên Lưu Đại Trung là một trong số những người tham dự vào việc “lừa tình tống tiền”. Mặc dù đã lấy đi

căn cước công dân của người đó, nhưng sau đó liền vứt đi rồi, không biết ở đâu nữa.

Trong đoạn video do camera giám sát của nhà nghỉ hiển thị, đây là một nam giới trung niên đen gầy nhỏ thó, ăn mặc vô cùng nhếch nhác. Trong quá trình làm thủ tục thuê phòng, anh ta luôn cúi đầu, như cố ý né tránh camera. Điều khiến cho Trần Trác cảm thấy khác thường chính là, trong chiếc túi khoác đen trên người anh ta thấp thoáng có thể nhìn thấy ống tay áo của một chiếc áo mùa thu. Trời ngày hè nóng nực, vì sao anh ta phải mang theo chiếc áo rõ ràng không phù hợp với thời tiết hiện tại chứ?

Điều khiến cho Trần Trác càng cảm thấy nghi hoặc hơn chính là manh mối của cảnh sát giao thông trên đường cao tốc lại chỉ ra rằng, từ trên chiếc xe taxi biển số giả có hai người chạy trốn, thế nhưng người ăn trộm chiếc xe này lại chỉ có một người. Vậy thì, trong khoảng thời gian mấy giờ đồng hồ, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Bất luận thế nào, khả năng gây án của người đàn ông họ Lỗ này đang tăng lên. Nhiệm vụ cấp bách trước mắt chính là tìm ra được tung tích của anh ta. Bộ phận kỹ thuật đã trích xuất ra được mấy tấm ảnh gương mặt của người đàn ông này từ trong đoạn video của camera giám sát, phát xuống cho tất cả những chi cục công an và đồn cảnh sát.

Sáng sớm Ngô Kiều vừa mới trực ban buổi đêm xong ngáp ngán ngáp dài bước từ trong nhà ăn ra, vừa lấy tăm gáy gáy cạo rau hẹ ra vừa châm một điếu thuốc. Cảnh sát hỗ trợ Vương Đại Quốc ngồi xuống ghế đối diện anh, nhìn vào điện thoại di động cười hi hi.

Ngô Kiều cảm thấy buồn cười, trêu đùa: “Nhìn gì mà khiến cho cậu vui như vậy?”

Vương Đại Quốc quay màn hình di động về phía anh: “Anh Ngô, hai hôm trước chẳng phải anh bảo tôi đưa người về nhà sao? Nick công chúng của cộng đồng dân cư người ta còn đặc biệt đăng một thông báo.”

Ngô Kiều lơ đãng nhìn lướt qua một cái. Trong bức ảnh, Vương Đại Quốc đứng bên trái, một người phụ nữ trung niên béo mập đứng bên phải, ở giữa là một người đàn ông trung niên dáng người nhỏ thó, đen gầy khoác một chiếc túi vải màu xanh lá, hơi cúi đầu, ánh mắt né tránh.

Ngô Kiều cảm thấy hơi khó hiểu: “Đưa người về nhà à? Người này là ai vậy?”

“Hi! Chuyện xảy ra mới có mấy hôm, anh đã không nhớ rồi à?” Vương Đại Quốc mím môi, chỉ vào người đàn ông đen gầy ở giữa, “Chính là bà lão dẫn theo cậu con trai trầm mình xuống sông tự tử đó. Bà lão đã bị chết đuối rồi, cậu con trai được anh đưa đến trạm cứu trợ đấy.”

Ngô Kiều trợn trừng mắt, cướp lấy điện thoại di động của cậu ta, phóng to bức ảnh nhìn thật kĩ.

Vương Đại Quốc còn đang vô cùng đặc ý: “Anh Ngô, anh nói xem, đây có được tính là thông báo bản tin không? Liệu có tăng thêm điểm cho chúng ta khi chuyển sang chính thức không nhỉ? Lát nữa tôi...”

“Cộng con khi!” Ngô Kiều nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, “Đây không phải là người mà tôi đưa đến đâu.”

“Gì cơ? Không thể nào chứ.” Vương Đại Quốc cuống cuống ghé đến, “Anh Ngô, anh nhìn kĩ lại xem nào.”

“Quần áo đều đúng.” Sắc mặt Ngô Kiều trở nên khó coi, “Khuôn mặt thì hoàn toàn không phải là cùng một người.”

“Anh ta đưa mảnh giấy cho tôi đọc mà.” Vương Đại Quốc cũng vô cùng khó hiểu, “Bên trên viết là con trai tôi Trương Minh, nếu như đi lạc, đưa đến đường Vương Thủy gì đó mà.”

Ngô Kiều không nói gì, trả điện thoại di động lại cho Vương Đại Quốc.

“Mẹ kiếp đây không phải là việc quá kỳ lạ sao?” Vương Đại Quốc ra sức hồi tưởng lại, “Khi tôi đến nơi, cái ông chủ nhiệm tên là Lý Minh Chí đã chỉ cho tôi mà. Hơn nữa, nếu như anh ta không phải là tên Trương Minh đó, vì sao lại ngoan ngoãn đi theo tôi chứ?”

Ngô Kiều túm lấy chìa khóa xe, đứng bật dậy, đá cho Vương Đại Quốc một cái.

“Đi nào, đi theo tôi một chuyến.”

“Ai đó” bỗng dưng trở thành Trương Minh, hơn nữa gã hoàn toàn không hề phản bác, việc này nằm ngoài dự liệu của Lý Minh Chí. Máy hôm nay, anh ta suy ngẫm mãi về sự việc này, dần dần nhận ra “ai đó” hình như rất cần có một thân phận mới - mẹ già đã qua đời, anh ta có thể đường hoàng thay thế “Trương Minh” trở về nơi gọi là nhà.

Đồng thời điều này cũng chứng thực suy đoán lúc trước của Lý Minh Chí: “Ai đó” là một kẻ vô cùng nguy hiểm.

Nhưng “Trương Minh” không còn đến tìm nữa, ba vạn tệ “phí bặt miệng” vẫn chưa trả hình như cũng có thể tiết kiệm được rồi. Lý Minh Chí sau khi trải qua hai ngày hồn bay phách lạc, trong lòng cũng dần bình tĩnh trở lại. Mối nguy cơ vô cùng to lớn này dường như đã đi đến hồi kết bằng một phương thức thật ly kỳ.

Do đó, khi Ngô Kiều và Vương Đại Quốc đột nhiên đến gặp, biểu hiện của Lý Minh Chí vô cùng hoảng loạn.

Không hàn huyên thăm hỏi, không nói những câu khách sáo, Ngô Kiều trực tiếp yêu cầu Lý Minh Chí đưa ra bản đăng ký nhập trạm của “Trương Minh”. Lý Minh Chí lắp ba lắp bắp giải thích hồi lâu, đại ý là “Trương Minh” lúc bị đưa đến trạm cứu trợ đã vào lúc đêm khuya, không kịp thời tiến hành đăng ký, hai hôm sau đã ra khỏi trạm để về nhà, cho nên thủ tục không được hoàn thiện, còn khéo léo thể hiện sự áy náy vì những sơ hở tồn tại ở khâu quản lý của trạm cứu trợ.

Ngô Kiều không tốn lời thêm nữa, lấy tấm ảnh chụp chung trong điện thoại di động của Vương Đại Quốc ra hỏi thẳng luôn: “Người đứng ở giữa này là ai?”

Sắc mặt Lý Minh Chí trở nên trắng bệch, nhưng vẫn một mực nói đó là Trương Minh.

“Nói nhăng nói cuội!” Ngô Kiều thực sự không còn đủ kiên nhẫn nữa, “Đây vốn không phải là người mà tôi đưa đến!”

Lý Minh Chí ấp úng một hồi, đột nhiên kêu lên “à à à.”

“Tôi nhớ ra rồi, đây cũng là một người được cứu trợ trong trạm của chúng tôi, đầu óc có vấn đề.” Lý Minh Chí vỗ vào đầu, “Tôi đoán là anh ta đã ăn trộm quần áo của Trương Minh để mặc. Tôi mắt mũi không còn tinh anh, đã nhìn nhầm rồi.”

Ngô Kiều vẫn không bỏ qua: “Vậy anh ta tên là gì?” Lý Minh Chí vẫn nói cứng: “Không biết. Tôi đã nói là đầu óc anh ta có vấn đề, nói không rõ được thân phận của mình.”

Ngô Kiều lập tức truy hỏi: “Vậy anh ta đến bằng cách nào? Tự đi đến trạm à? Các anh đón à? Hay là cảnh sát đưa tới?”

Lý Minh Chí lắc đầu: “Tôi không biết. Tôi cần phải quay về để kiểm tra tờ đăng ký.”

“Vậy tên Trương Minh đó đâu?”

“Chắc là tự mình chạy đi rồi thì phải?” Lý Minh Chí đã dầm dìa mồ hôi, “Chỗ chúng tôi có rất nhiều người không chào mà cứ thế bỏ đi thôi.”

Ngô Kiều nhìn chăm chăm vào mắt Lý Minh Chí: “Vừa rồi hỏi gì anh cũng bảo không biết, bây giờ sao lại chắc chắn như vậy chứ.”

Lý Minh Chí đứng thẳng lưng, chẳng nói được câu gì. “Hôm nay tôi bắt buộc phải gặp được Trương Minh” Ngô Kiều xua tay, “Hãy gọi lãnh đạo của các anh đến đây.” Lý Minh Chí khó khăn thốt ra mấy chữ: “Để tôi đi tìm ông ấy, có thể vẫn còn đang ở trạm.”

Anh ta vừa mới cất bước rời khỏi đó, liền nghe thấy Vương Đại Quốc gọi lại: “Anh đừng đi vội!”

Ngô Kiều cũng không hiểu thế nào, phát hiện ra Vương Đại Quốc đang nhìn vào chiếc di động có thông báo của cảnh vụ, nét mặt kinh ngạc.

“Sao vậy?”

Vương Đại Quốc đưa di động cho anh xem: “Anh Ngô, anh nhìn này, công an thành phố gửi thông báo hỗ trợ điều tra.”

Trong bức ảnh của thông báo hỗ trợ điều tra, mặc dù chỉ có thể nhìn thấy góc mặt nghiêng của người đàn ông họ Lỗ, nhưng thật không ngờ có vài phần hao hao với tên “Trương Minh” đó.

“Đại Quốc, cậu giữ anh ta lại.” Ngô Kiều chỉ vào Lý Minh Chí, đồng thời nhìn tên người liên hệ trong thông báo hỗ trợ điều tra: Trần Trác.

Sau khi chuông cửa vang lên ba tiếng, rồi lại đợi tận mấy chục giây, Viên Tiểu Phong mới nghe thấy tiếng một người phụ nữ ở phía trong cánh cửa đáp lời: “Ai vậy?”

“Giao hàng” Viên Tiểu Phong nhìn thấy mắt mèo trên cửa tối sầm lại, lập tức giơ hộp đồ ăn lên chắn ngang mặt mình, “Giao đồ ăn đến.”

Cánh cửa chống trộm mở ra một khe nhỏ, lộ ra nửa

gương mặt đầy vẻ cảnh giác.

“Đưa đồ ăn à?” Người phụ nữ quan sát Viên Tiểu Phong một lượt, “Tôi không đặt đồ ăn mà.”

“Gì cơ?” Viên Tiểu Phong kiễng chân lên, gắng sức nhìn vào phía trong phòng, “Chỗ chị có phải là phòng 503, tòa lầu số 43, tiểu khu Kim Môn không?”

Ghế sofa thủ công. Đối diện là chiếc tủ để tivi, trên tivi đang chiếu một bộ phim truyền hình cổ trang. Một chiếc bàn ăn hình vuông kê ở gần cửa. Một bé gái chừng hơn 10 tuổi đang ngồi làm bài tập trên bàn.

“Địa chỉ không nhầm.” Người phụ nữ cảm thấy hơi kỳ lạ, nhìn vào hộp đồ ăn trong tay Viên Tiểu Phong, “Nhưng nhà chúng tôi không đặt đồ mà.”

“Liệu có phải là trẻ con đặt không?”

Người phụ nữ quay lại: “Giao Giao, con đặt đồ ăn về à?”

Cô bé lắc đầu phủ nhận.

“Vậy thì kỳ lạ quá.” Viên Tiểu Phong chau mày, “Hay là chồng chị đặt? Chồng chị tên là gì?”

Người phụ nữ khôi phục lại sự cảnh giác: “Người đặt đơn tên là gì?”

“Họ Viên.”

“Vậy thì không phải rồi.” Người phụ nữ nói xong bèn đóng cửa lại, “Nhà tôi không có ai họ Viên.”

Viên Tiểu Phong đứng ở cửa thêm mấy giây, lặng lẽ nhét con dao găm vào phía sau lưng, xách hộp đồ ăn đi xuống dưới tầng, tìm được bóng râm dưới một cây to, cởi bỏ bộ đồng phục và mũ bảo hiểm, nhét vào trong túi khoác vẫn đeo bên mình.

Đây là một tiểu khu chỉ mở cửa một nửa, vị trí vắng vẻ, các tòa chung cư phần lớn đều vô cùng cũ kĩ. Bây giờ đang là buổi trưa, dưới cái nắng gay gắt, có rất ít cư dân ra vào. Viên Tiểu Phong trốn ở phía sau gốc cây, ngồi bệt xuống đất, mở hộp cơm đồ ra, ăn món cơm thịt bò khoai tây vẫn đang còn ấm, xúc từng thìa đưa vào trong miệng. Vừa mới ăn được mấy miếng, nước mắt liền rơi xuống lã chã. Cậu ta đã lượn lờ ở đây suốt cả một ngày, vừa tìm kiếm người tài xế taxi đó, vừa tìm cách làm rõ sự việc này.

Tối hôm đó, Minh Lệ đã lên chiếc taxi bên dưới sơn màu trắng bên trên màu xanh lá đỏ, bị người tài xế đen gầy nhỏ thó đó giết hại, sợi dây chuyền cũng bị cướp mất. Máu của Minh Lệ chảy xuống chiếc ghế sau của ô tô. Sau đó, chiếc xe này đã bị Viên Tiểu Phong và Nhị Hoa cướp đi. Tài xế bị ném lại trên đường cao tốc. Hai người bọn họ vút xe bỏ chạy ở lối ra đường cao tốc. Sợi dây chuyền của Minh Lệ bị Nhị Hoa lấy làm của riêng, tài xế không rõ tung tích, trong túi khoác của gã có một tờ giấy ghi địa chỉ.

Mấy hôm nay, Viên Tiểu Phong vẫn luôn cố gắng hồi tưởng lại bộ dạng của tên tài xế đó, cho đến khi khắc ghi từng nếp nhăn trên mặt

hắn vào trong trí não mình. Khi cậu ta và Nhị Hoa cùng thương lượng đến các bước cướp xe, không hẹn mà cùng né tránh khả năng giết người diệt khẩu. Đúng vậy, bất luận là cậu ta hay là Nhị Hoa đều không có gan ra tay giết người. Thế nhưng, chính lúc này đây, Viên Tiểu Phong vô cùng hy vọng mình đã đâm thẳng con dao vào người tên tài xế đó.

Còn về nguyên nhân Minh Lệ ra ngoài tối hôm đó, Viên Tiểu Phong không muốn nghĩ tới nữa. Cậu ta thậm chí không muốn đi tìm hiểu rõ người đàn ông đã ngủ cùng bạn gái mình là ai. Làm rõ ra thì cũng được gì chứ? Một loại thân phận xấu xa của Minh Lệ, ngoài việc chứng minh cậu ta là một kẻ hoàn toàn vô dụng, một kẻ thất bại cần bạn gái mình đi bán thân để kiếm tiền, thì không còn ý nghĩa nào nữa cả.

Minh Lệ làm công việc bán thân xác, không hề khiến cho Viên Tiểu Phong cảm thấy bức bối hoặc là khinh ghét. Ngược lại, thứ mà cậu ta cảm thấy nhiều nhất chính là sự áy náy và tự trách mình. Nếu như cậu ta có thể học hành được nhiều hơn, thi đỗ vào đại học; nếu như cậu ta có thể học được thêm chút bản lĩnh ở tiệm cắt tóc, có thể tự mình mở quán; nếu như cậu ta có thể kiên trì làm việc trong công ty bất động sản, có thể kiếm được thêm chút hoa hồng; nếu như cậu ta có thể giao thêm được vài đơn hàng, chứ không phải là về nhà để chơi game, lướt tiktok... Minh Lệ có lẽ cũng sẽ không phải bị giày vò về tiền bạc như vậy, cũng sẽ không đi bán thân xác.

Đương nhiên, cũng sẽ không bị người ta cứa cổ, ném xuống rãnh khô ở bên đường.

Đáng tiếc là, nếu như vẫn chỉ là nếu như, sự thật vẫn là sự thật. Minh Lệ đã chết một cách đầy nhục nhã. Viên Tiểu Phong thì lại luôn bị giày vò bởi cảm giác áy náy và tự trách bản thân. Điều duy nhất có thể khiến cậu ta được giải thoát lúc này chính là làm chút gì đó cho Minh Lệ.

Báo thù. Tận tay túm được tên tài xế taxi đáng chết đó, sau đó đâm cửa hấn từng nhát từng nhát một. Ngoài việc này ra, Viên Tiểu Phong không có sự lựa chọn nào khác cả.

Cậu ta vút hộp cơm đi, châm một điếu thuốc, lặng lẽ ngồi dưới bóng cây, vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo của con dao găm ở phía sau lưng, nhìn chăm chăm vào tòa lầu số 43.

Cậu ta cứ thế ngồi như vậy suốt cả buổi chiều. Đến lúc chập tối, người qua lại bắt đầu đông lên. Có phụ nữ đi chợ, có người đi làm về, cũng có người già đưa trẻ con xuống sân chơi. Ánh mắt của Viên Tiểu Phong lướt qua từng khuôn mặt của những người nam giới. Đừng nói là gương mặt đồng nhất, ngay cả thân hình tương tự còn chẳng tìm thấy.

Cậu ta không hề chán nản. Tờ giấy xuất hiện trong chiếc túi khoác đó chắc chắn có ý nghĩa. Hung thủ chắc chắn có một mối quan hệ nào đó với căn phòng 503 tòa lầu số 43 này. Chỉ cần kiên trì chờ đợi, hấn nhất định sẽ xuất hiện.

Mỗi lần có người đi vào trong tòa lầu số 43, Viên Tiểu Phong đều đứng dậy đi theo, bám theo đối phương tiến vào trong tòa lầu, lên lầu. Thế nhưng, hướng đi của họ đều không phải là phòng 503. Buổi tối lúc hơn 7 giờ, lại có một người đàn ông trung niên tiến vào trong sân. Anh ta đỗ chiếc xe máy điện, xách theo một chiếc túi vải, bỏ mũ bảo hiểm xuống, rồi lại vuốt đầu mấy cái, nhấc chân đi về phía tòa lầu số 43.

Viên Tiểu Phong đứng dậy, lặng lẽ đi theo. Người đàn ông trung niên trông có vẻ vô cùng mệt mỏi, bước lê chân, ở chân và bắp chân đều có vết màu đen không rửa sạch được. Anh ta từ từ leo lên tầng 5, rút từ trong túi áo ra chìa khóa và mở cửa. Viên Tiểu Phong từ phía sau anh ta đi lên, cứ thế lên thẳng tầng 6.

Đứng ở vị trí giáp ranh giữa hai tầng, Viên Tiểu Phong nín thở chăm chú theo dõi, nghe thấy người đàn ông trung niên nói: “Anh về

rồi.” Tiếp đến liền nghe thấy tiếng đóng cửa.

Sau khi trong hành lang đã khôi phục lại sự yên tĩnh, Viên Tiểu Phong nhón tay nhón chân bước trở lại trước cửa phòng 503, ghé sát tai vào cánh cửa, cố gắng nắm bắt được chút động tĩnh trong phòng.

Người phụ nữ hình như đang nói chuyện với người đàn ông, nhưng lại không nghe rõ được nội dung cụ thể. Viên Tiểu Phong nghe một lát, đứng dậy đi xuống dưới lầu.

Anh ta không phải là tên tài xế taxi đó. Nếu đem so

sánh, anh ta cao hơn rất nhiều, cũng khỏe mạnh rắn rỏi hơn nhiều.

Viên Tiểu Phong quay trở lại dưới gốc cây đó. Sắc trời đã muộn, ánh sáng càng lúc càng tối khiến cho cậu ta càng có thêm không gian bí ẩn để dựa vào. Cậu ta cảm thấy vừa buồn ngủ vừa mệt, chiếc bụng trống rỗng cũng đang khiến cho thể lực của cậu ta giảm sút rất nhiều. Nhưng, cậu ta không muốn rời khỏi đó. Cậu ta không muốn quay trở về căn phòng trọ chật chội bức bối đó. Từng đồ vật trong căn phòng đều khiến cho cậu ta nhớ đến Minh Lệ, đều sẽ kéo cậu ta rơi vào trong đáy vực sâu của nỗi đau đớn áy náy và hối hận. Cậu ta thà rằng ngồi đợi ở đây, chờ đợi một chút hy vọng mong manh.

Cho dù là nghe có vẻ không có chút ý nghĩa nào cả, nhưng đây là việc duy nhất mà lúc này Viên Tiểu Phong có thể làm được.

Bầu trời đêm buông xuống, những ngọn đèn trong tòa lầu số 43 lần lượt sáng lên, cùng với mùi thơm của đồ ăn bay ra từ từng ô cửa sổ, Viên Tiểu Phong càng cảm thấy vô cùng bị thương. Nghĩ đến ô cửa sổ trong căn phòng trọ của mình lúc này chắc là một mảng đen kịt. Sự cãi cọ và thân mật giữa hai người từng xuất hiện trong căn phòng đó bây giờ đã không thể nào có được nữa rồi. Cậu ta chống cằm vào đầu gối, cơ thể khẽ lay động, ánh đèn trước mắt càng trở nên mơ hồ.

Đột nhiên, cậu ta cảm thấy chiếc điện thoại di động để trong túi áo rung lên. Có một tin nhắn Wechat mới đến.

Viên Tiểu Phong vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi. Hồi lâu sau, cậu ta mới thở dài, lôi chiếc di động ra.

Là Nhị Hoa. Tin nhắn là một bức ảnh.

Còn chưa kịp phóng to, đôi mắt Viên Tiểu Phong đã trợn tròn.

Trong bức ảnh có ba người, người ở giữa rõ ràng chính là tên tài xế taxi đó!

Viên Tiểu Phong ngẩn người mấy giây, sau khi phản ứng lại lập tức gọi điện thoại cho Nhị Hoa. Điện thoại vừa được kết nối, cậu ta lập tức hỏi luôn:

“Bức ảnh từ đâu vậy?”

“Cậu nhìn xem có phải gã không?” Nhị Hoa hạ thấp giọng, “Tôi thấy giống lắm.”

“Quần áo thì không giống lắm, nhưng nhìn mặt thì chính là hắn.” Giọng nói của Viên Tiểu Phong rất cấp bách, “Mau nói xem, bức ảnh này là thế nào vậy?”

“Cậu đừng nôn nóng, tôi từ từ nói cho cậu biết.” Nhị Hoa nói chậm rãi, “Là chuyện thế này, mấy hôm trước thành phố chúng ta xuất hiện một bản tin, có một bà lão nuôi một đứa con trai ngốc. Bà lão mắc bệnh nan y, dắt theo con trai nhẩy xuống sông tự vẫn. Kết quả là bà ta bị chết đuối, thằng con trai ngốc thì lại bơi lên bờ. Sau đó, cảnh sát bèn đưa anh ta về nhà.”

Viên Tiểu Phong gầm lên: “Nói trọng điểm thôi!”

“Hình như có một nick công chúng đăng tin thông báo về sự việc này. Kết quả là có rất nhiều người chia sẻ, có lẽ là kêu gọi mọi người ủng hộ thì phải. Tôi cũng nhìn thấy ở một nhóm Wechat. Tôi mở ra xem, đây chẳng phải chính là thằng ôn đó sao? Tôi cũng không dám chắc chắn, bèn gửi cho cậu xem.”

“Gửi cho tôi bài viết đó.”

“Được, được, tôi gửi cho cậu luôn đây.” Nhị Hoa nuốt nước bọt, “Tiểu Phong, khi cậu đến Sở Công an, không nói ra việc hai chúng ta...”

Viên Tiểu Phong trực tiếp ngắt điện thoại luôn.

Nhị Hoa nhanh chóng gửi cho Viên Tiểu Phong bài viết của nick công chúng đó. Bài viết rất cảm động, dùng cả một lượng câu chữ lớn để miêu tả người phụ nữ đã chịu đựng bao khó khăn vất vả để nuôi dưỡng cậu con trai bị bại não khôn lớn ra sao. Bởi vì lo lắng mình mắc bệnh nan y không chữa được sắp rời khỏi thế gian, không thể nào chăm lo được cho con trai, đành phải dẫn theo con trai nhẩy xuống sông tự tử. Viên Tiểu Phong xem lướt qua một lượt, ngoài việc biết được hắn ta tên là “Trương Minh”, không hề thu hoạch được bất cứ thông tin hữu ích nào. Cuối cùng, cậu ta hướng tầm nhìn về nick công chúng đăng bài.

Cộng đồng Vượng Thủy thân thiết.

Cậu ta không biết vì sao tên tài xế taxi này lại lắt người biến thành “Trương Minh”, nhưng cậu ta rất rõ tên hung thủ này tuyệt đối không thể nào là một người bị bệnh bại não được. Hơn nữa, lúc này đây, hắn chắc là đang ở trong cộng đồng Vượng Thủy này.

Viên Tiểu Phong cắt điện thoại di động, khởi động xe máy điện, lao nhanh đi.

Khi Lỗ Kim Đường tỉnh lại, nhất thời không biết bản thân mình đang ở đâu. Nhìn tia sáng mặt trời chui qua khe rèm cửa sổ chiếu vào, gã lại nằm thêm mười mấy phút rồi mới ra khỏi giường.

Trong phòng ngủ có một chiếc giường sắt kiểu cũ, bên cạnh đặt một chiếc giường đơn, chắc là nơi nghỉ ngơi của hai mẹ con họ hằng ngày. Ngày đầu tiên “về nhà”, gã đã thành thạo lục lọi căn nhà này khắp một lượt. Không nằm ngoài dự liệu, đây là một hộ gia đình nghèo khó, gần như không có bất cứ đồ vật gì đáng giá cả. Điều khiến gã càng bức bối hơn là, căn nhà này còn là nhà thuê giá rẻ, không thể nào làm thủ tục chuyển nhượng đem bán. Cho nên, đối với Lỗ Kim Đường, chỗ này ngoài việc có thể làm một nơi dừng chân tạm thời, thì không có bất cứ giá trị nào cả. Hơn nữa, với vai trò là một “bệnh nhân bại não” cần sự giúp đỡ của cộng đồng, gã không dám tùy tiện ra khỏi nhà. Mặc dù người phụ nữ trung niên béo mập đó hôm qua đã đưa gạo và dầu đến, nhưng gã cũng không định bật bếp nấu cơm, chỉ có thể lén ra ngoài vào lúc đêm khuya mà thôi, ra chỗ đường sá phía sau tiểu khu này để mua ít đồ ăn.

Lỗ Kim Đường lắc lư đi ra phòng khách, cầm lấy bao thuốc trên bàn trà, châm một điếu, rồi lại đi vào bếp, đun một ấm nước. Tiếp đến, gã bóc một hộp mì ăn liền, rót nước nóng vào úp mì, rồi lại mở một hộp thịt đóng sẵn, ăn ngấu nghiến.

Ăn xong, gã lại ngồi ngẩn người hút thuốc trên sofa. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, gã nhìn chiếc đồng hồ thạch anh treo phía trên tivi, đã sắp 10 giờ sáng.

Sự việc xảy ra mấy hôm vừa qua, thường khiến gã cảm thấy không chân thực. Vốn dĩ dự định đến thành phố Cát Dương xử lý xong việc là đi luôn. Nhưng một loạt biến cố khiến gã không thể không lưu lại đây. Nhưng sự việc chắc chắn vẫn cần phải giải quyết, đường lui cũng đã nghĩ ổn thỏa rồi. Số tiền gọi là “phí bịt miệng” chưa trả hết của Lý Minh Chí cũng chắc chắn cần phải lấy được. Điều duy nhất cần suy nghĩ là đến đòi anh ta trước hay sau khi giải quyết công chuyện.

Lỗ Kim Đường suy nghĩ, rồi lại đứng lên đi một vòng quanh nhà. Căn nhà mặc dù cũ kĩ, nhưng cũng không thể bỏ qua những chỗ có thể rút cạn được. Qua những đồ đạc trong phòng, món đồ có thể có chút giá trị chính là tivi và tủ lạnh. Gã nhớ ra tối qua lúc lên ra ngoài mua đồ, nhìn thấy phía bên ngoài mấy con phố có một cửa tiệm thu mua đồ điện cũ. Hai món đồ này mặc dù bán chẳng được mấy đồng, nhưng ít nhiều cũng gọi là có chút thu hoạch.

Gã mặc xong quần áo, đứng dậy bê tivi từ trên kệ tủ xuống, lau qua loa một chút, rồi lại dùng băng dính dán điều khiển vào mặt sau, bê xuống dưới lầu.

Chắc do trời quá nóng bức, trong khu không có mấy ai đi lại. Lỗ Kim Đường lấy tivi che khuôn mặt, bước từng bước đi về cửa hàng thu mua đồ điện cũ đó. Mặc dù màu sắc của chiếc tivi vẫn còn mới, nhưng chủ cửa hàng lại trả giá rất thấp. Lỗ Kim Đường cũng chẳng có tâm trạng nào để ngã giá với ông ta. Sau khi cầm lấy 350 tệ, còn hẹn ông ta buổi chiều đến lấy chiếc tủ lạnh đó.

Mặt trời lên cao dần, nhiệt độ cũng tăng theo. Lỗ Kim Đường đi dưới ánh nắng chói chang, khắp cả đầu và mặt đều nhể nhại mồ hôi. Gã rẽ vào một cửa hàng tiện lợi, mua một bao thuốc lá và một chai coca lạnh. Sau khi uống một hơi hết quá nửa chai, gã vừa hút thuốc vừa đi về phía khu Vượng Thủy. Trên đường đi, gã lại rẽ vào một cửa hàng bán xổ số, lượn một vòng rồi bước ra, vẫn đi về phía trước, trong lòng gã đã xác định chắc chắn là có người đang bám theo gã.

Khi Viên Tiểu Phong tìm đến được cộng đồng khu Vượng Thủy đã là đêm khuya, nhân viên của văn phòng khu dân cư đã tan ca về nhà từ lâu rồi. Cậu ta không biết cái tên “Trương Minh” đó sống ở đâu, đành phải lượn đi lượn lại xung quanh mấy tiểu khu, chỉ mong có thể vô tình gặp được hắn... Thế nhưng, đi suốt cả nửa đêm về sáng, tên “Trương Minh” vẫn không hề xuất hiện. Cậu ta vừa buồn ngủ vừa đói

đàn phải nằm xuống ở bên bồn hoa một tiểu khu nào đó và cứ thế đọc đi đọc lại bài viết của nick cộng đồng đó. Đến khi trời sắp sáng, Viên Tiểu Phong mới miễn cưỡng chớp mắt ngủ được một lúc.

Mới qua 8 giờ, Viên Tiểu Phong đã tìm gặp được thư ký Tần qua số điện thoại dán trên thông báo ở cộng đồng khu Vượng Thủy, nói rằng mình thấy cảnh ngộ của mẹ con Trương Minh thật đáng thương, muốn quyên tặng đồ và tiền cho Trương Minh đang sinh sống một mình. Thư ký Tần sau khi nói lời cảm ơn, bèn cung cấp địa chỉ nơi ở của Trương Minh.

Phòng 102, đơn nguyên 1, số 28 đường Vượng Thủy.

Khi Viên Tiểu Phong nhìn thấy người đàn ông đen gầy bê tivi ra ngoài, trái tim cậu gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng nửa khuôn mặt của người đàn ông đã bị chiếc tivi che mất, cậu ta không có cách nào xác định chính xác đối phương có phải là tên tài xế taxi đó hay không. Để cho chắc chắn, Viên Tiểu Phong bèn đi theo sau anh ta, cứ đi mãi cho đến tận cửa hàng thu mua đồ điện cũ. Đến khi anh ta cầm mấy tờ tiền bước ra khỏi cửa hàng, miệng Viên Tiểu Phong đã khô không khốc.

Chính là hắn!

Bước chân của gã đàn ông không gấp gáp, dường như rất ung dung tự tại. Thật không ngờ còn uống coca mát lạnh và lượn vào cửa hàng xổ số. Dưới ánh mặt trời chói chang gần giữa trưa, thân hình gã đàn ông đổ bóng ngắn xuống mặt đường, Viên Tiểu Phong đi theo sau hắn, nắm lấy cán con dao găm để trong thắt lưng, đã bắt đầu tưởng tượng cảm giác cầm con dao vào sống lưng gây guộc đó.

Gã đàn ông bước vào đơn nguyên 1, số 28, đường Vượng Thủy, Viên Tiểu Phong chạy chen lên mấy bước, lao vào kịp trước khi cửa

đơn nguyên đóng lại. Do đứng quá lâu ngoài trời nắng gay gắt, đột nhiên lao vào một chỗ ánh sáng lơ lờ, Viên Tiểu Phong lập tức cảm thấy một màn đen bao phủ trước mắt. Thế nhưng, còn chưa kịp phản ứng lại, cậu ta đã cảm nhận được một đồ vật nặng đập mạnh vào đầu.

Tất cả khung cảnh trước mắt liền trở nên vẹo vọ biến dạng. Viên Tiểu Phong rút con dao găm ra, miệng kêu lên, loạng quạng đâm bừa về phía trước. Tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều đang lùi nhanh về phía sau. Giọng nói kinh ngạc của gã đàn ông cũng xa xôi vời vời.

“Mẹ kiếp, sao lại là mày?”

Máu tươi từ trên đầu chảy xuống, che mất một con mắt của Viên Tiểu Phong. Cậu ta cố gắng mở to con mắt còn lại, ra sức lao về phía gã đàn ông. Gã đàn ông né tránh, ném viên gạch xuống để giành lấy con dao găm trong tay cậu ta. Sự đói khát và mất ngủ trong khoảng thời gian dài đã khiến cho thể lực của Viên Tiểu Phong trở nên rất yếu ớt. Sau một hồi giằng co, tay chân Viên Tiểu Phong nặng trĩu như thể bị hóa thạch. Cuối cùng, con dao găm bị tuột mất. Đôi tay Viên Tiểu Phong vung lên, hình như là túm được một cánh tay của gã đàn ông. Không chút do dự, Viên Tiểu Phong há miệng cắn chặt. Gần như đồng thời, cậu ta cảm nhận được một thứ lạnh lẽo đâm thẳng vào cơ thể mình.

Một nhát, lại nhát nữa...

TỔNG ĐẠI XUÂN

Sau buổi trưa hè, người đi lại trên đường trong thành phố nhỏ rất thưa thớt. Nhiệt độ cao khiến cho tất cả mọi thứ đều vô cùng khô khốc, như thể chỉ cần va chạm một chút là có thể vỡ vụn. Ánh sáng chói mắt phát ra từ tấm biển “Tiệm vàng Đại Phú” ở cách đó không xa khiến cho con người ta nghi ngờ mấy chữ đó bất cứ lúc nào cũng có thể tan chảy thành thứ dịch lỏng bằng vàng lấp lánh.

Lỗ Kim Đường ngồi trong chiếc xe Matiz màu xám bạc không có biển số, nhìn chữ “vàng” trên tấm biển, nhất thời thật không ngờ còn hơi mơ hồ - cái món đồ đó liệu có phải làm bằng vàng không?

“Chỉ vào trong đó đúng năm phút thôi, cướp được bao nhiêu thì cướp. Ra tay phải mạnh, phải ác, cố gắng một búa là đập vỡ tủ kính.”

Lỗ Kim Phú nhìn thấy bộ dạng cậu em có vẻ lơ đãng, đập một phát vào đầu gã, “Mẹ kiếp, mày đang suy nghĩ gì thế hả?”

“Vâng, vâng.” Lỗ Kim Đường vội vàng gật đầu, “Năm phút, một búa.”

“Thôi, mày giữ chân tên bảo vệ đó. Tao cướp.” Lỗ Kim Phú lôi từ trong túi vải dù ra một khẩu súng săn đã cưa ngắn nòng súng và báng súng, “Thằng bảo vệ nếu như hung hăng, xử lý nó luôn.”

“Yên tâm.” Lỗ Kim Đường đón lấy khẩu súng săn, lạch tạch một tiếng lên nòng, “Không phục thì đánh.”

Lỗ Kim Phú lại quay sang ghế lái, vỗ vào vai người tài xế: “Đại Xuân, mày nhắc lại một lượt nhiệm vụ của mày xem.”

“Lái xe đến trước cửa tiệm điện thoại di động đó, các anh xuống xe.” Tổng Đại Xuân nắm chặt vô lăng, đốt ngón tay đã nổi màu trắng,

“Năm phút sau, thấy các anh ra ngoài, là đến tiếp ứng.”

“Biển số xe thì sao?”

“Đã tháo ra rồi.” Tống Đại Xuân quay đầu, hất cằm về phía sau xe, “Anh yên tâm.”

“Được.” Lỗ Kim Phú lại dặn dò một câu, “Đừng đóng cửa xe, bọn tạo lên là đi luôn.”

“Được.”

“Làm thôi.” Lỗ Kim Phú hít thở một hơi thật sâu, kéo chiếc mũ nhung từ trên trán xuống, chỉ lộ ra hai con mắt và cái miệng, “Sau này có thể được ăn uống no say hay không chính là trông cậy vào chuyến này đây.” Lỗ Kim Đường cũng lấy chiếc mũ nhung che khuôn mặt, bàn tay ôm khẩu súng khẽ run rẩy.

“Xuất phát.”

Tống Đại Xuân khởi động chiếc ô tô, lái thẳng đến trước cửa tiệm điện thoại di động. Hai anh em Lỗ Kim Phú mở cửa xe bước xuống, bước nhanh về phía tiệm vàng cách đó mười mấy mét.

Tống Đại Xuân không tắt máy, cứ thế nhìn chằm chằm bọn họ bước vào trong tiệm vàng. Mấy giây sau, anh ta nghe thấy tiếng chửi bới và tiếng kêu thất thanh trong tiệm vàng truyền tới, và cả tiếng kính vỡ vụn. Đôi vai anh ta cũng không khống chế được mà cứ thế run rẩy, điều hòa trong xe đã bật ở mức mát nhất rồi nhưng vẫn không hề làm giảm được nhiệt độ, từng hàng mồ hôi từ tóc anh ta chảy xuống, nhanh chóng ướt đẫm chiếc áo phông cộc tay trên người anh ta.

Anh ta rất sợ hãi, liên tục nhìn chiếc đồng hồ điện tử trên tay. Năm phút dài đằng đẳng như thể năm giờ đồng hồ.

Hai thứ âm thanh liên tục tranh cãi ở trong đầu. Tại sao lại phải làm việc này? Cũng có phải là đói ăn đâu.

Mày bằng lòng hàng ngày lao động vất vả, để vợ con mày nhặt rau ở chợ về ăn sao?

Gắng gượng thì rồi cũng sẽ qua cả thôi mà. Con gái cũng đã học tiểu học rồi, lớn khôn thành người cũng chỉ là việc trong chớp mắt mà thôi.

Sau đó thì sao? Tiền học lên cấp III, lên đại học mày có đủ không?

Kiểu gì cũng phải nghĩ ra cách...

Mày muốn để cho con mày cũng vô dụng sống cả một cuộc đời như mày sao? Hai loại âm thanh này dường như đang ở hai đầu của sợi dây thần kinh nào đó, vừa tranh cãi vừa kéo nó càng lúc càng căng.

Đột nhiên, có một tiếng chuông báo động chói tai phát ra từ tiệm vàng.

Bọn chúng không tranh cãi nữa, chỉ là đồng thời phát huy sức lực. Sợi dây thần kinh đang căng đó liền bị đứt phụt.

Đầu óc Tống Đại Xuân trở nên trống rỗng, theo bản năng thả phanh xe ra, giẫm mạnh chân ga, lao đi.

Màn đêm buông xuống, không khí buồn rầu u ám bao trùm khắp cả gia đình nhà Tống Đại Xuân. Cô con gái vừa khóc vừa sắp xếp quần áo đồ đạc cho anh ta. Con bé khóc thút thít, sợ sệt đứng bên cạnh bàn ăn, nhìn ông bố đang ôm đầu ngồi bên giường.

Sợ hãi? Hối hận?

Không. Tống Đại Xuân chỉ cảm thấy buồn cười. Không đóng cửa xe, vút biến số xe đi. Cuộc chạy trốn hoảng loạn của anh ta, ngược lại đã khiến cho tội trạng của chính mình lại bị khép chặt.

Người phụ nữ đi tới, chỉ vào tủ treo tường cũ kĩ đã nứt ở trên đỉnh đầu, nói giọng sục sục: “Lấy quần len xuống đi, chuyến này anh đi không biết bao lâu, có khi phải dùng đến.”

Tống Đại Xuân do dự một lát, rầu rầu nói: “Hay là cứ đợi thêm đi, có thể cảnh sát không phát hiện...”

“Anh nghĩ cảnh sát đều ngốc cả sao? Khắp cả con đường đều là camera giám sát, anh có thể chạy thoát được sao?” Người phụ nữ đột nhiên bùng nổ, “Từ lâu em đã không cho anh qua lại với hai anh em nhà đó rồi, nếu như anh có thể nghe lời em, liệu hôm nay có đi đến bước này không?”

Tống Đại Xuân không nói gì, vùi đầu sâu hơn.

“Tối nay anh đi tự thú luôn, nếu không để cảnh sát đến tận nhà bắt anh, thì không còn kịp nữa rồi.” Trong giọng nói của người phụ nữ mặc dù có tiếng sục sùi, nhưng lại vô cùng kiên định, “Anh yên tâm, xử 5 năm em đợi anh 5 năm, xử 10 năm em đợi anh 10 năm.”

Tống Đại Xuân ngẩng đầu lên, khoang mắt ừng ực nước mắt: “Hay là, chúng ta cùng chạy thôi...”

“Chạy ư, chạy đến đâu?” Người phụ nữ giọng vút cao, “Em có thể chạy với anh, còn Giao Giao thì sao? Nó cũng chạy trốn theo anh cả một đời sao?”

Tống Đại Xuân vùi đầu vào lòng bàn tay, bật khóc hu hu.

Người phụ nữ nhét túi hành lý đã thu xếp xong cuộn vào trong lòng anh ta, rồi kéo mạnh anh ta đứng dậy, đẩy ra ngoài cửa.

“Đi tự thú. Bây giờ đi ngay. Cảnh sát hỏi cái gì thì trả lời cái ấy, cứ nói đúng sự thật. Nhà nước vẫn luôn suy xét đến đạo lý. Chúng ta không cầm súng cũng không cướp vàng, chỉ lái chiếc xe thôi, đừng sợ!”

Tống Đại Xuân bị đẩy ra ngoài cửa. Người phụ nữ khóa trái cửa phòng lại, lưng dựa vào cánh cửa trượt người ngồi bệt xuống đất, gào khóc thật to.

Thời khắc sau nửa đêm, bên ngoài một dãy khu nhà lá của thành phố, mấy chiếc xe cảnh sát lặng lẽ tập hợp. Trên một chiếc xe trong số đó, Tống Đại Xuân đeo còng tay, cúi đầu ngồi ở hàng ghế sau xe. Một người cảnh sát vũ trang đầy đủ ghé sát lại, hạ giọng hỏi: “Xác nhận lại với anh thêm lần nữa, tiến vào từ con đường này, hàng thứ 2 bên tay trái, nhà thứ 5 có đúng không?”

Tống Đại Xuân gật đầu: “Đúng vậy. Bên cạnh là cửa hàng bán tạp hóa nhỏ.”

“Có cửa sau hay không?”

“Không có.”

“Tất cả có hai người đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Có một khẩu súng à?”

“Tôi chỉ nhìn thấy một khẩu.”

“Còn đạn thì sao?”

“Tôi không biết.”

Cảnh sát nhìn chăm chăm vào mắt anh ta: “Nói dối phải chịu hậu quả gì chắc anh đã rõ rồi chứ?”

“Đã rõ, đã rõ.” Tống Đại Xuân liên tục gật đầu, “Những gì tôi nói đều là sự thật.”

“Được rồi.”

Người cảnh sát mặc sắc phục xuống xe, hòa vào cùng mười mấy cảnh sát khác, lặng lẽ men theo con đường nhỏ tiến vào trong khu vực nhà lá.

Tống Đại Xuân ngẩn người nhìn vào căn phòng thấp le te trong màn đêm đen tĩnh mịch, nhìn đoàn cảnh sát đang dần dần hòa vào màn đêm đen vô tận.

Không biết đã trải qua thời gian bao lâu, tiếng súng chột vang lên.

Vụ án cướp tiệm vàng Đại Phúc được phá ngay sau 14 giờ đồng hồ xảy ra vụ án. Nghi phạm Tống Đại Xuân tự thú, khai đúng sự thật về hành vi phạm tội cấu kết cướp của cùng đồng bọn Lỗ Kim Phú, Lỗ Kim Đường, đồng thời hỗ trợ phía cảnh sát bắt giữ hai kẻ nghi phạm. Trong quá trình vây bắt, Lỗ Kim Phú cầm súng kháng cự bị bắn chết ngay tại chỗ. Lỗ Kim Đường đầu hàng. Đã lấy lại được toàn bộ số vàng bị cướp.

Vụ án nhanh chóng được điều tra và kết án, chuyển sang cơ quan kiểm sát để khởi tố. Mấy tháng sau, tòa án tuân theo pháp luật đã mở phiên tòa thụ lý vụ án cướp của của Lỗ Kim Đường và Tống Đại Xuân. Lỗ Kim Đường vì tội cướp của đã bị xử 7 năm tù giam. Tống Đại Xuân vì tội đồng phạm, nhưng có tình tiết tự thú và lập công cho nên bị xử tù giam 2 năm 6 tháng.

Tổng Đại Xuân chỉ ghi nhớ rất mơ hồ cả quá trình này. Điều duy nhất mà anh ta nhớ rõ chính là lúc ở trên tòa, đôi mắt Lỗ Kim Đường từ đầu đến cuối cứ chăm chăm nhìn vào mình.

Viên Tiểu Phong đột nhiên tỉnh lại.

Trần nhà màu vàng nhạt, một chiếc quạt treo tường đang chuyển động. Cậu ta phải rất gắng gượng mới có thể chuyển động được con ngươi mắt, nhìn thấy mình đang bị cả một mảng trắng bao bọc. Trên chiếc giá truyền dịch để ở bên giường đang treo rất nhiều loại túi to nhỏ khác nhau, chiếc ống nhỏ cắm vào cổ tay mình.

Cậu ta cảm thấy khát nước, như thể đầu lưỡi đã biến thành một miếng gỗ khô cong. Cậu ta cử động cơ thể, lập tức phải dừng lại bởi cơn đau dữ dội nơi thắt lưng, bất giác phát ra tiếng rên rỉ.

Một người đàn ông đứng lặng lẽ quay lưng về phía giường bệnh lập tức quay người lại, nhanh chóng nhét một chiếc điện thoại di động bị vỡ màn hình vào trong túi áo, bước nhanh đến bên cạnh cậu ta.

“Tỉnh lại rồi à?”

Viên Tiểu Phong nhận ra anh ta là người cảnh sát đã ghi chép lời khai cho mình, chẹp miệng với vẻ khó khăn: “Tôi...”

“Tôi tên Trần Trác, chúng ta đã gặp nhau ở Sở Công an.” Người cảnh sát lấy ra một tấm thẻ giới thiệu ra trước mặt Viên Tiểu Phong, “Có thể nói chuyện vài câu không?”

Ngừng mấy giây, Trần Trác không đợi cậu ta trả lời đã hỏi luôn: “Tại sao cậu lại xuất hiện ở đó?”

Con ngươi mắt Viên Tiểu Phong lơ đãng chuyển động: “Ở đâu?”

“Số 28 đường Vượng Thủy!” Sắc mặt Trần Trác tối sầm, “Lúc đó cậu ngã ngay trong hành lang, trên người bị đâm bốn nhát dao. Nếu như không phải là chúng tôi đưa cậu đến bệnh viện, thì cậu đã mất mạng rồi.”

“Ồ.” Viên Tiểu Phong giọng nói yếu ớt, “Cảm ơn.”

“Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Viên Tiểu Phong trầm mặc một lúc: “Đưa đồ ăn, gặp phải kẻ xấu.”

“Đưa đồ ăn gì?” Trần Trác truy hỏi, “Tại hiện trường, ngoài cậu ra thì chẳng có gì cả.”

Viên Tiểu Phong quay đầu, không nói gì nữa.

Trần Trác lôi điện thoại di động ra, sau khi thao tác một hồi, giờ màn hình ra cho cậu ta.

“Có phải là cậu đi tìm anh ta không?”

Viên Tiểu Phong quay sang nhìn, lập tức cảm thấy nhịp tim đập dồn dập - chính là bức ảnh chụp chung đó. “Hắn đâu?”

“Không tìm thấy.” Trần Trác trả lời cậu ta rất nhanh nhẹn, “Vừa nãy tôi nói rồi, tại hiện trường chỉ thấy một mình cậu thôi. Có phải là anh ta đâm không?”

Viên Tiểu Phong không thể hiện ra thái độ gì, từ từ nhắm mắt lại.

“Tại sao cậu lại đi tìm anh ta?” Trần Trác không định tha cho cậu ta, “Buổi tối hôm đó, Minh Lệ có phải là lên xe của anh ta không?”

Im lặng.

“Có phải là cậu đã sớm biết được anh ta có liên quan đến vụ án này không?” Trần Trác cao giọng, “Lúc đó tại sao

cậu lại không nói ra?” Im lặng.

“Tối hôm đó, có phải là cậu cũng lên chiếc xe đó không?”

Vẫn là sự trầm mặc.

Trần Trác thở dài: “Nếu như cậu biết gì, tốt nhất là bây giờ nói cho tôi biết. Nếu như không phải là cậu làm kinh động anh ta, giờ này chúng tôi chắc đã bắt được anh ta rồi.”

Viên Tiểu Phong từ đầu đến cuối vẫn nhắm mắt: “Khi nào tôi có thể ra viện?”

“Ra viện ư? Trừ phi cậu không cần mạng nữa.” Trần Trác ghé sát lại cậu ta, “Viên Tiểu Phong, cậu hãy thật thà nói cho tôi biết hết toàn bộ sự việc. Nếu không, Minh Lệ đã chết một cách oan uổng rồi.”

Viên Tiểu Phong mở trừng mắt: “Tôi sẽ không để cho cô ấy chết một cách oan uổng đâu.”

“Cậu có tư cách gì mà nói những lời này.” Trần Trác nhìn chăm chăm vào cậu ta, “Đánh úp mà còn bị đâm cho thành ra bộ dạng như thế này. Sự việc này chắc chắn bắt buộc phải nhờ đến chúng tôi. Cậu càng cứng miệng thì hung thủ càng cách xa chúng ta.”

Hơi thở của Viên Tiểu Phong bắt đầu dồn dập, cuối cùng ho sặc sụa.

Trần Trác lặng lẽ nhìn cậu ta ho đến độ toàn thân cuộn tròn: “Minh Lệ... kiếp này đã sống không hề dễ dàng gì, cậu không thể nào để cho cô ấy chết một cách không rõ ràng như vậy được.”

“Cô ấy không phải! Cô ấy không như vậy!” Viên Tiểu Phong ra sức gào lên, “Cô ấy không phải đi...”

“Tôi đã nói với cậu rồi, việc này không do tôi quản lý.”

“Vậy thì đừng nói với bố mẹ cô ấy!” Viên Tiểu Phong khuôn mặt góm ghiếc, trong giọng nói lại mang theo ý vị van nài, “Cô ấy không phải là...”

“Được.” Trần Trác hít thở một hơi thật sâu, “Rốt cuộc cậu biết được những gì, hãy nói cho tôi biết toàn bộ sự thật.”

Viên Tiểu Phong như thể đã bị rút hết toàn bộ sức lực, đổ nhào người xuống giường bệnh, ánh mắt lại trở nên đờ đẫn.

“Tôi không biết gì cả.”

Trần Trác vô cùng bức bối, đang định nổi nóng, bỗng nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh bị mở ra.

Ngô Kiều đứng ở cửa, vẫy tay với anh: “Lão Trần, ra đây nói chuyện một lát.”

Trần Trác hạ giọng chửi tục một câu, bước nhanh ra khỏi cửa.

Ngô Kiều hai tay chống hông, chiếc áo đồng phục màu xanh lam đã bị mồ hôi thấm ướt quá nửa, nét mặt cũng rất khó coi.

“Người đồng nghiệp của tôi ở chỗ trạm cứu trợ vừa mới gọi điện thoại cho tôi, Lý Minh Chí đã khai toàn bộ rồi.”

Đợi khi Ngô Kiều nói rõ hết tình hình, đôi mắt của Trần Trác chuyển từ trợn tròn sang nheo thành một đường kẻ.

“Mẹ kiếp, tên giả danh Trương Minh này thực ra không hề đơn giản.”

“Đúng vậy.” Ngô Kiều xoa xoa cằm, “Một kẻ ngoại tình, chạy đến thành phố Cát Dương chúng ta, rồi lại gây ra bao nhiêu chuyện như vậy, mục đích là gì chứ?”

“Lão Ngô, anh có nhớ...”, Trần Trác vừa nghĩ vừa

nói, “trong cái túi khoác của tên giả danh Trương Minh này, hình như còn mang theo cả áo mùa thu.”

“Nhớ chứ.” Ngô Kiều suy ngẫm một lát, “Anh ta liệu có phải là vừa mới được thả ra không?”

Trần Trác bước đi luôn: “Bây giờ tôi sẽ tìm người điều tra xem.”

Kết quả đối chiếu mặt người nhanh chóng hiện ra. Lỗ Kim Đường, nam giới, 44 tuổi, đã ly hôn, do phạm tội cướp của nên bị xử 7 năm tù giam. Mấy hôm trước vừa mới mãn hạn được thả ra. Đồng phạm của vụ án là Tống Đại Xuân bị xử tù 2 năm 6 tháng, sau khi ra tù đã dẫn vợ con rời khỏi nơi ở cũ, chuyển đến thành phố Cát Dương, hiện đang làm việc ở một xí nghiệp hầm mỏ nào đó.

Lỗ Kim Đường kê lại bàn ghế bị lật đổ. Cơm nóng hôi hổi và thịt xào ớt, cá hấp đều rơi vãi xuống đất, tỏa ra mùi hương ngào ngạt. Lỗ Kim Đường nghĩ một lát, cầm lấy một bát inox, lấy cái thìa xúc một ít cơm và thức ăn, ngồi xuống bàn ăn và chậm rãi nhai nuốt.

Mùi vị thức ăn thường ngày của gia đình mà lâu ngày gã chưa được thưởng thức khiến gã thấy thèm ăn, một bát tô cơm và thức ăn đã bị gã ăn sạch bách. Tiếp đến, gã đặt cái bát tô sang một bên, châm một điếu thuốc, liếc mắt nhìn hai mẹ con tay chân đều bị quán chặt bằng dính ngồi dựa vào mé tường.

“Chị dâu, tài nghệ nấu ăn vẫn ngon quá!”

Người phụ nữ tóc tai xõa xượi, mồ hôi và nước mắt hòa lẫn trên gương mặt. Đôi môi cô ta run run, giọng nói run rẩy, “Anh là ai?”

“Ôi.” Lỗ Kim Đường thở dài, “Chị không thể nào không nhớ tôi chứ. Hôm phiên tòa xét xử, tôi đã nhìn thấy chị mà.”

Gã ngậm miếng thuốc, lượn trước mặt hai mẹ con người phụ nữ, quỳ xồm xuống, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ.

Người phụ nữ sợ hãi quay mặt đi, “Tôi thực sự không nhận ra anh. Anh muốn lấy thứ gì thì lấy, trong ngăn kéo phòng ngủ có chút tiền, anh lấy rồi đi đi. Tôi không báo cảnh sát đâu.”

Lỗ Kim Đường bật cười, rồi lại chuyển ánh nhìn sang gương mặt bé gái. Cô bé chú ý thấy ánh mắt của gã, hơi thờ chột trở nên gấp gáp, bắt đầu khóc thút thít.

“Giao Giao à?” Lỗ Kim Đường giơ tay ra, sờ lên đầu cô bé, “Đã lớn thế này rồi à.”

Cô bé ra sức né tránh, tiếng khóc càng to hơn.

Lỗ Kim Đường rút từ trong túi áo ra một con dao găm, giơ ngón tay trở lên miệng, ra hiệu cho cô bé im lặng.

Người phụ nữ không nín nhịn được nữa: “Kim Đường, có gì từ từ nói, đừng động vào con gái tôi! Tôi cầu xin anh...”

Lỗ Kim Đường uể oải đứng dậy: “Không giả vờ ngớ ngẩn nữa à? Chị thấy đấy, thế này có phải là đỡ được bao nhiêu việc rồi không?”

Lỗ Kim Đường quay trở lại chỗ bàn ăn, vắt chân chữ ngũ, “Oan có đầu, nợ có chủ. Chị dâu, đừng có ép tôi, thì tôi sẽ không động đến hai mẹ con chị đâu. Đại Xuân ở đâu?”

Người phụ nữ cắn môi: “Anh ấy ra ngoài rồi, chắc là phải...”

Lỗ Kim Đường cắt ngang lời cô ta, “Đi làm ở mò à?” Người phụ nữ trợn tròn mắt kinh ngạc, không nói thêm được gì.

Lỗ Kim Đường cầm lấy hai chiếc điện thoại di động để trên kệ tivi, hạ giọng hỏi, “Cái nào là của chị?”

“Cái... cái màu đen.”

Lỗ Kim Đường nghịch ngợm chiếc điện thoại di động: “Mật khẩu là gì?”

“123456.”

Lỗ Kim Đường nhập mật khẩu di động, mở danh bạ điện thoại, chọn vào số điện thoại của “Ông xã”. Tiếp đến, gã đi tới, gí di động kề vào má người phụ nữ, một bàn tay khác cầm lấy con dao găm, kề vào cổ bé gái.

Bé gái phát ra tiếng kêu đau đớn.

“Gọi cho Đại Xuân, bảo nó về.” Lỗ Kim Đường nói hằn từng chữ: “Nếu như mày dám nói thêm một câu thừa thãi nào, thì đừng có trách tạo đấy!”

Khoang mắt người phụ nữ ầng ậc nước mắt, gật mạnh đầu.

Lỗ Kim Đường ấn nút gọi, đưa di động kề miệng người phụ nữ.

Sau mấy tiếng đổ chuông, giọng nói quen thuộc đó truyền tới.

“A lô?”

“Đang đi làm à?”

“Ừ, có chuyện gì à?”

“Không có gì, hỏi anh mấy giờ về, tiện thể mang ít rau về.”

“Mang gì?”

“Rau họ, tỏi, và cả tương cà nữa.”

“Biết rồi. Hôm nay anh làm ca đêm, sáng mai về.”

“Được.” Lỗ Kim Đường ấn nút tắt máy, thở dài.

“Sáng mai về à?”

“Ừm.” Người phụ nữ nghẹn ngào gật đầu.

“Được.” Lỗ Kim Đường khuôn mặt thư thái, “Không còn sớm nữa, chị dâu, tạm thời thiết thời cho chị và cháu rồi, cứ thế này mà nghỉ ngơi nhé.”

“Kim Đường” người phụ nữ bật khóc thành tiếng, “mấy năm nay, tôi và Đại Xuân tiết kiệm được chút tiền, anh có thể nhìn vào...”

Lỗ Kim Đường không đợi cô ta nói xong, giơ tay lên tắt đèn.

Tống Đại Xuân đờ đẫn ngồi sau chiếc bàn của phòng trực ban kho thiết bị nổ, vẫn giữ nguyên tư thế giơ tay cầm điện thoại. Hồi lâu sau, anh ta thả cánh tay cứng đờ xuống trên trán vã đầy mồ hôi.

Bốn năm trước, sau khi mãn hạn ra khỏi tù, anh ta lập tức bán nhà, dẫn theo cả gia đình chuyển đến thành phố Cát Dương. Nhờ vào sự giới thiệu của một người họ hàng xa, anh bắt đầu làm một công nhân mỏ phổ thông, cứ làm mãi cho đến khi trở thành nhân viên quản lý kho nguyên liệu nổ mìn. Anh ta đã mua được một căn nhà nhỏ, cô con gái cũng ngày một khôn lớn, cuộc sống khó khăn lắm

mới trở về trạng thái yên bình, đôi mắt chòng chọc nhìn mình đó bây giờ lại gần ngay trước mắt.

Cái ngày này cuối cùng cũng đến rồi.

“Tương cà” là ám hiệu anh ta và vợ đã quy định từ trước. Cả nhà đều không thích ăn tương cà, cho nên, một khi Lỗ Kim Đường đến truy sát, thì đó sẽ trở thành ám hiệu để nhắc nhở nhau. Mặc dù đã có sự chuẩn bị từ trước, nhưng sau khi nhận được cuộc điện thoại của vợ, Tống Đại Xuân vẫn cứ ngẩn ngơ.

Ngữ khí của vợ vẫn như thường ngày, điều này dường như có nghĩa là cô ấy và con gái tạm thời vẫn không sao. Người Lỗ Kim Đường muốn báo thù là mình, hy vọng hẳn hiểu được đạo lý không giáng họa đến người nhà, sẽ không ra tay giết bọn họ.

Phải làm thế nào bây giờ?

Báo cảnh sát ư? Anh ta biết rõ gười Lỗ Kim Đường, cũng biết mối ân oán giữa hai người bọn họ sâu đậm như thế nào. Nếu như Lỗ Kim Đường chó cùng rút giậu, mạng sống của vợ và con gái mình cũng rất khó giữ được; cho dù vợ và con gái may mắn giữ được tính mạng Lỗ Kim Đường cũng có thể bị xử phạt bao nhiêu năm chứ? Chỉ cần gã vẫn còn sống, cả gia đình sẽ phải liên tục chạy trốn. Nhưng, chạy đến ngày nào mới là điểm kết thúc chứ? Con gái đã học đến cấp III rồi, thành tích cũng rất khá, lẽ nào cũng để cho con trẻ phải sống cả một đời trong sự trốn chạy sao?

Tống Đại Xuân không kịp hối hận, mặc dù chính anh ta cũng đã trải qua bao ngày đêm trong sự hối hận. Trong khoảnh khắc lúc đầu khi anh ta đồng ý giúp đỡ hai anh em họ Lỗ lái xe, anh ta đã cống một món nợ mà cả đời này không thể trả được.

Bất luận thế nào, cũng đều phải xử lý một cách triệt để. Anh ta không thể lại một lần nữa khiến cả gia đình bị cuốn vào trong sự việc này.

Tổng Đại Xuân đã đưa ra hướng giải quyết, đứng dậy đi đến phòng hướng dẫn, khi một lần nữa bước ra, trên tay anh ta đã cầm mấy sợi dây dẫn. Không hề do dự, anh ta chui vào trong kho thuốc nổ, khóa trái cửa lại.

MẶT TRỜI MỘC

Chiếc xe đẩy bốn bánh đưa thuốc đang lăn lóc cộc ở hành lang. Cô điều dưỡng đẩy một cánh cửa phòng bệnh, cúi đầu nhìn lọ thuốc trên xe đẩy, tỉ mỉ đối chiếu tên thuốc.

“Viên Tiểu Phong”

Không có ai đáp lời. Cô điều dưỡng ngẩng đầu lên, liền phát hiện ra người bệnh nhân nhập viện do bị dao đâm đã không còn thấy bóng dáng đâu cả.

Trong thang máy chật chội, Viên Tiểu Phong vẫn mặc bộ đồng phục nhân viên giao hàng trông không hề bắt mắt. Vết máu lem nhem trên bộ đồng phục đã chuyển sang màu nâu. Thang máy dừng lại ở tầng 1, mọi người cùng ào ra. Viên Tiểu Phong kẹp giữa đoàn người bị chen lấn xiêu vẹo, cậu ta cố gắng lắm mới di chuyển ra được khỏi thang máy, dựa vào tường thở dốc một hồi mới có thể miễn cưỡng đứng vững, từ từ bước về phía cổng bệnh viện.

Không có ai chú ý đến người giao hàng sắc mặt nhợt nhạt bước đi khó khăn này. Cậu ta đi ra bên ngoài bệnh viện, quỳ xồm xuống đất nghỉ ngơi một lát, rồi mua một bó hoa ly thật lớn ở quầy bán hoa.

Tiếp đến, cậu ta dùng điện thoại di động để mở khóa một chiếc xe đạp^[2] ở bên đường, lao đảo ngòi lên xe đạp đi.

Nửa giờ đồng hồ sau, Viên Tiểu Phong đạp xe đến gần tiểu khu Kim Môn, mua một con dao gọt hoa quả lưỡi dài trong cửa hàng dụng cụ, tiếp tục lái xe đến dưới tòa nhà số 43 tiểu khu Kim Môn. Cậu ta xuống xe, lê từng bước đến dưới gốc cây mà cậu ta đã từng nấp, nặng nề ngồi xuống đất. Cậu ta duỗi thẳng hai chân ra, cầm con dao

gọt hoa quả vào phần cuối của bó hoa, chỉ để chừa cán dao ra phía bên ngoài. Sau đó, cậu ta dựa vào thân cây, ngồi yên nhìn chăm chăm vào tòa lâu trước mắt. Ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua tán lá cây dày đặc, tạo nên những đốm sáng lem nhem trên người cậu ta. Nhiệt độ đang dần tăng lên, Viên Tiểu Phong lại không hề cảm thấy một chút hơi ấm nào. Cậu ta cứ ôm bó hoa ly trắng tinh khiết đó, lặng lẽ nhìn.

Trần Trác khẽ khàng phúi lớp bụi bám trên tập hồ sơ photo, ấn nút đóng cửa kính, để cho tất cả những bụi bặm bay ngập trời bị chặn bên ngoài xe. Tiểu Vũ cầm quyển sổ ghi chép, rành rọt hội báo.

“Chúng tôi đã dẫn Từ Giang Đào đến để nhận diện, anh ta nói chính cái tên Lỗ Kim Đường đó là người ăn trộm xe. Hơn nữa, hai ngày trước khi xảy ra vụ án, Lỗ Kim Đường vừa mới ra tù, chưa quay về nhà, đã mua luôn một tấm vé tàu đến Cát Dương. Mẫu vân tay đã được gửi tới rồi, Dương Lợi Dân đang đối chiếu.”

Trần Trác ngoài miệng đáp lời, nhưng tâm tư hoàn toàn dồn vào tập tài liệu photo đang cầm trên tay.

Đúng lúc này, Ngô Kiều mở cánh cửa xe bước lên, phì phì thổi bụi than trong miệng ra.

“Tổng Đại Xuân đúng là làm việc ở đây, đã thành nhân viên quản lý của kho nguyên liệu nổ mìn rồi.”

Trần Trác ngẩng đầu: “Người đâu rồi?”

“Bắt đầu từ tối qua đã không rõ tung tích, di động cũng tắt máy.” Ngô Kiều gãi đầu, “Tôi đã yêu cầu người của phòng an toàn đếm lại số lượng tồn kho, thiếu mất sáu sợi dây dẫn và 2 ki-lô-gram thuốc nổ.”

Trần Trác chửi một câu: “Mẹ kiếp, sắp xảy ra chuyện lớn rồi.”

Ngô Kiều mím môi: “Anh cảm thấy hai việc này có liên quan đến nhau à?”

“Năm đó Tống Đại Xuân là đồng phạm với Lỗ Kim Đường trong một vụ án.” Trần Trác vỗ vào tập hồ sơ photo trên tay mình, “Anh ta và hai anh em Lỗ Kim Phú, Lỗ Kim Đường hợp mưu để cướp tiệm vàng. Tiếng chuông báo động vừa vang lên anh ta đã chạy trước rồi. Sau đó còn đi tự thú, hỗ trợ phía cảnh sát vây bắt hai anh em họ Lỗ. Anh trai Lỗ Kim Đường cầm súng kháng cự, bị bắn chết ngay tại chỗ. Kết quả là Tống Đại Xuân bị xử 2 năm 6 tháng, Lỗ Kim Đường bị xử tù 7 năm.

Tiểu Vũ chớp mắt: “Người anh em này không đủ trọng nghĩa rồi.”

Ngô Kiều cười: “Đây có thể tính là huyết hải thâm thù rồi.”

“Đúng vậy” Trần Trác gật đầu, “Giết người mà còn không bỏ chạy, mục đích chính là Tống Đại Xuân.”

“Tên Tống Đại Xuân này ăn trộm thuốc nổ và sợi dây dẫn...” Ngô Kiều trầm ngâm một lát, “Chắc là để đối phó với Lỗ Kim Đường.”

“Hai người bọn họ chắc là đã tiếp xúc với nhau rồi.” Trần Trác nghĩ một lát, “Hãy nghĩ cách để làm rõ địa chỉ nơi ở hiện tại của Tống Đại Xuân.”

Đột nhiên, trong mỏ quặng ở xa truyền tới một tiếng nổ lớn trầm đục. Ba người giật nảy mình, quay đầu nhìn luồng khói đen đặc bốc lên từ phía đó.

Ngô Kiều lạnh lùng nói: “Khai thác mỏ.”

Trần Trác trầm mặc mấy giây, ra hiệu cho Tiểu Vũ khởi động ô tô.

Cơm trắng. Trứng gà rán. Rau cần xào thịt.

Lỗ Kim Đường ăn rất ngon miệng, hài lòng đặc ý. Ăn cơm xong, gã lau miệng, châm một điếu thuốc, nhìn về phía hai mẹ con vẫn đang ngồi dựa vào mép tường. Người phụ nữ cả đêm không ngủ. Bé gái thì dựa vào lòng mẹ, đang nửa mơ nửa tỉnh liên tục nấc nghẹn.

Lỗ Kim Đường hút xong một điếu thuốc, vươn vai một cái vẻ rất thoải mái.

“Chị dâu, tôi biết chị và con bé đều đã đói rồi.” Gã nhìn đồng hồ treo tường, “Gắng gượng thêm một chút, sắp xong rồi.”

Người phụ nữ chỉ dờ dẫm nhìn vào góc phòng, không lên tiếng.

Đột nhiên, điện thoại di động của người phụ nữ vang lên, cô sợ hãi rung mình một cái, ánh mắt tập trung vào một điểm. Lỗ Kim Đường cầm điện thoại lên, nhìn lướt qua chữ “Ông xã” trên màn hình, đặt điện thoại đến bên miệng người phụ nữ.

“Chị dâu, chị hiểu quy tắc rồi đấy, không cần tôi nói nhiều nữa chứ.”

Người phụ nữ gật đầu.

Lỗ Kim Đường ấn nút nghe.

Đầu bên kia lúc đầu trầm mặc mấy giây, tiếp đến, phát ra giọng nói của Tống Đại Xuân. “Alô?”

Người phụ nữ hít vào một hơi: “A lô.”

“Em và con đều không sao chứ?”

Người phụ nữ lại suýt bật khóc, miễn cưỡng trả lời: “Không sao.”

“Anh ta ở bên cạnh à?”

“Vâng.”

“Để anh ta nghe điện thoại.”

Cơ thể người phụ nữ run lên một cái, quay sang nhìn Lỗ Kim Đường.

Lỗ Kim Đường thoáng do dự, cầm lấy điện thoại ghé vào một bên tai.

Trong điện thoại ban đầu là sự trầm mặc, tiếp đến là một hơi thở dài thườn thượt.

“Kim Đường à?”

“Ừm.”

“Ra từ khi nào vậy?”

Lỗ Kim Đường cười cười: “Mấy hôm trước.”

“Sao mày biết tạo sống ở đây?”

“Đại Xuân, tao ở trong tù 7 năm, bạn bè mà tao quen biết còn nhiều hơn mày.”

“Tao biết mày muốn làm gì.” Tống Đại Xuân dừng lại một lát, “Năm đó là tao có lỗi với mày và Kim Phú, không liên quan gì đến vợ và con tao, mày thả họ ra đi.”

“Đại Xuân, không gặp được mày, chúng ta đừng nói chuyện này nữa nhì.”

“Gặp thì chắc chắn phải gặp rồi. Nếu không mày cũng không cam tâm, tao cũng không yên lòng.”

“Vậy thì mày về đi, tao đợi mày ở nhà. Lần này thì

đừng báo cảnh sát nữa, mày nói xem có đúng vậy không?”

“Ừm, tao không báo cảnh sát, mày yên tâm.” Tống Đại Xuân hít thở một hơi thật sâu, “Đừng ở trong nhà tao, gây ra động tĩnh quá lớn, đều chẳng tốt cho ai cả, tao đợi mày trên cầu Đại Kiều Cát Dương, mày đến đi.”

Lỗ Kim Đường chau mày: “Cầu Đại Kiều Cát Dương? “Đúng vậy, cách nhà tao không xa. Bắt taxi, 10 phút là đến.”

Lỗ Kim Đường nghĩ một lát: “Được.” Cuộc điện thoại kết thúc.

Lỗ Kim Đường ngồi bên bàn ăn, do dự một lúc. Tiếp đến, gã ngẩng đầu lên, cười với người phụ nữ.

“Chị dâu, tôi ra ngoài nói chuyện với Đại Xuân một chút.”

Người phụ nữ mở to đôi mắt sợ hãi, không dám nhúc nhích.

Ánh mắt của Lỗ Kim Đường dịch chuyển giữa hai mẹ con. Cuối cùng, gã nhìn vào bé gái, đi lên phía trước, dùng dao găm cửa đứt bằng dích ở chân cô bé.

“Nhưng, Giao Giao phải đi với tôi.”

Người phụ nữ giật mình, ra sức lắc đầu.

“Không được, không được.” Cô bổ nhào lên người con gái, “Kim Đường, anh không thể nào đưa con gái tôi đi được, không được...”

Cô bé cũng ra sức trốn ra phía sau lưng mẹ, đôi chân liên tục giãy giụa, lớn tiếng kêu khóc.

“Không được khóc.”

Người phụ nữ kêu thét lên: “Giao Giao, mau chạy đi!

Cứu tôi với, cứu mạng!”

Trên trán Lỗ Kim Đường bắt đầu xuất hiện mồ hôi, gương mặt cũng bắt đầu vẹo vọ. Đúng lúc này, bé gái vừa lặn vừa bò lao ra phía cửa. Lỗ Kim Đường thấy tình hình không ổn, bèn túm lấy một chân của cô bé kéo trở lại. Hai người vẫn đang giằng co, Lỗ Kim Đường chợt cảm thấy một cơn đau dữ dội trên đùi. Gã cúi đầu xuống nhìn, người phụ nữ đang vùi đầu nghiêng chặt răng cắn gã.

Bỗng chốc, Lỗ Kim Đường trào dâng cảm giác muốn giết người. Gã giờ con dao găm lên, đâm liên mấy nhát vào lưng người phụ nữ. Người phụ nữ vô cùng đau đớn, sau khi kêu thảm thiết mấy tiếng bèn ngã lặn sang bên cạnh. Lỗ Kim Đường xoa bóp cái đùi một lát, rồi túm lấy tóc bé gái, gương mặt vô cùng gớm ghiếc.

“Còn kêu nữa tao sẽ giết mày, đã nghe thấy chưa!”

Cô bé bị dọa sợ hãi ngẩn người, đờ đẫn nhìn lưng của mẹ đang trào máu tươi, không nói gì và cũng không nhúc nhích.

Lỗ Kim Đường đứng dậy, vừa lúi vừa kéo cô bé ra khỏi cửa. Trong hành lang, gã lại thả hai tay của bé gái ra, giật những mảnh băng keo còn dính lại trên người cô bé, dùng dao gạt vào lưng cô bé.

“Ngoan ngoãn nghe lời, nếu không tao sẽ đâm chết mày.”

Bé gái thờ đốc, toàn thân cứng đờ, bị gã uy hiếp bước từng bước xuống lầu.

Khi vừa mới ra khỏi đơn nguyên, Kim Đường giữ chặt bé gái, căng thẳng nhìn xung quanh một lượt. Gã nhanh chóng chú ý thấy người nhân viên giao hàng ngồi dưới gốc cây đó.

Nhịp tim của gã bắt đầu tăng nhanh - mặc dù có chiếc mũ bảo hiểm che đi khuôn mặt của nhân viên giao hàng nhưng gã nhìn vẫn cảm thấy rất giống với kẻ đã cướp của lại còn đi theo định giết mình.

Lỗ Kim Đường túm chặt lấy bé gái, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào người nhân viên giao hàng. Thế nhưng, đối phương ôm một bó hoa lớn, ngồi im không hề nhúc nhích phía dưới gốc cây, cứ thế nhìn mình.

Nửa phút sau, Lỗ Kim Đường không còn đủ kiên nhẫn nữa, bước từng bước ra phía bên ngoài tòa nhà. Nhân viên giao hàng vẫn giữ nguyên tư thế ngồi duỗi chân, không hề có chút phản ứng.

Lỗ Kim Đường cứ thế nhìn chăm chăm cậu ta, túm chặt lấy bé gái đi thẳng ra con đường cái phía bên ngoài tiểu khu.

Gã không nhìn thấy đất ở phía dưới người nhân viên giao hàng đã bị máu thấm đẫm. Gã không nhìn thấy một con ruồi đang nhanh nhẹn trèo qua mí mắt không chịu nhắm lại của cậu ta.

Trần Trác vừa mới xuống xe, Dương Lợi Dân cũng vội vàng lên đón, giọng nói tỏ ra trách móc: “Sao bây giờ cậu mới tới?”

“Không ngờ các anh tìm ra địa chỉ nhanh như vậy.” Trần Trác bước nhanh về phía tiểu khu Kim Môn, lập tức nhìn thấy bác sĩ pháp y Trịnh đang quỳ xồm dưới một gốc cây. Trước mặt anh là một người nam giới mặc đồng phục nhân viên giao hàng ở tư thế ngồi.

“Chuyện gì vậy?”

Dương Lợi Dân thở dài một tiếng: “Viên Tiểu Phong” Trần Trác chợt quay người, cứ thế nhìn chăm chăm vào Dương Lợi Dân.

“Đã chết rồi.” Dương Lợi Dân hiểu rất rõ, “Đem theo dao đến, chẳng làm được gì đã chết rồi - lại một người nghĩ không thông.”

Trần Trác cúi đầu, trầm mặc mấy giây. “Phòng 503 tòa nhà số 43 à?”

“Ừm.” Dương Lợi Dân gật đầu, “Trước mắt không thấy động tĩnh gì, Tống Đại Xuân cũng không về nhà. Mấy anh em đã đi điều tra camera giám sát rồi, tình hình không được rõ ràng lắm, chúng tôi cũng không dám manh động ra tay.”

“Không đợi nữa.” Trần Trác xua tay, “Lên lầu thôi.”

Trần Trác, Ngô Kiều đi ở phía trước, Tiểu Vũ, Dương Lợi Dân và Lão Trịnh đi phía sau, lặng lẽ lần lên tầng 5 tòa nhà số 43. Khi vừa lên đến chiếu nghỉ, Lão Trịnh đột nhiên khụt khịt mũi.

“Mẹ nó chứ.” Trần Trác quay người: “Sao vậy?” Lão Trịnh giơ tay chỉ vào cửa phòng 503: “Gõ cửa đi.” Tiểu Vũ chạy lên mấy bước, giơ tay lên gõ vào cánh cửa sắt mấy tiếng trong phòng không hề có hồi đáp.

Sắc mặt Lão Trịnh đã thay đổi: “Lợi Dân, mở cửa, tôi ngửi thấy mùi máu tanh.”

Lợi Dân đáp lời, đi lên trước quan sát khóa cửa, nhanh nhẹn lôi ra một chiếc ví da nhỏ, rút ra hai sợi dây thép mỏng cắm vào trong lỗ khóa, loay hoay một lúc, khóa cửa kêu tách một tiếng rồi mở ra.

Trần Trác mở cửa ra, mùi máu tanh nồng xộc tới, anh rút súng ra, đứng ở cửa nhìn vào trong phòng, lập tức nhìn thấy người phụ nữ đang nằm phủ phục ở phòng khách.

Anh khế kêu lên: “Lão Ngô, Lão Trịnh.”

Ngô Kiều cũng rút súng ra, cùng với Trần Trác người trước người sau men theo bức tường lao vào trong nhà. Lão Trịnh thì lao thẳng đến chỗ người phụ nữ đang nằm dưới đất.

Trần Trác và Ngô Kiều lục soát một lượt trong phòng, không có người nào khác nữa cả. Hai người nhét súng vào bao, quay trở lại phòng khách, nhìn thấy Lão Trịnh đang dặn dò Tiểu Vũ gọi cấp cứu.

“Vẫn còn sống” Lão Trịnh ấn vào vết thương ở lưng người phụ nữ, “Ít nhất là bốn nhát dao, mất nhiều máu.”

Người phụ nữ dần dần tỉnh lại, phát ra tiếng rên rỉ đầy đau khổ.

Trần Trác quỳ xuống, nhìn gương mặt trắng như tờ giấy của người phụ nữ: “Ai gây ra vậy? Tống Đại Xuân đâu?”

“Lỗ Kim Đường...” Khóe miệng người phụ nữ liên tục trào ra bọt máu, giọng nói cũng ngắt quãng, “Cầu Đại Kiều Cát Dương... hẩn đi tìm chồng tôi rồi... dẫn theo con gái tôi...”

Trần Trác đứng dậy, nhíu chặt đôi lông mày, lẩm bẫm: “Cầu Đại Kiều Cát Dương... cầu Đại Kiều Cát Dương”

Dương Lợi Dân đẩy vào vai anh: “Cậu đi đi, ở đây giao cho chúng tôi.”

Trần Trác nhắc chân đi luôn, Dương Lợi Dân bất ngờ ở phía sau gọi lại.

“Trác Nhi, cần phải bình tĩnh, đừng có liều mạng. Dương Lợi Dân giơ một ngón tay lên, nét mặt thể hiện tâm tư sâu sắc, “Trong nhà còn có một người đợi cậu đấy.”

Chiếc xe Jeep kéo còi cảnh sát lao như bay dưới trời nắng nóng hướng về phía cầu Đại Kiều Cát Dương. Tiểu Vũ nắm chặt vô lăng, mắt nhìn thẳng về phía trước, thần sắc vô cùng căng thẳng. Trần Trác và Ngô Kiều tương tự, sắc mặt cũng sa sầm, kiểm tra súng và những thiết bị vũ trang khác.

“Tiểu Vũ, gọi cảnh sát đặc nhiệm đến chi viện, dặn bên quản lý tiếp ứng khẩn cấp phải chuyên gia tháo kíp nổ.” Trần Trác nhét súng trở lại trong bao, “Còn nữa, cho người phong tỏa cầu Đại Kiều Cát Dương.”

Tiểu Vũ đáp lời, giơ tay lên đeo tai nghe bluetooth.

Đột nhiên, điện thoại di động của Trần Trác vang lên. Anh nhìn màn hình, là bệnh viện gọi tới.

“Alô?”

“Anh là người nhà của Dương Phán phải không?”

“Tôi là chồng cô ấy.”

“Tôi là Chủ nhiệm Lưu của khoa Cấp cứu, anh cần phải có sự chuẩn bị về tâm lý. Bệnh nhân vẫn đang trong giai đoạn hôn mê sâu, huyết áp đang hạ xuống, nhiều cơ quan nội tạng đã bắt đầu suy yếu.”

Trần Trác nắm chặt lấy di động, cảm thấy giọng nói của mình cũng đã đổi khác: “Tôi biết rồi.”

“Tôi cảm thấy..” Chủ nhiệm Lưu do dự một lát, “Mong muốn sinh tồn của bệnh nhân không mạnh. Nếu cứ tiếp tục như thế này, tôi cho rằng cô ấy sẽ không gắng gượng nổi qua tối nay. Bây giờ mọi người hãy đến đi.”

“Vâng” Trần Trác nói vẻ khó khăn, “Tôi xử lý xong công việc thì sẽ tới đó ngay. Bố mẹ vợ của tôi đang ở cửa phòng ICU, nếu bệnh tình

có gì thay đổi, bác sĩ cứ nói chuyện với họ trước. Cảm ơn bác sĩ.”

Nói xong, anh liền tắt máy, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Anh nằng gậy chói mắt. Thế sự vẫn không có gì thay đổi.

Giây lát sau, Trần Trác nghe thấy tiếng Ngô Kiều nói về thăm dò phía sau lưng anh: “Lão Trần, hay là anh cứ đi xử lý việc gia đình trước?”

Trần Trác không quay đầu lại, đáp lời: “Không cần.” Từ xa, sông Cát Thủy đã xuất hiện trong tầm mắt.

Tống Đại Xuân lặng lẽ đứng bên cạnh lan can cầu, cái nhìn xuống dòng nước của con sông đang mãi miết chảy không ngừng nghỉ. Dưới ánh mặt trời chói chang, dòng nước sông ánh lên sắc trắng chói mắt, như thể có vô số những tia sáng bạc rải vào lòng sông, trông vô cùng hào nhoáng. Anh ta chợt nhận ra, dù mình thường xuyên nhìn thấy nước sông Cát Thủy, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến nơi khởi nguồn của nó, lại cũng không biết nó sẽ chảy đến đâu. Nó chắc chắn sẽ luôn có một nơi để chảy tới, bất luận là một con sông rộng lớn hơn hay là hải dương sâu ngút ngàn trùng.

Con người cũng có nơi phải đi. Anh ta rất hối hận bản thân mình không suy nghĩ đến vấn đề này từ trước, cứ luôn né tránh hoặc là cảm thấy xui xẻo. Thế nhưng, điểm cuối cùng đã ở ngay trước mắt, thứ gọi là “điểm đến” hình như cũng rất rõ ràng rồi.

Khi đưa ra quyết định này, Tống Đại Xuân không hề có chút do dự. Ngược lại, trong mười mấy phút chờ đợi Lỗ Kim Đường xuất hiện, anh ta lại nghĩ rất nhiều. Không phải là hồi tưởng lại quá khứ, cũng không phải là vô cùng hối hận. Anh ta nghĩ tới nhiều nhất chính là vợ và con gái. Tiền tiết kiệm vẫn còn một chút. Nếu không làm bị thương những người vô tội, có thể cũng không cần bồi thường gì cả. Con gái thêm mấy năm nữa là có thể học đại học rồi. Nếu hai mẹ con

chi tiêu tiết kiệm, chắc là cũng có thể gắng gượng được đến lúc con gái đi làm. Người bố như anh ta đây không thể đem lại cho con cái được cuộc sống gì tốt đẹp, thứ anh ta đem lại cho con gái chỉ có sự nghèo đói lưu lạc tha phương. Sớm đi bước đi này cũng là việc tốt, cùng nỗ lực thành một khối máu thịt với tên ác ma âm hồn không tan đó, thế là chấm dứt. Tốt lắm.

Giao Giao ơi, Giao Giao.

Tống Đại Xuân đột nhiên bật khóc. Anh ta vội vàng lau nước mắt. Bản thân mình mặc bộ đồng phục công nhân dài tay giữa thời tiết nắng nóng này, vốn dĩ đã rất dễ gây chú ý rồi, không được khiến cho người khác chú ý thêm nữa.

Đôi mắt mơ hồ vừa mới khôi phục lại sự tinh tường cô con gái như thể từ trên trời rơi xuống đã xuất hiện ngay cách đó mấy chục mét, tiếp đến, Tống Đại Xuân đã nhìn thấy Lỗ Kim Đường ngay phía sau con gái.

Con gái lưng thẳng đơ, cổ hơi ngửa ra phía sau, một bàn tay để sau lưng, nét mặt tràn ngập sự kinh hãi và hoảng sợ.

Tống Đại Xuân thoáng ngẩn ngơ, sau đó liền nổi giận lôi đình.

“Lỗ Kim Đường!” Anh ta đi lên trước một bước, “Thả Giao Giao ra.”

“Đại Xuân, mày đã làm cho tao sợ một phen rồi.” Lỗ Kim Đường thò ra nửa cái mặt từ phía sau lưng bé gái, “Không dẫn theo Giao Giao, tao sao có thể bảo đảm mày không giở trò mờ ám được chứ?”

“Bây giờ mày nhìn thấy rồi chứ? Chỉ có một mình tao thôi.” Tống Đại Xuân xòe hai tay ra, “Mày thả con bé ra!”

“Mẹ kiếp!” Lỗ Kim Đường nhìn trước ngó sau, “Mày nghĩ tao là thằng ngốc chắc.”

“Vậy mày nói xem phải làm thế nào? Mày muốn làm gì?” Tống Đại Xuân gào lên, “Mày thả Giao Giao ra, mày muốn tạo làm gì cũng được.”

“Quỳ xuống!” Lỗ Kim Đường hét lên, “Dập đầu lạy! Nói đại ca Kim Phú, tôi sai rồi, tôi có lỗi với anh!”

Tống Đại Xuân phủ phục đầu gối xuống, dập đầu xuống đất: “Đại ca Kim Phú, tôi sai rồi, tôi có lỗi với anh! Đại ca Kim Phú, tôi sai rồi, tôi có lỗi với anh...”

Sau mấy lạy, trên đầu Tống Đại Xuân đã rịn ra máu đỏ. Anh ta quỳ thẳng lưng, nhìn chăm chăm vào Lỗ Kim Đường nói: “Đã đủ chưa?”

“Đủ à? Chưa đủ!” Lỗ Kim Đường mắt sáng rực, “Anh tao trúng sáu viên đạn! Mày nói xem đã đủ chưa!”

Lồng ngực Tống Đại Xuân thờ dòn dập. Đột nhiên, anh ta rút một chiếc bút thử điện, đâm mạnh vào vai của mình, rồi lại rút ra.

Lỗ Kim Đường nghe thấy tiếng răng mình nghiến cọt kẹt, gã nhìn thấy vai của Tống Đại Xuân đã trào máu tươi, nổi gân xanh trên trán.

“Một!”

Tống Đại Xuân thờ dốc, lại cắm bút thử điện vào trong bụng mình rồi lại rút ra.

“Bố ơ!” Bé gái vừa khóc vừa kêu lên, “Bố ơ, đừng...”

“Hai!”

Chiếc xe Jeep vừa mới lái đến đầu cầu, Trần Trác đã nhìn thấy mấy người đi đường vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa nhìn lên phía trên cầu. Anh cảm thấy nặng nề, dặn dò Tiểu Vũ dừng xe, còn mình thì mở cửa xe nhảy xuống.

Vừa mới chạy được mười mấy mét, anh đã bước chậm lại - ba người đó đang chăm chú nhìn nhau ở ngay cách đó không xa.

Trần Trác rút súng ra, cúi người, chạy bước nhỏ tới đó. Đúng lúc này, Lỗ Kim Đường cũng nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát. Gã quay người lại, lập tức nhìn thấy Trần Trác hai tay cầm súng đang chạy về phía mình.

Gã ta vội vàng bóp chặt cổ bé gái, kề con dao găm sát vào cổ cô bé, hét lên: “Không được đến đây!”

Trần Trác giơ súng nhắm chuẩn vào gã, nơi khóe mắt liếc nhìn thấy Tống Đại Xuân mình đầy máu đang lao đảo đứng lên, bèn di chuyển nòng súng về phía anh ta.

“Tống Đại Xuân! Anh không được làm bừa!” Trần Trác chú ý thấy phía bên trong bộ đồng phục công nhân dài tay của anh ta đang phồng lên, trong lòng chợt lo lắng, “Chúng tôi sẽ xử lý sự việc này, anh lùi lại phía sau!”

Lỗ Kim Đường kêu lên: “Không ai được phép đi cả! Tống Đại Xuân, mày dám đi thì tao sẽ đâm chết Giao Giao.”

Ngô Kiều chạy đến bên cạnh Trần Trác, cũng rút súng ra, hạ giọng nói với Trần Trác: “Anh nhắm chuẩn Lỗ Kim Đường Tống Đại Xuân giao cho tôi, tìm được thời cơ là nổ súng”

“Không được.” Nòng súng của Trần Trác từ đầu đến cuối vẫn nhắm vào Tống Đại Xuân, không một khoảnh khắc nào dám lợi là, “Anh nhìn vào tay phải của Tống Đại Xuân xem.”

Ngô Kiều dõi mắt nhìn về hướng đó, ống tay áo đồng phục đã che một nửa bàn tay của Tống Đại Xuân, nhưng có thể nhìn thấy tay phải anh ta vẫn luôn nắm chặt, ngón cái hình như đang ấn giữ một thứ gì đó. .

“Mẹ kiếp, hình như là kíp nổ âm.” Ngô Kiều lo lắng, “Mở ra là nổ luôn đấy.”

Càng lúc càng có nhiều cảnh sát xuất hiện trên cầu Đại Kiều Cát Dương, người đi đường cũng bị cách ly nhanh chóng, hai đầu cầu đều đã bị phong tỏa, mấy cảnh sát bắn tỉa đang phủ phục trên cầu, đã nhắm chuẩn vào Lỗ Kim Đường và Tống Đại Xuân. Nhân viên gỡ kíp nổ đang nhìn về phía này, nhanh chóng mặc bộ quần áo chống cháy nổ.

Mặt trời chói chang đã lên đến đỉnh đầu. Trên mặt cầu trống trải phản xạ lại luồng ánh sáng chói chang, khí nóng liên tục bốc lên. Mấy người có mặt ở hiện trường đều mồ hôi chảy ròng ròng. Mồ hôi trên mặt Trần Trác đã chảy vào trong mắt. Anh không thể không gắng gượng mở to đôi mắt, lòng bàn tay cũng ướt sượt, suýt nữa không thể cầm chắc báng súng.

Lỗ Kim Đường dựa lưng vào lan can, con dao găm cầm trong tay luôn kề sát vào cổ bé gái. Đầu dao nhọn của rách da cô bé, một chút máu tươi rịn ra chảy xuống.

Tống Đại Xuân đi lên phía trước một bước, trong giọng nói đã kèm theo giọng mũi: “Kim Đường, mày thả con bé ra. Chuyện giữa hai chúng ta, hai chúng ta kết...”

“Thả con mẹ mày!” Lỗ Kim Đường hét lên: “Mày báo cảnh sát, vậy thì chẳng có đứa nào được sống cả đâu!”

Tống Đại Xuân xòe tay ra, bật khóc: “Tao thực sự không báo!”

“Mày còn muốn lừa tao!”

“Anh ta thực sự không báo.” Trần Trác đi lên trước một bước, “Lỗ Kim Đường, anh đã làm những gì, chính bản thân anh biết rõ.”

Hơi thở của Lỗ Kim Đường càng lúc càng trở nên nặng nề, lực tay cũng càng lúc càng lớn. Bị làm đau, cơ thể cô bé vặn vẹo, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Anh, và cả Tống Đại Xuân đừng có làm bừa.” Trần Trác thận trọng tiến lại gần, “Có yêu cầu gì thì nói ra, chúng ta từ từ thương lượng”

“Yêu cầu của tao à?” Lỗ Kim Đường khịt mũi, lộ ra một miệng răng đen vàng, “Tao muốn nó chết!”

Tống Đại Xuân đột ngột quỳ xuống, hai tay giơ lên, tiếng khóc càng lớn hơn: “Anh cảnh sát, tôi đầu hàng, các anh hãy cứu lấy con gái của tôi.”

Bàn tay trái của anh ta xòe ra, tay phải nắm chặt, chỗ cổ tay lộ ra những đường dây điện mỏng manh.

Lỗ Kim Đường nhìn cổ tay anh mắt trợn trừng kinh ngạc. Tiếp đến, gã phát ra tiếng gầm của con dã thú: “Cùng chết đi!”

Giọng nói chưa dứt, gã đã túm lấy bé gái, giơ con dao găm lên, lao về phía Tống Đại Xuân.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi như điện xẹt, Trần Trác ném khẩu súng đang cầm trong tay, đẩy mạnh Ngô Kiêu đang ở bên cạnh, lao người lên, túm được chân của bé gái.

Tiếng kêu thất thanh. Tiếng kêu thảm thiết. Tiếng kêu trầm đục của con dao găm đâm vào cơ thể. Tiếng súng bắn tia.

Người Lỗ Kim Đường trúng đạn, nhưng vẫn không dừng tay, liên tục đâm vào Tống Đại Xuân, một bàn tay khác thì nắm lấy tay phải của anh ta.

Bé gái cả người mềm oặt đổ nhào xuống. Trần Trác đỡ lưng ôm chặt lấy cô bé, không chút do dự cứ thế lao thẳng về phía lan can cầu, lật người lao xuống.

Cảm giác mất thăng bằng. Bên tai truyền tới tiếng gió vù vù. Trước mắt là nước sông lấp lánh ánh sáng đang chảy xiết.

Trước khi họ rơi xuống sông, nghe thấy tiếng nổ định tai nhức óc truyền tới từ mấy chục mét phía trên.

Thực ra điều này không liên quan gì đến cái gọi là chức trách cả. Cũng không phải là không muốn sống nữa. Sống được thật tốt. Lợi Dân nói đúng, Viên Tiểu Phong đúng là nghĩ không thông. Cậu ta bây giờ cũng không cần nghĩ thông nữa rồi.

Nhưng, mình đã nghĩ thông suốt chưa?

Trần Trác nhìn thấy cơ thể mình bị bọt nước bao vây rồi từ từ chìm xuống, cũng nhìn thấy chiếc điện thoại di động màn hình vỡ vụn đó đang xoay tròn rồi lặng lẽ rơi xuống đáy sông. Anh vừa định giơ tay ra để tóm nó lại thì cảm nhận thấy có một sức mạnh nào đó tóm lấy cánh tay mình kéo lên.

Anh mở mắt ra, nhìn thấy Ngô Kiều đang quấn băng trên đầu và cả cái đèn ống tròn ở phía trên anh đang liên tục lùi lại phía sau.

“Tĩnh rồi, tĩnh rồi.” Ngô Kiều thở phào nhẹ nhõm, “Bác sĩ, chậm thôi, chậm thôi.”

Trần Trác rất muốn hỏi xem cô bé đó thế nào rồi, nhưng lại không mở được miệng ra. Anh nhanh chóng bị đưa vào trong một gian phòng bệnh, trước mắt hình như lướt qua rất nhiều khuôn mặt, có Tiểu Vũ, có Dương Lợi Dân và Lão Trịnh, còn có cả bố mẹ vợ.

Cho đến tận khi anh nhìn thấy căn “phòng giam” được hình thành từ những tấm rèm mềm đó, anh mới ý thức được rằng đây chính là phòng bệnh ICU.

Anh đột nhiên nghĩ ra gì đó, khẽ giọng gọi: “Điều dưỡng, điều dưỡng”

“Sao vậy?”

“Đưa tôi đến cạnh giường số 3.”

Anh nghe thấy tiếng điều dưỡng và bác sĩ đang thì thầm thương lượng. Tiếp đến, chiếc giường bệnh được điều chỉnh phương hướng, rồi lại được đẩy đi. Trần Trác cảm thấy đầu óc quay cuồng, từ từ nhắm mắt lại.

“Cảnh sát Trần.” Hình như là giọng nói của Chủ nhiệm Lưu, “Tình hình của vợ anh, tôi cho rằng anh không phù hợp...”

Trần Trác miễn cưỡng mở mắt, nhận ra Dương Phán đang nằm ngay trên chiếc giường bên cạnh mình, điều kỳ lạ là anh phát hiện ra tóc của vợ mình đã mọc dài ra, gương mặt sưng và giờ đã khôi phục giống như ban đầu, các loại ống cũng không thấy nữa - Dương Phán dường như đang ngủ trưa, điềm tĩnh và an lành.

Có nghĩ được thông suốt hay không, thì cũng có làm sao chứ?

Trần Trác nghe thấy trong cổ họng mình ép ra âm thanh khe khẽ: “Chiếc di động đó đã rơi xuống sông Cát Thủy rồi.”

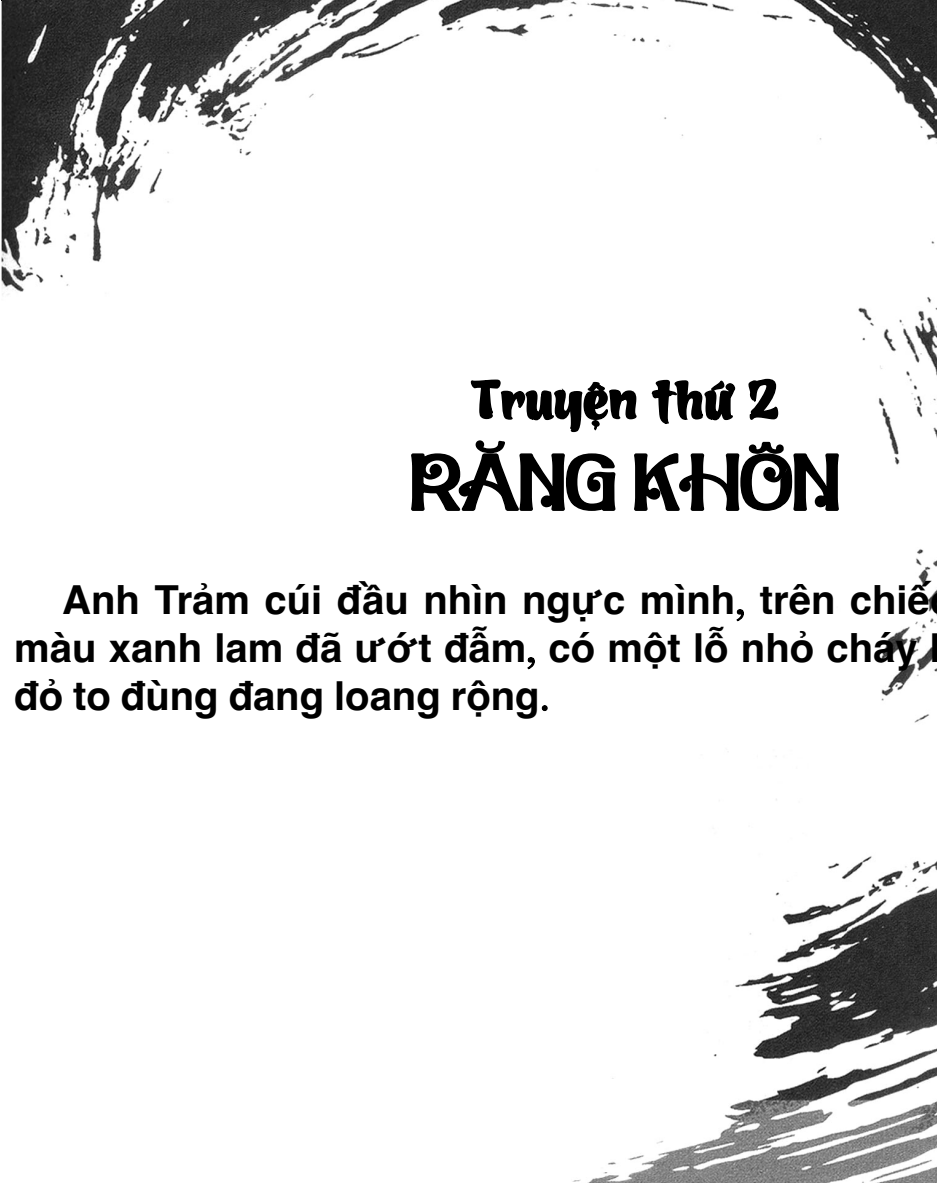
Cảm giác càng lúc càng uể oải dần dần chiếm cứ khắp cơ thể của Trần Trác: “Mau tỉnh lại đi, hai người chúng ta sẽ sống tiếp thật tốt - vui vẻ.”

Một hàng nước mắt xuất hiện nơi khóe mắt Dương Phán, men theo má từ từ chảy xuống.

“Ơ, oxy trong máu đang tăng lên à?” Giọng nói của bác sĩ Lưu lại truyền tới, “Nhịp tim cũng... điều dưỡng, điều dưỡng!”

Trần Trác gắng gượng ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên monitor theo dõi, đường song gần như đã trở thành đường thẳng lại xuất hiện dao động lớn.

Anh mệt mỏi nhắm mắt lại. Tốt quá.

Truyện thứ 2 **RĂNG KHỒN**

Anh Trảm cúi đầu nhìn ngực mình, trên chiếc áo đồng phục màu xanh lam đã ướt đầm, có một lỗ nhỏ cháy khét, mảng màu đỏ to đùng đang loang rộng.

rường phòng phòng Nhân sự soi đi ngắm lại bức ảnh trên giấy giới thiệu công tác, rồi lại ngắm soi

“Đây đúng là cậu sao?”

“Vâng, đúng vậy.” Nhậm Khải lập tức đứng thẳng lại, đồng thời ấn mạnh vào má bên trái, như thể muốn ấn cho chỗ sưng đó lõm xuống.

“Ồ.” Trưởng phòng cười cười, “Sao lại sưng ghê thế?”

“Mọc răng khôn.” Nhậm Khải rầu rĩ nói.

“Răng khôn?”

“À, chính là răng lập nghiệp.”

Trưởng phòng bật cười ha ha: “Còn nhỏ lắm, chưa lập nghiệp được đâu.” Anh tiện tay gấp giấy giới thiệu lại, nhét vào ngăn kéo. Sau đó quay lại nói với Nhậm Khải: “Đi theo tôi.”

Đi ra khỏi cửa rẽ phải, căn phòng thứ ba, biển trên cửa ghi “Trung đội trị an số 3”. Trưởng phòng chẳng buồn gõ cửa đã bước thẳng vào luôn. Nhậm Khải đi theo sau thì hoảng sợ giật nảy mình. Có tới mười mấy người cảnh sát chập kín phòng, gần như trên tay ai cũng cầm một chiếc thuốc, bầu không khí nặng nề như thể linh đường vậy. Một nhân vật cao lớn đang đứng cạnh bức diễn thuyết ở ngay trước căn phòng, có lẽ là trung đội trưởng. Hình ảnh mà máy chiếu đang phát soi chiếu những hình ảnh lốm đốm lên khuôn mặt ông, trông vô cùng gớm ghiếc. Trưởng phòng chỉ nói đơn giản một câu: “Người mới đến, giao cho các anh này”, rồi ra hiệu cho Nhậm Khải tiến vào. Khi Nhậm Khải đang băn khoăn xem nên có màn tự giới thiệu bản thân ra sao, người đàn ông cao lớn đã nôn nóng vẫy tay: “Vào đi!”

Nhậm Khải vội vàng đi men theo mép tường tiến vào trong phòng, chọn một góc khuất rồi ngồi xuống. Sau đó cứ thế trân trân nhìn người đàn ông cao lớn, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Phải tới nửa

phút sau, cậu mới ý thức được người đàn ông cao lớn đang trình bày tình hình vụ án, vội vàng lôi quyển sổ ra ghi chép.

Bắt đầu từ đầu năm, trong thành phố liên tiếp xảy ra các vụ án phụ nữ độc thân bị sát hại. Nạn nhân có độ tuổi từ 19 đến 37, đủ loại ngành nghề công việc, có sinh viên, nhân viên công ty, giáo viên trung học, cũng có người hành nghề mại dâm. Xét từ thời gian xảy ra vụ án, tất cả đều là vào đêm muộn. Từ tình hình khám nghiệm tử thi thấy rằng, nguyên nhân gây nên cái chết của các nạn nhân đều là do bị vật tày đánh vào phần sau gáy dẫn đến tổn thương sọ não, vết rách trên da đầu chứng tỏ phần phía trước của hộp sọ có vẻ như có vật thể hình móc câu. Hơn nữa, tất cả các nạn nhân đều bị xâm hại tình dục, không có ai ngoại lệ cả. Đối phó với tình hình vụ án vừa nêu trên, cảnh sát bước đầu nhận định loạt vụ án này do cùng một kẻ gây ra, đồng thời gửi thông báo yêu cầu hỗ trợ điều tra đến cảnh sát tất cả các khu vực.

Trung đội trưởng phát cho từng cảnh sát bản photo của tờ thông báo yêu cầu hỗ trợ điều tra, đặc biệt dặn dò cảnh sát tuần tra ban đêm, một khi phát hiện ra nhân vật khả nghi, cần phải tra hỏi kỹ lưỡng. Sau khi dặn dò xong, trung đội trưởng xua tay: “Tan họp!”

Các cảnh sát tuần tra lần lượt đứng dậy rời khỏi. Nhậm Khải thoáng do dự, bước đến phía trước bức diễn thuyết, nhìn trung đội trưởng đang mạnh tay sắp xếp tài liệu, nhất thời không dám lên tiếng. May mà trung đội trưởng mở lời trước: “Mới đến à?”

“Vâng.”

“Tên gì?”

“Nhậm Khải ạ.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“23 tuổi.”

“O.” Trung đội trưởng lơ đễnh nghe xong, quay đầu hướng ra phía hành lang nói to: “A Triễn, cậu đến hướng dẫn cậu ta.”

Trong hành lang đều là các cảnh sát tuần tra nối đuôi nhau đi, không có ai quay đầu lại, cũng không ai đáp lời.

Nhậm Khải quay lại hỏi ai là A Triễn, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt thiếu kiên nhẫn của trung đội trưởng.

“Còn ngần ngừì ra đây làm gì, đi thôi.”

“Ồ... vâng.” Nhậm Khải vội vàng quay người, trung đội trưởng lại “ồ” một tiếng.

“Dạo này nhiều việc quá, cũng quá phức tạp.” Sắc mặt ông có vẻ dụi đi phần nào, “Ít hôm nữa sẽ tổ chức một buổi tiếp đón cậu.”

Nhậm Khải không biết có nên nói vài lời xã giao hay không, lại cần phải đuổi theo nhân vật có tên A Triễn đó gấp, sau khi nặn ra một nét mặt kỳ quặc, liền cuống cuồng chạy ra ngoài.

Xe cảnh sát trong sân lần lượt khởi động, các cảnh sát tuần tra sắc mặt mệt mỏi nối đuôi nhau rời đi. Giữa làn khói bụi mịt mù, Nhậm Khải không biết cần phải làm gì. Trông ai nấy đều vô cùng lo lắng, cậu không biết ai là A Triễn, cũng không dám đường đột mở miệng hỏi, càng không biết nên hỏi ai. Vừa rồi trong lúc chạy ra, vội vàng liếc bảng phân công công tác ở hành lang, hình như cậu không thấy ai họ Triễn hoặc trong tên có chữ Triễn. Đang định quay lại hỏi trung đội trưởng thì có một chiếc xe cảnh sát hướng về cậu nhấn còi inh ỏi.

Nhậm Khải không kịp nghĩ nhiều, giữ chặt mũ chạy tới đó.

Trong xe là một vị cảnh sát luống tuổi, nét mặt không hề thân thiện. Nhậm Khải vừa cuống quýt thắt dây an toàn, vừa hỏi: “Anh là...”

Còn chưa nói xong, chiếc xe gầm lên một tiếng lao đi. Cảnh sát viên Nhậm Khải, số hiệu 118637, ngày đầu tiên trong cuộc đời cảnh sát, đã bắt đầu.

Khu vực quản hạt của Trung đội trị an số 3 là khu vực giáp ranh thành phố và nông thôn, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy những căn nhà cấp bốn mái bằng và nhà ba tầng nhỏ. Trong những ngày nóng nực của tháng 8, nơi đây không hề bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ cao mà mất đi sức sống, khắp nơi đều toát ra sức sống hừng hực. Những cửa hàng gọi đầu, tiệm mát xa, quán game và bi-a bên đường đều bật các ca khúc đang thịnh hành nhạt nhẽo, vô vị. Người bán hàng thịt vừa đuổi ruồi vừa chặt mảnh xương sườn ra từng miếng nhỏ. Máy cô gái trang điểm lòe loẹt ngồi trước cửa quán karaoke vừa cắn hạt hướng dương vừa lớn tiếng cãi vã. Mặt đường lồi lõm, gập ghềnh, xe cảnh sát đi qua cuốn bay theo cả bụi cát. Một đám trẻ con ở trần đang nô đùa giữa đường cái. Một người nhặt phế liệu nhìn chằm chằm vào vỏ chai nước khoáng, ánh mắt rất chăm chú.

Nhiệt độ cao lên đến 37 độ khiến cho con người ta nảy sinh một thứ ảo giác, dường như tất cả đều trở nên khô cong và giòn, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ phát ra tiếng “răng rắc” rồi vỡ vụn. Dự báo thời tiết trên tivi thông báo trong vài ngày tới, thành phố sẽ có mưa lớn, nhưng cơn mưa khốn kiếp này đến giờ vẫn chưa thềm tới.

Vị cộng sự bên cạnh có vẻ là một người rất kiệm lời, rời khỏi phân cục đã gần một giờ đồng hồ mà anh không nói một câu nào. Nhậm Khải rất muốn tìm đề tài để nói chuyện, nhưng không biết mở miệng từ đâu, đành phải nghịch ngợm chốt khóa bao vỏ súng một cách nhàm chán.

Ngoài quần lót, tất và giày da, tất cả mọi thứ trên người đều mới hết. Bộ đàm, gậy cảnh sát, đèn pin cảnh sát siêu sáng, túi cứu

thương, mỗi món đồ đều toát ra sự mới mẻ. Thế nhưng thứ khiến người ta phấn khích nhất vẫn là khẩu súng ngắn kiểu 92 giắt ở thắt lưng. Nhậm Khải rất muốn lôi nó ra táy máy một hồi, cậu chàng bằng sắt nặng trĩu, tỏa ra thứ ánh sáng xanh đậm đầy mê lực, cầm lên, khoảnh khắc lên nòng chắc chắn là rất tuyệt. Nhưng trước mặt đồng nghiệp, nếu làm vậy có thể sẽ có vẻ không được điềm đạm. Nhậm Khải chỉ có thể mân mê nơi thắt lưng cho đã cơn thèm.

“Đừng nghịch linh tinh.” Bất ngờ, người cộng sự bên cạnh lên tiếng, “Cẩn thận nổ súng lại tự làm mình bị thương.”

Nhậm Khải giật nảy mình, lập tức rút tay lại, ngồi ngay ngắn. Mấy giây sau, cậu khẽ nghiêng người, lần đầu tiên quan sát kĩ người cộng sự của mình.

Anh ấy chừng 40 tuổi, mặt vuông chữ điền, các nét rõ ràng, trán đầy nếp nhăn, không đội mũ, tóc ngắn đầu đinh khiến ta bất giác liên tưởng đến con nhím. Có thể là chú ý thấy ánh mắt của Nhậm Khải, anh quay đầu sang.

“Tên gì?” Giọng nói cũng lạnh lùng hết như ánh mắt. “Nhậm Khải.”

“Mặt cậu sao thế?”

“Mọc răng khôn, ồ, răng lập nghiệp.”

Nhậm Khải nghe thấy một tiếng “chặc” rất rành rọt thoát ra nơi khóe miệng của vị cộng sự, bất giác cậu bắt đầu cảm thấy hổ thẹn vì khuôn mặt sưng vù của mình.

“Sao lại làm cảnh sát?”

“Ừm?” Nhậm Khải không ngờ anh ấy lại hỏi câu này. “Tôi muốn giúp đỡ người khác, trừ gian diệt bạo!”

Người cộng sự cười lớn, không hề cảm nhận được thiện ý.

“Có biệt hiệu không?”

“Biệt hiệu ư?” Nhậm Khải có đôi chút hồ đồ, “Cần biệt hiệu để làm gì ạ?”

“Chỗ chúng ta đây đều gọi biệt hiệu, không gọi tên.”

“Không... không có.”

“Tự nghĩ một cái tên đi! Nghe hay ho một tí, nếu không thì mọi người biết gọi cậu là gì chứ.”

Nhậm Khải gật đầu, do dự một lát, dè dặt hỏi: “Vậy anh... gọi anh là gì?”

Anh không trả lời ngay, mà giảm tốc độ xe, chậm rãi lướt qua cửa một quán game, ánh mắt anh từ đầu đến cuối không hề rời khỏi những cậu thiếu niên đang hút thuốc, kêu gào trong quán game, hình như đang tìm kiếm ai đó.

Sau khi tăng tốc trở lại, anh mới lên tiếng: “Gọi tôi là anh Triển đi.”

“Ừm, anh Triển.” Nhậm Khải ngừng vài giây, không kìm được lại hỏi: “Anh họ Triển à?”

Anh cười cười, ra hiệu bằng tay động tác chém xuống dưới: “ Là chữ “Trảm”^[3] này.”

Anh Trảm. Nhậm Khải rụt về chỗ ngồi, ngồi ngay ngắn. Cái tên này thực là bạo lực quá đi.

Anh Trảm là một cộng sự nhạt nhẽo. Khi chiếc xe cảnh sát rẽ vào một con đường nhỏ còn gập ghềnh hơn, Nhậm Khải nghĩ vậy.

Hôm nay là ngày đầu tiên Nhậm Khải nhận nhiệm vụ, cậu hoàn toàn không biết mình cần phải làm gì. A Triển được trung đội trưởng bố trí dẫn dắt cậu, nhưng xem ra A Triển chẳng buồn để tâm đến việc này. Anh đang tìm kiếm ai đó, hoặc là đang điều tra vụ án nào đó. Nhưng hình như anh không hề muốn Nhậm Khải tham gia vào, thậm chí còn không muốn cho cậu biết. Nghĩ đến những điều này, Nhậm Khải thầm buồn bực trong lòng, lên tiếng hỏi: “Anh Trảm, hôm nay chúng ta phải làm những gì ạ?”

Ánh mắt anh Trảm rời khỏi những cậu thiếu niên đang tụ tập ở đầu đường, lướt nhìn Thâm Khải một cái, đột nhiên hỏi: “Bố cậu làm gì?”

“Gì cơ?”

“Tôi hỏi bố cậu làm gì?”

“Ồ.” Nhậm Khải không hiểu thế nào nhưng vẫn trả lời: “Thầy giáo, thầy giáo trung học.”

Anh Trảm hừ một tiếng qua mũi, “chẳng trách”. Anh giẫm mạnh chân phanh, dừng xe ở lề đường, sau đó chỉ vào một siêu thị nhỏ bên kia đường.

“Đi mua cho tôi một bao Trung Nam Hải loại 5mg, một chai nước khoáng”

Nhậm Khải sau khi nhìn anh 3 giây, cúp mắt, mở cửa xe, bước xuống.

Khi lôi ví ra thanh toán trong siêu thị, cậu hậm hực nghĩ, nếu như bố tôi là Bí thư Ủy ban chính trị pháp luật, anh dám bắt tôi đi mua thuốc lá cho anh không?

Vừa mới đón thuốc lá và nước khoáng từ tay nhân viên thu ngân, Nhậm Khải liền nghe thấy âm thanh vang rền của lốp xe cao su ma sát với mặt đường. Cậu lao ra ngoài cửa, nhìn thấy chiếc xe đang quay đầu, lao nhanh về hướng tây.

Có chuyện! Nhậm Khải vội hét to: “Anh Trảm, đợi đã!” Nhưng chiếc xe cảnh sát không hề có ý chờ đợi cậu, quật vào một chỗ rẽ là không thấy đâu nữa cả. Nhậm Khải nhìn xa, đừng nói là có xe taxi, đến cả xe ba bánh cũng chẳng có, chỉ có một người nhặt phế liệu cứ nhìn chăm chăm vào chai nước khoáng trong tay cậu.

“Chết tiệt!” Nhậm Khải ném chai nước khoáng cho người nhặt phế liệu, lấy tay giữ chặt mũ, co giò đuổi theo.

Vừa rẽ vào ngã tư đường, Nhậm Khải liền nhìn thấy chiếc xe cảnh sát. Anh Trảm không lái xe đi xa, mà đang múa vũ đạo trên đường, đầu xe cứ nhấp nhô, một cậu thiếu niên ở đằng trước vừa né tránh vừa lớn tiếng chửi bới. Anh Trảm dường như không hề nóng vội muốn bắt được cậu thiếu niên đó, ngược lại còn rất thích thú tận hưởng quá trình bốn cọt cậu ta.

Nhậm Khải thờ dốc chạy đến, quỳ xồm, rút súng ra, nhắm chuẩn vào cậu thiếu niên, hét lên: “Nằm xuống, hai tay ôm đầu!”

Cậu thiếu niên giật mình sợ hãi, ngăn người đứng yên tại chỗ. Chiếc xe cảnh sát ở cách cậu ta chưa đến một mét cũng đột ngột dừng lại. Anh Trảm hạ cửa kính xe xuống, chau mày nhìn Nhậm Khải, như thể đang oán trách cậu phá ngang trò chơi của mình.

“Cậu làm gì thế? Cất súng đi!”

Tiếp đó, anh chỉ vào ghế sau, nói với cậu thiếu niên: “Vương Đào, lên xe!”

Nhậm Khải ngồi ở ghế lái phụ lặng lẽ lau mồ hôi, trong lòng vô cùng hậm hực. Anh Trảm nhìn cậu một lượt, hỏi: “Đồ tôi cần đâu?”

Nhậm Khải lôi từ trong túi quần ra bao thuốc, không buồn quay đầu, ném sang chỗ anh Trảm. Anh Trảm rút ra một điếu, châm thuốc, quay đầu hỏi Vương Đào: “Mày chạy cái gì?”

Lúc Vương Đào mở miệng, Nhậm Khải mới nhận ra đây là một cô gái, nên vô cùng kinh ngạc, cũng quay lại nhìn cô ta. Nói thật lòng, ngoài giọng nói thanh mảnh thì thân hình còi cọc, bần thiêu của Vương Đào chẳng có tí bộ dạng nào của con gái cả.

“Tôi không biết, không biết gì cả!”

Anh Trảm rít một hơi thuốc, “Hôm kia trên đường Kinh Vĩ, một người ngoại tình bị lừa một chiếc điện thoại di động. Là ai làm?”

Vương Đào nhìn ra ngoài cửa sổ: “Không biết.”

Anh Trảm ném đầu thuốc lá ra ngoài, quay người rướn về phía sau, vả vào mặt Vương Đào một cái. Vương Đào bị ngã ngả người ở ghế sau, liền sau đó quờ quạng tay chân, ra sức né về phía sau.

Tiếng cái tát vang giòn cũng khiến cho Nhậm Khải từ nãy giờ vẫn đang bực bội chợt định thần lại, than một tiếng “ôi” theo bản năng, giơ tay ra giữ tay anh Trảm lại.

Anh Trảm hất tay Nhậm Khải ra, giơ ngón tay chỉ vào mặt Vương Đào: “Là đứa nào làm?”

“Không biết, không biết!” Vương Đào vóc người nhỏ bé nép sát vào góc ở ghế sau, nhìn chằm chằm vào ngón tay anh Trảm với ánh mắt sợ sệt.

Anh Trảm giơ tay ra định tóm lấy tóc cô gái, Vương Đào cứ như thể dính chặt vào ghế sau vậy, mấy lần giơ tay đều không tóm được.

Anh Trảm chửi một câu, đứng dậy bước ra khỏi xe cảnh sát, thò tay rút chiếc gậy cảnh sát, “tạch” một tiếng bật mở ra. Khuôn mặt nhem nhuốc của Vương Đào trở nên xám ngoét, dồn hết sức lực giữ chặt lấy nắm cửa xe đang bị khóa.

“Mở cửa xe!” Anh Trảm chỉ vào chỗ buồng lái, ra lệnh cho Nhậm Khải.

“Đừng mở!” Vương Đào kêu thất thanh lao về phía trước giữ chặt vai Nhậm Khải.

Nhậm Khải gỡ tay Vương Đào ra, hít thở một hơi thật sâu, cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Anh Trảm.”

“Mở cửa xe!”

Ngữ khí của anh Trảm nhấn mạnh khiến Nhậm Khải không dám từ chối, cậu ấn mạnh nút mở cửa xe. Anh Trảm kéo cửa xe, thò người vào túm lấy Vương Đào. Còn chưa chờ đến lúc anh tới gần Vương Đào, Vương Đào đã kêu to: “Là anh em Trần Tứ làm đấy!”

Anh Trảm dừng tay, nhìn Vương Đào mấy giây: “Còn ai nữa?”

“Còn... còn cả Lão Mập.”

Anh Trảm đứng thẳng dậy, co ngắn chiếc gậy cảnh sát lại, giắt vào thắt lưng, không buồn ngoái mắt lên, nói: “Xuống xe, cút!”

Vương Đào cuống cuống xuống xe, chạy đến chỗ cách anh Trảm chừng 3 mét, sợ sệt nài xin: “Chớ nói là do tôi nói cho anh biết, Lão Mập sẽ đánh chết tôi mất.”

Anh Trảm “ừm” một tiếng, lên xe, đóng cửa lại. Vương Đào lao về phía trước, giữ gương chiếu hậu lại: “Anh Trảm, tiền đâu?”

Anh Trảm mặt lạnh tanh cứ thế nổ máy, Vương Đào trở tay không kịp ngã nhào, liền chửi vớ theo. Xe đi một quãng xa, Nhậm Khải nhìn gương chiếu hậu thấy Vương Đào đang đứng lẫn trong đám cát bụi cuộn tung, trông cổ gái càng trở nên nhỏ bé.

Chờ đến khi xe đã đi khoảng một ki-lô-mét, Nhậm Khải mới mở miệng hỏi: “Cô ta là ai vậy?”

“Ai?”

“Vương Đào.”

“Ồ,” anh Trảm lơ đễnh lái xe rẽ sang một con đường “Tai mắt của tôi.”

Hồi lâu sau, Nhậm Khải mới khẽ lên tiếng: “Chẳng phải là có phí cho tai mắt sao?”

Anh Trảm liếc Nhậm Khải một cái: “Sao thế, thương xót nó à?”

“Không phải.” Nhậm Khải vội phủ nhận, “Tôi chỉ là cảm thấy... không cần phải nhấn tâm như vậy chứ, cô gái này cũng vẫn còn nhỏ tuổi...”

Anh Trảm hừ một tiếng: “Cô gái nhỏ? Nó lúc mới 10 tuổi đã ra đời lẫn lộn rồi đấy, gây thương tích, trộm cắp, lừa đảo, tổng tiền, cung cấp nơi hành nghề cho gái mại dâm... có gì mà chưa từng làm chứ? Chỉ riêng mình tôi đã bắt nó 7 lần!”

Nhậm Khải kinh ngạc tròn tròn mắt: “Không phải chứ?!”

“Không phải ư?” Anh Trảm đột nhiên phanh gấp, Nhậm Khải lao thẳng người về phía trước, lập tức cảm thấy dây an toàn thắt chặt vào lồng ngực đau nhức.

“Cậu nhìn con đường này xem.” Anh Trảm hất miệng hướng ra ngoài cửa xe.

Trông nó chẳng khác gì những con đường đổ nát họ vừa mới đi qua, đâu đâu cũng đều là những căn nhà mái bằng thấp lè tè, đám người thần sắc kỳ dị, rác rến khắp mặt đất và tiếng loa rè ồn ào.

“Đây là khu vực lộn xộn nhất trong thành phố này. Những kẻ lừa đảo, gái mại dâm, kẻ nát rượu, kẻ trộm vặt của toàn thành phố đều tụ họp lại đây.” Anh Trảm châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, “Khách khí với bọn họ ư? Loại người ra vào chốn này, có người tốt sao? Đều là những kẻ cặn bã!”

Anh quay sang Nhậm Khải: “Nếu như bố cậu làm quan chức, thì đã điều động cậu đến ngồi văn phòng trong trụ sở Công an thành phố rồi. Chứ lại phải đến cái chốn rác rưởi giữa thời tiết khắc nghiệt thế này ư?”

Nhậm Khải cứ thế nhìn chăm chăm vào những thanh niên trẻ cời trần, đầu trọc, đứng kê gào vây quanh một bàn bi-a, không nói được lời nào.

Anh Trảm ném đầu mẩu thuốc lá, đột nhiên bật cười: “Chú mày chạy cũng nhanh phết nhỉ, thế thì gọi cậu là Thỏ được đấy.”

“Thỏ ư?” Nhậm Khải vẫn chưa kịp định thần lại, anh Trảm đã thao tác máy bộ đàm: “Các anh em, nếu như có ai nhìn thấy anh em Trần Tử và Lão Mập, hãy giữ chặt cho tôi!”

Sở Công an tỉnh đã coi chuỗi án mạng cưỡng hiếp giết người liên hoàn trở thành vụ án trọng điểm, yêu cầu Công an thành phố tăng cường công tác trinh sát phá án, trong vòng một tháng bắt buộc phải phá được án. Thủ trưởng phân cục đi đến trụ sở Công an thành phố họp, sau khi trở về sa sầm nét mặt bố trí công việc. Tăng thêm gấp

ba lần lực lượng tuần tra ban đêm, áp lực công việc của các ban ngành đột ngột tăng lên.

Cả trung đội dường như chỉ trong một đêm đều đã biết biệt hiệu của Nhậm Khải, cấp trên lên đến trung đội trưởng cấp dưới xuống đến nhân viên đánh máy đều trực tiếp gọi cậu là Thỏ. Đồng thời ít nhiều cậu cũng tìm hiểu được biệt hiệu của những đồng nghiệp khác, Khi, Ma thú, Ống khói... tên hay. Dem đi so sánh, anh Trảm còn được tính là tên hay.

Ngày đầu tiên làm việc trong nghề cảnh sát thì nhận được một biệt hiệu, Nhậm Khải không rõ đây có được coi là một thu hoạch hay không, thực ra, cậu cũng không có thời gian để suy nghĩ những điều này. Với vai trò là thành viên nhỏ tuổi nhất trong đội (dùng lời của trung đội trưởng: tuổi trẻ sức cường), nhiệm vụ tuần tra đêm của Nhậm Khải là nhiều nhất. Mỗi lần hoàn thành xong nhiệm vụ, chỉ muốn vùi đầu xuống giường ngủ mãi luôn, không bao giờ tỉnh lại nữa. Điều chắc chắn là, anh Trảm với vai trò là cộng sự cũng phải quay theo cậu cả ban ngày lẫn ban đêm. Điều kỳ lạ là, anh Trảm rất hiếm khi than phiền về việc này. Phần lớn thời gian, anh đều cật lực rít thuốc lá, tỉ mỉ quan sát từng người mà anh gặp. Nhậm Khải cũng thường xuyên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ẩn sau làn khói thuốc đó, suy đoán xem thứ gì có thể khiến cho ông anh quý quái này có tinh lực đến thế.

Trời thì nóng nực, răng lại còn đau nhức, những tháng ngày làm cộng sự của anh Trảm vẫn thật khó khăn. Bị kích vẫn cứ thế xảy ra.

Sáng sớm hôm nay, trong một ngõ nhỏ trên đường Vạn Hải khu vực phía bắc, lại có một người phụ nữ độc thân gặp nạn. Thủ pháp gây án vẫn nhất quán với mấy vụ án trước, đầu tiên cưỡng dâm, sau đó giết người.

Khi Nhậm Khải và anh Trảm đến hiện trường, trời đã tờ mờ sáng, các anh em đến trước đã phong tỏa hiện trường. Nhậm Khải và anh Trảm có nhiệm vụ đi hỏi thăm người dân sinh sống ở khu vực xung

quanh, tìm kiếm manh mối. Anh Trảm không vội rời đi, ngồi trong xe nhìn hiện trường từ xa. Bác sĩ pháp y và nhân viên giám định đang bận rộn vây quanh thi thể, giữa sắc trời càng lúc càng sáng tỏ, cánh tay màu trắng xanh của tử thi nữ được giơ lên đường như có màu máu. Thế nhưng mọi người đều biết rõ, chúng không bao giờ có thể cử động được nữa, cũng không bao giờ còn ôm ấp được nữa.

Hồi lâu sau, anh Trảm ném đầu mẫu thuốc lá đi, đột ngột khởi động chiếc xe cảnh sát.

Mặc dù là sáng sớm, nhưng khu vực xung quanh hiện trường đầu đầu cũng có thể nhìn thấy cư dân được cảnh sát hỏi chuyện. Anh Trảm lôi điện thoại di động ra, ấn một số máy.

“C4, tôi là anh Trảm, gửi cho tôi một bộ ảnh hiện trường... Đúng vậy, cần luôn bây giờ.”

Sau khi anh Trảm tắt máy, Nhậm Khải nhận ra anh không hề có ý định đi phỏng vấn hỏi han cư dân vùng lân cận, mà lái xe càng lúc càng rời xa, cậu không kìm lòng được bèn lên tiếng hỏi: “Anh Trảm, bây giờ chúng ta đi đâu vậy?”

Anh Trảm “hừ” một tiếng qua mũi: “Hỏi han bọn họ thì có tác dụng quái gì chứ? Cho dù bọn họ có nhìn thấy cũng sẽ không nói cho cậu đâu.”

Chiếc xe cảnh sát quành gấp, đi vào một con đường rộng rãi hơn.

“Đây là địa bàn của Thùng Nước To, xảy ra chuyện, đương nhiên phải tìm hấn để hỏi chuyện rồi.”

Chiếc xe cảnh sát dừng lại trước một xưởng sửa chữa xe. Hộp đèn biển hiệu “Thay sãm 24/24” ở cửa vẫn còn sáng, trong xưởng

bắn thủ bừa bộn thì lại không một bóng người. Anh Trảm nhìn lên tầng 2, hét to: “Thùng Nước To, Thùng Nước To!”

Hét gọi mấy tiếng, cánh cửa đóng kín ở tầng 2 vẫn không hề suy chuyển. Anh Trảm khẽ chửi đồng một câu, giơ chân đạp vào chiếc Audi A4 ở bên cạnh. Tiếng còi báo động kêu inh ỏi, gần như đồng thời, cánh cửa đó mở ra, một người phụ nữ béo mập hầy còn vè ngái ngủ chạy ra.

“Làm gì, làm gì thế!” Giọng người phụ nữ rất hung dữ, như thể muốn lấn át tiếng còi báo động, “Mới sáng sớm, còn không để người ta ngủ à?”

“Thùng Nước To đâu?”

“Không biết, không biết, đêm qua không về.”

“Gọi điện thoại gọi hẩn về.” Anh Trảm mặt lạnh tanh, nhưng giọng nói thì lại không để cho đối phương có cơ hội từ chối.

Có lẽ là bộ dạng của anh Trảm đã dọa cho người phụ nữ sợ hãi, mặc dù miệng cô ta lẩm bẩm những từ ngữ chẳng sạch sẽ chút nào, nhưng vẫn lòi điện thoại di động ra gọi điện.

“Mau rút về đây!” Điện thoại vừa kết nối, cô ta đã rút lên: “Có cảnh sát tìm anh!” Nói xong, cô ta quay người bước vào trong phòng, “thình” một tiếng đóng sập cửa lại.

Thức trắng suốt một đêm, Nhậm Khải cảm thấy rằng càng lúc càng đau khó mà chịu đựng nổi. Cậu mở cửa xuống xe, nói với anh Trảm: “Tôi đi mua chai nước.” Nghĩ một lát, lại hỏi thêm: “Mua cho anh bao thuốc nhé?”

Anh Trảm nhìn chăm chăm vào công cụ trong xưởng sửa chữa xe bừa bộn dường như đang suy ngẫm gì đó, nghe thấy lời của Nhậm Khải, không hề quay đầu mà chỉ nói: “Trung Nam Hải 5mg.”

Ở góc đường có một cửa hàng tiện lợi mở cửa 24/24, trước cửa có một viên cảnh sát đang hỏi han một người trẻ tuổi tay xách mấy chai bia, trên cánh tay có vết xăm trổ. Khi đi ngang qua, Nhậm Khải nhận ra đó là người mới vào nghề cảnh sát cùng thời điểm với cậu, được phân đến khu vực khác, bèn gật đầu chào xã giao.

Người cảnh sát mới cũng nhận ra Nhậm Khải, sau khi gật đầu đáp lễ, giọng nói đột nhiên to hơn: “Không nhìn thấy gì ư? Trình chứng minh nhân dân ra đây!”

Nhậm Khải cười thầm. Nôn nóng muốn thể hiện uy quyền của cảnh sát là căn bệnh chung của mỗi một cảnh sát mới, bản thân mình chẳng phải cũng luôn có tâm lý chuẩn bị rút súng ra sao?

Áp chai nước khoáng lạnh vào bên má đang sưng và nóng ran, Nhậm Khải chột cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Cậu nhét bao thuốc vào trong túi, đi về hướng xưởng sửa xe. Vừa rẽ ở góc đường liền nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ vụn vang giòn từ phía sau truyền tới. Cậu quay đầu lại nhìn, người thanh niên xăm trổ lại ném mạnh một chai bia xuống dưới chân người cảnh sát mới. Tiếp đến, hắn ta cho tay vào miệng, huýt sáo một hơi dài.

Người cảnh sát mới giật nảy mình, làm rơi cả quyển sổ và bút bi xuống đất, hoàn toàn không còn dáng vẻ oai vệ dọa nạt khi nãy nữa. Cậu ta đặt tay vào phần thắt lưng lần mở nắp bao súng, tay trái run rẩy chỉ vào người thanh niên: “Anh... anh muốn làm gì?”

Gần như trong khoảnh khắc, mười mấy người ở quán internet gần đó đồng loạt chạy ra, đứng sau người thanh niên. Người thanh niên càng tỏ ra vênh váo, trợn trừng mắt, rướn cổ, lại ném một chai rượu xuống dưới chân người cảnh sát mới.

Người cảnh sát mới nhảy dựng lùi lại phía sau, mười mấy người phía trước cười nhảu nhở, la hét và cứ từng bước áp sát.

Giọt mồ hôi lăn dài xuống mặt người cảnh sát mới, cậu ta lau đi, giọng nói run rẩy: “Đứng lại! Lùi lại phía sau... nếu không, tôi sẽ không khách sáo đâu!”

“Xì! Ném vỡ chai bia thì phạm pháp sao? Tao tự bỏ tiền ra mua!” Người thanh niên chỉ vào đầu mình khiêu khích: “Nổ súng vào tao đi! Tên cảnh sát khốn khiếp!”

Nhậm Khải không thể nhìn tiếp được nữa, nhấc chân định đến hỗ trợ, cánh tay liền bị kéo lại. Quay đầu nhìn lại, không biết anh Trảm đã đứng sau lưng mình từ bao giờ.

“Đi gọi người tới.” Anh Trảm hất cằm vào trong xe cảnh sát, “Trong xe có một đôi găng tay trắng, lấy ra đây cho tôi.”

Nhậm Khải gọi bộ đàm xin chi viện, rồi đưa găng tay cho anh Trảm. Anh Trảm vừa đeo găng tay vừa ra hiệu cho Nhậm Khải ở lại cạnh xe không được manh động.

Người cảnh sát mới đã suýt khóc, tay sờ vào báng súng nhưng không dám rút súng ra.

“Các vị đại ca, các vị đại ca!” Anh Trảm bước nhanh tới, hai tay giơ lên một cách khoa trương, “Đều là hiểu nhầm, đều là hiểu nhầm thôi.”

Anh kéo người cảnh sát mới ra phía sau mình, “Đây là người mới đến, không thông thạo nơi này, mạo phạm các vị đại ca, xin lượng thứ!”

Đám người bắt đầu cùng trụ lên “au... au..”, có người còn cố tình ngân nga khích đều: “Mày là người mới, mới mới mới... đến à...”

Nhậm Khải nghiêng răng, hừ, cái nhà anh đối xử với Vương Đào tàn nhẫn thế, đối xử với bọn lưu manh này lại cung kính như làm cháu bọn nó vậy.

Người thanh niên xăm trổ “chặc” một tiếng bật cười, chỉ vào mặt anh Trảm, nói: “Coi như con quỷ già nhà anh còn có chút hiểu biết, lần sau trông coi người của anh cho cẩn thận vào!”

“Chắc chắn, chắc chắn rồi!” Anh Trảm cố nặn ra nụ cười, huých mạnh vào người cảnh sát trẻ, “Nghe thấy chưa, sau này linh hoạt một chút.”

Giọt nước mắt lăn xuống má người cảnh sát mới, cậu nhìn chăm chăm vào anh Trảm, đôi môi run run, nhưng lại không nói được câu nào.

Ba chiếc xe cảnh sát nhanh chóng đến hiện trường, điều kỳ lạ là, các đồng nghiệp xuống xe nhưng không đến giúp đỡ, mà từng nhóm hai, ba người dựa vào xe cảnh sát, lẳng lặng nhìn anh Trảm.

Nhậm Khải thầm chửi một câu, lôi gậy cảnh sát ra, định đến đó nhưng lại bị một người đồng nghiệp có biệt hiệu Ống khói giữ lại. Anh giơ một ngón tay về phía Nhậm Khải lắc sang hai bên, ra hiệu cho cậu không được hành động.

Anh Trảm vẫn đang cúi đầu khom lưng với đám du côn đó, người thanh niên xăm trổ vẻ mặt vô cùng đắc ý, đón lấy điếu thuốc lá anh Trảm đưa ra, vừa hút vừa run chân: “Quý già, số bida này tính thế nào? Bảo thẳng nhất gan kia đền cho tao!”

“Để tôi, để tôi.” Anh Trảm lục tìm trong túi quần, “Các vị đại ca cứ uống thoải mái.”

Nhậm Khải đang cảm thấy thật vô dụng, Ống khói lại rút gậy cảnh sát ra, huých Nhậm Khải, “Thò, chuẩn bị làm việc.” Và những cảnh sát vừa rồi uể oải đứng tản mạn lúc này cũng đều lẳng lẽ rút đồ nghề cảnh sát ra.

Anh Trảm nhanh chóng rút từ túi quần ra một tờ 100 tệ, cầm miết trong tay rồi đưa ra. Người thanh niên xăm trổ tỉnh bơ đón lấy, nhưng

lại lập tức biến sắc.

Hắn nhận ra trong tờ tiền có kẹp thứ gì đó, lấy tờ 100 tệ đi, trong tay lại cầm một con dao gập đã được mở ra.

Người thanh niên hơi mơ hồ, ngược nhìn anh Trảm. Vừa rồi anh Trảm cười cười nói nói, lúc này đây lại mặt lạnh như băng.

“Lôi dao ra à?” Anh Trảm rút gậy cảnh sát ra, “tách” một tiếng bật mở ra, “Ném dao xuống, hai tay ôm đầu!” Người thanh niên bừng hiểu ra: “Đ. mẹ! Mà y hãm hại tao!”

Lời nói chưa dứt, chiếc gậy cảnh sát trong tay anh Trảm đã giáng mạnh xuống.

Trong khoảnh khắc, còi cảnh sát vang rền, các đồng nghiệp bên cạnh Nhậm Khải cũng đồng loạt tiến lên lao đến những tên lưu manh đang ngơ ngác trước sự chuyển biến đột ngột này.

Gã thanh niên xăm trở ngã vật xuống đất đang kêu rên vè đau đớn, mặt đầy máu tươi. Anh Trảm lại bồi thêm mấy gậy, thờ dốc nói với người cảnh sát mới: “Còng tay lại!”

Giọt nước mắt vẫn còn chưa khô trên mặt người cảnh sát mới, cậu ta đáp một tiếng rành rọt: Vâng!”

Anh Trảm cười: “Còng chặt một chút!”

Người cảnh sát mới nghiêng răng, nhét tay người thanh niên vào còng tay, đè thật mạnh xuống. Lại nổi lên một tiếng kêu thảm thiết.

Nhậm Khải tròn mắt kinh ngạc nhìn các đồng nghiệp lần lượt còng tay bọn lâu la tháo chạy tán loạn, áp giải vào trong xe cảnh sát. Anh Trảm bỏ mũ xuống, không hề nhìn Nhậm Khải, mà hướng về phía một người cảnh sát đeo kính ở bên cạnh.

“C4, ảnh đâu?”

C4 ném cho anh Trảm một túi giấy xi măng, giọng có chút than phiền: “Gấp thế làm gì chứ? Ngày mai là phát cho tất cả các phòng ban rồi.”

Anh Trảm không tiếp lời, chui vào trong xe xem ảnh chụp. Đúng lúc này, một tên mập mặt đầy dầu bóng đi đến trước đầu xe, dè dặt hỏi: “Anh Trảm, anh tìm em à?”

Anh Trảm ngồi im: “Thùng Nước To, dạo này có kẻ lạ mặt nào đến địa bàn của mày không?”

“Không có.” Thùng Nước To làm bộ vất óc: “Chắc là có.”

Anh Trảm nhìn chăm chăm gã kia mấy giây, lại lên tiếng hỏi: “Trong số những người mày quen biết, có ai dùng gậy sắt hoặc móc sắt để làm việc không?”

“Không phải chứ!” Thùng Nước To kêu lên vẻ khoa trương: “Thời đại này còn ai dùng thứ đó nữa! Có phải là hảo hán Lương Sơn đâu! Ra ngoài lăn lộn, chí ít cũng phải có con dao chứ.”

Nói đến dao, Thùng Nước To dường như nghĩ ra điều gì đó, mặt lộ ra nụ cười mờ ám. Gã cúi người, nói khẽ: “Anh Trảm, Tiểu Hồ nông nổi, tha cho nó một lần đi.”

“Ai là Tiểu Hồ?”

“Chính là vừa rồi.. cái thằng cầm dao.”

“Để sau hẵng hay đi.” Anh Trảm khởi động xe cảnh sát, đồng thời ra hiệu cho Nhậm Khải lên xe, ném lại một câu nói với Thùng Nước To bên ngoài xe: “Mày tìm ra được người dùng móc sắt, tạo có thể xem xét đến việc thả người.”

Sắc trời dần sáng tỏ, người đi lại trên đường cũng càng lúc càng đông. Cả thành phố đang dần tỉnh giấc. Lúc này đây đã qua thời gian giao ban từ lâu, nhưng anh Trảm trông không hề có chút mỏi mệt buồn ngủ nào cả. Anh ném túi giấy xi măng vào người Nhậm Khải, “Xem kĩ vào.”

Bức ảnh chụp hiện trường đầy máu tanh khiến Nhậm Khải vừa mới thức trắng suốt một đêm cảm thấy hơi buồn nôn, mới xem mấy bức là không thể nào xem tiếp được nữa. Anh Trảm cảm nhận thấy được sự khác lạ của cậu, cười cười, ra hiệu cho cậu tập trung chú ý vào vết thương của nạn nhân.

“Hung khí có lẽ là loại kiểu xà beng hoặc là móc câu sắt.”

Nhậm Khải nghĩ một lát, đột nhiên hiểu ra tại sao anh Trảm lại có hứng thú đối với dụng cụ sửa xe ô tô đến thế.

“Anh cho rằng người của Thùng Nước To gây ra ạ?”

“Ban đầu tôi có nghi ngờ như vậy, nhưng bây giờ xem ra khả năng này không lớn.” Anh Trảm chậm rãi nói: “Đám khốn đó chắc cũng không ngu xuẩn đến độ lấy những món đồ chuyên sửa xe để đem đi giết người, nếu không đã bị phát hiện từ lâu rồi. Hơn nữa, nếu như chúng cần chơi gái, mấy con phố này đầy gái bán dâm, không cần thiết phải giết người.”

Nhậm Khải cố gắng kìm nén cơn cuộn trào trong dạ dày để nhìn kĩ mấy bức ảnh đó, đột nhiên lại nảy sinh một suy nghĩ.

“Nếu như hung thủ vừa biến thái vừa không có tiền thì sao?”

Một tia cười xuất hiện bên khóe miệng anh Trảm, anh đột ngột điều chỉnh vô lăng, “Chúng ta đi tìm Vương Đào.”

Theo cách nói của anh Trảm, tìm kẻ cặn bã phải dựa vào kẻ cặn bã, bởi vì kẻ cặn bã và kẻ cặn bã thì luôn ở cạnh nhau. Nhậm Khải mặc dù không thích cách nói “kẻ cặn bã”

này lắm, nhưng thấy anh Trảm đồng ý với hướng suy nghĩ của cậu, cũng không tránh khỏi có chút hưng phấn.

Họ chặn Vương Đào lại trong một con ngõ nhỏ. Nói chặn là bởi vì Vương Đào đang đi trên một chiếc xe đạp địa hình vừa nhìn thấy anh Trảm đã quay đầu xe và ra sức chạy trốn. Chiếc xe hai bánh dù sao cũng không thể nào chạy nhanh hơn được chiếc xe bốn bánh, Vương Đào còn chưa kịp đạp xe được 100 mét, đã bị xe của anh Trảm chặn ngã xuống bên đường.

“Không phải tôi trộm đâu, là tôi nhặt được... thực sự là tôi nhặt được...”

Anh Trảm lướt nhìn qua chiếc xe đạp địa hình không mới cũng chẳng cũ đó, hỏi thẳng luôn: “Dạo này có người ngoài đến “làm việc” không?”

Vương Đào thấy anh Trảm không có ý định truy cứu nguồn gốc của chiếc xe đạp địa hình, khẽ thở phào, lồm cồm bò dậy, phủi bụi dính trên người, “Không có.”

Anh Trảm nhìn chăm chăm cô ta một lúc, rồi lại lên tiếng hỏi: “Vụ án mạng vào sáng nay, mày biết được bao nhiêu?”

“Hừ!” Vương Đào đã hoàn toàn yên tâm, “Anh Trảm, tôi là nhân vật còn con, sự việc lớn như vậy, tôi đi đâu để lấy được tin tức chứ.”

“Đi hỏi cho tao!”

“Được.” Vương Đào giơ tay ra, “Tiền.”

Anh Trảm sa sầm nét mặt nhưng không lên tiếng, Vương Đào rút tay lại, “Không có tiền thì hỏi thăm cái con khi!” Nói xong, bèn ung dung dừng chiếc xe địa hình lên định đi, anh Trảm đi lên trước một bước, nhằm chuẩn mông Vương Đào đập mạnh một cái. Vương Đào ngã nhào đè lên chiếc xe đạp địa hình, lòng bàn tay lập tức chảy máu.

Vương Đào nổi giận, lớn tiếng chửi bới. Anh Trảm nheo mắt nhìn cô ta, bất chợt thò tay vào thắt lưng. Nhậm Khải tưởng rằng anh Trảm lại rút gậy cảnh sát ra, vội vàng giơ tay ngăn cản anh, Vương Đào cũng sợ hãi lập tức im bặt. Không ngờ anh Trảm lại rút ra một chiếc còng tay.

Anh Trảm đi lên mấy bước, khóa còng tay vào bàn tay trái của Vương Đào, kéo cô ta đi về phía trước. Vương Đào ra sức giãy giụa đấm đập, thế nhưng thân hình gầy yếu của cô ta lại chẳng khác gì một chú gà con non nớt yếu ớt trong bàn tay của anh Trảm. Trong ngõ có một cái thùng rác to, anh Trảm luồn chiếc còng tay qua phần tay nắm của thùng rác, rồi lại khóa bàn tay phải của Vương Đào lại. So với Vương Đào thì chiếc thùng rác đó trông thật to lớn. Vương Đào bị treo lơ lửng, chỉ cần cử động một chút là đã vô cùng đau đớn.

“Anh Trảm. tôi sai rồi... anh tha cho tôi đi.”

Anh Trảm chẳng thèm nhìn Vương Đào lấy một cái, thờ hờn học ra hiệu cho Nhậm Khải lên xe. Nhậm Khải thoáng chút do dự, nhìn Vương Đào đang luôn miệng cầu xin và gương mặt sa sầm lại của anh Trảm, tiến thoái lưỡng nan.

Vương Đào ý thức được anh Trảm định vứt mình lại đây, gắng sức kêu thật to. Nhậm Khải liếc môi, mở miệng nói: “Anh Trảm...” Anh Trảm không đáp lời, mà cứ thế khởi động ô tô. Nhậm Khải bất lực nhìn Vương Đào, cắn răng, mở cửa xe chui vào.

Suốt cả dọc đường anh Trảm đều không nói gì, chỉ liên tục hút thuốc. Trong chiếc xe bị đóng kín nhanh chóng đầy khói thuốc vây

quanh. Nhậm Khải kéo cửa kính ô tô xuống, thầm hy vọng anh Trảm có thể quan tâm một chút đến cảm nghĩ của mình. Nhưng anh vẫn không buồn để tâm.

Cơn gió nóng nực bên ngoài cửa lập tức ùa vào, Nhậm Khải suy tính một lát, quyết định vẫn nên kéo cửa xe lên, đồng thời mở điều hòa ở mức lớn nhất, lặng lẽ ngăn người nhìn ra phía bên ngoài cửa xe. Khi lái xe đến trước một cửa hàng tiện lợi, anh Trảm dừng xe lại, Nhậm Khải nhìn hộp thuốc lá trống không để trên vô lăng, thầm thở dài, giơ tay lấy ví tiền. Nhưng anh Trảm lại không nói gì mà cứ thế xuống xe, lao thẳng đến một cửa hàng hoa ở bên cạnh cửa hàng tiện lợi. Còn chưa đợi Nhậm Khải tìm hiểu rõ xem là chuyện gì, anh Trảm đã ôm một bó hoa to bước ra, hình như là đã có hẹn từ trước rồi.

Xe cảnh sát lại một lần nữa khởi động, nhưng đi về hướng ngoại ô xa xôi, nửa giờ đồng hồ sau, dừng lại trước cửa khu nghĩa trang duy nhất của thành phố. Anh Trảm cũng chẳng buồn nhìn Nhậm Khải lấy một cái, tỏ thái độ “đừng hỏi bất cứ cái gì cả”. Hạ giọng nói một câu: “Đợi tôi một lát”, anh bèn cầm bó hoa lên, đi thẳng vào sâu bên trong khu nghĩa trang.

Cái gọi là “một lát” chính là tròn hai giờ đồng hồ. Có lẽ bởi vì nhiệt độ cao, cho nên hôm nay rất ít người đến viếng mộ. Trong lúc vô cùng nhàn rỗi, Nhậm Khải bắt đầu tự đoán xem rốt cuộc anh Trảm đến thăm mộ ai. Cầm một bó hoa tiến vào trong khu nghĩa trang, chắc chắn không phải là điều tra vụ án, hơn nữa có thể khiến cho anh Trảm cam tâm tình nguyện ở lại đó suốt hai giờ đồng hồ dưới cái nắng gay gắt thì chắc chắn là một người vô cùng thân thiết với anh Trảm.

Nghĩ đến đây, Nhậm Khải cảm thấy hơi mềm lòng. Cậu rất buồn ngủ, rất đói, răng rất đau, nhưng vẫn không muốn đi giục anh Trảm vào lúc này - mặc dù cậu cũng chẳng thích người cộng sự này một chút nào.

Đi theo anh Trảm đã được một số ngày rồi, có lúc nghĩ lại, thực sự không biết rốt cuộc là mình đã học được gì từ anh. Ở cạnh anh Trảm tính khí nóng nảy, nhất cử nhất động của mình đều giống như tên ngốc vậy. Nhậm Khải bắt đầu nghi ngờ sự chọn lựa lúc đầu của mình - làm cảnh sát chính là như thế này sao? Cậu không giúp được bất cứ ai, hàng ngày đi theo anh Trảm làm những việc đều là không có chút thể diện nào cả.

Trong khi Nhậm Khải đang tâm trạng rối bời, anh Trảm bước ra. Anh cúi đầu, trên tay có bùn, trên ống quần cũng đầy bụi và ngọn cỏ. Ngồi trên ghế lái, anh Trảm cũng không buồn để tâm đến ánh mắt tràn ngập sự dò hỏi của Nhậm Khải, hạ giọng nói: “Về thôi.”

Sau khi trở về Sở bàn giao xong xuôi, Nhậm Khải ăn qua loa chút đồ, cảm thấy rằng càng lúc càng đau đớn khó mà chịu đựng nổi. Nằm trên chiếc giường ký túc xá, cảm giác buồn ngủ từ từ ập tới. Trong lúc mơ màng, tất cả những hình ảnh quái dị lần lượt hiện ra trước mắt. Khi khuôn mặt vô cùng đau khổ của Vương Đào nhảy vào trong đầu, Nhậm Khải cảm thấy hơi tỉnh táo một chút. Nếu tính ra thì cô ta đã bị khóa ở đó hơn ba tiếng đồng hồ rồi. Nhậm Khải biết bên ngoài cửa sổ trời đang nắng gay gắt, bèn bắt đầu suy ngẫm xem có nên tự mình đến đó để thả cho Vương Đào đi hay không, miên man suy nghĩ rồi lại ngủ thiếp đi mất.

Cảm giác chỉ mới ngủ mấy phút, nhưng khi bị đồng nghiệp gọi dậy, Nhậm Khải phát hiện ra bên ngoài cửa sổ mặt trời đã ngả về hướng tây. Trong Sở có thông báo tập hợp khẩn cấp. Nhậm Khải vội vàng mặc sắc phục rồi đến ngay phòng họp, nhưng lại phát hiện ra anh Trảm đã ngồi ở đó hút thuốc rồi. Trên người anh vẫn mặc bộ quần áo của ban ngày, xem ra cũng chưa về nhà. Nhậm Khải đi tới chào hỏi anh, anh Trảm không biết đang suy nghĩ gì, chỉ “ồ” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Nội dung của cuộc họp liên quan đến vụ án cưỡng hiếp giết người xảy ra vào buổi sáng. Công an thành phố đã quyết định gộp chung mấy vụ án xảy ra lúc trước để điều tra, đồng thời bộ phận vật chứng

cũng bước đầu đoán định hung khí liên quan đến vụ án là móc sắt hai chân. Công an thành phố yêu cầu cần phải tăng thêm cường độ điều tra phá án, một khi phát hiện ra nghi phạm bắt buộc phải điều tra kĩ lưỡng hơn. Sau khi tan họp, Nhậm Khải đi đến phòng nhận súng, bắt đầu làm nhiệm vụ ca đêm. Lên xe cảnh sát, Nhậm Khải nghĩ một lát, thận trọng dò hỏi: “Anh Trảm, có cần đi thả Vương Đào ra không?” Anh Trảm liếc nhìn cậu một cái, “Sao vậy? Thương nó à.”

Nhậm Khải không kìm nổi sự bức bối: “Anh Trảm, anh đã cùng cô ta lại một ngày rồi, sẽ xảy ra chuyện đấy!”

“Xảy ra chuyện quái gì được!” Anh Trảm lạnh lùng nói: “Xảy ra chuyện gì cũng tốt, loại kẻ xấu này chết một đứa bớt một đứa.”

Mặc dù nói vậy, chiếc xe cảnh sát sau khi lái ra khỏi phân cục, vẫn đi về hướng con ngõ nhỏ đó. Nhậm Khải thở phào, cũng cảm thấy hơi hối hận về câu nói sống sượng vừa rồi, bèn cố gắng nói vài câu chuyện phiếm với anh Trảm. Anh Trảm chẳng buồn lên tiếng, cùng lắm là chỉ đáp lại mấy chữ “ồ” hoặc là “ừm”. Khi xe lái đến trước con ngõ đó, Nhậm Khải thò đầu ra nhìn, trong ngõ là một mảng tối đen kịt, chẳng nhìn thấy gì cả. Anh Trảm rút mẫu thuốc lá đi, nói như thể lẩm bẩm với chính mình: “Khóa một ngày rồi, xem con khốn này còn dám cãi lời hay không.” Nói xong giơ tay ra bật đèn phía trước xe. Gần như đồng thời Nhậm Khải “a” lên một tiếng...

Bên cạnh chiếc thùng rác hoàn toàn trống không Vương Đào không thấy đâu cả.

Nhậm Khải nhảy xuống xe, bật đèn pin ánh sáng mạnh, quét đi quét lại khắp trong ngõ mấy lượt, sau khi xác định chắc chắn không có ai, lòng chợt trở nên nặng nề. Anh Trảm thì lại bày ra dáng vẻ không hề lo lắng, đi đến bên cạnh thùng rác, xem xét một lượt, chỉ vào tay nắm của thùng rác đã bị nhả mối hàn nói: “Bị cạy bung ra.”

Nhậm Khải hỏi: “Làm thế nào bây giờ?”

Anh Trảm không đáp lời, xua tay ra hiệu cho Nhậm Khải lên xe. Xe lái đi được một đoạn đường dài, anh Trảm vẫn không nói gì. Nhậm Khải cũng không dám mở miệng, qua cơ thịt liên tục xuất hiện trên mặt anh Trảm có thể nhận thấy, anh Trảm đang rất tức giận. Khi dừng xe tại một đầu đường, anh Trảm châm một điếu thuốc, không ngờ bật cười: “Con khốn này đã học được thêm bản lĩnh rồi đấy.”

“Anh cho là ai làm?”

“Cần gì biết là ai làm.” Anh Trảm nhả ra một luồng khói, “Bất luận là ai làm, cả hắc và Vương Đào đều sẽ gặp phiền phức.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Bây giờ tạm thời không cần nghĩ đến nó nữa.” Anh Trảm khởi động xe cảnh sát, “Còng tay là loại chống mở, một mình Vương Đào không thể tự mở được đâu. Trong cả khu vực này, cũng không có ai dám giúp nó mở còng tay. Mang theo còng tay, nó cũng không chạy xa được... Đi tìm Thùng Nước To trước.”

Thùng Nước To là một tên rất xảo quyệt, huyền tha huyền thiên nói một hồi toàn những điều vô ích, cứ không hướng nội dung đến đề tài chính, còn liên tục đòi anh Trảm thả Tiểu Hồ. Anh Trảm nghe xong mấy câu, đã không còn chút kiên nhẫn nào cả, nói thẳng luôn muốn điều tra việc Thùng Nước To thay đổi diện mạo và mua bán xe bản.

Thùng Nước To lúc này mới biết sợ, ấp a ấp úng nói đã sai người đi điều tra rồi, trong thành phố này dạo gần đây đúng là có mấy người ở nơi khác đến, nhưng đều là khách qua đường, hơn nữa đều là những tên trộm vặt, không có gan giết người. Trên mặt anh Trảm không thể hiện ra sự thất vọng, hình như đã sớm dự liệu được kết quả này, trước khi đi khỏi đó, Thùng Nước To lại nhắc đến chuyện của Tiểu Hồ, anh Trảm lơ đãng trả lời qua quýt. Khi lên xe, đột nhiên hỏi Thùng Nước To: “Có nhìn thấy Vương Đào không?”

Thùng Nước To bị hỏi đột ngột: “Không. Sao vậy?” Anh Trảm không buồn đáp lời, xua tay ra hiệu cho gã cắt đi.

Chiếc xe cảnh sát dừng lại trước một cửa hàng tiện lợi, anh Trảm lại bảo Nhậm Khải đi mua một bao thuốc, úp một hộp mì ăn liền. Nhậm Khải có chút không hài lòng nhưng nghĩ đến việc có thể cả một ngày anh vẫn chưa ăn gì, bèn bảo nhân viên cho thêm hai quả trứng muối. Mặc dù giờ đã là đêm khuya, thời tiết vẫn nóng nực khó chịu. Trong khoảng thời gian chờ đợi nhân viên làm nóng mì ăn liền, Nhậm Khải liền một hơi uống hết cả một chai nước khoáng mát lạnh. Khi ra khỏi cửa tìm thùng rác, không biết từ đâu xuất hiện một người nhật phế liệu, cứ thế nhìn chằm chằm vào chai nước khoáng rỗng trong tay cậu. Nhậm Khải nhìn thấy ánh mắt này cũng nhận ra anh ta chính là người nhật phế liệu mà cậu đã gặp ở cửa hàng tiện lợi lần trước.

Nhậm Khải đưa vỏ chai cho anh ta, người nhật phế liệu nhanh nhẹn nhét vỏ chai vào trong chiếc túi da rắn ở phía sau lưng, hướng về phía Nhậm Khải toét miệng cười lộ ra hàm răng vàng xỉn. Anh Trảm ngồi trong xe, đang tô vẽ gì đó trên một tờ giấy, anh đón lấy bát mì nóng hổi, cứ thế ăn hùng hục trông không chút khách sáo. Nhậm Khải tiện tay cầm tờ giấy đó lên, phát hiện ra đó là một tấm bản đồ khu vực, trên đó có mấy hình tròn vẽ bằng bút đỏ hỏi. mực đỏ.

“Đây là cái gì?” Nhậm Khải chỉ vào mấy vòng tròn đó hỏi.

“Nơi xảy ra mấy vụ án này.” Anh Trảm nuốt một miếng mì ăn liền lớn, “Nhìn vào có thể nhận ra điều gì không?”

Nhậm Khải cầm lấy tấm bản đồ xem đi xem lại hồi lâu cũng không nhận ra điều gì, anh Trảm bật cười một tiếng lấy cái nĩa chĩa vào hai vòng tròn đỏ: “Nhìn đây này, cậu không cảm thấy khoảng cách hơi gần nhau sao?”

Đúng vậy, địa điểm xảy ra hai vụ án này chỉ cách nhau một con đường, nếu tính theo đường chim bay thì cách không quá 200 mét, nhưng, điều này có thể nói lên gì chứ?

Anh Trảm ăn xong mì, tiện tay ném bát ra bên ngoài cửa xe, rồi lại châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

“Thời gian gây án gần nhau, địa điểm gây án cũng tập trung, tính tùy tiện của hành vi phạm tội rất mạnh.” Anh Trảm gãi gãi đầu, “Việc này không giống với hành vi của các sát thủ liên hoàn.”

Nhìn Nhậm Khải đang tròn mắt kinh ngạc, anh Trảm đột nhiên trêu đùa: “Sinh viên đại học, hãy nói xem, ở trong trường các thầy cô giảng như thế nào?”

Sắc mặt Nhậm Khải chợt đỏ bừng. Nhìn thấy bộ dạng ngượng nghịu của cậu, anh Trảm rất vui, bật cười ha ha, khởi động xe.

“Tên khốn này không phải là người có hộ khẩu thường trú ở thành phố này. Hơn nữa...” Anh Trảm chợt nhấn mạnh chân ga “Hắn vốn không muốn né tránh chúng ta.”

Theo như cách nói của anh Trảm, hung thủ có lẽ là qua mới đến thành phố này để mưu sinh trước khi xảy ra vụ án, a cách thức hắn ta không hề có ý định trốn tránh điều tra có thể thấy, tinh thần hoặc trí lực của kẻ này khả năng là có chút vấn đề, điều này cũng quyết định việc hắn ta không một cách khác, hắn ta chắc là rất nghèo. Nhậm Khải cảm thấy nào làm được công việc có thu nhập cao, hay nói theo thấy có chút hưng phấn, bởi vì sự suy đoán của anh Trảm cũng phù hợp với sự phỏng đoán của cậu về một hung thủ “vừa biến thái vừa không có tiền”.

Nhậm Khải nóng lòng muốn hội báo phát hiện này với Sở, nhưng lại bị anh Trảm ngăn lại.

“Cậu cho rằng những chuyên gia của Công an tỉnh đều vô dụng sao? Người ta đã nhanh chóng suy đoán ra những điều này.” Anh Trảm tắt máy cầm tay, “Việc chúng ta cần làm bây giờ là bắt được tên khốn đó trước những người khác.”

Thấy Nhậm Khải thoáng chút do dự, anh Trảm lạnh lùng hỏi: “Thế nào, không muốn phá được vụ án lớn à?” Phá vụ án lớn, đối với Nhậm Khải là một cảnh sát mới mà nói đúng là có sức mê hoặc rất lớn, nhưng Nhậm Khải cảm thấy nếu như có thể điều động nguồn lực cảnh sát để tiến hành điều tra những người có thu nhập thấp, thì sẽ càng nhanh chóng bắt được hung thủ. Có lẽ, có thể tránh được bị kịch lại một lần nữa xảy ra.

Nhậm Khải lấy hết dũng khí để nói ra suy nghĩ của mình với anh Trảm, anh Trảm quan sát Nhậm Khải một hồi như thể nhìn một người xa lạ, cuối cùng ném ra một câu tỉnh bơ: “Cậu lẽ ra nên đi làm chính ủy.”

Đúng như lời anh Trảm nói, ngày hôm sau phân cục đã phát ra tờ báo cáo phân tích tâm lý mà phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm Sở Công an tỉnh tiến hành đối với hung thủ. Trong báo cáo suy đoán bối cảnh nghề nghiệp và tình hình kinh tế của hung thủ về cơ bản trùng khớp với phân tích của anh Trảm. Công an thành phố yêu cầu các phân cục cần phải triệt để điều tra nhân khẩu ngoại lai đến thành phố này trong vòng hai năm nay, đồng thời trọng điểm điều tra nhóm người có thu nhập thấp.

Sau khi tan họp, anh Trảm không vội vàng rời khỏi đó, mà ngồi lại trên ghế hút thuốc như thể đang suy ngẫm điều gì. Người cộng sự không đi, Nhậm Khải cũng ngồi bầu bạn cùng anh. Nghĩ đến nội dung tờ thông báo khi nãy, Nhậm Khải có chút hưng phấn, cũng có chút tiếc nuối: Nếu như hôm qua hội báo với trung đội trưởng về hướng tư duy của anh Trảm và mình, có khi hôm nay đã nhận được

tuyên dương rồi đấy. Trong lúc đang suy nghĩ miên man, anh Trảm chậm rãi lên tiếng.

“Cậu nói xem”, anh Trảm nheo mắt nhìn khói thuốc đang bay lên, “cái đinh móc hai chân đó liệu có phải là công cụ mưu sinh của hung thủ không nhỉ?”

Nhậm Khải nghĩ cũng thấy đúng, đặc biệt xách theo một cái móc hai chân chỉ để giết người thì thực sự cũng hơi mất công, một viên đá là đủ rồi, huống hồ món đồ đó cũng không dễ cất giấu và mang theo... Có thể móc sắt hai chân chính là công cụ làm việc hàng ngày của hung thủ.

“Loại người nào dùng móc sắt hai chân để làm việc nhỉ?” Giọng nói của anh Trảm rất thấp, vừa giống như hỏi nhưng lại vừa giống như nói với chính mình.

Nhậm Khải bị cuốn hút vào câu hỏi này, gãi đầu gãi tai gắng sức suy nghĩ. Ánh mắt cậu dừng lại ở chai nước khoáng vẫn còn một nửa trên bàn trước mặt, trong lòng chợt bừng sáng.

“Người nhặt rác!” Nhậm Khải hơi kích động, “Người nhặt phế liệu.”

Rõ ràng anh Trảm cũng nghĩ đến điều này, ném đầu thuốc đi, “Đi nào, làm việc thôi!”

Đi đến cửa, anh Trảm lại nhận ra Nhậm Khải vẫn ngồi yên trên ghế không hề nhúc nhích, nôn nóng thúc giục: “Nghĩ gì thế?” Vừa quay đầu đã bị nét mặt của người cộng sự làm cho giật nảy mình.

Nhậm Khải há to miệng nhìn anh Trảm, trong mắt tràn ngập nỗi sợ hãi.

“Anh Trảm...” Nhậm Khải lắp bắp nói: “Vương Đào trước khi mất tích chính là bị chúng ta... anh... khóa tay vào thùng rác.”

Con ngõ nhỏ dưới ánh nắng mặt trời gay gắt dường như còn nóng nực hơn cả trên đường cái. Nhậm Khải gắng gượng nín thở, nhưng mùi hôi thối gớm ghiếc tỏa ra từ trong thùng rác vẫn liên tục chui vào khoang mũi. Cậu nhặt một nhánh cây bên đường, vừa xua đám ruồi nặng đầu trên thùng rác vừa bới đi bới lại trong thùng rác.

“Cậu làm gì vậy?” Anh Trảm chau mày hỏi.

“Tôi xem xem...” Nhậm Khải vừa mở miệng, lập tức cảm thấy mùi hôi thối nồng nặc ập tới, “...Vương Đào có ở bên trong không...”

“Đừng phí công vô ích nữa.” Anh Trảm khịt khịt mũi, “Đây không phải là mùi hôi thối của tử thi.”

Nói xong, anh ghé lại gần chiếc tay nắm thùng rác đã bị nạy đứt, tỉ mỉ quan sát. Giây lát sau, anh đứng thẳng người, chậm rãi nói: “Đây là bị dùng đồ bằng sắt nạy đứt.”

Anh Trảm nhìn Nhậm Khải, rồi lại nói thêm một câu: “Nhưng, không thể xác định chắc chắn có phải là móc sắt hai chân hay không”

Quay trở lại xe, anh Trảm bật điều hòa ở mức mát nhất, rồi lại cời cúc áo sơ mi, nhưng mồ hôi vẫn chảy ròng ròng từ trên mặt xuống. Anh ngậm một miếng thuốc, nhưng lại quên châm lửa, thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Giây lát sau, bất chợt thốt ra một câu chẳng liên quan gì: “Mẹ nó chứ, chẳng phải là nói sắp mưa rồi sao?”

Nhậm Khải không có tâm trạng nào để thảo luận vấn đề thời tiết với anh, giọng nói đã thoáng chút run rẩy: “Anh Trảm, hung thủ có khả năng là người nhặt rác, cưỡng hiếp rồi giết người...” Nhậm Khải liếm đôi môi khô khốc, “Vương Đào bị anh khóa vào thùng rác, lại là con gái... cô ta liệu có bị..”

“Bớt lèm bèm đi!” Anh Trảm thô lỗ ngắt lời cậu, “Cậu có chết thì cô ta cũng sẽ không chết đâu!”

Trong xe liền trở nên yên tĩnh, Nhậm Khải nhìn khuôn mặt liên tục vẹo vọ biến dạng của anh Trảm, không dám lên tiếng nữa. Sau tận 5 phút, anh Trảm đột nhiên khởi động xe.

“Đi tìm Vương Đào!”

Ở một góc khác của thành phố.

So với ngoại ô thành phố, nơi này càng tồi tàn rách nát hơn. Như thể là chỗ lở loét của thành phố, rõ ràng là đang tồn tại, nhưng lại bị con người đặc biệt bỏ qua hoặc là che phủ.

Khắp nơi đều là những căn nhà lắp ghép đơn giản, xiêu xiêu vẹo vẹo, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể đổ sập xuống được, thế nhưng lại đứng vững một cách ngoan cường. Trên đường đi lúc nào cũng có thể nhìn thấy đầy cứt đất, sau khi hong khô để lại một mảng đóng cặn màu trắng và thứ mùi khai nhức mũi. Không có gió, tấm nhựa trong làm rèm cửa không hề nhúc nhích, mỗi gian phòng đều bị nhét đầy rác rến được buộc chặt hoặc là xổ tung. Lốp xe cũ, giày cũ hỏng, vỏ chai nước ngọt dưới cái nắng gay gắt của ánh mặt trời tỏa ra thứ mùi quái đản và khó chịu, trộn lẫn với mùi nước tiểu, tạo nên sự kết tủa mạnh, bốc lên ở nơi góc khuất chật chội này, không tài nào xua đi nổi.

Trong một căn phòng nào đó, Vương Đào dựa vào một chiếc túi da rắn đựng đầy vỏ chai nước ngọt ngủ mơ màng. Cô ta vô cùng bồn chồn nhếch nhác, xem ra lại rất phù hợp với khung cảnh xung quanh, gần như trà trộn vào đống rác thải. Đột nhiên, rèm cửa chính bị hất lên, một loạt âm thanh sột soạt vang lên, rồi một hộp sủi cỏ lạnh tanh được đặt xuống trước mặt Vương Đào. Mùi thơm của thức ăn khiến Vương Đào đang ngủ mơ màng chợt bừng tỉnh. Cô ta cuống

cuồng giơ tay ra bốc sỏi cỏ, bởi vì vẫn còn mang theo còng tay, Vương Đào giơ cả hai tay lên, ra sức nhét thức ăn vào miệng. Người đó đứng nhìn Vương Đào ăn sỏi cỏ, nhìn một lúc, bèn bắt đầu tìm kiếm khắp trong phòng. Giây lát sau, hắn xách một món đồ đi về phía Vương Đào.

Wương Đào đang bị miếng sỏi cỏ làm cho mắc nghẹn, nước mắt lưng tròng nhìn hắn giơ chiếc búa đang phát ra tia sáng lạnh lẽo lên.

Tìm kiếm Vương Đào khó hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng. Nhậm Khải và anh Trảm liền một lúc đi tới mấy nơi có khả năng chứa chấp Vương Đào, nhưng lại không có chút thu hoạch nào cả. Cuối cùng, trong một nhà nghỉ nhỏ tư nhân, họ tóm được Lão Mập vừa mới được bảo lãnh tại ngoại. Lão Mập nghiêng rặng nghiêng lợi nói không gặp Vương Đào, còn nói nếu như tìm thấy Vương Đào thì sẽ ngay lập tức thông báo cho anh Trảm, còn nói muốn lấy một cái chân của cô ta nữa. Anh Trảm nhìn chăm chăm vào hắn ta một lúc, quay người bước đi. Có lẽ là chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng căng thẳng như vậy của anh Trảm, Lão Mập tỏ ra vô lễ, cười lớn hỏi anh Trảm có phải là Vương Đào đã mang thai đứa con của anh hay không, sao lại phải gấp gáp đi tìm cô ta như vậy. Anh Trảm không nói không rằng, rút gậy cảnh sát vụt xuống. Trong khoảnh khắc, đầu Lão Mập máu bắn tung tóe. Trong lúc hỗn loạn, Nhậm Khải vừa giữ anh Trảm như đang nổi điên vừa lớn tiếng cảnh cáo Lão Mập. Lão Mập lau máu ở trên mặt, lăm bắm đòi đi tố cáo. Nhậm Khải rút ra 300 tệ ném xuống đất, chỉ tay vào Lão Mập nói:

“Tự đi khám bệnh đi. Đừng có gây chuyện. Việc của anh vẫn còn chưa xong đâu, khôn ngoan một chút.”

Lão Mập chửi bới mấy câu, nhặt tiền ở dưới đất lên và bỏ đi. Nhậm Khải thở phào, vội vàng kéo anh Trảm vào trong xe cảnh sát. Anh Trảm lôi ra điều thuốc và rít thật sâu, sau khi hút liền mấy điếu, đột nhiên bật cười: “Thỏ, có tiến bộ rồi đấy!”

Nhậm Khải không đáp lời, cố gắng hết sức để khiến cho nhịp tim đang đập điên cuồng của mình trở lại bình thường.

Anh Trảm gõ cho cậu một cái, chuẩn bị thu gậy lại, thì phát hiện ra trên đó vẫn còn dính máu, bèn nhấc một góc ga phủ ghế ngồi lau qua loa.

“Thực ra cậu không cần đưa tiền cho hấn ta đâu.” Anh Trảm thu gọn chiếc gậy lại, “Hấn ta cũng không dám làm gì tôi đâu.”

Nói xong, anh rút từ trong túi ra 200 tệ, đưa cho Nhậm Khải.

“Trong người chỉ có ngàn ấy thôi, còn 100 tệ sẽ trả lại cho cậu sau.”

Nhậm Khải hất mạnh tay một cái, bộp một tiếng va vào tay anh Trảm, hai tờ tiền giấy cũng theo gió mà bay xuống ghế sau.

Anh Trảm có chút bất ngờ, lập tức sa sầm mặt, “Làm gì thế? Nổi nóng à?”

Nhậm Khải cắn răng, cố gắng giữ cho giọng nói được bình tĩnh: “Anh Trảm, chúng ta là cảnh sát, không phải là bọn lưu manh đầu đường xó chợ, tôi mong anh lần sau giữ bình tĩnh một chút được không?”

“Bình tĩnh ư?” Anh Trảm liếc nhìn cậu: “Giống như bố cậu làm giáo viên cấp II à, bọn chúng phạm lỗi thì đánh vào lòng bàn tay à? Cậu thôi đi!”

“Hừ!” Nhậm Khải không thể nào khống chế bản thân mình thêm được nữa, đập mạnh một cái vào cửa xe ô tô. Cậu ném chiếc mũ xuống ghế sau, trầm ngâm một lát, giọng nói kiên quyết: “Anh Trảm, tôi sẽ về viết báo cáo, tôi không muốn làm cộng sự với anh nữa - tôi không muốn làm một cảnh sát như anh.”

“Tôi thế nào cũng được, Thỏ à.” Anh Trảm cười khẩy một tiếng, “Nhưng trước tiên cậu hãy nói cho tôi biết, cậu muốn làm một cảnh sát như thế nào?”

Nhậm Khải bỗng chốc nghẹn lời, nghĩ một lát nói: “Tôi không biết, nhưng chắc chắn không phải là kiểu giống như anh.”

Cậu quay đầu sang, nhìn chăm chăm vào mắt anh Trảm: “Anh Trảm, tất cả những việc chúng ta cùng làm, chẳng có việc nào là hợp pháp cả - đồng hành cùng anh, tôi rất mệt.”

“Đối phó với đám khốn kiếp này, thì phải như vậy! Cậu tưởng là tôi rất thoải mái...”

“Là anh tự gây ra thôi.” Nhậm Khải buột miệng nói, tiếp đó, một thứ khoái cảm như được báo thù trào dâng.

“Là anh tự gây ra thôi. Nếu như không khóa Vương Đào ở thùng rác, anh cũng sẽ không bị chế giễu vô lại như vậy, chúng ta đã có thể quang minh chính đại đi bắt tội phạm giết người, càng không cần phải nhếch nhác thảm hại như lúc này!”

Cơ thịt trên mặt anh Trảm bắt đầu nổi lên thật đáng sợ, mỗi lần trước khi anh ra tay đánh người thường có bộ dạng thế này. Nhậm Khải thoáng run rẩy, nhưng vẫn cố ép mình nhìn lại. Hai người nhìn chăm chăm nhau trong chiếc xe cảnh sát đóng kín, cảm giác thù địch đang dâng lên từng chút một, từ từ tiến đến giới hạn bùng nổ...

Đột nhiên, điện đàm trong xe truyền tới tiếng kêu mang theo cả tạp âm: “Phát hiện ra một thi thể nữ dưới tháp thủy điện trên đường Hạnh Lâm, lực lượng cảnh sát ngay gần đó ngay lập tức đến chi viện. Xin nhắc lại ...”

Anh Trảm gần như lái xe tiến thẳng vào đường dây cảnh giới, còn chưa kịp dừng lại hẳn, anh đã nhảy xuống xe, lao thẳng vào hiện trường. Nhân viên kiểm tra hiện trường có mặt ở đó vội vàng định

ngăn anh lại, nhưng lại bị anh thô lỗ đẩy ra, anh cũng coi như không nhìn thấy đôi bọc chân đã được giơ ra trước mặt mình.

Khi đã nhìn thấy thi thể, bước chân của anh Trảm lại trùng xuống.

Người chết phủ phục dưới đất, ăn mặc thời trang đường cong cơ thể rất quyến rũ, vừa nhìn đã biết không phải là Vương Đào. Anh Trảm né tránh ánh mắt bất mãn của nhân viên kiểm tra hiện trường, lau mồ hôi đi ra ngoài, nhưng lại va trúng vào Nhậm Khải đang lao vào. Nhậm Khải ngã bổ nhào, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn chăm chăm nhìn vào thi thể dưới đất. Sau khi nhìn rõ, Nhậm Khải rõ ràng thở phào một cái, sau đó ra hiệu bằng mắt với anh Trảm.

Trung đội trưởng nãy giờ vẫn đứng bên cạnh quan sát lên tiếng: “A Trảm, cậu biết những gì rồi?”

Sắc mặt anh Trảm liền thay đổi, khi quay đầu lại, thì đã là nét mặt tinh bơ: “Không biết. Tôi có thể biết được gì chứ?”

Trung đội trưởng nhìn chăm chăm anh một lúc hướng ánh mắt sang Nhậm Khải, “Thỏ, sắc mặt cậu sao lại kém như vậy?”

Nhậm Khải ôm mặt.

“Đau răng.”

Khi trở lại xe cảnh sát, hai người nhất thời không có gì để nói. Cuối cùng Nhậm Khải lẩm nhẩm như thể nói với chính mình: “Xem ra Vương Đào không sao.”

“Chưa chắc.” Ngược lại anh Trảm lại không được lạc quan như vậy, “Đừng dùng tư duy logic của người bình thường để đo lường suy nghĩ của kẻ điên.”

“Vậy thì, tiếp theo đây chúng ta phải làm thế nào?”

Anh Trảm không trả lời, mà rút điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại. Một lát sau, C4 khuôn mặt vô cùng mệt mỏi bước tới. Anh xin anh Trảm một liều thuốc, dựa vào cửa xe hút.

“Thế nào?”

C4 nhả ra một luồng khói: “Vẫn là hấn gây ra. Móc sắt hai chân, trước tiên là cưỡng hiếp sau đó giết người.”

Anh Trảm trầm tư suy nghĩ một lúc, đột nhiên chỉ vào chiếc máy ảnh kỹ thuật số đang treo trước ngực C4: “Hiện trường chụp xong chưa?” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, anh Trảm vung tay lấy chiếc máy ảnh, lần lượt xem từng bức ảnh hiện trường.

Làn da nạn nhân trắng ngần, trong độ tuổi không lớn, chiếc váy buộc dây trễ ngực bị tọc lên trên phần ngực, phần đầu bị móc sắt cào máu me be bết. Nhậm Khải nhìn một lát đã cảm thấy nôn nao trong dạ, quay đầu sang nhìn ra bên ngoài cửa.

Anh Trảm thì lại nhìn rất lâu, sau khi xem xong nghĩ một lúc, lên tiếng hỏi: “Ở hiện trường có phát hiện ra quần áo và đồ vật khác của nạn nhân không?”

“Chỉ phát hiện ra quần lót của nạn nhân, sao thế?” Anh Trảm không lên tiếng, đưa cho C4 nửa gói thuốc còn lại, khởi động ô tô.

Sau khi đi một đoạn đường rất dài, anh Trảm nãy giờ vẫn luôn trầm mặc bèn lên tiếng: “Có suy nghĩ gì không?” Nhậm Khải có phần không hiểu: “Cái gì?”

“Những bức ảnh đó!” Giọng nói của anh Trảm bắt đầu nôn nóng, “Vừa nãy chẳng phải cậu cũng nhìn rồi sao?”

“Không có!” Cơn bức bối của Nhậm Khải lại trào lên, hai từ này dường như là gào lên.

“Hừ, không có chút khả năng quan sát nào cả, làm cảnh sát gì chứ!”

Nhậm Khải đang định nổi nóng, anh Trảm lập tức thay đổi ngữ khí: “Thỏ à, có đói không?”

Tại một quán mì bên đường, Nhậm Khải dờ khóc dờ cười ăn bát mì thịt bò ngẫu nhiên. Anh Trảm ăn rất lơ đãng, liên tục nhận điện thoại. Qua lời nói của anh với đối phương, Nhậm Khải nghe ra được anh Trảm đang hỏi thăm một địa chỉ, chưa kịp ăn mì xong, anh Trảm đã bảo Nhậm Khải thanh toán để đi luôn. Nhậm Khải trả tiền xong mở cửa xe ra nhưng chưa lên xe ngay.

“Chúng ta đi đâu?”

“Đi rồi thì cậu sẽ biết thôi.” Anh Trảm khởi động ô tô, xua tay ra hiệu cho Nhậm Khải mau lên xe.”

“Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đi đâu, làm gì, Nhậm Khải vẫn không nhúc nhích, sắc mặt kiên định: “... anh bắt buộc phải nói trước với tôi.”

Anh Trảm nheo mắt, nhìn Nhậm Khải từ trên xuống dưới một lượt. Nhậm Khải tưởng anh sẽ đóng cửa xe đi thẳng luôn, thật không ngờ anh Trảm lại tắt máy, lôi thuốc ra, nói vẻ rất nghiêm túc: “Lên xe đi, chính ủy, bây giờ tôi báo cáo.”

Nhậm Khải đỏ mặt, bước lên xe. Anh Trảm châm một điếu thuốc, nhìn cậu như thể nhìn một đứa trẻ, trong ánh mắt tràn ngập vẻ trêu chọc.

“Chú ý thấy phần sau lưng của nạn nhân không?”

“Gì cơ?” Nhậm Khải cố gắng hồi tưởng lại, cuối cùng không thể không lắc đầu đầy vẻ sượng sùng.

Anh Trảm nở nụ cười hiếm hoi, giơ tay lên vẽ một hình đại khái: “Có một vết thương to bằng ngàan này, trông có vẻ là vết thương do bị bỏng.”

Anh búng tàn thuốc lá: “Nạn nhân là cô gái trẻ ăn mặc thời trang như vậy, cho dù là buổi tối, cũng sẽ không mặc trang phục dây để lộ ra hình thù vết thương xấu xí như vậy đi lại trên đường.

“Ý của anh là... nạn nhân có lẽ là khoác thêm một chiếc áo khoác à?”

“Đúng vậy. Nhưng C4 vừa mới nói, ở hiện trường không phát hiện được bất cứ trang phục đồ đạc nào khác, có nghĩa là...”

“Có nghĩa là hung thủ đã lấy đi chiếc áo khoác ngoài đó.” Nhậm Khải tỏ ra hưng phấn. Có thể tìm thấy chiếc áo khoác đó, thì khoảng cách bắt được hung thủ không còn xa nữa.

“Hừ, xem ra cậu tiểu tử này cũng không phải là kẻ ngốc.” Anh Trảm khởi động xe cảnh sát.

Anh Trảm đã tìm hiểu rõ được thân phận và nơi ở tạm thời của nạn nhân. Nạn nhân họ Trần, người An Huy, lúc sinh thời làm nhân viên buôn bán bất động sản cho tòa nhà nào đó, cùng sống với đồng nghiệp trong một căn chung cư ở thành phố này. Khi chuẩn bị lên tầng, anh Trảm đi ở phía trước đột nhiên nói một câu: “Vừa rồi, cảm ơn.”

Nhậm Khải biết ý anh Trảm chính là muốn nhắc đến lúc ở hiện trường cậu không nói ra việc anh khóa Vương Đào. Anh Trảm đột ngột có thiện ý như vậy khiến cậu hơi lúng túng, chỉ có thể hàm hồ đáp lại một tiếng.

Đồng nghiệp của nạn nhân hoàn toàn không có một chút tâm lý chuẩn bị nào đối với cuộc thăm viếng của cảnh sát, sau khi biết tin tử vong của nạn nhân, vô cùng kinh ngạc và vội vàng vạch rõ sự liên đới của mình. Cho nên, anh Trảm dễ dàng lấy được một bức ảnh chụp chung của nạn nhân và đồng nghiệp. Trên bức ảnh, bên ngoài chiếc váy dây màu đen, nạn nhân còn khoác một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu tím nhạt, nền tím nhạt hoa màu trắng. Hơn nữa đồng nghiệp của nạn nhân cũng chứng thực, ngày hôm đó nạn nhân chính là mặc bộ trang phục này khi ra ngoài.

Đây là một manh mối quan trọng, anh Trảm tay đang cầm vô lăng cũng tỏ ra vô cùng đặc ý. Tìm thấy được chiếc áo đó là có thể tìm thấy hung thủ; tìm thấy hung thủ, Vương Đào sẽ không sao cả. Mọi người đều an toàn.

Nhậm Khải mặc dù hy vọng anh Trảm có thể ghi nhớ được bài học này, nhưng cũng không muốn anh xảy ra chuyện. Thế nhưng tên quý gia này thật không ngờ lại thốt ra câu “Tìm thấy Vương Đào nhất định phải giày vò nó một trận” rất không hợp thời điểm, Nhậm Khải thở dài, bực bội quay sang nhìn ra bên ngoài cửa. Vừa nhìn ánh mắt đã không thể thu lại được.

Mấy tên côn đồ đang lôi kéo một cậu bé trai có vẻ là học sinh cấp II. Cậu bé sợ hãi rút lại phía sau, kính mắt bị bọn chúng đánh treo lơ lửng bên hàm. Một tên côn đồ túm lấy cổ áo cậu, miệng chửi bới. mấy tên còn lại đang lục lọi cặp xách và túi quần áo của cậu bé, sách vở đều bị ném xuống đất, mấy tờ tiền bị chúng đút vào trong túi. Cuối cùng, bọn lưu manh mò ra được một chiếc điện thoại di động, cậu bé giữ lấy chiếc di động luôn miệng cầu xin, bọn lưu manh vừa đánh vừa dọa vẫn cứ cướp lấy chiếc điện thoại.

Nhậm Khải lôi chiếc gậy cảnh sát ra, quay sang nói với anh Trảm: “Dừng xe.”

“Làm gì thế?” Anh Trảm quay ra ngoài cửa sổ nhìn một cái, “Bớt lo chuyện bao đồng.”

“Chuyện bao đồng?” Nhậm Khải nhìn anh Trảm với vẻ không thể nào tin nổi, “Đây là cướp giật đấy, đại ca ạ.”

“Không liên quan đến việc của chúng ta! Có hiểu không?” Giọng nói của anh Trảm trở nên gay gắt, “Bây giờ chúng ta cần phải đi tìm Vương Đào, tôi không có thời gian để đôi co với bọn rác rưởi này!”

“Mặc xác anh đi tìm đi!” Nhậm Khải cuối cùng không thể nào nhẫn nhịn thêm nữa, “Tôi là cảnh sát!”

Nói xong, cậu ấn mạnh phanh tay.

Xe cảnh sát uốn thành hình số “8” ở trên đường trượt cả một đoạn dài rồi mới dừng lại. Nhậm Khải lao ra khỏi xe cảnh sát, hét lớn một tiếng: “Đứng yên cảnh sát đây!”

Mấy tên lưu manh bị dọa cho ngẩn người, khi kịp định thần lại bèn lập tức ném hết đồ trong tay xuống rồi chạy biến. Nhậm Khải vừa hét “đứng lại”, vừa đuổi theo một đứa ở gần nhất. Thằng này là một thằng mập, đuổi được nó không hề khó. Nhưng sau khi Nhậm Khải ấn được nó ngã xuống đất, phát hiện ra không dễ để còng nó lại. Tên mập ở bên dưới ra sức giãy giụa, mấy lần suýt nữa lật nhào được Nhậm Khải. Trong lúc giằng co, Nhậm Khải dùng khước mắt liếc nhìn thấy anh Trảm đang ngồi trong xe ở vị trí không xa lạnh lùng nhìn mình. Nhậm Khải cố gắng lên, thả vai tên mập ra, thò tay rút súng. Lưng tên mập được thả lỏng, lập tức lật người. Nhậm Khải trở tay không kịp bị ngã nhào, khẩu súng vừa mới rút ra cũng tuột khỏi tay. Tên mập nhân đà nhặt luôn khẩu súng, chỉ vào Nhậm Khải để uy hiếp rồi quay người co giò bỏ chạy.

Nhậm Khải ngồi dưới đất, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Đến tận khi anh Trảm bước tới, đá vào hông cậu: “Dậy đi, đồ vô tích sự!”

Vừa dứt lời, anh Trảm đột nhiên phát hiện ra bao súng của Nhậm Khải hoàn toàn trống rỗng, mặt anh biến sắc, lập tức hỏi: “Súng của cậu đâu?”

Nhậm Khải mơ màng chỉ về hướng tên mập bỏ chạy: “Bị... bị cướp rồi.” Mấy từ phía sau đã mang theo tiếng sụt sùi.

Anh Trảm không nói gì, rút súng ra đuổi theo. Nhậm Khải cũng đứng dậy muốn đuổi theo, nhưng hai chân lại mềm nhũn một cách kỳ lạ. Kết quả là bị ngã nhào, lại một lần nữa ngồi dưới đất.

Mấy người đi đường phát hiện ra người cảnh sát đang ngồi bệt dưới đất, rất hiếu kỳ, nhưng lại không dám đến hỏi, cứ thế đứng đằng xa quan sát. Ánh mắt Nhậm Khải lần lượt lướt qua khuôn mặt của bọn họ, hình như mong ngóng tìm được dụng cụ bằng sắt nặng nề của mình trong đám người đó.

Súng bị cướp rồi. Có thể sẽ có người chết. Tôi vừa mới bắt đầu làm cảnh sát. Có cần phải báo cáo với cấp trên không? Anh Trảm, tại sao lại không đến giúp đỡ chứ? Tôi tiêu rồi...

Vô số suy nghĩ đang lướt qua trong đầu, chỉ có mấy phút mà dường như dài đằng dặc cả chục năm.

Cậu học sinh cấp II đó nhặt hết đồ đạc rơi dưới đất cho vào trong cặp sách, nhanh chóng, vội vàng chạy đi.

Anh Trảm quay trở lại. Nhìn thấy nét mặt sa sầm của anh, Nhậm Khải hoàn toàn tuyệt vọng.

“Trong súng là đạn thường hay đạn cao su?” Anh Trảm hỏi thẳng luôn.

“Đạn... đạn thường”

“Hừ!” Anh Trảm chửi thẳng, “Mẹ kiếp, đầu cậu có vấn đề à, không có việc gì sao lại nhét đạn thường vào chứ?”

Nhậm Khải không dám đáp lời, run rẩy đứng dậy, cảm giác cái đầu mình nặng trĩu trịch.

Anh Trảm vén áo sơ mi lên lau mồ hôi, bực bội lo lắng nhìn quanh. Khi thấy những ánh mắt thăm dò của mọi người xung quanh, càng tỏ ra bực bội: “Nhìn gì mà nhìn, giải tán cả đi!”

Khi quay đầu lại, thấy Nhậm Khải đang chui vào buồng lái trong xe cầm lấy bộ đàm, anh Trảm vội vàng bước đến kéo cậu ra.

“Cậu làm gì vậy?”

“Tôi... tôi phải báo cáo cấp trên việc làm mất súng.”

“Cậu điên à?” Anh Trảm hạ giọng rít lên: “Không muốn làm nữa phải không?”

“Làm mất súng không báo...” Nhậm Khải đã sắp bật khóc, “là sẽ bị xử phạt đấy.”

“Không sao đâu.” Anh Trảm hai tay chống hông, đôi lông mày nhíu chặt, “Tìm lại súng là được chứ gì.”

“Nhưng” Nhậm Khải nhìn đồng hồ đeo tay, “một giờ đồng hồ nữa là chúng ta đã phải quay về đội để giao súng rồi.”

“Để tôi nghĩ cách, lên xe đi.”

Khi xe lái về đến trước cổng chi cục, anh Trảm bảo Nhậm Khải ở lại trong xe không được đi đâu, một mình anh lên trên lầu. Sau khoảng nửa giờ đồng hồ, anh Trảm bước ra nói với cậu, đã đăng ký với đội tối nay làm nhiệm vụ rồi.

“Như vậy chúng ta có 16 giờ đồng hồ để tìm súng” Anh Trảm day day thái dương, “Trong thành phố cậu có họ hàng gì không?”

“Không có. Sao vậy?”

“Tạm thời cậu đừng quay trở về ký túc xá, tìm một nơi nào đó mà ngủ.” Anh Trảm khởi động ô tô, “Tôi đi tìm súng.”

“Không!” Nhậm Khải cuống lên nói: “Tôi đi cùng với anh.”

“Cậu cứ nghe lời tôi đi!” Anh Trảm cao giọng, “Đi theo tôi cậu cũng chẳng giúp được gì.” Anh nghĩ một lát: “Đến nhà tôi đi!”

Nhà của anh Trảm vừa chật chội vừa bừa bộn, khắp nơi đều lộ ra sự nhếch nhác của một người đàn ông độc thân. Nhậm Khải muốn hỏi chị nhà đâu, nhưng lại không dám tùy tiện lên tiếng. Anh Trảm chỉ vào tủ lạnh: “Có thể vẫn còn chút đồ ăn. Cậu ngủ một giấc đi, nhớ là phải để điện thoại di động ở trạng thái hoạt động” Nói xong bèn kéo cửa bước ra ngoài.

Căn phòng chợt trở nên yên tĩnh. Nhậm Khải đứng ở phòng khách chất đầy rượu và đồ lặt vặt không biết nên xử trí ra sao. Ngần người một lúc, cậu bỏ mũ ra, chui vào phòng ngủ. Phòng ngủ cũng bừa bộn giống như phòng khách, chỉ có chiếc tủ 5 ngăn là sạch bóng, trên đó bày một chiếc lò hương và một khung ảnh, trong khung ảnh là một người phụ nữ trẻ tóc xoăn dài đang mỉm cười. Nhậm Khải lập tức hiểu ra vì sao ngôi nhà này lại bừa bộn như vậy, cũng hiểu được hôm đó anh Trảm đến nghĩa trang để thắp hương cho ai rồi.

Nhậm Khải tung chiếc chăn bị cuộn tròn trên giường ra, nằm xuống. Trong căn phòng rất ngột ngạt, không có điều hòa, cho dù mở cửa sổ cũng vẫn rất nóng. Dường như là để phối hợp với cái bầu không khí ngột ngạt khốn kiếp này, chiếc răng đó lại đau đớn kịch liệt. Nhậm Khải đứng dậy bước ra phòng khách, muốn tìm viên đá để chườm, nhưng trong tủ lạnh ngoài một bát cơm thừa và mấy cọng rau cần đã héo vàng, chẳng có gì nữa cả. Nhậm Khải đành phải đi vào bếp uống một bụng đầy nước lọc, rầu rầu quay trở về phòng ngủ rồi nằm xuống.

Vừa mới nằm xuống, cơn buồn ngủ đã kéo tới. Nhưng Nhậm Khải ngủ không được yên giấc, nằm mơ toàn những giấc mơ hỗn độn.

Tên mập cầm khẩu súng dính đầy máu đến phân cực... Trung đội trưởng vung chiếc còng tay về phía Nhậm Khải hét lớn bắt cậu ta lại...

Anh Trảm túm được Vương Đào đám đá túi bụi... Một bóng người ở trong ngõ giờ chiếc móc sắt hai chân lên...

Nhậm Khải chợt bừng tỉnh, lập tức cảm thấy đầu đầy mồ hôi. Trong phòng là cả một mảng tối đen, chỉ có trên đầu giường có một ô nhỏ phát ra ánh sáng, tiếp đến là tiếng chuông điện thoại di động vang lên. Khoảng mấy giây sau, Nhậm Khải mới ý thức được đó chính là chiếc điện thoại di động của mình đang kêu. Sau khi kết nối, nghe thấy giọng nói của anh Trảm.

“Xuống lầu.”

Cánh cổng sắt xưởng sửa xe của Thùng Nước To đóng chặt, chiếc hộp đèn ở cổng cũng tối thui. Anh Trảm đạp chân vào cổng, nhanh chóng có người ra mở cửa. Nhậm Khải và anh Trảm được dẫn lên tầng 2, trong một gian phòng có vẻ như là kho để dụng cụ, Thùng Nước To đang ngồi trên ghế lau mồ hôi, bên cạnh có mấy

người trẻ tuổi trọc đầu đang vây quanh, và người ngồi ở giữa bọn họ liên tục run rẩy, chính là tên mập đó.

Nhậm Khải vừa nhìn thấy hấn, dường như muốn lao tới. Anh Trảm ngăn cậu lại, đi thẳng đến trước mặt tên mập, lạnh lùng hỏi:

“Đồ đâu?”

Tên mập theo bản năng rút lại phía sau, nhìn Thùng Nước To bằng ánh mắt thăm dò. Còn chưa kịp quay đầu lại, đã nhận ngay một cái tát như trời giáng của anh Trảm.

“Tao hỏi mày đồ đâu?”

Máu từ miệng và mũi tên mập bắn tóe ra, hấn kêu gào thảm thiết rồi ngã xuống đất, dùng cả tay cả chân bò về phía Thùng Nước To.

“Đại ca...”

“Ai là đại ca của mày?” Thùng Nước To quay đầu đi, tiếp tục chậm rãi lau mồ hôi. Anh Trảm sắc mặt sa sầm rút gậy cảnh sát ra, Thùng Nước To thấy vậy bèn ném khăn mặt sang một bên, bước nhanh đứng lên phía trước tên mập.

“Anh Trảm,” gã ta hất cằm về phía tên mập đang luôn miệng rên rỉ, “Đây không phải là người của em, em giao nó cho anh, coi như là mối ân tình nhỉ?”

Anh Trảm rướn mày lên: “Mày muốn thế nào?”

“Vừa rồi em đã hỏi tên mập, thứ anh muốn tìm là súng có phải không?” Thùng Nước To nhìn vào phần thắt lưng của anh Trảm, rồi lại nhìn sang Nhậm Khải, cười cười:

“Có phải súng của người anh em này bị mất không?”

Anh Trảm sa sầm mặt không đáp lời, Thùng Nước To càng tỏ ra hỗn xược. Gã ta ghé sát vào mặt anh Trảm, cười mà như không cười, lên tiếng: “Một khẩu súng đổi lấy một người - vụ trao đổi này cũng rất hời.”

Anh Trảm miết chặt chiếc gậy cảnh sát, sau mấy giây dài dằng dặc, anh nhìn thẳng vào mắt Thùng Nước To, chậm rãi nói: “Thùng Nước To, mày dám ra điều kiện với tao à?”

“Em không dám!” Thùng Nước To giơ hai tay lên đầy vẻ khoa trương, nụ cười trên mặt lại lập tức biến mất, “Nhưng em không gật đầu, anh xem thằng mập có dám mở miệng ra hay không?”

Gã ta nhìn Nhậm Khải, rồi quay sang nhìn anh Trảm: “Bộ trang phục của người anh em này có thể mặc được bao lâu, cần phải dựa vào anh đấy, anh Trảm ạ.”

Anh Trảm nhìn Nhậm Khải, rồi lại nhìn khuôn mặt tỏ vẻ bất cần của Thùng Nước To, trầm ngâm một lát, rút điện thoại di động ra.

“Ổng khòì, làm thủ tục bảo lãnh cho Tiểu Hồ... Đúng vậy, bây giờ... Đừng hỏi vì sao!”

Nhậm Khải vội vàng kéo tay anh Trảm: “Anh Trảm, không thể...”

“Cậu đừng nói gì!”

Anh Trảm tắt máy, nhìn Thùng Nước To. Thùng Nước To cười đắc ý, né sang một bên.

Chưa đợi anh Trảm bước lên, tên mập đã sợ hãi kêu to: “Trong thùng rác ở ngõ sau miếu Thành Hoàng”.

Anh Trảm gần như ghé sát mũi vào mặt tên mập, chậm rãi và rành rọt nói ra từng tiếng: “Nghe này, tên tạp chủng chó, nếu như tạo

không tìm được súng, tao sẽ ném mìn vào trong tù găm bánh ngô cả đời!”

Nói xong, anh quay sang Thùng Nước To: “Hãy coi chừng nó cho tao, nếu bị mất, tao sẽ hỏi tội mìn!”

“Yên tâm đi.” Thùng Nước To mím môi, “Dù sao cũng không phải là người của em.”

Trong ngõ sau là cả một vùng tối đen như mực, chỉ có tia sáng của hai chiếc đèn pin lướt qua lướt lại. Anh Trảm và Nhậm Khải, hai cái đầu kề gần nhau cùng lục tìm trong một đồng rác lớn, tìm đi tìm lại đến độ lưng toát đầy mồ hôi. Hồi lâu sau, anh Trảm từ bỏ trước, ngồi bệt xuống đất thở dốc. Nhậm Khải lại tìm thêm hồi lâu, cuối cùng đổ cả thùng rác ra đất cúi đầu tìm kiếm. Ngoài mấy chiếc lá rau úng dính ở đáy thùng, không thu được bất cứ thứ gì.

“Hừ!” Nhậm Khải đá bay cái thùng rác, dường như cảm thấy vẫn chưa hết buồn bực, lại đá tung rác trên mặt đất lên.

“Được rồi.” Anh Trảm bò dậy, “Đi tìm xem có còn thùng rác nào ở chỗ khác không.”

Mười phút sau, hai luồng ánh sáng đèn pin gặp nhau ở trong ngõ. Không cần nói, nhìn nét mặt của đối phương thì đều đã biết là kết quả gì.

“Quay về tìm tên mập!” Anh Trảm kéo Nhậm Khải, Nhậm Khải khuôn mặt thẫn thờ chờ đợi bước lên xe, ngồi co rúm lại trên ghế không hề nhúc nhích.

Đã sắp đến nửa đêm, quá nửa thành phố đều chìm vào trong màn đêm. Một số cửa hàng hoặc gian hàng vẫn chưa đóng cửa lướt qua

bên ô cửa xe, sau một khoảng ánh sáng tạm thời, lại quay về màn đêm đen tĩnh mịch.

Ở phía trước không xa, có một dãy hàng quán bán đồ hải sản đèn điện vẫn sáng rực. Chiếc xe cảnh sát đang tiến lại gần, Nhậm Khải gương mặt mệt mỏi đầm đìa mồ hôi dần dần lấy lại chút sức sống. Đột nhiên cậu mở miệng nói: “Tôi muốn uống rượu.”

Anh Trảm nhìn cậu vẻ kinh ngạc, “Gì cơ?”

“Tôi muốn uống rượu.” Ánh mắt Nhậm Khải nhìn về phía trước, lặp lại rành rọt một lượt: “Tôi nói tôi muốn uống rượu.”

Anh Trảm lướt nhìn bộ sắc phục trên người Nhậm Khải, không chút do dự lái thẳng xe đến nơi tràn ngập ánh sáng.

Những vị thực khách đang ăn uống vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy hai cảnh sát toàn thân trần truồng bước đến bàn rồi ngồi xuống, lớn tiếng gọi chủ quán mang rượu đến.

Anh Trảm chẳng buồn để tâm đến những ánh mắt kinh ngạc và lời thì thầm bàn luận, mở một chai rượu trắng đưa cho Nhậm Khải.

“Ngậm một ngụm trong miệng, có thể làm giảm cơn đau răng!”

Nhậm Khải làm theo lời anh. Rượu vừa vào miệng, cảm giác châm chích đau đớn đột ngột xuất hiện khiến cậu nhú chặt đôi lông mày, như thể có vô số những mũi kim đâm thẳng vào trong họng, nhưng thứ cảm giác châm chích đau đớn đó nhanh chóng biến thành thứ thuốc tê, quả nhiên rằng không thấy đau nhức như trước nữa.

Nhậm Khải nuốt ngụm rượu đã trở nên ấm nóng xuống họng, cổ họng chột cay nồng, dường như ho bật ra cả nước mắt. Anh Trảm bật cười hi hi, cách một chiếc bàn gỗ mấy nhát vào lưng Nhậm Khải.

Đồ nhắm đã được đem lên đầy đủ, Nhậm Khải và anh Trảm đều không nói gì, cúi đầu ăn uống, chưa gì đã uống cạn hết một chai rượu trắng. Rượu đúng là một thứ thật hay ho, cả cơ thể đều nhẹ bẫng, cái gì mà sủng, cái gì mà Vương Đào chứ, dường như tất cả đều không còn quan trọng nữa rồi.

Không có ai chú ý thấy sắc trời xanh thẫm đã dần bị mây đen bao phủ, trong tầng mây, tiếng sấm đã vang lên, luồng sấm sét thấp thoáng.

Nhậm Khải đã uống đến độ mặt đỏ bừng, ngồi trên ghế mà cứ lão đảo chực đổ nhào. Anh Trảm cũng mặt đỏ tía tai nhìn cậu, cười hi hi.

“Cười cái đầu nhà anh!” Nhậm Khải gắng gượng giữ vững đầu, “Cho tôi điếu thuốc!”

Anh Trảm không phản đòn, cười cười ném bao thuốc qua chỗ Nhậm Khải. Nhậm Khải rút ra một điếu, hùng hổ châm thuốc, vừa mới rít một hơi, đã ho sặc sụa. Anh Trảm bữu môi giảnh lấy điếu thuốc lá trong tay cậu, “Cậu đúng là không chơi được món này rồi!”

Nhậm Khải hất tay anh Trảm ra, thận trọng rít tiếp một hơi, cảm thấy thích ứng được rồi, bèn rít một hơi thật sâu.

Anh Trảm ngồi nhìn cậu hút hết một điếu thuốc, nghiêm nghị nói: “Cũng tạm tạm rồi. Đi thôi, nghĩ thêm cách khác.”

Nhậm Khải bóp chặt đầu thuốc lá không buông tay, chậm rãi lắc đầu: “Không đi đâu cả, tôi cứ ngồi ở đây cho đến khi trời sáng”

Cậu cười với anh Trảm: “Sau khi trời sáng, tôi sẽ về Sở báo cáo sự việc này. Chỉ cần tôi báo cáo, sẽ không bị khép tội làm mất mà không báo cáo.”

Anh Trảm lại ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào Nhậm Khải một lúc: “Không muốn làm nữa à?”

“Ừm.” Nhậm Khải di chuyển ánh mắt, “Không làm nữa.”

Anh Trảm không nói gì, nghiêng người ngồi một lát, đột nhiên lên tiếng: “Không tòi tẹ đến thế đâu, cậu sẽ không sao đâu, yên tâm đi!”

Nhậm Khải cười cười, lại rút ra một điếu thuốc và bắt đầu hút.

Không rõ từ lúc nào, gió đã nổi lên. Nhiệt độ từ từ hạ xuống. Các thực khách lần lượt ra về. Một số hộ gia đình đã bắt đầu thu quần áo phơi bên ngoài vào.

Hai người ngồi đối diện nhau ở hai đầu chiếc bàn bừa bộn cốc đĩa, lặng yên không nói gì. Khi Nhậm Khải châm đến điếu thuốc thứ tư, mở miệng hỏi: “Đã đi tìm Vương Đào chưa?”

“Chưa.” Anh Trảm gãi đầu, “Không lo kịp.”

Nhậm Khải cúi đầu, giây lát sau, khẽ nói: “Anh Trảm, tôi ngu ngốc quá, gây thêm bao phiền toái cho anh.”

Anh Trảm không nhìn cậu, chỉ giơ một tay ra làm động tác xua tay, ra hiệu cho cậu không cần nói đến điều này.

“Còn hại anh phải thả Tiểu Hồ ra.”

“Thả cái con khỉ!” Anh Trảm chột bật cười, “Vừa rồi tôi gọi vào số điện thoại đặt hàng của thực phủ Hán Giang”

Nhậm Khải ngăn người nhìn anh Trảm, đột nhiên nhào tới đấm anh Trảm mấy cái, vừa đấm vừa cười:

“Anh đúng là con quỷ già, mẹ kiếp còn xảo quyệt hơn cả hồ ly.”

Anh Trảm cười ha ha né tránh. Bầu không khí bên chiếc bàn nhỏ lập tức trở nên náo nhiệt. Hai người nói đùa xong, bèn lớn tiếng gọi chủ quán mang thêm bia tới.

Ngụm bia mát lạnh uống vào bụng, cả cơ thể cảm thấy khoan khoái hơn nhiều. Có lẽ là bởi vì kết quả đã được định sẵn, Nhậm Khải hoàn toàn thả lỏng bản thân.

“Anh Trảm, có lẽ sau này chúng ta sẽ không còn có cơ hội gặp lại nhau nữa, có mấy câu, tôi muốn nói với anh.”

Anh Trảm bóc lạc, nét mặt tỏ vẻ mất kiên nhẫn, “Mẹ kiếp, cậu xong chưa thế, tôi đã nói cậu sẽ không sao rồi mà.”

“Tôi hy vọng cả cuộc đời anh đều tốt đẹp. Làm cảnh sát, đúng là có sự nguy hiểm, nhưng cũng đừng luôn dùng bạo lực để khắc chế bạo lực, đó không phải là cách hay.” Nhậm Khải ghé sát lại anh Trảm, nói đầy chân thành: “Đừng để nỗi thù hận lấp đầy trong lòng, học cách thấu hiểu và tha thứ cho người khác.”

“Thù hận ư?” Anh Trảm hỏi vặn lại: “Tôi thù hận ai nào?”

“Rất nhiều người. Ví dụ, Vương Đào.”

“Vương Đào?” Anh Trảm cười cười, lắc đầu, “Nói vớ vẩn.”

“Anh không thù hận cô ấy, tại sao lại đối xử với cô ấy như vậy chứ?”

Anh Trảm sa sầm nét mặt, hồi lâu sau, anh rút ví từ trong túi quần, mở ra, chỉ vào một bức ảnh trong đó: “Cô ấy xinh không?”

Nhậm Khải đã nhìn thấy người phụ nữ trong bức ảnh rồi, chính là thấy trong căn phòng của anh Trảm. Cậu gật đầu.

“Đây là vợ tôi.” Anh Trảm nheo mắt, lăm bắm như thể nói với chính mình: “Lúc đó, cả phân cục, vợ tôi được tính là xinh đẹp nhất.”

“Vậy, chị ấy...”

“5 năm trước, có một tên đã trộm một chiếc xe Matiz, cứ thế lao đi trên đường. Kết quả là đâm chết vợ tôi. Lúc đó, vợ tôi đang mang thai 7 tháng.”

Anh giơ hai tay ra, thể hiện khoảng cách 15 cen-ti-mét.

“Bụng rách một đoạn dài ngần này. Cái thai trong bụng cũng bị lộ ra. Máu chảy lênh láng.”

Nhậm Khải không thốt nên lời, há miệng trợn mắt ngẩn người nhìn anh Trảm.

“Tên trộm đó, chính là Vương Đào.” Anh Trảm dường như phải tốn rất nhiều sức lực mới nói được ra câu này, “Năm đó nó mới 11 tuổi.”

“Chưa đến độ tuổi phải chịu trách nhiệm hình sự...” Nhậm Khải lăm bắm.

“Đúng vậy.” Anh Trảm khẽ cười, “Đúng như cậu nói, tôi hận nó, hận thấu xương. Tôi bắt nó làm người cung cấp tin cho tôi, nhưng nó phạm lỗi là tôi liền bắt nó, khiến cho nó không sống nổi ở cả hai giới hắc bạch đạo, nhưng lại không thể không vật vã mà sống - vĩnh viễn phải sống như một con chó.”

Nhậm Khải thờ dài. Anh Trảm nghe thấy, quay đầu lại nhìn cậu một cái: “Nhưng bây giờ tôi không hận nó nữa rồi.”

Nhậm Khải kinh ngạc mở to mắt: “Gì cơ?”

“Tìm nó mấy hôm, không hận nữa.” Anh Trảm thở dài, “Thực sự không hận nữa rồi. Tôi chỉ mong nó có thể sống sót, không phải là để tôi không bị ảnh hưởng. Tôi chỉ cảm thấy, không thể để cho nó giống như những người phụ nữ kia, bị cưỡng hiếp, rồi lại bị đánh chết giống như một con chó.”

“Anh Trảm,” Nhậm Khải chậm rãi nói, “Điều này chứng tỏ trong lòng anh đã tha thứ cho cô ấy rồi.”

“Tôi không biết.” Anh Trảm rướn mày, “Có lẽ là như vậy.” Anh nhìn Nhậm Khải, trong ánh mắt có ý cười ấm áp. Sau đó, hai người đều bật cười hihi.

Đúng lúc này, gió chợt nổi lên, một luồng sét chói mắt xẹt ngang, sau đó tiếng sấm vang rền từ xa vọng tới.

“Sắp mưa rồi.” Anh Trảm nhìn lên trời, “Đi thôi, quay trở lại xe.”

Nhậm Khải đáp lời, cũng đứng dậy. Đúng vào lúc này, lại có một tia sét xẹt ngang bầu trời, con đường nhỏ hẹp trong khoảnh khắc chợt sáng rực như ban ngày.

Hai người bọn họ cùng lúc nhìn thấy hai người đứng ở bên kia đường.

Một cao một thấp. Người cao là nam giới, trên vai khoác một chiếc túi da rắn đầy căng, chính là người nhật phế liệu mà Nhậm Khải gặp hai lần trước cửa hàng tiện lợi. Chiếc móc sắt hai chân trong tay hắn ta đã hoen gỉ, nhưng chân sắt thì lại sáng loáng vô cùng sắc bén.

Người thấp chính là Vương Đào.

Trên người Vương Đào đang khoác một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu tím nhạt, nền tím hoa trắng.

Bốn người đứng ở hai bên đường cứ thế lặng lẽ nhìn chăm chăm vào nhau, hai bên cùng nắm bắt được từ trên gương mặt nhau thứ cảm giác mà bản thân mình không muốn nhìn thấy nhất.

Kinh ngạc. Sợ hãi. Cảnh giác. Tình ngộ.

Tất cả đã quá rõ ràng, anh Trảm đặt tay vào vị trí thắt lưng, hét lớn “Hai đứa chúng mày đứng nguyên tại chỗ!”

Câu nói này như thể là một tín hiệu, tên nhặt phế liệu túm lấy Vương Đào, quay người bỏ chạy.

Đúng trong khoảnh khắc này, cơn mưa rào đã đến chậm bao ngày, cuối cùng cũng sầm sập đổ xuống.

Kết cấu ngõ sau rắc rối phức tạp như mạng nhện, trong bóng tối, vô số sự vật không kịp phân biệt phóng như bay qua bên người. Hai người đuổi bắt, hai người chạy trốn. Không cần phải nói những lời vô nghĩa kiểu như “Đứng lại, không được cử động”, trong lòng hai bên đều hiểu rõ, trừ phi cứ rượt đuổi theo như vậy, nếu không, một khi gặp nhau, chính là cuộc đọ sức sinh tử.

Bốn người lặng lẽ chạy trong hẻm sau, khoảng cách lúc xa lúc gần. Người nhặt phế liệu hiển nhiên rõ ràng quen thuộc địa hình nơi này hơn, nhưng phải kéo theo Vương Đào đang thở không ra hơi thở dốc, từ đầu đến cuối không cách nào thoát khỏi hai người canh sát đang đuổi theo sát nút. Ở một ngã ba, người nhặt phế liệu đột nhiên dừng lại, lấy từ thắt lưng ra một thứ nhét vào trong tay Vương Đào.

“Chạy!” Giọng nói của hắn dù nhỏ và trầm, nhưng lại rất rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên hắn nói với Vương Đào rõ ràng rành rọt đến thế.

Trong mấy ngày hôm nay, hắc cũng nói với Vương Đào. Mặc dù thứ Vương Đào nghe thấy, chỉ là những âm tiết mơ hồ không rõ. Nhưng như vậy là đủ rồi, Vương Đào biết người đàn ông cứu mình ra khỏi thùng rác là một người nhặt phế liệu; Vương Đào biết hằng ngày hắc đều sẽ đưa thức ăn về cho mình, có một lần còn mang về một chiếc áo sơ mi rất đẹp; Vương Đào biết mỗi buổi tối hắc đều vuốt ve cơ thể mình, còn lẩm bẩm một mình như thể đang ở trong cõi mộng; Vương Đào biết, trong con mắt hắc, mình chính là một thứ rác hoàn mỹ nhất. Và rác, lại chính là thứ hắc yêu thích nhất.

Như vậy là đủ rồi.

Wương Đào không kịp suy nghĩ, men theo bên phải đường, chạy thực mạng.

Nhậm Khải và anh Trảm nhìn thấy bóng đen ở phía trước dừng lại, sau đó tách ra làm hai, trong lòng đều hiểu rõ có phiến toái. Anh Trảm vừa chạy vừa mò mẫm thắt lưng, chạy đến ngã ba, Nhậm Khải không nói lời nào đuổi theo bên trái, anh Trảm gọi to, “Đợi đã.”

Nhậm Khải khó khăn lắm mới dừng bước được, khi quay đầu lại bèn ngăn người, anh Trảm giơ khẩu súng ra trước mặt cậu.

“Cầm lấy!” Trong lúc nói, anh Trảm đã chạy về phía con ngõ nhỏ chệch sang phải, “Cẩn thận đấy!”

Nhậm Khải cắn răng, cầm súng đuổi vào sâu trong con hẻm nhỏ.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, toàn thân Nhậm Khải ướt sũng, cái lạnh giá xuyên thấu vào tận xương cốt. Chảy mồ hôi như thể đã là việc xảy ra từ rất lâu rồi. Nước mưa chảy thành dòng từ trên đầu xuống, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tầm nhìn của cậu. Nhậm Khải vừa chạy vừa liên tục lau mặt. Điều này ảnh hưởng đến tốc độ chạy

của cậu, sau khi rẽ vào một con ngõ nhỏ, đã không còn nhìn thấy tên nhật phế liệu phía trước nữa.

Trái tim Nhậm Khải chột trùng xuống, đứng yên tại chỗ nhìn bốn phía xung quanh. Xung quanh đen đặc, chỉ có vật thể ngay trước mắt là còn lơ mờ nhận ra. Xa hơn chút là không nhìn thấy gì nữa cả.

Đúng lúc này, lại có một tia sét lướt qua bầu trời, sau tiếng sấm, Nhậm Khải cuối cùng cũng nhìn rõ được con ngõ nhỏ mà mình đang hiện diện.

Đây có lẽ là hẻm sau của một đường phố ăn vặt nào đó, chất đầy các thùng bia và giỏ đựng đồ lặt vặt, quan trọng nhất là có một bức tường cao ở cuối hẻm - đây là một ngõ cụt.

Nhậm Khải rút chiếc đèn pin ánh sáng mạnh ra, bật lên, cầm thẳng bằng hướng về phía trước, bàn tay phải cầm súng kê lên cổ tay trái cầm đèn pin, lên nòng.

Tên nhật phế liệu chính là đang ở trong con ngõ nhỏ này.

Vương Đào cũng đã chạy vào trong ngõ cụt.

Giữa cơn mưa rào, bức tường chắn trước mắt vừa cao vừa trơn, nhờ vào ánh sáng của đèn pin, có thể nhìn thấy trên đầu bờ tường cắm đầy mảnh sành sắc nhọn.

Vương Đào cuống cuồng phát điên, tiếng bước chân gấp rút phía sau lưng lại càng lúc càng gần.

Cô ta dựa lưng vào tường, toàn thân run lẩy bẩy, cầu mong mình và bức tường này hòa vào làm một, cầu mong kẻ truy đuổi không nhìn thấy mình, cầu mong đó chính là người cảnh sát tốt bụng.

Nhưng, anh ta đã đến rồi.

Người vừa đến bước chậm lại, chậm rãi thăm dò lần về phía trước. Vương Đào không nhìn rõ được gương mặt anh ta, nhưng qua hình dáng, trông rất giống anh Trảm.

Gương mặt người vừa đến càng lúc càng rõ nét, Vương Đào nhìn chăm chăm vào anh ta, nghe thấy rõ tiếng hai hàm răng mình va vào nhau.

Anh ta dừng lại ở vị trí cách Vương Đào chừng 5, 6 mét, lặng lẽ nhìn một lúc, mở miệng hỏi: “Vương Đào à?”

Đúng là anh Trảm! Tia hy vọng mong manh cuối cùng trong lòng Vương Đào đã hoàn toàn biến mất, cô ta ra sức co rúm người lùi lại phía sau, kêu lên thất thanh: “Anh đừng tới đây!”

“Hừ!” Anh Trảm bật cười, “Thực sự là cô à.”

Đột nhiên, Vương Đào sờ được món đồ mà người nhật phế liệu đã nhét cho mình.

Trong màn mưa đêm đen kịt, luồng ánh sáng của chiếc đèn pin cũng không nhằm nhò gì. Nhậm Khải cầm thẳng bằng chiếc đèn pin và súng, vừa lướt nhìn hai bên vừa từ từ đi vào sâu phía trong con ngõ nhỏ. Không còn bàn tay nào để có thể lau nước mưa, Nhậm Khải bắt buộc phải mở to mắt, nhưng trước mắt vẫn là một khoảng không mơ hồ.

Trong màn đêm, dường như có vô số khả năng có thể xảy ra, cũng có vô số loại nguy hiểm, những thứ đồ vật văng mà ánh sáng đèn pin chiếu tới hình như đều có bộ mặt gớm ghiếc. Nhậm Khải đột nhiên cảm thấy sợ hãi, như thể trước sau trái phải đều có âm thanh kỳ lạ. Cậu hoảng sợ bước lên, lùi lại, sang trái, sang phải, có mấy lần

suýt chút nữa đã bóp cò, kết quả là phát hiện ra đó chẳng qua chỉ là chiếc mũ rách hoặc nửa cuộn giấy nì.

Nhậm Khải đột nhiên hy vọng tên nhặt phế liệu không ở trong con ngõ này, hy vọng hắn đã chạy xa rồi.

Chỉ cần có thể an toàn mà ra khỏi con ngõ này, chỉ cần sống qua đêm nay, tất cả đều có thể giải quyết được.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua đều dài đằng đẳng. Và điều may mắn chính là, bản thân mình đã đi đến điểm cuối của con ngõ nhỏ rồi.

Nhậm Khải khẽ thở phào, thậm chí còn lấy làm phấn khởi. Xem ra, tên nhặt phế liệu đó đúng là đã chạy trốn rồi.

Cậu hạ đôi tay đã tê cứng xuống, cảm thấy chiếc răng đó khiến cậu đau đớn khôn cùng. Thế nhưng đúng trong thời khắc này, một mảnh bọt nhựa rách nát trước mặt cậu đột nhiên bị hất tung lên!

Giữa cơn mưa dày nặng hạt, Nhậm Khải nghe thấy tiếng vù vù của thứ gì đó đang đập về phía mình.

Giữa màn đêm, anh Trảm đứng yên không lên tiếng, dần dần, anh thích ứng với ánh sáng trong con ngõ nhỏ, cũng nhìn thấy Vương Đào đang dựa vào tường liên tục run rẩy.

Vương Đào nhìn chăm chăm vào mình, bị nước mưa tấp ướt cả khuôn mặt trắng nhợt, bên hàm dính bết mấy lọn tóc đen nhánh. Trước đây sao anh lại không chú ý thấy nhỉ? Vương Đào trước mắt đây, Vương Đào đã từng vô cùng bẩn thỉu, Vương Đào đã từng giống như một con chó, chính trong khoảnh khắc này lại thể hiện ra mê lực của một thiếu nữ.

“Đi thôi!” Anh Trảm cảm thấy Vương Đào cần phải được thay bộ quần áo, ăn một bát mì nóng hổi, suy nghĩ này khiến anh cảm thấy mình thật nực cười, “Tôi đưa cô rời khỏi đây.”

Một tiếng sấm vang rền giữa không trung, nuốt chửng câu nói của anh Trảm, nhưng lại khiến Vương Đào nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh Trảm.

Thật không ngờ anh ta lại đang cười!

Trong con mắt của Vương Đào, nụ cười của anh Trảm đồng nghĩa với gậy cảnh sát, còng tay và sự nhục nhã bất tận cùng những trận đòn thừa sống thiếu chết. Vương Đào triệt để suy sụp, cô ta đột ngột rút tay từ phía sau ra.

“Đừng có lại gần tôi!”

Anh Trảm nhìn thấy nơi cổ tay Vương Đào vẫn còn treo một nửa chiếc còng bị chặt đứt, như thể một chiếc vòng tay chế tác rởm, kiểu cách buồn cười.

Đồng thời, trong tay cô ta còn cầm một khẩu súng lục ổ xoay chuyên dụng của cảnh sát.

Nhậm Khải biết rõ mình đã bị chiếc móc sắt của tên nhật phế liệu đập vào đầu, cũng cảm nhận rõ chiếc chân sắt đó cào rách cơ thịt trên mặt mình. Điều kỳ lạ là, cậu không cảm thấy đau đớn, kể cả chiếc răng khôn vẫn luôn khiến cậu đau nhức đó.

Chỉ là thời gian dường như đã ngưng đọng lại. Cơn mưa rào, đồ vật bên cạnh, thậm chí tên nhật phế liệu đang vung chiếc móc sắt trong tay, tất cả đều không tồn tại nữa. Nhậm Khải quay tròn tại chỗ, cảm giác toàn thân nhẹ bẫng, như thể tất cả cơ thịt, xương cốt, gân mạch đều không còn thuộc về mình nữa. Thứ cảm giác này thật

khoan khoái, thậm chí còn mang theo chút mùi vị hạnh phúc ngất ngây.

Cuối cùng đã kết thúc rồi.

Nhưng cũng rất nhanh chóng, thời gian lại khôi phục sự vận hành của nó. Chỉ là tất cả mọi thứ đều có tốc độ chậm lại, Nhậm Khải như có thể nhận ra được quỹ đạo rơi của từng giọt nước mưa. Khuôn mặt hung bạo điên cuồng và hàm răng vàng đang nhe ra của tên nhặt phế liệu, vô cùng rõ nét.

Trước khi mất đi ý thức, Nhậm Khải bóp cò hai phát về phía khuôn mặt đó.

Anh Trảm lùi lại mấy bước, miễn cưỡng đứng vững anh hơi ngỡ ngàng. Vừa rồi là ai đã đẩy mạnh vào lồng ngực mình một cái vậy nhỉ?

Anh Trảm cúi đầu nhìn ngực mình, trên chiếc áo đồng phục màu xanh lam đã ướt đẫm, có một lỗ nhỏ cháy khét, mảng màu đỏ to đùng đang loang rộng.

Anh Trảm cảm thấy mình đã không còn khả năng suy nghĩ gì nữa cả, anh nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Vương Đào, cô gái đứng đối diện đang lớn tiếng khóc lóc.

Ồ, cô sợ rồi.

Không, đừng sợ.

Anh Trảm loạng quạng giơ một bàn tay về phía cô ta. Tiếng khóc của cô gái biến thành tiếng kêu thét hoảng sợ hãi hùng.

Vương Đào lại một lần nữa bóp cò.

Bốn giờ đồng hồ sau, trong con ngõ nhỏ, cảnh sát phát hiện ra Nhậm Khải bị thương nặng đang hôn mê bất tỉnh và tên nhặt phế liệu đầu nát bét. Qua kiểm tra đối chiếu DNA, hấn chính là hung thủ của vụ án mạng cưỡng hiếp giết người liên hoàn.

Năm giờ đồng hồ sau, trong một ngõ nhỏ khác, cảnh sát phát hiện ra anh Trảm và Vương Đào đang co giật. Trên người anh Trảm trúng hai phát đạn, đã tử vong.

Ba ngày sau, Nhậm Khải đầu bị tổn thương nặng đã tỉnh lại sau hôn mê, trên mặt cậu bị khâu 14 mũi, gãy xương hàm, bị nhổ ba chiếc răng, trong đó có một chiếc chính là chiếc răng khôn vừa mới nhú đó. Nó không bao giờ còn gây đau đớn nữa.

Hôm đó, lần đầu tiên cậu biết được danh tính thực của người cộng sự: Lưu Trung Tuyển, chẳng liên quan chút xíu nào đến chữ “Trảm” cả.

Nửa tháng sau, Nhậm Khải biết được nhiều thông tin hơn nữa. Vương Đào bước đầu được chẩn đoán mắc chứng tâm thần phân liệt, đưa đến bệnh viện tâm thần thành phố để chữa trị. Sau khi phát điên, Vương Đào lại trở nên vô cùng yên tĩnh, trên miệng luôn nở nụ cười nhả nhặn. Anh Trảm được phong tặng danh hiệu liệt sĩ, tro cốt được an táng ở nghĩa trang liệt sĩ.

Nhậm Khải vừa mới có thể bước đi được, bèn đến tìm trung đội trưởng để tự thú. Cậu đã làm mất súng, anh Trảm lại bị khẩu súng đó bắn chết, cậu đã phạm lỗi làm mất súng mà không báo cáo. Trung đội trưởng cảm thấy hơi khó hiểu, nói Thỏ à, cậu cũng bị điên rồi à, A Trảm bị chính súng của mình bắn chết. Nhậm Khải nói, việc này quyết không thể nào. Cuối cùng, trung đội trưởng buộc phải xem lại biên bản ghi chép nhận súng, phát hiện ra bản ghi chép ngày hôm đó có dấu vết chỉnh sửa. Nhân viên quản lý kho súng giải thích, hôm đó anh Trảm đã một mình quay về Sở, sau khi đăng ký trực (làm nhiệm vụ) toàn bộ, bèn đi đến kho súng, nói lúc sáng khi nhận súng, mình

và cộng sự bị báo nhầm số hiệu khẩu súng, yêu cầu nhân viên quản lý sửa đổi lại.

Trung đội trưởng nghe xong trầm mặc hồi lâu, sau đó nói với Nhậm Khải, sự việc về khẩu súng thì bỏ qua đi. Cậu hãy nghỉ ngơi cho khỏe, đừng tự trách mình. Cuối cùng nói thêm một câu, đừng để A Trảm chết một cách vô ích.

Nhậm Khải không khóc, cứ lẳng lẳng chống nạng đứng yên cả nửa giờ đồng hồ, sau đó đưa ra yêu cầu với trung đội trưởng được lập tức quay trở lại cương vị. Trung đội trưởng không đồng ý, Nhậm Khải vẫn kiên quyết. Trung đội trưởng nhìn cậu một lát, nói cậu đưa ra lý do cho tôi.

Lý do ư?

Ổng khòí đã từng lên nói cho Nhậm Khải biết, khi phát hiện ra di thể của anh Trảm, trên mặt anh mang theo nụ cười.

Đây chính là lý do.

Truyện thứ 3

TRO TÀN CỦA CHIẾC BÓNG

Ngọn lửa nhanh chóng bốc lên. Thành Vũ và Tô Nhã đứng trước ngọn lửa, lặng lẽ nhìn thi thể Tô Khải bị nó nuốt chửng. Mùi cháy khét nhức mũi lan tỏa khắp nhà kho. Thành Vũ quay người, nhìn Tô Nhã chăm chú, dưới sự phản chiếu của ánh sáng ngọn lửa, gương mặt cậu hiện rõ hình khối, đẹp đẽ như một bức điêu khắc.

ôi nhìn chăm chăm vào chiếc ghế ngồi trống trải đó, khẽ thở dài.

Tôi không hiểu vì sao trên thế giới này lại phải có họp lớp, càng không hiểu vì sao lại phải đến căn phòng học cũ để tiến hành buổi họp lớp. Mỗi người đều ngồi đúng vị trí ghế mà mình đã từng ngồi, tranh nhau trò chuyện rôm rả. Cô giáo chủ nhiệm ngồi ở bàn trên bục giảng, nước mắt lưng tròng nhìn những gương mặt lạ lẫm bên dưới. Tôi tin rằng cô đã không còn nhận ra phần lớn chúng tôi, cũng giống như tôi, đã khó có thể tìm lại được nét mặt 20 năm trước của các bạn.

Giữa những bàn ghế rõ ràng đã trở nên chật chội, chiếc ghế ngồi trống trải đó giống như thể một vết thương không thể nào che giấu được.

Tôi nhìn về cô ấy, đôi mắt đó lại vội vàng né tránh. Trong buổi tối này, chúng tôi đều né tránh nhau nhưng lại không ngừng tìm kiếm ánh mắt của đối phương.

Cô ấy dường như có điều cần nói với tôi, tôi cũng vậy.

Từ nhỏ tôi đã là một người rất kiệm lời, khi học cấp II ở ngôi trường này, tôi rất ít bạn. Mọi người đều thích những cậu nam sinh vui vẻ hay nói chuyện, rất ít người bằng lòng tiêu phí cả một buổi chiều với một người dường như không nói câu nào.

Chỉ có Thành Vũ là ngoại lệ. Cậu ấy nói, cậu ấy thích sự trầm mặc của tôi. Thực tế là, khi tôi và Thành Vũ ở cạnh nhau, cậu ấy cũng không nói nhiều. Khi các bạn học của tôi đang túm tụm thành nhóm dưới ánh mặt trời trên đồi huyện náo, bám theo những nữ sinh xinh đẹp cùng trường hoặc khác trường ở trên đường, tôi và Thành Vũ thường xuyên trốn trên căn gác xép nhà tôi, lôi những cuốn sách trên giá sách đã bám đầy bụi ra xem. Tốc độ đọc sách của Thành Vũ rất nhanh, hoặc có thể nói cậu vốn không có đủ sự kiên nhẫn đọc từ đầu

đến cuối hết trọn một cuốn sách. Cho nên, khi ánh sáng trong căn gác xép càng lúc càng mờ tối, bên cạnh Thành Vũ luôn chất đầy các loại sách báo. Cậu có thói quen vươn vai, sau đó ngồi ngẩn người trước cửa sổ một hồi. Tiếp đến cậu sẽ bước nhanh về phía tôi, giành lấy cuốn sách mà tôi đang đọc, nói, ha ha ha, cậu lại đọc cái này à.

Một cậu nam sinh 15 tuổi dùng thời gian của cả một buổi chiều đọc Nghiên cứu án hình sự, đúng là một chuyện khiến người ta cảm thấy khó có thể tin nổi. Thế nhưng tôi không có sự lựa chọn nào khác, bố tôi là thẩm phán của Tòa án tối cao tỉnh. Cuốn sách vỡ lòng ông đưa cho tôi đọc chính là Những vụ án hình sự của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Khi những bạn nhỏ khác mới bắt đầu học “nhân, khẩu, đao, thủ”, tôi đã biết được ý nghĩa của từ sát nhân, lừa đảo và tổng tiền. Bố tôi có lẽ là người gặp nhiều kẻ tội phạm nhất mà tôi từng biết. Theo như lời ông nói, những người bị ông định tội tử hình đã hơn 100 người. Bố tôi rất vui vẻ nói cho tôi biết những điều này. Trên thực tế, cuối cùng trước khi ông trở thành một bệnh nhân mắc chứng đãng trí tuổi già, ông vẫn luôn cho rằng thẩm phán là một nghề tốt nhất trên thế giới này. Chỉ là ông cố gắng hết sức tránh để người khác biết tôi là con trai của ông, cũng không cho phép tôi tiết lộ thân phận của ông với các bạn cùng lớp. Tôi nghĩ, thực ra là ông sợ hãi. Mấy chục năm qua, ông lúc nào cũng đều lo lắng tôi sẽ bị kẻ đồng lõa hoặc bạn bè thân thích của những kẻ bị xử tử hình báo thù, cho đến khi ông hoàn toàn mất đi ý thức.

Cuộc họp lớp tiến hành đến một nửa, hồi ức tập thể đã chuyển thành từng đôi ríu rít, mọi người ai nấy đều tự đi tìm kiếm người bạn thân thiết năm đó để trò chuyện rôm rả. Các bạn cán bộ lớp thì lại vây quanh cô giáo chủ nhiệm, nóng lòng muốn khoe khoang thành tựu những năm qua của mình để chứng minh tuệ nhãn sáng suốt của cô giáo chủ nhiệm năm đó. Tất cả đều vui mừng hớn hờ. Tôi lặng lẽ đi ra hành lang, tôi không có người bạn nào để trao đổi ký ức. Cho dù bây giờ tôi rời đi, cũng không có ai nhận ra lại có thêm một

chiếc ghế trống nữa. Nghĩ đến đây, tôi không hề cảm thấy một chút bi thương nào, ngược lại, lại có chút cảm giác thoải mái nhẹ nhàng.

Đây là một trường cấp II vô cùng bình thường, không giống như những trường cấp II trọng điểm danh tiếng đó, 20 năm qua, những người quản lý hình như chẳng có tâm tư và cũng không có tiền để tu bổ trường học. Những bức tranh lớn treo ở hành lang vẫn là Lôi Phong, Einstein. Tôi chiêm một điệu thuốc, nhìn qua cửa sổ xuống sân vận động ở dưới lầu. Lúc này đã gần hoàng hôn, những chiếc xà đơn và xích đu cũ nát đó đều được bao phủ bởi một lớp ánh vàng nhàn nhạt. Tôi biết cái nhà kho đó vẫn nằm ở góc đông nam của sân vận động, tôi vẫn nhớ được dáng vẻ của nó lúc trước. Hai mươi năm qua, tôi vẫn thường mơ thấy nó.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Không biết lúc nào, cô ấy đến bên cạnh tôi, nhưng không nhìn tôi, mà nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Chẳng nghĩ gì cả.” Cuộc gặp gỡ riêng đầy bất ngờ khiến tôi hơi hoảng loạn, “Ở trong lớp ồn quá.”

“Đúng vậy.” Cô nhìn xuống sân vận động đang dần bị bóng tối nuốt chửng, dường như đang lẩm nhẩm với chính mình, “Trở về thành phố C từ khi nào vậy?”

“Tháng trước.” Tôi không biết những bạn học cũ khi gặp nhau thì nên nói những chuyện gì, đặc biệt là khi đối diện với cô. Nghĩ một lát, chỉ có thể bắt đầu từ những lời hỏi hạm cơ bản.

“Kết hôn rồi chứ?”

Cô quay người lại, lần đầu tiên nhìn thẳng vào tôi. Thời gian của 20 năm hình như đã lưu lại nhiều dấu vết trên gương mặt của Tô Nhã, trông cô già nua hơn những cô bạn cùng lớp một chút, có lẽ

điều duy nhất có thể khiến họ đổ kỵ chính là Tô Nhã vẫn giữ được thân hình thon thả.

“Cậu xem.” Cô giơ hai tay lên, ngón tay đeo nhẫn thon dài vẫn trống không. Trong khoảnh khắc nụ cười nở rộ trên khuôn mặt cô, tôi lại nhìn thấy cô gái thanh tú vui vẻ đó.

Chúng tôi đứng bên cửa sổ nói chuyện. Tôi biết cô chưa bao giờ rời khỏi thành phố này, sau khi tốt nghiệp đại học thì làm việc trong một nhà xuất bản. Cô biết tôi đến Thâm Quyển mấy năm nhưng vẫn chẳng làm nên trò trống gì, cuối cùng lặng lẽ trở về quê để chăm sóc người bố mắc bệnh đãng trí tuổi già. Trong lúc trò chuyện, tôi cảm thấy hơi hoang mang, như thể tất cả mọi thứ xung quanh đã bị phai màu. Lần trước, khi nói chuyện với Tô Nhã như thế này, chúng tôi chỉ mới 15 tuổi, đang nghiêm túc thảo luận xem tác giả của tác phẩm Tái hạ khúc là Lý Bạch hay Đỗ Phủ.

Lúc này trong phòng học đèn điện sáng trưng vẫn rất ồn ào huyên náo. Tôi và Tô Nhã đứng ở hai bên tường của hành lang, để cho đối phương lại một lần nữa thân thuộc với mình. Cuộc trò chuyện thế này đã được định sẵn sẽ ngắn ngủi, hướng hồ, trong lòng chúng tôi đều ngầm né tránh cái tên đó. Chẳng mấy chốc, tôi và Tô Nhã đã không còn gì để nói nữa. Trong lúc tôi đang căng óc suy nghĩ để tìm kiếm đề tài, phía bên kia hành lang truyền tới tiếng bước chân khe khẽ.

Tôi quay đầu nhìn về hướng đó, một bóng người thấp thoáng ẩn hiện trong màn đêm. Cậu ta cũng phát hiện ra chúng tôi, bước chân gần như chậm lại. Khi gương mặt của cậu ta lộ ra dưới ánh đèn được hắt ra từ trong ô cửa sổ phòng học, điều thuốc lá tôi cầm trong tay liền rơi xuống đất.

Không có môi, không có mũi, thậm chí còn khuyết thiếu cả nửa khuôn mặt. Da trên mặt dường như là vỏ quýt lồi lõm.

Cậu ta đứng ở vị trí cách chúng tôi chừng ba mét, lặng lẽ nhìn chúng tôi.

Tô Nhã cười cười, khẽ nói với cậu ta: “Không quen à? Là Giang Á.”

Cơ thể cậu ta khẽ lay động, sau đó gật đầu. Tiếp đến, cậu ta quay người, qua ô cửa sổ, nhìn vào trong lớp học đang ồn ào huyền ảo

Tô Nhã nhìn tôi đang trợn tròn mắt kinh ngạc, nở nụ cười vẻ ái ngại.

“Chắc là cậu không nhận ra nó nữa.” Cô ngừng một lát, “Đó là em trai tớ, Tô Khải.”

Tôi ồ một tiếng, ngoài ra cũng không biết nên nói gì.

“Nó đến để đón tớ về nhà.” Tô Nhã nhìn vào mắt tôi, giọng nói càng lúc càng thấp, “Thật sự xin lỗi, tớ phải về trước đây - tớ không muốn để cho các bạn cùng lớp nhìn thấy bộ dạng của em mình.”

Tôi gật đầu, “Tạm biệt.”

“Có thể được gặp lại cậu, tớ rất vui.” Tô Nhã cup mắt, đột nhiên lại nói thêm một câu, “Nếu không, tớ cũng sẽ không đến tham gia buổi họp lớp này đâu.”

Nói xong, cô liền đi đến cạnh cửa sổ, khoác tay Tô Khải. Tô Khải nhìn tôi, dường như thoáng gật đầu, tiếp đó, cùng với Tô Nhã biến mất trong màn đêm đen.

Buổi chiều hôm đó, Thành Vũ hiếm hoi chỉ cầm một cuốn sách để đọc. Cậu ngồi yên tĩnh suốt mấy tiếng đồng hồ, thậm chí tôi phải ngẩng đầu lên xem có phải cậu đang ngủ hay không. Chỉ cần nhìn

lướt qua trang bìa, tôi đã biết trong tay cậu đang cầm cuốn sách Giải phẫu học cơ thể người đó. Cuốn sách này tôi rất quen thuộc, cũng nhớ rất rõ số trang của chương “Hệ sinh dục nữ” đó. Tôi hơi lo lắng, bởi vì tôi không muốn để cho Thành Vũ phát hiện ra cái trang đó đã bị ma sát đến độ quá cũ kĩ. Thành Vũ rõ ràng không nhận ra được điều này, cậu xem một cách lơ đãng cuốn Giải phẫu học cơ thể người mà tôi cảm thấy vô cùng kích thích. Cho dù sau khi nhìn chăm chú trong một khoảng thời gian dài một bức tranh màu, cậu cũng sẽ ngẩng đầu lên, nhìn vào chiếc giá sách bám đầy bụi bặm đó. Tôi biết không phải là cậu đang tìm kiếm cuốn sách tiếp theo, thế nên tôi cảm thấy càng lúc càng thích Thành Vũ, bởi vì khi tôi xem cái trang đó, cũng có bộ dạng như thế này.

Khi tôi đặt cuốn sách số 5 trong bộ Nghiên cứu án hình sự xuống, đứng dậy đi đến giá sách tìm cuốn thứ 6, tôi nghe thấy Thành Vũ khẽ bật cười một tiếng. Tôi nhìn về phía cậu, phát hiện không phải là cậu đang chế giễu tôi, mà là hơi ngẩng đầu nhìn vào một góc nào đó của căn gác xép, nét mặt như thể đang ở trong cõi mộng. Tôi quay đầu lại, giơ tay lấy cuốn thứ 6 của Nghiên cứu án hình sự đang bị nhét chặt trên giá sách.

“Cậu sao vậy?”

“Ha ha.” Thành Vũ vẫn giữ nguyên dáng vẻ khi nãy không hề thay đổi, “Tớ nghĩ, tớ đã yêu cô ấy rồi.”

Tôi ồ một tiếng, cánh tay đột nhiên dòn lực, cuốn sách đó và cả giá sách treo trên tường cùng sầm sập đổ xuống.

Rất nhiều năm sau, tôi vẫn nhớ rõ nét mặt của Thành Vũ lúc đó. Tôi nghĩ, có lẽ cậu ấy đang tưởng tượng các cơ quan trên trang ảnh màu đó chính là thuộc về cô gái đó. Thế nhưng, Thành Vũ không còn cơ hội để tận mắt chứng kiến diện mạo thực sự của vùng thần bí đó nữa rồi. Khi nghĩ đến những điều này, tôi đang ngồi trong viện

dưỡng lão, nhìn chăm chăm vào phần móng tròn trịa của cô hộ lý trung niên đó. Cô ta đang vừa chửi bới vừa dọn dẹp phân trong quần của bố tôi ra. Bố tôi không chút xấu hổ cứ thể để lộ phần dưới và đôi chân khẳng khiu của ông, đồng thời còn toét miệng cười ha ha.

Thực ra, người bố như thế này lại càng khiến tôi cảm thấy thân thiết. Trong ấn tượng của tôi, cụm từ “người bố” này chỉ có nghĩa đến đêm tiếng cửa vang lên cọt két một tiếng, những bộ sắc phục phẳng phiu trong tủ quần áo và cả mùi thuốc lá thoang thoảng nơi phòng khách. Ông dường như luôn du đãng bên ngoài cuộc sống của tôi, ngoan cố ép tôi trở thành một bộ phận trong bộ máy cơ quan nhà nước to lớn đó. Khi ông đã bắt đầu già nua tàn tạ, cuối cùng trở nên vô dụng, khái niệm của tôi về bố lại dần dần trở nên rõ nét. Ông trở về bên cạnh tôi, 35 năm kể từ khi ông tạo ra tôi, bắt đầu trở lại tiến vào cuộc sống của tôi.

Cô hộ lý ném chiếc ga giường và quần áo bẩn thỉu vào trong một chiếc thùng nhựa, tiếp đó nhanh nhẹn lấy từ trên kệ đầu giường ra quần lót và ga giường sạch sẽ, ra hiệu cho tôi giúp bố thay đồ. Ông lão ngoan ngoãn giơ hai chân lên, đồng thời cầm lấy một quả táo hôm qua ăn dở, gặm sột soạt.

Tôi mặc quần giúp ông, rồi lại kéo chăn đắp lên, đứng nhìn ông ăn táo. Ông lão chú ý thấy ánh mắt của tôi, tăng tốc nhai đồ ăn, cuối cùng giơ ra cái lõi táo, tươi cười ra hiệu với tôi: “Hết rồi.”

Tôi cười cười, giơ tay ra đón lấy lõi táo, ném vào trong thùng rác, quay người bước ra khỏi phòng.

Đây là một viện dưỡng lão tên gọi “Tịch Dương”, nằm ở khu vực ngoại ô. Trong tòa nhà nhỏ ba tầng này, đâu đâu cũng tràn ngập thứ không khí già nua, mục nát. Tôi đứng ở hành lang, chiêm một điệu thuốc, nhìn bức tường loang lổ và khung cửa bằng gỗ đã bung toác. Liên tục có người già loạng choạng bước qua hành lang, đều mặc thống nhất một loại trang phục rất kỳ lạ như thể của người bệnh. Anh mắt họ đờ đẫn, mờ màng, hình như có sự thù địch kỳ lạ đối với tôi.

Tôi biết mình không hòa nhập chút nào với nơi này, thậm chí còn hơi chướng mắt. Còn tôi, cũng không thích bị bao vây bởi bầu không khí tàn lụi leo lét này. Đúng lúc tôi giẫm tắt đầu thuốc lá, chuẩn bị rời khỏi đó, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên tôi.

Là Tô Nhã, bên cạnh cô là Tô Khải đang xách túi lớn túi nhỏ.

Nét mặt của Tô Nhã khá kinh ngạc: “Sao cậu lại ở đây?”

Tôi hất cằm về phía căn phòng bên cạnh: “Bố tôi sống ở đây.”

“Ồ.” Tô Nhã quay đầu lại, khẽ nói với Tô Khải: “Em đi qua đó trước nhé, chị đi thăm bố Giang Á.”

Tô Khải nhìn tôi cúi đầu, không nói gì đi lướt qua người tôi.

Bố tôi lặng lẽ nằm trên giường, thất thần nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa sổ, như thể không hề cảm nhận được sự có mặt của chúng tôi. Mỗi lần sau khi ông ăn no uống đủ, dọn dẹp vệ sinh đại tiểu tiện sạch sẽ, thì đều có bộ dạng không tranh với thế tục như thế này.

Tô Nhã đi đến trước giường, cúi người xuống, khẽ nói: “Cháu chào chú Giang.”

Bố tôi chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt đờ đẫn có vẻ như linh hoạt hơn một chút. Ông nhìn Tô Nhã với vẻ khá nghiêm nghị, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, khẽ thở dài.

Tiếp đến, ông hàm hồ thốt ra hai chữ, rồi lại quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ông nói gì vậy?” Tô Nhã thận trọng hạ giọng hỏi tôi. “Không biết.” Tôi so vai, “Dù sao thì cũng kệ thôi.”

Tôi chỉ vào đầu của mình: “Chỗ này của ông đã không còn tinh táo nữa rồi.”

Tô Nhã “ô” một tiếng, như thể nảy sinh sự cảm khái vô hạn.

“Tớ vẫn nhớ dáng vẻ của chú Giang năm đó, oai vệ uy nghiêm.”

Tôi cười cười, không bình luận thêm. Tôi chưa bao giờ thấy dáng vẻ của bố tôi ở trên tòa, thậm chí ông có oai phong uy nghi hay không thì cũng chẳng có gì để kiểm chứng. Trong cuộc sống của tôi, ông chỉ là một biểu tượng hoặc là tượng trưng mà thôi. Còn ông lão trước mắt đây, rõ ràng thú vị hơn nhiều so với người bố trong ký ức của tôi.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên nhớ ra một vấn đề.

“Tại sao cậu lại có mặt ở đây vậy?”

Theo như tôi biết, sau khi xảy ra sự việc đó, bố của Tô Nhã đã tử vong vì ngộ độc rượu do say xỉn trong một khoảng thời gian dài. Mẹ của cô cũng đã mất trước đây không lâu - cô ấy đến đây thăm ai nhỉ?

“Ồ, mẹ của Thành Vũ cũng sống ở đây.” Tô Nhã nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, “Tớ và Tô Khải... cậu biết đó.”

Tôi cụp mắt, gật đầu, nhưng lại không biết nên nói tiếp như thế nào.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Tô Khải bước vào, đến thẳng trước giường, thoát tiên gật đầu với tôi, sau đó nói với Tô Nhã: “Bà ấy phải tắm rồi.”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy giọng nói của Tô Khải trong suốt 20 năm qua. Khàn đặc, không rõ ràng. Tôi biết, điều này là do dây thanh đã bị tổn thương.

Tô Nhã “ừm” một tiếng, sau đó cười với tôi vẻ ái ngại, quay người bước ra khỏi phòng.

Tô Khải quay về phía tôi, tôi cố gắng không để cho ánh mắt mình rời khỏi khuôn mặt đáng sợ đó, cố ép mình nhìn thẳng vào cậu ta.

Hồi lâu sau, ở đám vỏ quýt đó xuất hiện mấy vết nhăn nhúm - tôi cảm thấy cậu ta đang cười với tôi.

“Quay về bao lâu rồi?”

“Khoảng 1 tháng.”

“Thế nào?”

“Cũng được.”

“Còn đi nữa không?”

“Không đi nữa.” Tôi quay người chỉ vào bố đang nằm trên giường bệnh, nhân cơ hội nén một cái thở phào, “Tôi phải chăm bố tôi.”

Lúc này tôi phát hiện ra bố đã quay đầu lại, đang nhìn chăm chăm vào Tô Khải. Trên mặt ông đã không còn vẻ ngơ ngẩn thường thấy mọi khi nữa, mà nhúu chặt đôi lông mày, ánh mắt sáng rực, cánh mũi phập phồng do thở gấp, như thể nhìn thấy một thứ gì đó vừa quen thuộc vừa khiến ông sợ hãi.

Tôi rất kinh ngạc, ngay sau đó liền hiểu ra.

“Xin lỗi Tô Khải.” Tôi cố gắng đứng chặn ở giữa cậu ta với bố tôi, “Bố tôi, ông ấy...”

Lời nói vẫn chưa dứt, bố tôi giống như thể một con báo đứng bật dậy ở trên giường, giơ tay ra muốn tóm lấy Tô Khải. Thế nhưng động tác này ông chỉ mới thực hiện được một nửa đã tiêu hao toàn bộ sức

lực trong cơ thể mình, chỉ có thể ử rũ ngã xuống bên giường, một bàn tay khô gầy vẫn còn cố túm vào khoảng không.

“Tôi biết, tôi biết.” Tô Khải lùi lại mấy bước, sợ hãi

nhúm trong vỏ quýt lại càng sâu thêm, “Ha ha, tôi đã làm cho ông ấy sợ hãi rồi, tôi xin lỗi.”

Nói rồi, cậu ta vẫy tay về phía tôi, quay người bước ra khỏi phòng.

Tô Khải đã từng là một cậu con trai anh tuấn và thông minh nhất chỗ chúng tôi, mặc dù học sau tôi hai lớp, nhưng gần như cao lớn cường tráng bằng Thành Vũ - lớp phó thể dục của lớp chúng tôi. Chỉ có điều cậu ta thường dùng những ưu điểm này để ức hiếp cô chị cùng mẹ khác cha của mình, cho nên tôi vẫn luôn rất ghét cậu ta. Điều kỳ lạ là, Tô Nhã chưa bao giờ oán thán về việc này, mỗi lần khi cô mang theo khuôn mặt bầm tím đến lớp học, nét mặt vẫn rất điềm tĩnh ôn hòa không tỏ thái độ gì. Người lớn thì lại rất thấu hiểu những việc này, họ nói, một người quả phụ, dẫn theo đứa con gái 2 tuổi, có thể tìm được một người bằng lòng nuôi cô ấy, đã là rất đáng mừng rồi. Nhưng điều này không hề làm giảm bớt sự căm ghét của tôi đối với Tô Khải. Thành Vũ là bạn tôi cũng có cùng sự cảm nhận với tôi, thậm chí càng mãnh liệt hơn. Có một lần, trên đường đi học về, tôi và Thành Vũ nhìn thấy Tô Khải vung vẩy một cành cây, liên tục quất vào người Tô Nhã đang phải đeo hai chiếc cặp sách, miệng còn liên tục hét “gia”, “gia”. Thành Vũ lúc đó đã nổi đóa lên, xắn ống tay áo định đi đến đánh cho Tô Khải một trận. Nhưng khi lao đến trước mặt họ, Thành Vũ lại buông nắm đấm xuống, cúi đầu quay trở lại. Tôi hỏi tại sao cậu lại không ra tay, Thành Vũ lúc đó không chịu nói. Mấy hôm sau, cậu nói cho tôi biết, cậu nhìn thấy ánh mắt của Tô Nhã. Ánh mắt đó rõ ràng đang nói, không.

Bắt đầu từ hôm đó, tôi tin rằng mắt của người ta thực sự biết nói. Cho nên, 20 năm sau, tôi biết Tô Nhã chắc chắn là đọc được ánh mắt tôi. Còn tôi, cũng thấu hiểu cô ấy.

Hành động của bố tôi đã khiến người hộ lý trung niên đó bước tới, sau một hồi vừa dọa nạt kèm theo an ủi của cô ta, cuối cùng bố tôi cũng khôi phục lại sự bình tĩnh. Cô ta cảm thấy kỳ lạ vì trước nay bố tôi vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, vì sao lại đột nhiên nóng nảy như vậy. Thực ra tôi cũng cảm thấy rất kỳ quặc, trong cả cuộc đời làm nghề chấp pháp của bố, từ lâu đã quá quen với đủ loại tội ác, không đến nỗi bị một khuôn mặt tàn khuyết dọa cho sợ hãi thành như vậy chứ. Ông đã đọc rất nhiều hồ sơ các vụ án hình sự, rút ra bất kỳ một bức ảnh hiện trường nào cũng đều đáng sợ hơn khuôn mặt đó.

Lúc này đây, tôi phát hiện ra mình thực sự không hiểu về bố, cũng giống như ông không hiểu về tôi vậy.

Trước khi phát bệnh, ông vẫn luôn không lý giải nổi vì sao tôi lại không học ngành luật, sau đó làm một vị thẩm phán đầy vinh quang giống như ông. Ông càng không thể hiểu nổi vì sao năm tôi 15 tuổi lại kiên quyết muốn chuyển trường, thậm chí còn không ngần ngại dùng tuyệt thực để ép buộc.

Vào buổi chiều ngày hôm sau, tôi đột nhiên nhận được cuộc điện thoại của Tô Nhã, hỏi liệu tôi có thể đi cùng với cô đến quét mộ cho mẹ hay không. Tôi do dự một lát, rồi vẫn cứ đồng ý với cô, bởi vì tôi cũng muốn đến nơi đó.

Khi nhìn thấy Tô Nhã, tôi thoáng chút bất ngờ. Từ sau khi trở về thành phố C, tôi gặp Tô Nhã hai lần, lần nào cũng đều có Tô Khải đi bên cạnh cô. Hôm nay đi thắp hương cho mẹ của họ thì lại chỉ có một mình Tô Nhã đang đợi tôi.

Hôm nay Tô Nhã trang điểm nhẹ, sự buồn phiền nơi hai đầu lông mày cũng không còn thấy dấu vết nữa. Cô nhanh nhẹn nhảy lên xe, vỗ vào vai tôi.

“Xuất phát!”

Thời tiết âm u, nhưng Tô Nhã lại rất hào hứng, liên tục nói chuyện với tôi. Tôi vốn cảm thấy, mình cần phải thể hiện sự trang trọng, nhưng lại bất giác cũng bị ảnh hưởng bởi cô ấy, tâm trạng cũng dần dần phấn chấn.

Trong mấy năm tôi rời khỏi nhà, thành phố C thay đổi rất nhiều. Xe ô tô đi lại trên những con đường mới mở, tôi hoàn toàn không cảm nhận được mùi vị của chốn xưa. Tô Nhã chỉ cho tôi thấy những đồ vật xưa cũ vẫn còn lưu giữ, khiến tôi thấp thoáng còn có thể nhớ lại được từng chút ký ức.

Bánh nhân thịt lợn của cửa hàng Hưng Công. Kem trên đường Trùng Khánh. Sân trượt patin của công viên Thắng Lợi. Cửa hàng bán truyện tranh ở quảng trường Văn hóa.

Và cả tuổi thanh xuân đột ngột bị dừng lại vào 20 năm trước.

Khu nghĩa trang Tinh Long là khu nghĩa trang duy nhất của thành phố C. Điều thuận lợi nhất của “duy nhất” này chính là mọi người lúc còn sống là hàng xóm, sau khi chết vẫn có thể được nhìn thấy nhau. So với trong thành phố, nơi này cũng vô cùng chật chội, chỉ có điều yên tĩnh hơn nhiều.

Từ khoảnh khắc bước vào trong khu nghĩa trang, nụ cười trên mặt Tô Nhã đã hoàn toàn biến mất. Điều này cũng nhắc nhở tôi mục đích của chuyến đi lần này không phải là ôn lại kỷ niệm xưa mà là để thấp hươg.

Tô Nhã nhanh chóng tìm thấy bia mộ của mẹ cô, bắt đầu tỉ mỉ dọn dẹp xung quanh. Tôi muốn giúp đỡ nhưng lại bị cô lặng lẽ từ chối. Tôi chỉ có thể nhàn rỗi đứng nguyên vị trí, nhìn ngắm bên đồ cuối cùng của người phụ nữ có số phận bi thương đó. Bức ảnh thờ của bà chắc là chụp trước khi qua đời không lâu, khuôn mặt khô gầy tiều tụy, sự bi thương đau khổ trên khuôn mặt càng hằn rõ hơn so với 20

năm trước. Điều này cũng khó tránh, ngay từ lúc trẻ chồng đã qua đời, đến khi trung tuổi thì lại gặp phải cảnh con trai bị hủy hoại dung mạo, chồng sau vì nát rượu mà chết. E rằng trước khi bà rời khỏi thế giới này vẫn còn cảm thán số phận trắc trở của mình.

Tô Nhã đã quét sạch sẽ mộ phần, đồ đem đến thắp hương lần lượt bày ra, tiếp đến bắt đầu đốt tiền giấy trước tấm bia mộ. Nét mặt cô yên tĩnh điềm đạm, không nhìn thấy có quá nhiều sự bi thương. Hòa cùng với từng tập tiền giấy bị đốt thành tro, cô cũng khẽ lẩm nhẩm gì đó. Thiết nghĩ, chắc là sự thương nhớ và bày tỏ của cô con gái với mẹ mình. Tôi cảm thấy mình thực sự đã trở thành một người ngoài. Tôi nghĩ một lát, cầm chiếc chổi mang đến, quay người rời khỏi đó.

Khu nghĩa trang không hề rộng, cộng thêm những tấm bia mộ dày đặc, cho nên ở cách đó không xa, tôi đã tìm thấy được bia mộ của cậu ấy. 20 năm qua, người chưa từng thay đổi chỉ có cậu ấy mà thôi. Điều khiến tôi bất ngờ chính là phần mộ cũng được dọn dẹp rất sạch sẽ, không hề có sự hoang vu bừa bộn không ai quét dọn trong một thời gian dài như trong tưởng tượng. Tôi ngẩng đầu nhìn Tô Nhã, cô vẫn dựa vào trước tấm bia mộ của mẹ, thất thần nhìn về phía xa. Tôi cúi đầu, chăm chú nhìn vào bức ảnh nho nhỏ trên bia mộ. Nụ cười phóng khoáng đó, đã từng luôn nở với tôi trong vô số những buổi trưa ánh nắng chói chang. Lúc này đây, lại chỉ có thể vĩnh viễn ngưng tụ lại trên tấm bia đá lạnh lùng đó. Nhưng tôi rất ngưỡng mộ cậu ấy, chết ở tuổi thanh xuân, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với tôi cứ mãi giẫy giụa trong vòng xoáy của ký ức thế này.

Ngày hôm đó, cậu ấy chắc chắn là rất đau, chắc chắn rất sợ hãi. Chỉ là tôi không biết, cậu ấy có nghĩ đến tôi hay không. Thành Vũ, hãy tha thứ cho tớ.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân khe khẽ, tôi không quay đầu lại, chỉ cảm thấy có một cơ thể mềm mại đang dựa vào.

Chúng tôi cứ thế đứng dựa vào nhau, lặng lẽ chăm chú nhìn vào tấm bia mộ của Thành Vũ. Hồi lâu sau, Tô Nhã khẽ thở dài một tiếng.

“Hồi đó, cậu ấy thật đẹp trai.”

Nói xong, cô kéo góc vạt áo của tôi, “Phải đi rồi.”

Thời tiết của ngày đầu xuân giống như khuôn mặt của đứa bé thay đổi khôn lường, thời gian cứ thế trôi đi, bất giác bầu trời đầy mây âm u đã dần chuyển sang nắng ráo. Giữa luồng ánh sáng mặt trời càng lúc càng sáng rực, lá xanh càng xanh hơn, hoa tươi càng thắm hơn, những tấm bia mộ xếp chen chúc đó cũng không còn xám xịt nữa. Tô Nhã đi trước, tôi đi phía sau, xuyên qua những hàng mộ trong khu nghĩa trang. Ánh sáng mặt trời ngả bóng người tôi về phía trước, che phủ lên người Tô Nhã. Tôi bất giác bước nhanh hơn, muốn cố gắng để che phủ được nhiều hơn.

Đột nhiên, Tô Nhã dừng bước, tiếp đến cô quay người lại.

“Sao thế?” Trong mắt cô hiện ra ý cười, “Đã bao năm nay, cậu vẫn như vậy à?”

Thành Vũ kinh ngạc nhìn vào giá sách bị đổ và đồng sách rơi đầy dưới đất, cười mắng: “Mẹ kiếp, cậu muốn tạo phản à?”

Tôi không nói gì, nhìn cậu bận rộn sửa lại giá sách, nửa phút sau, tôi quỳ xồm xuống, nhặt từng cuốn sách lên. Thành Vũ, bạn của tôi, tôi biết bí mật của cậu. Nhưng cậu lại không biết bí mật của tôi.

Chỗ ngồi của tôi ở ngay bên cạnh ô cửa sổ hướng về phía nam, ngày hè thì rất nắng, ngày đông thì lại phải chịu đựng cơn gió lạnh lùa qua khe cửa bay vào. Thành Vũ đã từng đề nghị tôi chuyển xuống dãy ghế sau, có thể lên chơi cờ ca rô với cậu. Tôi từ chối, lý do là ngồi đây có thể nhìn được phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Thực ra

nhìn từ ô cửa sổ đó ra bên ngoài chỉ thấy có sân vận động trơ trọi và khu nhà thấp tầng u ám. Tôi thích chỗ ngồi này, là bởi vì vào ngày trời nắng, ánh sáng có thể ngả bóng của tôi nghiêng về phía trước.

Đó là một con người khác của tôi, cao lớn, dài mảnh, còn có thứ cảm giác thần bí vì không trông rõ khuôn mặt. Điều quan trọng nhất chính là, “cậu ấy” có thể chạm tới được cô gái buộc tóc đuôi gà ngồi cách tôi một hàng ghế.

Vào tiết học đầu tiên, “cậu ấy” có thể dựa vào đầu cô gái, nếu may mắn, còn có thể khế thơm lên khuôn mặt của cô gái; vào tiết học thứ hai, “cậu ấy” có thể phủ phục lên lưng của cô ấy mà nghỉ ngơi, điều chỉnh tư thế ngồi còn có thể cố gắng ngửi được mùi thơm trên tóc cô ấy; đến tiết thứ ba, “cậu ấy” đã bị tụt lại phía sau, nhưng, giờ “tay” ra vẫn có thể khế khàng vuốt ve phần lưng và bím tóc của cô ấy. Đến gần giữa trưa, thì một ngày này đã kết thúc rồi. “Cậu ấy” cũng giống như tôi, mềm oặt cuộn mình vào một góc, nhỏ bé, ủ dột, tuyệt vọng.

20 năm trước, tôi cảm hận những ngày nào không có ánh nắng mặt trời.

“Thực ra, tớ đều biết.”

Tô Nhã và tôi ngồi trong một quán ăn, cô uống một chút rượu, sắc mặt ửng hồng, tay phải chống cằm, ánh mắt mơ màng.

“Đừng coi thường trực giác của nữ giới.” Cô bật cười hạ hạ, “Không cần quay đầu tớ cũng biết cậu đang làm gì.”

Tôi không thể nào nhìn trực diện vào cô, cho dù đã trải qua rất nhiều người, rất nhiều việc, tự cho rằng tôi của ngày hôm nay đã trưởng thành, tôi cũng vẫn như vậy. Tôi đành phải chằm một điều thuốc, cố gắng để cho cả hai trở nên mơ hồ hơn một chút.

Luồng khói vờn vũ bay lên, cũng giống như những chuyện cũ không thể nào nắm bắt được. Tôi và cô, cách khoảng thời gian 20 năm cùng chăm chú nhìn nhau. Không có quá nhiều lời đối thoại. Những hồi ức chung của chúng tôi thực sự quá ngắn ngủi, hổng hờ, có một phần ký ức quá lớn chúng tôi đều không muốn chạm tới.

“Hồi đó, tớ không tin là có người bằng lòng thích mình.” Tô Nhã xoay xoay chiếc cốc trong tay mình, viên đá trong cốc bia kêu leng keng, “Tớ u ám như vậy, giống như là một miếng giẻ lau. Ngoài việc hết sức thận trọng để sinh tồn, không còn bất cứ một mong ước xa xỉ nào nữa cả.”

Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trên ô cửa kính hiện ra một khuôn mặt đầy vết hằn năm tháng, tôi đột nhiên không nhớ được bộ dạng của mình 20 năm trước nữa. Đúng lúc này, sắc đêm đang dần dần nuốt chửng lấy trái đất. Đã không còn bóng hình bầu bạn cùng tôi nữa.

“Tớ luôn cảm thấy lạnh, như thể trong cơ thể mình có một viên đá rất lớn vậy. Ăn nhiều đồ hơn nữa, mặc nhiều quần áo hơn nữa cũng không có tác dụng gì cả.” Tô Nhã như thể tự nói với chính mình, “Cho đến một hôm, tớ đột nhiên cảm thấy rất ngứa, rất tê, cũng rất ấm, tớ nghiêng đầu, phát hiện ra cái bóng của cậu đang vuốt ve hình dáng tớ...”

Cô mỉm cười, “... Thế nhưng chiếc bóng của cậu lại nhanh chóng trốn tránh - lúc đó tại sao cậu lại không chịu thổ lộ với tớ chứ.”

Tôi không quay đầu, cũng không trả lời câu hỏi của cô.

“Từ ngày hôm đó, tớ rất mong ngóng chiếc bóng của cậu. Nó khiến tớ cảm thấy được người khác cần tớ, khiến tớ cảm thấy có một nơi có thể ẩn nấp. Điều quan trọng nhất là, nó khiến tớ cảm thấy rất ấm áp...”

Tô Nhã đột nhiên nắm lấy tay tôi, khẽ áp vào má mình.

“... Giống như là lúc này vậy.”

Thành Vũ ngày càng trở nên không chút kiêng dè gì. Cậu thường xuyên tìm gặp Tô Nhã để nói những lời vô ích, còn đưa cho Tô Nhã mấy quả táo hoặc mấy cái kẹo trước mặt các bạn cùng lớp. Tô Nhã rất ít khi đáp lại, vẫn thản nhiên trước tràng cười rộ trêu chọc của các bạn. Còn về những món quà nhỏ đó, hoặc là bị Tô Khải chiếm dụng hoặc là bị khô quắt, tan rữa trên bàn học. Thế nhưng tôi biết việc cần xảy ra chắc chắn cũng sẽ xảy ra. Vào buổi trưa một ngày nào đó, tôi thấy Thành Vũ và Tô Nhã đang đứng bên cạnh kho nói chuyện, cậu đứng vắt chéo chân, tay dựa vào bức tường gỗ của nhà kho, trên mặt thể hiện sự hưng phấn mà tôi chưa từng nhìn thấy. Tô Nhã thì cúi đầu, nghịch ngợm chiếc khóa của cặp sách, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có một sự mềm mại nhưng lại không thể nào cắt nghĩa được.

Hôm đó, tôi trở về nhà một mình. Cũng giống như mọi khi, tôi trèo lên gác xép, lật giờ cuốn thứ 8 Nghiên cứu án hình sự. Tôi nhớ rõ tôi bắt đầu lật ra xem từ trang 19, bởi vì lúc tôi gập cuốn sách này lại thì vẫn đang ở trang 19. Lúc đó đã gần hoàng hôn rồi, ánh chiều tà phản chiếu chiếc bóng của tôi lên tường. Tôi cố gắng giơ ngón tay ra, để nó biến ra đủ các loại hình dạng trên tường. Trong khoảng thời gian đó, có một con gián bò qua tường. Tôi cố để cho mảng bóng đen đó bao phủ lấy nó. Ban đầu nó tỏ ra rất hoảng loạn, nhưng sau đó nhanh chóng phát hiện ra bóng đen đó vốn không thể ngăn cản được nó. Cuối cùng, nó ung dung bỏ chạy. Trước khi biến mất vào khe nơi góc tường, còn không quên ngoe nguẩy hai cái râu về phía tôi như để thị uy.

Chiếc bóng chính là chiếc bóng, nó chẳng làm được gì cả, cho dù là tiêu diệt một con côn trùng bẩn thỉu.

Buổi hoàng hôn ngày hôm đó, lần đầu tiên tôi vừa nhìn ánh chiều tà vừa tự mình làm chuyện đó. Tinh dịch bắn dưới đất bị ánh hoàng

hôn còn sót lại nhuộm thành màu máu nhạt, như thể cơ thể tôi bị rạch ra một vết thương sâu hoắm.

Kể từ ngày hôm đó, tôi không còn chơi trò chiếc bóng nữa.

Cơ thể con người là một thứ thật kỳ lạ, sự bền bỉ dẻo dai và kiên cường của nó luôn vượt qua sức tưởng tượng của chúng ta. Giống như bố tôi, mọi người đều nghĩ rằng, thời gian của ông không còn nhiều nữa. Nhưng ngoài việc trí lực ông bị thoái hóa toàn diện, tất cả các cơ quan khác hình như vẫn đang cố gắng hoạt động. Có lúc, tôi thậm chí có thể nghe thấy những tiếng bánh răng và vòng bi kêu ầm ĩ, thế nhưng ông vẫn sống. Hơn thế còn ăn rất ngon miệng chẳng lo lắng buồn bã gì cả.

Tô Nhã cũng rất quan tâm đến sức khỏe của bố tôi, mỗi lần gặp mặt, cô đều hỏi thăm tình hình dạo này của bố tôi ra sao. Thế nhưng bất luận câu trả lời của tôi là vui hay buồn, cô chỉ đều đáp lại một câu nhàn nhạt, “ô”.

Chúng tôi liên hệ thường xuyên, đến nỗi cô hộ lý trung niên đó còn tưởng rằng chúng tôi đang yêu nhau. Mỗi lần lau người cho bố tôi, cô ta đều lau bầu mấy câu kiểu “ông yên tâm đi, con trai ông sắp lập gia đình rồi đấy”. Bố tôi vẫn cứ nghe như thể vừa hiểu vừa không hiểu, nhưng không bao giờ nhìn tôi, như thể đó là việc chẳng liên quan gì đến ông cả.

Trên thực tế, tôi cũng không biết tôi và Tô Nhã rốt cuộc được tính là mối quan hệ gì. Nhưng, tôi không hề bài xích việc liên hệ với cô, cho dù mỗi lần hẹn, cảm xúc của tôi đều vô cùng phức tạp. Cô rất thích nghe tôi kể những chuyện sau năm 15 tuổi, bao gồm chuyện tôi học cấp III, học đại học, đi Thâm Quyển làm việc, từ chức để khởi nghiệp, khởi nghiệp thất bại và cả mấy lần yêu đương không thành. Theo tôi thấy, những trải nghiệm đó thật nhàm chán chẳng có gì đáng để kể, thế nhưng cô lại nghe rất hào hứng. Tô Nhã rất hiếm khi

nhắc đến cuộc sống những năm qua của cô, tôi chỉ biết cô chưa bao giờ rời khỏi thành phố C. Tôi có thể thấu hiểu được sự vất vả của cô. Sau khi cha dựng qua đời, cô phải chăm sóc mẹ và người em trai khuyết tật, trở thành trụ cột trong gia đình.

“Cậu không biết đấy...”, Tô Nhã cup mắt, xoa xoa vào bàn tay thiếu đi sự chăm sóc và đầy vết nhăn của mình, “... Tớ rất muốn rời khỏi đây, chạy trốn càng xa càng tốt.”

Câu nói này khiến cho cả hai chúng tôi rơi vào sự trầm mặc hồi lâu, bởi vì ở đây có một cái tên không thể nào vòng qua né tránh được: Thành Vũ.

Có một khoảng thời gian, trên gác xép của tôi thường chỉ có một mình tôi. Thành Vũ cũng giống như tất cả những cậu con trai đang yêu, không còn nhớ đến bạn bè gì nữa cả. Thế nhưng tôi không vì thế mà cảm thấy buồn lòng. Nếu như Thành Vũ khoe khoang với tôi về việc cậu và Tô Nhã ngọt ngào ra sao, thậm chí từng chi tiết họ thân mật thế nào, vậy thì mới khiến cho tôi buồn lòng.

Một hôm, sau buổi trưa Thành Vũ đến tìm tôi, đồng thời giống như trước đây chui vào căn gác xép để đọc sách. Điều khác biệt là lần này cậu trực tiếp cầm cuốn Bộ luật hình sự, trên mặt lúc thì mang theo sự hưng phấn lúc lại tỏ ra lo lắng bất an.

Tôi mặc kệ cậu, cũng không muốn quan tâm tới cậu. Nhưng Thành Vũ lại không ý thức được điều này, sau một hồi lật giở, cậu ghé lại bên cạnh, ấp úng hỏi tôi, người 15 tuổi phạm tội, liệu có bị bắt không?

Tôi cup mắt, nói, vô ý phạm tội thì không sao. Cậu ồ một tiếng, lại hỏi: “Thế nào là vô ý phạm tội?”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt cậu có sự nghiêm túc thậm chí lại còn tỏ ra nịnh nọt, bèn nhả nại giải thích thế nào là vô ý phạm tội. Nói hồi lâu, nhìn bộ dạng cậu vẫn không hiểu gì, tôi bèn nói thẳng luôn là những việc như gây ra hỏa hoạn hay sự cố giao thông thì chính là vô ý phạm tội.

Cậu lại ồ một tiếng, nghĩ một lát, lại hỏi tiếp: “Vậy người 15 tuổi phạm tội gì thì sẽ bị bắt?”

Tôi có hơi thiếu kiên nhẫn, nói một tràng như thể pháo nổ: “Giết người, phóng hỏa, cướp giật, cưỡng hiếp, nổ mìn...”

Nhưng cậu lại nghe rất chăm chú, sau đó bèn trầm mặc hồi lâu, hình như đang suy tính chuyện gì đó. Cuối cùng, cậu thận trọng hỏi tôi: “Vậy, dụ dỗ phụ nữ... à không phải, thiếu nữ thì sao?”

Cuốn sách trong tay tôi rơi “bộp” một tiếng xuống đất.

Từ ngày hôm đó, tôi bắt đầu đặc biệt lưu ý Thành Vũ và Tô Nhã. Phần lớn thời gian họ đều dính lấy nhau, ngay cả khi lên lớp cũng lén viết giấy chuyền cho nhau. Nhưng câu chuyện mà họ thảo luận chắc chắn không đơn giản chỉ là hẹn hò hay trốn học mà thôi, bởi vì qua nét mặt của họ là có thể nhận ra, sự việc này đã trải qua việc lên kế hoạch trong khoảng thời gian dài, thậm chí là phủ định rồi hủy bỏ rồi lại bàn bạc lại từ đầu. Tôi giống như là mật thám năm bắt nhất cử nhất động của họ, đã tưởng tượng ra vô số các khả năng cho bọn họ. Thế nhưng, cuối cùng chỉ có một kết luận khiến tôi tin tưởng chắc chắn.

Cùng bỏ nhà chạy trốn. Cụm từ đáng sợ này xuất hiện trong đầu tôi một cách rành rọt chưa từng có.

Cuối cùng vào một ngày, trên đường đi học về, Thành Vũ hiếm hoi đi cùng với tôi. Đó thật là một đoạn đường khiến người ta khó có thể

quên được, trầm mặc, dài dằng dặc. Khi đi đến dưới tòa lầu nhà tôi, Thành Vũ đột nhiên nói với tôi: “Có thể cho tớ mượn chút tiền không?”

Tôi quay người lại, nhìn cậu chăm chăm, hỏi: “Cậu muốn mua gì?”

“Cậu đừng hỏi nữa. Chúng ta là anh em tốt, chẳng phải vậy sao?” Biểu hiện trên nét mặt cậu là sự cuồng nhiệt trước nay chưa từng có, “Tớ chắc chắn sẽ trả cho cậu.”

Tôi không nói gì, cũng chả có thứ tâm trạng nào cả, chỉ là trong khoảnh khắc đó, trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng.

Hồi lâu sau, tôi thốt ra hai chữ, “được rồi”.

“Cảm ơn!” Khuôn mặt Thành Vũ trong khoảnh khắc chợt sáng rực, “9 giờ tối nay, tớ đợi cậu ở nhà kho của trường - đừng nói cho bất cứ ai biết.”

Nói rồi, cậu lao tới, ôm thật chặt tôi một cái, quay người chạy đi.

Cách thể hiện nồng nhiệt quá mức này khiến người ta cảm thấy thật ái ngại, nhưng tôi lại cảm thấy một sự lạnh lẽo từ trong ra ngoài. Vào chập tối một ngày tháng 9, tôi ở trước bậc thềm nhà mình run rẩy giống như một chiếc lá bị gió thổi lay động.

Sự việc tiếp theo sau đó thì giống như vô số những buổi tối trước đây. Ăn cơm tối xong, làm bài tập, sau đó tôi trèo lên gác xép. Nhưng, tôi không đọc sách, chỉ lặng lẽ ngồi giữa màn đêm đen, nhìn chiếc đồng hồ điện tử nơi cổ tay, nháy từng giây từng giây một.

Rốt cuộc thì tôi vẫn là kẻ yếu đuối, không có chút sức lực nào cả. Tôi không thể nắm giữ được bất cứ thứ gì, bất luận là người bạn duy nhất hay là cô gái mà mình thầm thương trộm nhớ.

Tám giờ rưỡi tối, tôi mở chiếc hộp sắt để trên giá sách, bên trong đó có tiền mừng tuổi mà tôi đã tích góp. Tôi giờ ra đếm, có khoảng hơn 150 tệ. Trong đầu óc tôi, đã biến con số này thành khoảng cách. Có thể giúp họ chạy được bao xa? 500 ki-lô-mét, hay là còn xa hơn nữa.

Tôi nhét số tiền này vào trong túi, đứng dậy đi xuống lầu, ra khỏi nhà.

Vào khoảng thời gian này, trên đường đã không còn nhiều người qua lại nữa. Tôi bước đi một mình trên con đường vắng lạnh, đột nhiên cảm thấy mình vừa đáng thương lại vừa vĩ đại. Tôi rất muốn nói với người khác, có biết không, tôi đang đi đưa tang. Đưa tang tình bạn và tình yêu của tôi.

Tôi không đợi được người khác, nhưng lại gặp Tô Khải.

Tay trái cậu ta xách một thùng xăng, tay phải xách một cái lồng sắt, trong lồng là mấy con chuột đang luồn qua luồn lại. Nhìn thấy vẻ hưng phấn đầy tàn nhẫn trên khuôn mặt của cậu ta, tôi biết rằng cậu ta sắp đốt chuột để làm trò tiêu khiển rồi.

“Này, anh có nhìn thấy Tô Nhã không?” Cậu ta hỏi tôi về tình bơ, “Đã muộn thế này mà còn không về nhà, bố tôi sẽ tấn cho chị ta một trận!”

Tôi không đáp lời cậu ta, định đi vòng qua. Chính trong lúc chúng tôi đi lướt qua nhau, tôi đột nhiên ý thức được đã xảy ra chuyện gì. Có một thứ sức mạnh nào đó đã hút rỗng tôi, sau một hồi nhào lộn giữa màn đêm đen như mực, lại nhét trở lại cơ thể tôi. Đó không phải là tôi. Cho dù trong nhiều năm sau, tôi vẫn tin rằng, con người tôi trong khoảnh khắc đó, không phải là tôi.

“Cô ấy sẽ không về đâu.” Tôi ngừng bước, nói rành rọt từng chữ, “Cậu đến nhà kho của trường học, thì sẽ hiểu thôi.”

Nói xong, tôi không kịp nhìn nét mặt kinh ngạc của cậu ta, quay người chạy về nhà.

Tối hôm đó, tôi hưng phấn đến độ khó có thể chìm vào giấc ngủ. Tôi tin rằng, nét mặt của tôi lúc đó chắc chắn rất giống với bộ dạng của Tô Khải tạt xăng lên người lũ chuột rồi châm lửa. Nhưng, khi sắp đến nửa đêm, tôi vẫn cứ ngủ say, ngủ rất sâu, thậm chí ánh lửa rực cháy trên bầu trời nơi xa và tiếng còi cảnh sát chói tai cũng không khiến tôi tỉnh giấc.

Sáng ngày hôm sau, tôi đến trường học từ rất sớm. Tôi nóng lòng muốn biết kết quả, muốn nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác tột cùng của bọn họ khi bị bắt trở về.

Chỉ là, tôi không thể ngờ, thứ tôi nhìn thấy chính là một mảng hoang phế vẫn còn đang bốc khói đen. Các bạn cùng lớp nói cho tôi biết, tối hôm qua, nhà kho của trường đã xảy ra hỏa hoạn, có người bị chết cháy, có người bị thương nặng, còn có một bạn gái bị cảnh sát đưa đi để hỏi cung rồi.

Ngày hôm đó, tôi không vào học, mà chạy đến một cánh rừng ở khu ngoại thành ngồi lì suốt một ngày một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, khi quay về nhà, đối diện với con gào khóc của mẹ và cơn tức giận lôi đình của bố, tôi chỉ nói một câu: “Con muốn chuyển trường”

Khi mọi người chuyển thi thể của Thành Vũ từ trong đám hoang phế ra ngoài, cậu chỉ còn là những mảnh nhỏ. Mẹ của Thành Vũ chỉ có thể nhận ra cậu qua mảnh nhỏ quần áo ở dưới thân người cậu vẫn còn chưa bị cháy. Gương mặt Tô Khải bị bóng vô cùng nghiêm trọng, không còn nhận diện được gì nữa cả. Tô Nhã nói với cảnh sát, họ đốt chuột trong nhà kho, không may gây nên trận hỏa hoạn. Cảnh sát nhận định đây là một vụ hỏa hoạn ngoài ý muốn, suy xét đến Tô

Nhã và Tô Khải đều chưa tròn 16 tuổi, không truy cứu trách nhiệm hình sự.

Khi tôi nghe thấy những điều này, đã là chuyện xảy ra nửa năm sau rồi. Chỉ có tôi biết, tối hôm đó người mà Tô Khải đốt không phải là chuột mà là Thành Vũ.

Tôi hoàn toàn không hề có suy nghĩ báo thù cho Thành Vũ, bởi vì người có tội thực ra chính là tôi.

Một người có tội, thì không thể nào làm thẩm phán được.

Bố tôi không thể nào hiểu được điều này. Đương nhiên, hiện giờ ông cũng không quan tâm đến điều này. Trừng phạt kẻ có tội, đối với ông mà nói đã trở thành một sự việc quá xa vời rồi. Trong mắt ông, tất cả mọi sự vật trên thế giới này có lẽ chỉ chia thành hai loại: ăn được và không ăn được. Trên thực tế, tôi tin rằng trong khoảng thời gian dài đằng đằng ý thức lẫn lộn, bố cũng từng có một khoảnh khắc ngẩn ngui tỉnh táo, đặc biệt là khi ông đột nhiên yên tĩnh, ánh mắt tản mạn dần dần tập trung lại. Có lúc tôi thậm chí còn nghi ngờ ông có thể tập được hết một bài tập hoàn chỉnh trên mục tập thể dục của đài phát thanh. Chỉ là, chuyện như vậy thực sự quá hiếm hoi.

Tôi không biết ông sẽ rời bỏ tôi lúc nào, đối với ngày đó, tôi không mong đợi nhưng cũng không bài xích. Nhưng bây giờ tôi bắt buộc phải ở cùng với ông, ngoài việc này, tôi đúng là cũng không có việc gì để làm nữa.

Tô Nhã vẫn thường xuyên hỏi thăm, chỉ có điều, sau buổi trò chuyện hôm đó, tôi không còn gặp cô nữa. Cho đến tận đêm khuya của một ngày.

Chiều ngày hôm đó bố thật không ra sao cả, liên tục hai lần đi ị ra quần. Tôi phải chạy đến phòng giặt đồ hết lần này đến lần khác. Sau

khi quay trở lại, tôi phát hiện có cuộc gọi nhỡ trong di động, là Tô Nhã gọi tới. Khi tôi gọi lại, thì bị cô ấy từ chối cuộc gọi. Sau một giờ đồng hồ lại gọi tiếp, thì cô đã tắt máy rồi. Vào lúc chập tối, nhịp tim của bố đột ngột trở nên không ổn định, tôi không dám rời khỏi ông, cứ thế ngồi trông đến tận 10 giờ tối, khi ông hồi phục lại như bình thường rồi yên ổn chìm vào giấc ngủ. Đúng lúc tôi đang dự định ngồi trên ghế cho đến khi trời sáng, Tô Nhã xuất hiện.

Rõ ràng cô đã khóc, hơn nữa còn uống rượu, mái tóc xõa xượi khiến tôi cứ tưởng cô ấy đã gặp phải kẻ xấu. Cô không thèm chú ý đến lời truy hỏi của tôi, đứng ở trước giường, nhìn bố tôi đang ngủ say giấc một hồi, sau đó kéo tôi ra hành lang.

Đêm khuya ở viện dưỡng lão vô cùng tĩnh lặng, chỉ có thể thấp thoáng nghe thấy hơi thở yếu ớt phát ra từ những cánh cửa khép hờ. Ánh trăng lạnh lẽo lặng lẽ chiếu hắt vào trong hành lang, dưới ánh sáng phản chiếu của nó, đôi mắt Tô Nhã sáng lấp lánh. Cô cầm lấy tay tôi, không nói gì, cứ thế nhìn tôi với ánh mắt nồng nhiệt. Hồi lâu sau, cô ghé lại bên tại tôi, khẽ nói, hãy làm tình với em.

Tôi bị cô dắt đi giống như một con rối, khẽ tay nhón chân đi trong hành lang vào lúc đêm khuya tĩnh mịch, bước vào căn phòng thứ hai tính từ cuối lên. Khi vừa đóng cửa lại, Tô Nhã đã lao đến quấn chặt lấy tôi.

Giữa màn đêm đen, chúng tôi cùng cào cấu, quấn chặt lấy nhau giống như những con thú hoang, cuống quýt, nôn nóng lột bỏ quần áo của nhau. Cho dù là như vậy, nơi khoe mắt tôi vẫn nhìn thấy có một người nằm yên trên chiếc giường khác. Nghĩ đến dáng vẻ thông tỏ đường đi lối vào vừa rồi của Tô Nhã, tôi chợt hiểu ra đây là căn phòng của ai.

“Không, không phải ở đây!” Tôi giãy giụa đứng dậy, “Anh không thể..”

Tô Nhã lại kéo tôi ngã nhào lên người cô, hai tay ôm chặt cứng cổ tôi.

“Không sao đâu... không sao đâu, bà không biết gì cả đâu.”

Cơ thể tôi dần dần bị động tác của cô làm cho bùng cháy. Trên chiếc giường ngay cạnh giường của mẹ Thành Vũ, tôi và Tô Nhã đã ân ái cuồng nhiệt với nhau. Giữa hơi thở dồn dập và tiếng rên rỉ cố gắng kìm nén, tôi phân biệt được rõ ràng hơi thở ở một chiếc giường khác. Lúc thì chậm chậm, lúc lại dồn dập.

Thực ra, bà đã biết tất cả.

Tờ mờ sáng, Tô Nhã lặng lẽ rời đi. Tôi quay trở về căn phòng của bố, xung quanh im ắng tĩnh mịch như thường lệ, bố ngủ say không hề hay biết gì, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì cả. Tôi ngồi trong bóng tối, chăm chú nhìn ông, nhìn cơ thể ông khẽ phập phồng dưới ánh trăng, nghe những tiếng lẩm bẩm vô thức phát ra trong cơn mơ.

Con còn có thể nhìn bố như thế này bao lâu nữa, bố của con?

Khi lên đỉnh, Tô Nhã rướn cổ, ngược đầu, phát ra tiếng rít vô thanh thật dài. Tôi sức cùng lực kiệt phủ rạp lên cơ thể cô, vuốt ve những vết bỏng vẫn chưa hết sưng phồng của cô. Đến khi tôi đã dần bình ổn trở lại sau cơn cao trào và mồ hôi cũng đã dần khô, Tô Nhã lại vẫn ở trong trạng thái thất thần. Hồi lâu sau, cô hạ giọng nói: “Bất luận thế nào, hãy đưa em đi!”

Sau bao năm, Tô Nhã lại một lần nữa trở thành người phụ nữ khao khát trốn chạy, hơn nữa, khát vọng này dường như chưa bao giờ bị gián đoạn trong suốt 20 năm qua.

Kỳ thực, tôi chẳng phải cũng như vậy sao? Chỉ có điều, thứ mà cô muốn trốn chạy là cuộc sống hứng đủ sự tàn phá, còn thứ mà tôi muốn trốn chạy chính là ký ức giống như cơn ác mộng.

Chúng tôi đều đã bị sự việc đó thay đổi một cách thô bạo, không thể nào lay chuyển được. Có thể, đưa cô đi thì còn có một cơ hội sinh tồn. Tô Nhã có thể có được hạnh phúc mà cô ấy mong muốn, tôi có thể có được sự cứu chuộc mà tôi mong cầu.

Đây là một tương lai tràn ngập sức mê hoặc. Giờ đây, cuối cùng tôi cũng có thể thấu hiểu được biểu hiện cuồng nhiệt đó trên gương mặt của Thành Vũ, nhưng người càng cuồng nhiệt hơn, chính là Tô Nhã.

Thậm chí cô đã hoạch định cho tương lai một cách hết sức rõ ràng: Sau khi tôi cầm cố căn nhà của bố tôi được một số tiền, sẽ cùng với cô chạy trốn đến Thâm Quyến. Tôi tiếp tục công việc làm ăn của mình, Tô Nhã tận dụng mối quan hệ tích lũy được trong thời gian làm ở nhà xuất bản để mở một cửa hàng sách. Sau khi ổn định một thời gian, sẽ lặng lẽ đón bố tôi đi. Đương nhiên, tất cả những việc này đều phải giấu một người - Tô Khải.

Tôi không phản đối điều này, bởi vì từ đó đến nay, tôi vẫn không có đủ dũng khí để đối diện với Tô Khải. Dù tôi biết những vết thương do bỏng trên người Tô Nhã là do cậu ta gây ra, tôi cũng vẫn nhu nhược đến độ không có nổi suy nghĩ báo thù. Xem ra, hình như cậu ta không hề tiết lộ với Tô Nhã về bí mật đó: kẻ đầu trò của vụ hỏa hoạn năm đó, thực ra là tôi.

Tôi nợ cậu ta, nợ tất cả mọi người. Lời đề nghị lúc này của Tô Nhã, biết đâu có thể bù đắp phần nào.

Chỉ có điều, tôi không thể nào yên tâm về bố được, nên đã khéo léo đề nghị với Tô Nhã, liệu có thể chờ bố tôi qua đời rồi hãy đi được không.

“Không không không!” Cô kêu lên thất thanh, hai tay vung loạn xạ, “Em đợi không nổi, em đợi không nổi nữa!”

Thế là tôi đã hiểu ra, lúc trước cô ấy quan tâm đến tình hình sức khỏe của bố tôi, là vì muốn hoạch định thời hạn cho việc ra đi của chúng tôi. Đồng thời, tôi cũng hiểu ra, trong quãng thời gian tôi trở về quê hương này, một số sự việc đã có sự thay đổi. Có lẽ, cô ấy đã gặp phải sự hủy hoại nghiêm trọng hơn nữa, đến nỗi khiến cô không thể chờ đợi thêm được giây phút nào nữa cả.

Tôi không có sự lựa chọn nào khác, tôi bắt buộc phải làm chút gì đó để chuộc lại lỗi làm gây ra năm đó.

Việc thế chấp nhà nhanh chóng xử lý xong xuôi. Sau đó, tôi đưa cho người hộ lý trung niên đó một số tiền, đủ để khiến cho một người phụ nữ có mức lương hạn hẹp cảm thấy đây là một niềm vui bất ngờ. Tôi nói tôi sẽ đi vắng một khoảng thời gian, dặn dò cô ta chăm sóc bố tôi chu đáo, đồng thời hứa chừng nửa năm sau sẽ quay về đón ông đi. Cô hộ lý là một người hơi thô lỗ nhưng tâm địa lương thiện, vui vẻ nhận lời.

Tối hôm đó, tôi đột nhiên bừng tỉnh giữa cơn mơ, nội dung giấc mơ rất mơ hồ không còn nhớ rõ, nhưng kỳ lạ thay, tôi dường như nhớ đến hai chữ hôm đó bố nói với Tô Nhã:

Đáng tiếc.

Ngày bỏ trốn được định vào một ngày cuối tuần, cũng vẫn là đêm muộn. Tôi đề nghị địa điểm hẹn gặp nhau khiến Tô Nhã hơi bất ngờ,

nhưng do tôi vô cùng kiên quyết, nên cô đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Mặc dù là nhà kho được xây dựng lại, nhưng đã trải qua quãng thời gian 20 năm, nên nó vẫn cứ tồi tàn cũ kĩ y hệt như trong ký ức của tôi. Dưới ánh sáng đèn tù mù, tất cả mọi thứ bên cạnh như thể bức tranh sơn dầu đã bị phai màu. Tôi chậm rãi bước vào trong nhà kho, ngón tay lướt qua những chiếc bàn ghế mục nát bám đầy bụi bặm, cảm giác thô ráp nơi đầu ngón tay giống như một cái giũa, từ từ mài giũa từng lớp vỏ cứng bao bọc quanh ký ức.

Tô Nhã luôn đi bên tôi, nhưng lại không có tâm trạng lưu lại đó thêm thời khắc nào cả, cô liên tục nhìn đồng hồ đeo tay. Sau khi không thể kiên nhẫn thêm được nữa, cô hạ giọng nói: “Được rồi chứ? Có thể đi được chưa?”

Tôi từ từ quay người lại, có lẽ nước mắt dâng lên trong mắt tôi đã khiến cho Tô Nhã hoảng sợ, cô không dám giục tôi nữa, chỉ chăm chăm nhìn tôi.

Tôi toét miệng cười với cô một cái, qua biểu hiện trên nét mặt của cô, nụ cười này thật đáng sợ.

Xin lỗi, tôi bắt buộc phải bắt đầu từ đây. Bởi vì, nơi kết thúc của cậu ấy, chính là nơi bắt đầu của tôi.

“Thành Vũ, tới tới đây.” Tôi nhìn quanh cái nhà kho cũ nát một lượt, những đồ lặt vặt vút bừa bộn trong kho chiếu bóng đen nhăm nhở của chúng lên bức tường gỗ, như thể đang ẩn giấu biết bao nhiêu bí mật.

Tôi biết, cậu ấy vẫn luôn ở đây, mang theo tâm nguyện chưa được hoàn thành và mối băn khoăn không có lời giải.

“Anh làm gì vậy?” Tô Nhã bước chen lên một bước, nắm chặt cánh tay tôi, nhưng đôi mắt lại liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ, “Anh

đừng làm em sợ.”

Tôi thuận đà ôm cô vào lòng, nhìn vào khoảng không trước mặt, nói: “Xin lỗi, bao nhiêu lâu bây giờ mới đến đây thăm cậu.”

Nước mắt đột nhiên trào ra khiến tôi trở nên nghẹn ngào không thốt lên lời, nhưng trong lòng lại cảm giác như được giải thoát.

“... Tớ muốn đưa cô ấy đi, tớ sẽ đem lại niềm hy vọng cho cô ấy, cho cô ấy hạnh phúc, cho cô ấy niềm vui, cho cô ấy một bờ vai... giống như 20 năm trước cậu đã làm.”

Tô Nhã trong lòng tôi chợt ngừng giãy giụa.

“Cậu hãy phù hộ cho chúng tớ, tớ và cậu trước nay vẫn là bạn tốt, chẳng phải thế sao?” Tôi ôm chặt lấy Tô Nhã, “Hãy tha thứ cho sự ích kỷ và nhu nhược của tớ năm đó, tớ sợ mất cậu, càng sợ mất đi Tô Nhã. Tha thứ cho tớ được không? Những năm qua, tớ luôn...”

“Thì ra người tiết lộ bí mật là cậu.”

Đột nhiên, có một giọng nói tàn khuyết vang lên ở góc phòng.

Tôi ngẩn người như thể bị sét đánh, cho đến khi cái bóng người đó từ từ hiện ra giữa bóng tối.

Tôi cứ tưởng tất cả mọi thứ đều có nhân quả, tôi tưởng rằng thiện ác báo ứng không lệch đi đâu được, tôi cứ tưởng một linh hồn đau đớn không nở rời xa thực sự có thể tụ lại mãi không tan.

Thế nhưng, đó chỉ là Tô Khải.

Chỉ có điều, lẽ nào cậu ta cũng không nhớ gì sao?

Tô Nhã đang ở trong lòng tôi chợt kêu lên thất thanh, giăng ra khỏi tôi, liên tiếp lùi lại mấy bước, lưng dựa vào đồng bàn ghế gỗ cũ kĩ, giọng nói run rẩy: “Sao lại biết chúng tôi ở đây?”

Tô Khải không trả lời, chỉ bước từng bước áp sát tôi. “Nói vậy, nghĩa là các người sắp đi rồi?”

Giọng nói của cậu ta như thể là hai chiếc cửa sắt hạn gì đang cạ vào nhau, tôi ngửi thấy mùi nguy hiểm, càng có cảm giác như số mệnh đã an bài.

Tất cả được tái hiện lại, chỉ có điều, lần này nhân vật chính là tôi.

Tôi không có sự lựa chọn nào khác, tôi buộc phải đối diện.

“Tô Khải,” Tôi chầm chậm dịch chuyển bước chân, cố gắng đứng chắn phía trước Tô Nhã. “Xin lỗi, tôi biết...”

“Tại sao lại phản bội tôi?” Tô Khải dường như không hiểu lời tôi nói, đôi mắt không được da thịt của khuôn mặt che chắn trơn trũng, da mặt nhăn nhúm như vỏ quýt khô liên tục co giật.

“Bất luận là 20 năm trước, hay là bây giờ, tôi đều cần phải xin lỗi cậu.” Tôi như thể đang đối diện với một con quái vật khó có thể dùng ngôn từ để miêu tả, “Là tôi đã hủy hoại cả cuộc đời cậu. Nhưng có một điều, cậu nhất định phải hiểu - tôi yêu chị gái cậu, thứ mà tôi có thể cho cô ấy thì cậu không thể. Hãy để chúng tôi đi đi, có được không?”

Câu nói này như thể là một câu nói hài hước, Tô Khải chợt dừng bước, nhìn tôi với vẻ rất đổi kinh ngạc, tiếp đến, bật cười ha ha.

Trong căn nhà kho chật hẹp, tiếng cười vang của cậu ta vô cùng chói tai, thứ âm thanh đáng sợ phát ra từ sâu trong lồng ngực bộc phát ra, va đập vào những thứ đồ vật vĩnh cửu kĩ dính đầy bụi bặm, khiến cho tất cả mọi thứ như lung lay sắp đổ nhào.

“Yêu ư?” Gương mặt Tô Khải bởi vì nụ cười lớn đó mà càng trở nên đáng sợ, còn có cả chút nỗi niềm đau khổ không nói được thành lời, “Cậu yêu cô ấy ư? Cậu có thể cho cô ấy những gì? Có thể cho cô ấy quãng thời gian 20 năm không? Có thể cho cô ấy một thân phận hoàn toàn mới không? Có thể cho cô ấy một người mẹ mà không thể không được thừa nhận không...?”

Đột nhiên, cậu ta giằng kéo mạnh một miếng “vỏ quýt” trên mặt, giọng nói cũng trở nên cao vút: “... Có thể cho cô ấy một gương mặt như thế này không?”

Tôi quá đỗi kinh ngạc, hồi lâu, mới ấp úng nói: “Tô Khải, cậu...”

“Đừng nói nữa, anh ấy không phải là Tô Khải.” Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói yếu ớt của Tô Nhã.

“Anh ấy là Thành Vũ.”

20 năm trước.

Tô Khải rung lắc người một chút, quay nửa người lại, hình như muốn biết ai đã ra đòn nặng tay này với mình, thế nhưng, động tác này chỉ mới thực hiện được một nửa, cậu ta đã đổ bịch xuống đất.

Thành Vũ khòe miệng chảy máu mồm nhũn người ngã ra đất, nhìn Tô Khải đang liên tục co giật, rồi lại nhìn sang Tô Nhã đang giờ chiếc chân bàn gỗ, toàn thân run lẩy bẩy.

Cô thở dốc, mái tóc lòa xòa dính chặt vào khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi, nhưng lại không thể nào che khuất được ánh nhìn sắc lạnh trong đôi mắt. Vừa có nỗi sợ hãi, lại có cả khoái cảm.

Tần suất co giật của Tô Khải càng lúc càng yếu ớt, cuối cùng hoàn toàn không nhúc nhích nữa.

Thành Vũ định thần lại trước, gắng gượng bò tới đó, giơ tay ra để dưới mũi Tô Khải thăm dò, tiếp đến liền run bần bật.

“Tô Khải, cậu ấy...” Thành Vũ quay sang nhìn Tô Nhã, mặt cắt không còn giọt máu, “chết... chết rồi.”

Tô Nhã như thể không nghe thấy câu nói đó, toàn thân vẫn căng cứng, giữ nguyên tư thế vừa rồi, chẳng hề nhúc nhích, cứ thế nhìn chằm chằm Tô Khải.

Đột nhiên, ánh mắt lạnh lẽo trong mắt Tô Nhã chợt biến mất, thay vào đó là sự tuyệt vọng vô tận. Chiếc chân bàn ủ rũ rơi xuống, cả cơ thể cô cũng mềm oặt chực đổ xuống.

Thành Vũ vội vàng lao đến đỡ cô, nhưng lại bị Tô Nhã đẩy ra, ngay lát sau, có một chiếc chân bàn được giơ ra trước mặt cậu.

“Đánh chết em, mau đánh chết em!” Bộ dạng của Tô Nhã gần như điên loạn, “Cầu xin anh, hãy đánh chết em!”

Thành Vũ vô cùng sợ hãi, cuống cuồng xua tay: “Không.... không được! Anh sao có thể...”

“Đánh chết em! Nếu không em và mẹ em sẽ thê thảm lắm!” Tô Nhã quỳ dưới đất, ôm lấy chân Thành Vũ đau khổ van nài, “Em giết người, em đền mạng, em không thể nào liên lụy đến mẹ em được... ra tay đi... cầu xin anh đấy!”

Thành Vũ nhìn mái tóc đen xõa tung, mặc cho Tô Nhã vẫn liên tục rung lắc cơ thể, nét mặt cậu lại dần trở nên bình tĩnh.

Hồi lâu sau, cậu giơ một bàn tay ra, vuốt nhẹ tóc Tô Nhã, hạ giọng hỏi: “Em có yêu anh không?”

Tô Nhã ngưng động tác lại, ngược đầu, nhìn Thành Vũ bằng ánh mắt mơ hồ khó hiểu, còn cậu thì nhìn lại cô với ánh mắt kiên định

trước nay chưa từng thấy. Ánh mắt này khiến cô cảm thấy lạ lẫm, cũng khiến cô yên tâm.

Tô Nhã gật đầu.

Mấy phút sau, Thành Vũ đã đổi quần áo với Tô Khải. Tiếp đến, cậu xếp một đồng bàn ghế cũ lên trên thi thể của Tô Khải. Rồi cậu xách can xăng mà Tô Khải mang đến, rưới chất dịch lỏng trong chiếc can lên.

“Anh định làm gì vậy?”

Thành Vũ đã sờ thấy chiếc bật lửa trong túi áo của Tô Khải, cậu quay người nhìn Tô Nhã mỉm cười, điềm tĩnh và rất dối dịu dàng.

“Hỏa hoạn, thì không thể định tội cho chúng ta được.”

Ngọn lửa nhanh chóng bốc lên. Thành Vũ và Tô Nhã đứng cạnh nhau trước ngọn lửa, lặng lẽ nhìn thi thể Tô Khải bị nó nuốt chửng. Mùi cháy khét lan tỏa khắp nhà kho. Thành Vũ quay người, nhìn Tô Nhã chăm chú, dưới sự phản chiếu của ánh sáng ngọn lửa, gương mặt cậu hiện rõ hình khối, đẹp đẽ như một bức điêu khắc.

“Hãy nhớ gương mặt của anh! Nhớ nhé!” Nói xong, cậu quay người lao vào giữa đám lửa.

Tô Nhã kêu lên thất thanh, giơ tay ra tóm lấy Thành Vũ, nhưng lại chỉ kịp chạm được vào góc áo của cậu.

Sau một hồi kêu thét lẫn lộn, cả người Thành Vũ bốc khói, cậu gắng gượng đứng dậy giữa ngọn lửa. Tóc cậu đã bị cháy hết, gương mặt khô ngô tuần tú trước đây chỉ còn là đồng máu thịt bầy nhầy.

Cậu loạng quạng bước tới, nắm lấy tay Tô Nhã, từ trong đám thịt cháy đen, ép ra một nụ cười.

“Như vậy thì chúng ta sẽ mãi mãi được ở bên nhau rồi.”

“Vậy mà... giờ đây em lại muốn rời xa anh.”

Tô Khải, không phải, là Thành Vũ đang đứng trước mặt tôi và Tô Nhã, đôi mắt vĩnh viễn không thể nào nhắm lại được đang nhìn Tô Nhã chăm chăm.

Tô Nhã gắng gượng đứng thẳng dậy, ôm lấy cánh tay tôi, nói lớn: “Đúng vậy!”

Cơ thể Thành Vũ rung lên một cái, như thể đứng không được vững.

“Tại sao chứ? Những gì anh đã hy sinh còn chưa đủ ư? 20 năm nay.”

“Em cũng hy sinh 20 năm!” Tô Nhã cũng gào lên tức tưởi: “20 năm! Quãng thời gian đẹp đẽ nhất của một người phụ nữ! Quãng thời gian 20 năm ngày ngày đều phải bầu bạn cùng một gương mặt ma quỷ! Quãng thời gian 20 năm ngày ngày đều phải mang theo sự biết ơn đối với gương mặt ma quỷ! Quãng thời gian 20 năm ngày ngày đều phải chịu đựng sự ngược đãi và cưỡng đoạt vô tận!”

Cơ thể Thành Vũ từ từ co rút lại, cả thân người dường như thấp đi nửa cái đầu, trong giọng nói lại mang theo cả ý vị cầu xin.

“Rốt cuộc em muốn gì? Anh cho em...”

“Một người! Một người đàn ông!” Tô Nhã không chút kiêng nể cắt ngang lời cậu ta: “Một người đàn ông có thể đường đường chính chính làm chồng của em!”

Thành Vũ không nói nữa, cơ thể lom khom lại từ từ đứng thẳng. Mặt cậu ta co giập một cái, hình như đang cười. “Vậy được!” Cậu ta hạ giọng nói, “Được thôi!” Bàn tay Thành Vũ rút từ phía sau ra, trên tay xách một can nhựa, chất lỏng trong đó ánh lên màu hồng nhạt.

“Để chúng ta mãi mãi ở bên nhau.” Thành Vũ chậm chậm vặn nút bình, lăm lăm như trong cơn mê: “Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

“Không, đừng làm như vậy!” Tôi vùng ra khỏi Tô Nhã, bước lên định giữ lấy Thành Vũ, “Thành Vũ, cậu bình tĩnh một chút...”

Đột nhiên, Thành Vũ đâm thẳng vào mặt tôi một cái, cú đâm này khiến tôi nổ đom đóm mắt, lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Khi định thần lại, trong tay Thành Vũ đã có thêm một chiếc chân ghế, cái thùng nhựa đó đã đổ xuống dưới đất, xăng đang tuôn chảy ào ào ra nền.

Cậu bước từng bước về phía tôi, gương mặt vẹo vọ trông vô cùng gớm ghiếc. Trái tim tôi chột lạnh buốt, chỉ có thể ra sức xua tay một cách vô vọng.

“Thành Vũ, đừng.”

“Tất cả những điều này đều không liên quan gì đến cậu!” Giữa từng tiếng hét, cậu đã vung chiếc chân bàn lên, giáng thẳng vào mặt tôi.

Một cơn đau kịch liệt và choáng váng, tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Tô Nhã. Tiếp đến, tôi dần dần mất đi ý thức, ký ức cuối cùng của tôi là ngọn lửa bập bùng và hai bóng người quấn chặt lấy nhau.

Nhưng, đôi bàn tay đã kéo tôi ra khỏi đó, là của ai vậy nhỉ?

Khi tôi tỉnh lại trong bệnh viện, đã là ngày hôm sau rồi.

Cảnh sát nói với tôi, cái nhà kho đó, sau 20 năm lại một lần nữa bị cháy thành một vùng tro tàn. Nhân viên cứu hỏa phát hiện ra hai thi thể cháy khét trong đám cháy. Xác người nam ôm chặt lấy xác người nữ, khó có thể tách rời. Sau khi đưa bọn họ đi, dưới đất vẫn lưu lại hai hình người màu đen, như thể chiếc bóng đã bị hóa thành tro.

Thành Vũ và Tô Nhã, thực sự mãi mãi ở bên nhau rồi.

Bố tôi đã cứu sống tôi. Tôi không thể nào ngờ được, lý trí chỉ còn sót lại chút ít của ông, vẫn giữ được bản năng phân biệt thiện ác. Cho nên, vào lần đầu tiên ông nhìn thấy Thành Vũ, đã ý thức được sự nguy hiểm của cậu ta. Vào buổi chiều muộn hôm tôi và Tô Nhã dự định bỏ trốn, Thành Vũ đến viện dưỡng lão tìm kiếm Tô Nhã đang mất tích. Qua những lời nói hàm hồ lộn xộn và động tác tay đầy kích động của bà mẹ, cậu ta đoán ra được mối quan hệ và phương hướng bỏ trốn của chúng tôi.

Như một kỳ tích, bố tôi hôm đó lại ở trong trạng thái minh mẫn, ông tận mắt chứng kiến tất cả điều này, bèn lặng lẽ bám theo sau Thành Vũ, đến cái nhà kho đó.

Khi tôi biết được những điều này, bố vẫn đang ở bệnh viện cùng với tôi. Đáng tiếc là, ông lại chìm đắm vào sự mộng lung vô định không đoán biết được thời gian. Thế nên, ông vẫn để nguyên mái tóc cháy sém, ngoan cố ngồi vắt chân trên hộp đầu giường, ánh mắt nhìn tôi chòng chọc, mãi không chịu xuống. Ánh nắng mặt trời buổi trưa xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng bệnh, bóng ông hắt xuống bức tường, như thể một chiếc liềm cực lớn, từ từ cắt cửa quang thời gian còn lại của tôi.

Truyện thứ 4

TRỞ THÀNH UỖNG ĐOÀN BÌNH

Ánh mắt này khiến Đông Quốc Tài rợn hết tóc gáy, ông ta nhận rõ đôi mắt vẫn luôn dõi theo sau lưng mình, chính là đôi mắt này, nhưng cái người xuất hiện trước mắt đây, quả thực ông ta không hề quen biết mà.

Iêu chuẩn của hạnh phúc có rất nhiều loại, có nhiều tiền, cơ thể cường tráng, cuộc sống yên tĩnh, tất cả những thứ này đều là hạnh phúc. Nếu như định nghĩa hạnh phúc chính là chờ đợi sự xuất hiện của một sinh mạng mới, vậy thì Lý Pha và Điền Tiểu Như đang hạnh phúc.

Lúc này đây, họ đang dựa vào giường bệnh, vai kề vai, dây tai nghe một bên trái một bên phải ở trong tai mỗi người. Trong MP3 đang phát bài hát Giai nhân một thời.

Có điều gì có thể khiến ta khắc cốt ghi tâm

Chỉ duy nhất em

Người yêu dấu

...

Hai người khẽ ngân nga theo tiếng nhạc, mười ngón tay đan vào nhau, Điền Tiểu Như dùng bàn tay kia vuốt mái tóc của Lý Pha, nét mặt yên tĩnh dịu dàng. Còn bàn tay kia của Lý Pha thì lại khẽ khàng vuốt ve cái bụng đã nhô cao của vợ, bên trong như thể đang mang một báu vật hiếm có.

“Ôi, nó lại cử động rồi!” Đột nhiên Lý Pha ngẩng đầu lên, nói với Điền Tiểu Như về kích động.

Điền Tiểu Như vội vàng giơ ngón tay trở lên môi, khẽ trách móc: “Anh nói nhỏ một chút, đừng gây ồn ào làm người khác thức giấc.”

Lý Pha cười hi hi, nhìn những người phụ nữ mang thai đang ngủ say ở xung quanh, quay đầu làm mặt xấu với vợ.

Điền Tiểu Như giơ tay ra quẹt mũi Lý Pha một cái, vừa đứng dậy, liền vội giơ tay chống lưng, kêu lên “ây da” một tiếng. Lý Pha vội vàng đỡ cô nằm xuống, dọn chăn thật tỉ mỉ, đột nhiên bật cười.

“Anh cười gì vậy?”

“Anh đang nghĩ, liệu có phải con gái của chúng ta không đợi thêm được nữa, giờ đã đòi ra luôn rồi không nhỉ?”

Điền Tiểu Như cũng cười, “Sao anh biết chắc là con gái chứ?”

“Bác sĩ đã nói như vậy mà.”

“Chưa chắc đâu. Em nghe người ta nói, lúc siêu âm nếu nhìn không rõ, thì cứ nói là con gái. Nếu như thực sự là con gái thì bố mẹ cũng không có gì để nói cả, ngộ nhỡ là con trai, thì coi như là một niềm vui bất ngờ, bố mẹ đương nhiên cũng sẽ không phàn nàn gì cả.”

“Chắc chắn là con gái.” Nét mặt của Lý Pha rất nghiêm túc, “Một bé gái xinh đẹp giống như em vậy.”

Điền Tiểu Như đỏ mặt mỉm cười, “Nhưng em thích con trai.”

Trai hay gái cũng đều như nhau, đều là báu vật của chúng ta.” Lý Pha thò tay vào trong chăn: “Em ngủ đi, anh xoa bóp chân cho em, sưng to quá.”

Cùng với động tác dịu dàng và nhịp nhàng của chồng bà bầu trào dâng cảm giác buồn ngủ. Ý thức của Điền Tiểu Như dần trở nên mơ hồ, chính lúc cô chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, chợt cảm thấy lực bàn tay của chồng đột ngột tăng lên, cô giật mình, mở choàng mắt, nhìn thấy nét mặt của Lý Pha rất nghiêm nghị, thật không ngờ còn có phần tức giận.

“Anh sao vậy?”

“Gì cơ?” Lý Pha định thần lại, “Không có gì mà.”

“Vậy sao vừa rồi nét mặt của anh lại đáng sợ thế? Vừa rồi nghĩ gì vậy?”

Lý Pha sau khi suy nghĩ vài giây, nhoẻn cười.

“Ha... ha, anh vừa mới lơ đãng.” Anh nói với vẻ hơi ngại ngùng, “Nghĩ đến cảnh con gái đi học tiểu học, thi cử không tốt, bị cô giáo lấy thước đánh vào tay. Anh vừa nghĩ đến dáng vẻ khóc lóc của con gái khi bị cô giáo đánh, liền vô cùng tức giận, chỉ muốn lập tức đánh cho cô giáo một trận.”

“Anh đấy” Điền Tiểu Như vừa bực vừa buồn cười, “nghĩ xa xôi quá đi.”

Lý Pha thì lại tỏ ra rất nghiêm túc: “Dù sao thì, anh sẽ không để bất cứ ai bắt nạt em và con gái chúng ta đâu.”

Điền Tiểu Như hạnh phúc nhắm mắt lại, người đàn ông thật thà chất phác bên cạnh là người đàn ông đáng để dựa dẫm nhất trên thế giới này.

Cho đến khi nghe thấy vợ phát ra hơi thở đều đều, Lý Pha mới dừng lại. Anh tắt đèn đầu giường, ngồi trong bóng tối lặng lẽ ngắm nhìn Điền Tiểu Như đang say giấc.

Trên bãi cỏ xanh rì, đứa bé đang chạy chững tập đi, giơ đôi tay về phía mình: “Bố ơi!”

Cánh cửa đột nhiên bật mở, Lý Pha và Điền Tiểu Như đang thân mật với nhau vội vàng chui vào trong chăn, một đứa bé gái đang ngái ngủ ôm một con thỏ bông, vừa dụi mắt vừa nói: “Bố mẹ ơi, con muốn ngủ cùng với bố mẹ...”

Khi khúc nhạc hôn lễ cất lên, một cô gái xinh đẹp khoác tay chú rể cao lớn tuấn tú, chậm rãi bước về phía đầu bên kia thảm đỏ có Lý Pha và Điền Tiểu Như tóc đã điểm hoa râu...

Người đàn ông chìm đắm trong sự tưởng tượng mỉm cười mãn nguyện.

Thực ra, từ khi Lý Pha hay tin vợ có thai, đã bắt đầu không thể tiết chế được sự tưởng tượng của mình rồi. Tưởng tượng dáng vẻ con trẻ, tưởng tượng tận mắt chứng kiến sự bận rộn và kỳ vọng trong quá trình trưởng thành của con, tưởng tượng cuộc sống hạnh phúc và đủ đầy mà anh có thể mang tới. Việc tưởng tượng khiến người đàn ông này vô cùng hào hứng, anh không còn chỉ là Lý Pha hoặc là chồng của Điền Tiểu Như nữa, mà còn có một danh xưng có sức mê hoặc hơn: bố. Đó là một tương lai giơ tay là có thể chạm tới, anh dường như có thể ngửi thấy hương vị ngọt ngào của nó. Đó không còn là cuộc sống của anh, mà là cuộc sống của gia đình anh.

Đúng vậy. Lý Pha ngồi trong bóng tối sung sướng nghĩ thầm.

Ngày hôm sau, ngày dự kiến sinh.

Hôm nay có cả thầy hai bà bầu sinh con. Người nhà của bà bầu kia dường như huy động toàn bộ người thân, trước cửa phòng phẫu thuật vô cùng náo nhiệt. Trái ngược với không khí tiền hô hậu ủng của bà bầu kia, bên cạnh Điền Tiểu Như chỉ có mình Lý Pha trở nên thật cô độc. Trong thành phố này, họ không có họ hàng thân thích, người duy nhất họ có thể dựa vào chính là đối phương. Lý Pha nhìn thấy người nhà bà bầu kia tay xách nách mang toàn đồ bồi bổ, không tránh khỏi có chút buồn phiền. Điền Tiểu Như cảm nhận được sự áy náy của chồng, liên tục xoa mu bàn tay anh.

Khi chuẩn bị bước vào phòng phẫu thuật, Điền Tiểu Như gắng gượng ngược đầu lên, cười nói với Lý Pha: “Anh đợi em một lát, em sẽ nhanh chóng đem báu vật của chúng ta trở lại.”

Tất cả mọi người đều sốt ruột chờ đợi bên ngoài phòng phẫu thuật, như thể đàn kiến nằm trong chảo nóng. Lý Pha cũng là một con trong bầy kiến này, anh đi đi lại lại trong hành lang, chốc chốc lại áp sát vào cửa nín thở nghe ngóng, như thể muốn nhận ra trong những tiếng rên rỉ thấp thoáng truyền ra, đâu là tiếng của Điền Tiểu Như.

Nửa giờ đồng hồ sau, cửa phòng phẫu thuật chợt mở ra, mọi người đồng loạt ào tới. Nhưng người bước ra lại là một cô điều dưỡng dáng người nhỏ bé.

“Bác sĩ...”

“Vợ tôi thế nào rồi...”

“Đã sinh chưa...”

Cô điều dưỡng nhỏ bé xua xua tay về mặt kiên nhẫn, “Không biết không biết, cứ đợi đi!” Nói xong, cô liền vội vàng chạy đi. Một phút sau, một nhóm người mặc áo blu trắng cùng đi tới.

Có người suy đoán, có thể là đã xảy ra chuyện gì rồi. Mọi người bỗng chốc trở nên vô cùng căng thẳng, cùng nhìn nhau với ánh mắt tràn ngập sự lo lắng bất an. Liên tục có bác sĩ và điều dưỡng ra ra vào vào phòng phẫu thuật, nhưng lại không có ai nói rõ là ai xảy ra chuyện, hay là đã xảy ra chuyện gì. Cho đến khi có một bác sĩ mặc áo blu trắng, đeo khẩu trang bước ra từ trong phòng hộ sinh, hỏi giọng ồm ồm: “Ai là người nhà của Điền Tiểu Như?”

Lý Pha vội vàng chen ra khỏi đoàn người: “Là tôi.”

“Anh vào đây một lát.”

Trong phòng phẫu thuật tràn ngập những tiếng kêu rên to nhỏ khác nhau và đầy mùi vị không thể miêu tả được bằng lời. Lý Pha

đứng trước mặt nhóm người mặc áo blu trắng đứng xếp thành hàng dọc, trông bọn họ cao thậm khó lường, vô cùng quyền uy.

“Vợ anh mất rồi, đứa bé cũng không giữ được.” Một giọng nói đầy uy lực nói với anh. Âm thanh đó hình như cũng là màu trắng, không có chút sắc thái nào cả.

Lý Pha ngẩn người mấy giây, dường như không thể nào hiểu được ý nghĩa của câu nói đó. Ánh mắt anh lần lượt lướt qua trên các khuôn mặt của từng vị mặc áo blu trắng, như thể hy vọng một người nào đó trong số họ có thể giải thích cho anh về câu nói vừa rồi.

“Mất rồi ư?” Qua một quãng thời gian rất lâu, anh hỏi bằng giọng khô khốc.

“Đúng vậy!”

Trong đầu Lý Pha nổ “bùm” một tiếng như thể có hàng vạn con ong đang bay vào. Anh nhìn thấy chiếc khẩu trang màu trắng của bác sĩ đang động đậy, nhưng anh lại không nghe thấy bất cứ thứ gì cả. Cho đến khi một vị bác sĩ đem tới một tập giấy, rồi lại nhét một cây bút vào tay anh, khi bàn tay anh bị ấn vào chỗ ký tên, anh mới chợt nhận ra: Điền Tiểu Như, người vợ vừa rồi còn nói: “Anh đợi em một lát, em sẽ nhanh chóng đem báu vật của chúng ta trở lại” đã không bao giờ còn có thể trở về được nữa rồi.

Lý Pha gầm lên một tiếng, dốc sức giăng ra khỏi người bác sĩ đang cố ấn vai anh, từng tờ giấy trắng đầy chữ tung bay, rồi lại rơi xuống đất.

“Vợ tôi đâu? Con gái tôi đâu?” Lý Pha túm lấy một vị bác sĩ đứng gần nhất, cất tiếng hỏi như xé gan xé phổi.

Vị bác sĩ hơi hoảng hốt, nhưng ngữ khí thì không chút nhượng bộ: “Ký vào đây đi, ký xong sẽ để cho anh gặp vợ anh.”

Lý Pha nhìn chiếc bút trong tay, thần thờ hoảng loạn ném nó xuống đất như thể nó chính là hung khí giết hại Điền Tiểu Như.

“Tôi không ký! Là các người...” Anh chỉ vào nhóm bác sĩ đứng trước mặt, “Là các người đã giết cô ấy, là các người!”

Tiếp đến, anh gào thét thật to: “Giết người rồi! Giết người rồi! Mau bắt lấy hung thủ!”

Mấy vị bác sĩ lao tới ấn chặt anh lại, Lý Pha giằng thoát ra được, giãy giụa mở cửa chạy ra ngoài.

“Giết người rồi! Giết người rồi!” Trong hành lang của bệnh viện vang vọng tiếng kêu thét hoảng sợ và tuyệt vọng của một người đàn ông.

Lý Pha lao ra khỏi bệnh viện, cứ thế lao đi dưới ánh nắng chói chang buổi sáng, trong lòng chỉ có duy nhất một suy nghĩ: tìm cảnh sát. Bắt hung thủ! Bắt hung thủ!

Nghe xong lời trần thuật của người đàn ông đang kinh hãi hoảng loạn trước mắt đây, động tác của cảnh sát Tổng định chuẩn bị triệu tập lực lượng cảnh sát để truy bắt hung thủ liền chậm dần lại. Anh bỏ mũ xuống, ngồi ngay ngắn trở lại vị trí.

Tóc của người đàn ông vẫn dựng đứng lên, không biết do sợ hãi hay là phần nộ. Cảnh sát Tổng uống một ngụm nước, nghĩ một lát, lên tiếng: “Đồng chí, không phải là chúng tôi không giúp anh, sự việc này không thuộc quyền quản lý của chúng tôi. Cho dù là đi bắt người, cũng phải có giám định kết luận chắc chắn đủ cấu thành tội có trách nhiệm trong sự cố chữa trị ngành y khoa mới được.”

“Sao lại không được?” Nét mặt người đàn ông thể hiện sự khó tin, “Vợ tôi tròn trịa, khỏe mạnh, hôm qua vẫn còn cùng nghe nhạc với tôi, đẩy vào trong phòng chưa đến một giờ đồng hồ đã chết rồi. Còn con gái tôi nữa, tối qua, còn quấy đạp trong bụng vợ tôi kia mà...”

Cảnh sát Tống xua tay, ra hiệu ngăn anh lại, nghiêng đầu nói về phía sau anh: “Anh đến rồi à?”

Người đàn ông quay lại, một người nam giới đeo kính đang đứng ở cửa, hình như đang do dự xem có nên bước vào hay không.

Cảnh sát Tống đứng dậy: “Đi nào, Uông Doãn Bình, chúng ta ra đằng kia nói chuyện.”

Người đàn ông nhảy dựng lên: “Dựa vào cái gì chứ, tôi đến trước mà, vợ và con tôi đều bị giết rồi.”

Cảnh sát Tống có chút khách khí ngắt lời: “Việc của anh như vậy không tính!” Anh chỉ vào người nam giới tên Uông Doãn Bình, “Người ta mới đúng như vậy!”

Uông Doãn Bình lộ ra nụ cười trông còn khổ não hơn là khóc: “Hay là anh cứ giải quyết việc của anh ấy trước đi.”

“Không cần!” Thái độ của cảnh sát Tống rất kiên quyết, anh nói với người đàn ông: “Anh hãy mau quay trở lại bệnh viện đi, đừng để nhân lúc anh không có mặt ở đó, bệnh viện hỏa thiêu vợ anh, vậy thì muộn mất.”

Người đàn ông giậm chân một cái, rồi chạy nhanh ra ngoài như một cơn gió.

Bệnh viện chưa hỏa thiêu Điền Tiểu Như, nhưng cũng không thừa nhận đã khiến cho cô ấy tử vong, chỉ đưa ra lời đề nghị bồi thường hai vạn tệ, hơn nữa nói là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo. Lý Pha đương nhiên không chấp thuận. Người của bệnh viện hỏi anh có yêu cầu gì, Lý Pha chỉ nói bốn chữ: Giết người đền mạng.

Mẹ kế của Điền Tiểu Như nhanh chóng đến bệnh viện, sau khi khóc lóc vài tiếng, bắt đầu hòa nhã thương lượng điều kiện với bệnh viện. Cuối cùng nhân lúc Lý Pha chạy đến Cục Vệ sinh tố cáo, đã ký biên bản hòa giải với bệnh viện. Sau đó, bà ta liền cầm 25000 tệ và đồ trang sức cùng quần áo của Điền Tiểu Như, biến mất tăm mất dạng. Khi Lý Pha quay trở lại, chỉ còn lại 5000 tệ và một hộp tro cốt.

Lý Pha nhắc hộp tro cốt bé xíu đó, lúc mang thai, Điền Tiểu Như nặng 80 ki-lô-gam cơ mà, sao lại chỉ còn chút xíu này thôi?

Lý Pha ôm hộp tro cốt dờ dẩn suốt cả một ngày một đêm ở trong phòng, rồi lại đứng dậy đến Sở Công an. Anh không cam tâm, anh bắt buộc phải đòi lại công bằng cho vợ và đứa con gái chưa chào đời của mình. Lần thứ năm anh đến, cảnh sát Tổng vừa nhìn thấy anh bèn nói cần phải đi họp, rồi ôm túi đi luôn. Lý Pha chẳng có cách nào cả, cứ thế ngồi đợi ở hành lang. Đợi mãi, đợi mãi, Lý Pha liên tục chạy đôn chạy đáo khắp nơi chợt cảm thấy buồn ngủ, cúi đầu xuống, lại nhìn thấy đôi giày da bám đầy bụi dưới chân. Khi vợ còn sống, cô ấy quyết không để mình đi đôi giày da bẩn thỉu thế này ra ngoài đâu. Mãi nghĩ miên man, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Một bàn tay đột nhiên vỗ vào vai anh, Lý Pha quay sang nhìn thấy một tờ giấy ăn trắng tinh mềm mại. Lý Pha đón lấy, lau vội cái mặt, khi nhìn thêm lần nữa, phát hiện ra đó là Ônng Doãn Bình mà mình đã từng gặp.

Ônng Doãn Bình ngồi xuống cạnh Lý Pha, rồi lại rút ra một điếu thuốc đưa cho anh. Hai người đàn ông gương mặt tiều tụy ngồi cạnh nhau trên ghế, lặng lẽ hút thuốc. Một người cảnh sát trẻ thò đầu ra khỏi văn phòng, đang định lên tiếng trách móc, nhận ra là bọn họ, bèn quay trở vào.

Hút xong một điếu, Ônng Doãn Bình ném đầu mẩu thuốc xuống đất rồi lại di chân lên cho nó nát bét, lên tiếng hỏi:

“Người anh em, có chuyện gì vậy?”

Lý Pha kể lại toàn bộ sự việc một lượt, cuối cùng nhấn mạnh, “Họ giết vợ con tôi, tôi phải bắt họ đền mạng”. Ông Doãn Bình nghe xong, cười ảo não hồi lâu.

“Hai anh em ta, thật là số khổ.”

“Anh là gặp chuyện gì vậy?”

“Cũng gần giống anh. Vợ con tôi cũng bị người ta giết hại.”

“Cũng là bệnh viện à?”

“Không phải.” Ông Doãn Bình lắc đầu, “Là bố dượng của tôi.”

“Bố dượng anh?” Lý Pha mở to mắt.

“Đúng vậy.” Ông Doãn Bình nhắm mắt, rồi lại mở ra ngay. “Bố đẻ tôi mất sớm, sau đó mẹ tôi đã lấy ông ta. Sau khi mẹ tôi qua đời, tôi hiếu kính với ông ta như với bố đẻ. Thật không ngờ tên súc sinh này đã xâm hại vợ tôi, xong việc còn dùng dao đâm chết cô ấy.”

Ông Doãn Bình vùi đầu vào hai tay, giật mạnh tóc ra sau. “Lúc đó vợ tôi đang mang thai hơn bốn tháng rồi.”

Lý Pha vô cùng kích động: “Tên súc sinh này, đáng bị ngàn đao đâm chết! Bắt được hãn ta chưa?”

Ông Doãn Bình lắc đầu, anh vỗ vai Lý Pha: “Người anh em, nghe lời tôi, việc của vợ anh thì thôi bỏ qua đi. Kiện cáo với bệnh viện, không thắng nổi đâu. Hơn nữa, vợ anh đã được hỏa thiêu rồi, cho dù muốn kiện cũng không có chứng cứ gì. Anh cũng chưa lớn tuổi, tranh thủ sớm tìm một người khác đi.”

Lý Pha há miệng, định phản bác nhưng lại không nói được gì.

Uông Doãn Bình nói tiếp: “Chỉ cần khi vợ còn sống, anh đối đãi tốt với cô ấy, thì cho dù người đã mất cũng không phải hối hận gì cả. Vợ anh mất ở bệnh viện, dù sao vẫn còn hơn tôi, anh không biết đâu, vợ tôi đến lúc chết, mắt cũng không nhắm lại được.” Tay Uông Doãn Bình bắt đầu run rẩy, Lý Pha thở dài, gỡ tay vỗ vỗ vai Uông Doãn Bình.

Cảnh sát Tống đi từ đầu bên kia hành lang tới, hai người vội vàng đứng dậy. Cảnh sát Tống gật đầu với Lý Pha, rồi quay sang nói với Uông Doãn Bình: “Bố dượng của anh tên là Đông Quốc Tài phải không?”

Uông Doãn Bình gật đầu.

“Lần trước anh nói quê ông ta ở thành phố A à?”

“Đúng vậy.”

“Ừm, đối chiếu không nhầm lẫn gì, chúng tôi sẽ phát lệnh truy nã, trọng điểm phạm vi trình sát là ở thành phố A. Việc này, anh đừng vội, hiện nay nhân lực của đội hơi hạn chế. Nhưng anh yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ bắt lão khốn đó về. Còn về việc của anh,” cảnh sát Tống lấy bao thuốc lá trong túi áo ra, rút một điếu thuốc đưa cho Lý Pha, rồi lại châm lửa cho anh. “Lúc trước tôi đã nói với anh, tâm trạng của anh, tôi có thể hiểu được, nhưng chúng tôi thực sự không thể quản lý việc này. Người anh em, ngày tháng còn dài lắm, hãy nhìn về phía trước.”

Nhìn về phía trước ư? Lý Pha mặt lạnh tanh hút thuốc, hút xong, bắt tay cảnh sát Tống, lặng thinh không nói, rồi quay người bước đi.

Đây là một kết luận, cũng là một sự thật. Vợ chết rồi, con cũng chết rồi. Chết rồi là chết rồi thôi.

Uông Doãn Bình bảo anh nhìn về phía trước. Cảnh sát Tống bảo anh nhìn về phía trước. Nhìn phía trước để thấy gì?

Có người nói đời người chính là một con đường, chỉ có điều có người là con đường dài, có người là con đường ngắn. Lý Pha từ trước đến giờ đều rất vui vẻ hào hứng đi trên con đường của mình, bởi vì anh biết phía trước không xa đều là cảnh đẹp. Có vợ con, có một gia đình, có một cuộc sống bình thường nhưng ấm áp. Anh đã bố trí tất cả mọi việc hết sức thỏa đáng, cứ thế từng bước tiến hành. Một tương lai có thể nhìn thấy rõ khiến Lý Pha giống như một con trâu già đã tích đủ sức lực, cứ thế gồng sức, cúi đầu tiến lên phía trước. Thế nhưng giờ đây, tất cả đều không còn nữa, cuộc sống tươi đẹp vừa mới mở ra thoát cái đã nát vụn thê thảm. Lý Pha đứng trên con đường của mình, nhìn về phía xa chỉ thấy một mảng sương mù dày đặc, do dự bất định không dám đi về phía trước.

Bảo tôi nhìn cái gì đây?

Ban ngày, Lý Pha vẫn đi làm như bình thường, dốc hết sức lực. Việc này có thể khiến anh dễ chịu phần nào, thậm chí còn có thể trò chuyện vài câu với đồng nghiệp, thế nhưng sau khi tan làm về nhà, là một sự giãy vò như thể bị đày xuống địa ngục. Lý Pha đột nhiên biến thành một người đàn ông không có cảm giác về phương hướng. Anh cứ thế đi mãi trên đường, rồi đột nhiên dừng lại, sau khi ngơ ngác nhìn khắp xung quanh một hồi bèn đi tiếp. Con đường về nhà trở nên vô cùng xa lạ, khó khăn lắm mới đi được đến dưới chân tòa nhà, nhìn từ xa, cửa sổ phòng anh đen sì, không còn nhìn thấy Điền Tiểu Như đang xào nấu đồ ăn bốc khói nữa. Anh tự lấy chìa khóa ra mở cửa.

Khoảnh khắc bật đèn là khó chịu nhất, vẫn có thể nhìn thấy nụ cười của Điền Tiểu Như, nhưng chỉ là trong khung ảnh trắng đen treo trên tường. Lặng lẽ làm chút đồ ăn đơn giản, một mình ngồi xuống bàn ăn ăn thật chậm rãi, sau đó tắt đèn đi ngủ luôn. Cơ ác mộng đến thường xuyên như cơm bữa. Giấc mơ anh thường mơ thấy nhất chính là Lý Pha và Điền Tiểu Như dẫn theo một đứa bé gái chơi đùa trên bãi cỏ, chơi đùa vô cùng vui vẻ. Đang chơi đùa, cỏ đột nhiên

biến thành màu trắng, nhìn kĩ lại, thật không ngờ lại là một chiếc áo blu trắng che phủ cả đất trời. Ba người hoảng loạn bỏ chạy, áo blu trắng như thể cơn sóng cuộn cuộn lao tới. Lý Pha chạy mãi chạy mãi, đột nhiên phát hiện ra không còn Điền Tiểu Như và con trẻ ở bên cạnh nữa, khắp cõi đất trời đều là một mảng trắng xóa mênh mang.

Lý Pha cuống cuống hét gọi hỏi vợ con đang ở đâu, từ trong mảng trắng xóa đó truyền ra hai giọng nói: Chồng ơi, cứu em, bố ơi cứu con.

Khi cố gắng giãy giụa tỉnh lại, anh cảm thấy xung quanh không phải là đêm đen, mà vẫn là màu trắng xóa chói mắt đó.

Thế là, có những thứ giống như thể cục bột đang lên men, cứ thế phồng to dần lên trong lòng.

Thứ này nặng trĩu, nó ẩn nấp ở một góc khuất nào đó trong sâu thẳm trái tim, nó không hề tạo ra âm thanh nhưng lại âm thầm lớn lên một cách thật nham hiểm. Khi làm việc, khi ăn cơm, khi tắm gội, khi ngủ, nó luôn luôn trưởng thành, giống như một “quỷ thai” ngoan cường. Lý Pha thường xuyên vô duyên vô cớ hỏi những người đồng nghiệp của mình có phải là mình đang béo lên hay không. Sau khi nhận được câu trả lời phủ định, tự bản thân anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Nó đúng là đang lớn dần lên, hơn nữa, tốc độ còn vô cùng kinh ngạc, có đôi lúc thậm chí anh còn cảm thấy bị sự trương phồng của nó chèn ép đến độ không tài nào thở nổi.

Lại là một đêm gặp ác mộng. Sau khi tỉnh lại, Lý Pha toàn thân đầm đìa mồ hôi, loạng choạng bước vào nhà vệ sinh rửa mặt. Ngẩng đầu nhìn lên lại bị chính mình trong gương làm cho giật mình hoảng sợ. Đó là một gương mặt vẹo vọ, gúm ghiecs với hai mắt trợn tròn, răng nghiến chặt.

Lý Pha chợt bừng tỉnh, đó là nỗi hận thù.

Nó vẫn luôn tự lớn dần lên trong cơ thể mình, là nỗi hận thù.

Hận thù ai đây?

Hận thù bệnh viện, hay là mấy người mặc blu trắng đó?

Trong tờ giấy giám định đưa xác ra ngoài của bệnh viện viết những câu chữ mà có lẽ cả cuộc đời này Lý Pha cũng không thể đọc hiểu nổi, thế nhưng kết luận lại rất đơn giản. Cái chết của Điền Tiểu Như và bào thai trong bụng cô không liên quan gì đến bệnh viện. Và Điền Tiểu Như cùng đứa bé đều đã biến thành tro nhẹ tênh trong chiếc hộp bé xíu đó, không thể chứng minh được gì cả. Cho nên bất luận Lý Pha có cố chấp cho rằng bệnh viện đã hại chết Điền Tiểu Như như thế nào, thì cũng đều thiếu sức thuyết phục, thậm chí còn không thể thuyết phục chính bản thân anh.

Thế nên, nỗi thù hận của Lý Pha lại có phần hơi sượng sùng.

Như thể một người đang cố gắng hết sức kéo cung nhưng lại phát hiện ra phía trước không có bia bắn, chỉ có một bầu không khí hư vô.

Vậy thì phải làm thế nào? Cung tên đã được kéo lên không thể nào cứ căng mãi như vậy. Không thể bỏ mặc cho mối hận thù cứ thế phát triển được.

Mũi tên bắt buộc phải được bắn đi. Lý Pha phải tìm một lối ra cho mối thù hận trong lòng mình.

Việc này nói ra thì dễ mà thực hiện thì lại khó. Mối thù hận liên tục phát triển, nhưng lại không nhìn thấy, không sờ thấy, không giống như bóng bay, châm một lỗ là xong. Thế là Lý Pha bắt đầu cảm thấy mình giống như một cơ thể mang bom, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ bùng vang dội. Anh luôn thầm lo lắng, thậm chí không có tâm trạng để làm bất cứ việc gì. Dần dần, anh càng lúc càng chỉ muốn ở nhà một mình, ít nhất thì ở đây anh sẽ không bị lạc đường.

Lý Pha bắt đầu dự đoán cái ngày mình nổ tung, anh đoán ngày đó chắc không còn xa nữa, bởi vì vào mỗi buổi sáng, khi anh soi gương

đều phát hiện ra tia máu trong mắt ngày càng dày đặc hơn. Có lẽ là bởi vì mạch máu trong cơ thể mình ngày càng phải chịu đựng thêm áp lực nên đã lần lượt bị vỡ thì phải. Người đàn ông tuyệt vọng chờ đợi đến cái ngày đó. Có đôi khi, anh không kìm nổi suy nghĩ xem uy lực của vụ nổ này phải lớn đến nhường nào, liệu có nổ tung cả cái tòa nhà này, có nổ tung cả thành phố này, liệu có nổ tung cả cái thế giới hỗn độn này không?

Cho đến một hôm anh mở tivi lên.

Trong đó đang phát một lệnh truy nã tội phạm, Lý Pha nghe thấy một cái tên quen thuộc.

“Đông Quốc Tài, nam giới, sinh ngày 26 tháng 9 năm 1949, năm nay 58 tuổi, số căn cước công dân xxxxxxxxxx, ngày 21 tháng 8 năm 2007, Đông Quốc Tài bị nghi ngờ liên quan tới hành vi cưỡng hiếp rồi sát hại con dâu là Tần X, hiện đang chạy trốn. Nếu ai biết được tin tức về người này, hãy gọi đến số điện thoại của Công an thành phố...”

Lý Pha nghĩ đến người đàn ông cũng gặp cảnh ngộ bất hạnh như mình: Ông Doãn Bình. Anh ấy đang làm gì, có phải là cũng bị mối thù hận giày vò đến độ không thể nào thoát ra được?

Vợ bị bố dượng hãm hiếp rồi giết hại, đứa con trong bụng cũng mất mạng nơi cứu tuyền. Nếu như có thể tận tay bắt được Đông Quốc Tài, e là phải đâm chém ông ta bằng hàng nghìn nhát dao mới hả được mối hận trong lòng.

Lý Pha ném chiếc điều khiển đang cầm trong tay vào màn hình tivi đang chiếu khuôn mặt đáng căm hận đó, sau một loạt âm thanh vỡ vụn, anh cảm thấy tất cả mọi vật xung quanh trở nên vô cùng rõ nét.

Đúng vậy. Đông Quốc Tài, tên khốn đáng bị băm thây ngàn nhát!

Cảm giác căng phình trong lồng ngực bỗng chốc giảm đi rất nhiều. Lý Pha nhảy bật khỏi sofa, vội vàng lấy mấy bộ quần áo nhét vào túi du lịch, rồi lại lấy ra 5000 tệ đó từ trong ngăn kéo.

Khi ra khỏi nhà, Lý Pha lần cuối nhìn Điền Tiểu Như đang mỉm cười trong bức ảnh treo trên tường.

Vợ ơi, con gái ơi, hai người đợi nhé, anh sẽ báo thù cho cả hai.

Lý Pha lao đi thật nhanh trong đêm tối ngày đầu thu, liên tục có xe taxi đột ngột giảm tốc độ bên cạnh anh, điên cuồng nhấn còi. Lý Pha chẳng buồn để tâm, anh cần phải lao đi thật nhanh. Mũi tên đó cuối cùng cũng được bắn đi rồi. Khuôn mặt Đông Quốc Tài ở đằng xa càng lúc càng rõ nét.

Ha, đúng vậy. Trên chuyến tàu đi tới thành phố A, Lý Pha vui vẻ nhắm đôi mắt.

Việc đầu tiên mà Lý Pha làm khi đến thành phố A chính là bóc tờ lệnh truy nã dán ở lối ra khỏi ga tàu xuống, sau đó ghi thêm cả số điện thoại của mình vào bên dưới số điện thoại của Công an thành phố. Sau khi photo ra 1000 bản, Lý Pha khiến cho khuôn mặt Đông Quốc Tài xuất hiện ở khắp hang cùng ngõ hẻm trong thành phố A.

Thế là, trong thành phố này xuất hiện thêm một người đàn ông đi lại khắp đường lớn ngõ nhỏ. Anh hỏi thăm từng người anh gặp về tung tích của Đông Quốc Tài, khi mọi người hỏi anh vì sao phải tìm kiếm người này, người đàn ông bèn nghiêng rằng nghiêng lợi nói, ông ta giết vợ và con tôi! Thế nên có người rất đồng cảm với anh, còn nhiệt tình xung phong đi giúp anh dò hỏi thông tin. Chẳng mấy chốc,

cái tên Đông Quốc Tài này đã được nhà nhà trong thành phố không rộng lớn này nắm rõ cả.

Hậu quả của việc nhà nhà đều nắm rõ này chính là Đông Quốc Tài cũng nghe được phong thanh. Thế là vào một ngày, người đàn ông nhận được một cuộc điện thoại của người nắm tin, Đông Quốc Tài đã lại một lần nữa trốn chạy sang vùng khác, theo tin lan truyền, rất có khả năng là chạy đến thành phố B.

Người đàn ông lại một lần nữa lên đường, sau khi đến thành phố B, đã thận trọng hơn nhiều, anh không còn khua chiêng gõ trống truy bắt Đông Quốc Tài nữa, một là để tránh đánh rần động cỏ, ngoài ra còn có thêm một lý do, là vì anh đã hết tiền rồi.

Anh lập tức đến công trường xây dựng xin làm phụ hồ. Công việc này có hai lợi ích, một là công trường xây dựng là nơi tập trung đông người ngoại tỉnh tới nhất, thuận tiện để hỏi thăm tung tích của Đông Quốc Tài, hai là công việc phụ hồ được tính tiền theo ngày công, khi cần di chuyển, bất cứ lúc nào cũng có thể đi ngay được.

Chủ thầu hỏi anh tên gì, anh trả lời ngay không chút do dự:

“Tôi tên Uông Doãn Bình.”

Anh phụ hồ tên Uông Doãn Bình này làm việc rất cần cù chăm chỉ, ngày ngày dốc hết sức lực để vận chuyển cát và vữa ở công trường. Người khác vác một bao, anh vác hai bao, người khác vác hai bao, anh vác bốn bao, hơn nữa miệng anh ta không bao giờ ngưng nghỉ, suốt cả ngày đều lẩm bẩm. Nếu như ở cạnh anh ta đủ gần, sẽ nghe thấy mấy câu nói thế này: “Bao này là vì vợ... bao này là vì con gái...” Có người suy đoán anh ta có lẽ có một người vợ nằm liệt trên giường và một cô con gái đang đi học, thế nên mọi người đều rất thương cảm, một người đàn ông có mục tiêu thì sẽ không biết mệt.

Anh phụ hồ Uông Doãn Bình hàng ngày sau khi tan làm mới bắt đầu tìm kiếm mục tiêu thực sự của mình. Sau khi ăn tối xong, anh bèn rút ra một tờ giấy nhàu nhĩ, đi hỏi người ta xem họ có gặp người trong giấy này không. Đáp án đương nhiên đều là phủ định. Anh cũng không nản lòng, tiếp tục đến những nơi đèn xanh đèn đỏ hoặc nơi tòi tàn bẩn thỉu nhếch nhác để tìm kiếm Đông Quốc Tài. Anh tha thiết mong mỗi Đông Quốc Tài bỗng nhiên xuất hiện ở đầu đường nào đó như thể đang tìm kiếm người thân. Thậm chí, có lúc anh còn chờ đợi rất lâu ở một vài con phố náo nhiệt.

Anh tin chắc Đông Quốc Tài ở chính trong thành phố này, anh có thể phân biệt được mùi của Đông Quốc Tài từ trong không khí. Đó là thứ mùi hỗn hợp của dung dịch sát trùng và mùi máu tanh.

Đó là mùi của sự tà ác. Anh phụ hồ Uông Doãn Bình tin tưởng chắc chắn điều này.

Đông Quốc Tài bị truy bắt cũng tương tự phải sống rất cơ cực. Khi ông ta phát hiện ra khắp thành phố A đâu đâu cũng có ảnh của mình, ông ta kinh hãi cuống cuồng tháo chạy. Từ đó, ông ta lúc nào cũng cảm thấy có một đôi mắt đang chăm chăm nhìn từ phía sau lưng mình. Mỗi lần ông ta quay đầu lại, thì luôn phát hiện ra có ai đó cố tình tàng lờ như không có chuyện gì xảy ra.

Ông ta bắt đầu không còn lo sợ những tiếng còi xe cảnh sát hú lên lướt qua bên cạnh, cũng không còn sợ hãi những người cảnh sát mặc sắc phục. Ngược lại, ông ta lại vô cùng cảnh giác với những người đi lại vội vã, mặc đồ tối màu. Ông ta biết, trong số những người đó, có một đôi mắt đang tìm kiếm mình.

Đông Quốc Tài tin rằng, đó là cái người đã gọi mình là “bố” suốt hơn 10 năm qua.

Thế là ông ta chỉ có thể chạy trốn, từ góc này sang góc khác, từ thành phố này sang thành phố khác. Nhưng bất luận ông ta đi tới đâu, cũng đều cảm thấy đôi mắt đó ở ngay phía sau mình. Ông ta giống như một con thỏ tuyệt vọng, cứ điên cuồng chạy đi chạy lại trong tầm ngắm của người thợ săn, thỉnh thoảng hành động chạy nhảy né tránh, cứ tưởng như vậy là thông minh, nhưng cũng chỉ là tổn công vô ích. Viên đạn đó bắn xuyên qua tim cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thế nên, trên bản đồ của những thành phố có hình dạng khác nhau này, có hai chấm đen đang diễn trò chơi đuổi bắt. Họ tự xê dịch lẩn tránh trong không gian của mình, có khi ở rất xa nhau, có khi lại rất gần nhau. Thế nhưng, bạn biết đấy, cuộc sống chính là tràn ngập sự kịch tính, hai con người bị số phận buộc quấn vào nhau, sớm muộn gì cũng sẽ va chạm.

Đó là một quán lẩu ở thành phố D, Đông Quốc Tài làm công việc tạp vụ ở đây. Con thỏ cũng cần phải ăn cơm mà, nó dính đầy dầu mỡ, cầm chiếc chổi cán dài quét dọn nền nhà cũng dính đầy dầu mỡ. Đột nhiên, đôi mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào lưng người đó như tăng thêm sức lực. Nó tới rất gần đến nỗi Đông Quốc Tài cảm thấy lưng mình bị châm chích đau đớn.

Cái ngày này cuối cùng cũng đến rồi.

Đông Quốc Tài như thể được giải thoát quay người nhìn lại, nhưng lại nhìn thấy một người xa lạ đang đứng ở bên ngoài cửa sổ nhà bếp nhìn chăm chăm vào mình.

Đầu tóc anh ta bù xù, như thể một con nhím, trên người mặc một bộ đồng phục công nhân dính đầy vôi vữa, vừa nhìn là đã biết dân ngoại tỉnh đến công trường xây dựng làm phụ hồ.

Đông Quốc Tài thoáng cảm thấy thất vọng, ông ta biết những ngày tháng làm con thỏ của mình vẫn phải tiếp tục. Người trước mắt đây không phải là người con riêng của vợ làm thầy giáo dạy cấp II của ông ta.

Ông ta quay đầu lại, tiếp tục quét sàn nhà, bắt đầu suy nghĩ xem tối nay ăn gì. Thế nhưng tiếng động loạt xoạt từ phía sau đã cắt ngang dòng suy nghĩ của ông ta. Trong tiếng kêu đầy kinh hãi của nhân viên phục vụ và các vị thực khách, Đông Quốc Tài bị đẩy ngã vào giữa đám xì dầu, rau hẹ và thịt dê.

Ông ta giãy giụa quay đầu nhìn, lại thấy khuôn mặt gầy guộc nhưng vô cùng gớm ghiếc của người phụ hồ đó.

“A... a... a...”

Người công nhân xây dựng giống như một người câm không nói ra được câu chữ hoàn chỉnh, nhưng biểu hiện trên nét mặt của anh ta lại khiến người ta cảm nhận được cơn giận ngút trời tỏa ra từ cái miệng và đôi mắt của mình.

Mấy cậu nhân viên phục vụ vội vàng kéo Đông Quốc Tài đứng dậy, người công nhân xây dựng ra sức giãy giụa, cuối cùng phát ra ba chữ:

“Đông Quốc Tài...”

Ba chữ này như thể là một tín hiệu, con thỏ Đông Quốc Tài dùng cả tay lẫn chân bò dậy, tiện đà luồn cửa sau chạy biến.

Ông ta chạy nhanh như một con thỏ. Phía sau quán lẩu là khu vực nhà ở, Đông Quốc Tài luồn lách giữa những tòa nhà trong đêm tối. Khi cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, không thể không dừng lại thở dốc, ông ta kinh hãi nhận ra người công nhân xây dựng đó chỉ cách mình một quãng không xa.

Anh ta cũng thở dốc do chạy gấp, nhìn thấy Đông Quốc Tài dừng lại, anh ta cũng đứng yên tại chỗ, gặp người xuống thờ hồng học. Khi anh ta ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc lạnh lao thẳng tới.

Ánh mắt này khiến Đông Quốc Tài rung mình nổi gai ốc, ông ta nhận rõ đôi mắt vẫn luôn dõi theo sau lưng mình, chính là đôi mắt này, nhưng cái người xuất hiện trước mắt đây, quả thực ông ta không hề quen biết mà.

“Anh... anh là ai?” Đông Quốc Tài thò tay về phía sau, thì ra sau lưng ông ta là một đồng rau cải thảo được phủ lớp nilon.

“Tôi là Uông Doãn Bình!” Người công nhân xây dựng đứng đối diện phát ra thứ âm thanh hung hãn.

“Uông Doãn Bình ư?” Đông Quốc Tài thực sự không tài nào hiểu nổi, tại sao anh ta lại phải mạo danh con vợ kế của mình.

Không để cho ông ta kịp nghĩ ngợi thêm, Uông Doãn Bình giả mạo gầm lên một tiếng rồi lao tới, Đông Quốc Tài vội vàng đứng thẳng dậy, rồi sờ được viên đá dùng để chặn miếng nilon che phủ đồng cải thảo. Ông ta cầm trong tay, thuận đà ném vào đầu Uông Doãn Bình giả mạo đang không hề có chút đề phòng nào. Uông Doãn Bình giả mạo ngã gục người xuống đất, Đông Quốc Tài cũng không kịp kiểm tra anh ta, vội vàng bỏ chạy.

Chập tối, thầy giáo dạy cấp II Uông Doãn Bình nhận được một cuộc điện thoại.

“Uông Doãn Bình phải không?”

“Là tôi đây. Anh là ai vậy?”

“Tôi là cảnh sát Tống, anh đang ở đâu?”

“Tôi đang ở nhà.”

“Ơ nhà ư? Ơ trong thành phố này à?”

“Đúng vậy.”

Đầu dây bên kia thoáng trầm ngâm giây lát: “Uông Doãn Bình, có việc tôi phải nói cho anh biết, hiện giờ tôi đang đi công tác ở thành phố F, tôi nghe nói, có người đang truy bắt bố dượng anh, đương nhiên, không phải là chúng tôi.”

“Không phải là người của các anh, vậy đó là ai?”

“Một người tên là Uông Doãn Bình.”

Uông Doãn Bình cầm điện thoại ngẩn người, một lúc sau, anh lên tiếng hỏi: “Vừa rồi anh nói, anh đang đi công tác ở đâu?”

Khi Uông Doãn Bình đến thành phố F đã là chiều ngày hôm sau rồi. Anh không hàn huyên với cảnh sát Tống - người đi đón anh, mà hỏi thẳng luôn: “Anh ta là ai?”

“Không biết.” Cảnh sát Tống hươ hươ chiếc điện thoại di động trong tay, “Chúng ta sẽ biết ngay thôi. Tôi vừa mới nhận được một cuộc điện thoại, cảnh sát của thành phố F đã tìm được cái người tên Uông Doãn Bình này rồi.”

Trên đường đi, hai người đều không nói gì, ai nấy đều ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên cảnh sát Tống bật cười hi hi: “Bố khỉ, thật là ly kỳ khó hiểu.” Anh quay đầu hỏi Uông Doãn Bình: “Anh cảm thấy khả năng là ai?”

Uông Doãn Bình lắc đầu: “Không biết. Hơn nữa, người nhà của vợ tôi đều không sống ở thành phố này, cho dù là bọn họ, cũng đâu cần phải mạo danh tôi.”

Hai người đi đến một công trường xây dựng ở ngoại ô thành phố. Chủ đầu tư dẫn họ đến trước một khu nhà lán tuềnh toàng, chỉ vào một người trong nhóm công nhân mặt mày bụi bặm, đang ngồi xồm ăn cơm, nói: “Kìa, anh ta chính là Uông Doãn Bình.”

Anh ta đang bê một tô cơm nhai nuốt ngấu nghiến, dưới chân có một chiếc bát nhựa, trong bát đựng rau cải hầm đậu phụ. Anh ta trộn cơm cùng thức ăn với nhau, và miếng lớn. Giữa mái tóc rối có một mảng trắng mới mọc ra được mấy sợi tóc ngắn, có một vết sẹo màu đỏ sẫm như thể con giun.

Đột nhiên có người đứng trước mặt, anh ta ngước đầu lên. Uông Doãn Bình nhìn thấy một khuôn mặt đen sì gầy guộc. Anh ta trông giống hệt những người công nhân xây dựng mệt mỏi dờ dãi đó, ánh mắt anh ta lơ dờ nhìn mặt Uông Doãn Bình giây lát rồi chuyển sang nhìn cảnh sát Tống, rồi lại cúi xuống chăm chú vào đồ ăn.

Uông Doãn Bình cúi người, vừa nhìn khuôn mặt dính đầy bụi bặm để cố nhớ ra vừa hỏi: “Anh tên là gì?”

Người đàn ông chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Uông Doãn Bình.”

Cảnh sát Tống nghĩ một lát, hỏi: “Nghe nói anh đang tìm kiếm một người, ông ta tên là gì?”

Người đàn ông ngừng nhai: “Đông Quốc Tài. Các anh có biết tung tích của ông ta không?”

“Sao anh lại tìm ông ta?”

Đường nét trên khuôn mặt người đàn ông chợt đông cứng lại, cơ gân nổi lên trên vầng trán, như thể đang ra sức cắn xé thứ gì đó.

“Ông ta giết vợ và con tôi!”

Cảnh sát Tống như thể chợt nhớ ra điều gì, vỗ vào đầu một cái: “Haiz, đây chẳng phải là ai nhỉ? Lý... Lý Pha!” Anh quỳ xồm xuống: “Lý Pha, anh còn nhận ra tôi không?”

Người đàn ông hình như có chút phản ứng đối với cái tên này, ánh mắt anh ta lại một lần nữa quay trở lại với gương mặt của cảnh sát Tống, giây lát sau, chậm rãi lắc đầu.

Uông Doãn Bình cũng đã nhớ ra người đàn ông dờ dẩn như người mất hồn ở hành lang Sở Công an đó. Anh không tài nào hiểu nổi, người đàn ông trước mắt đây với mình chỉ có mối duyên gặp mặt một lần, thực sự không cần phải vứt bỏ tất cả mọi thứ để chạy tới đây giúp mình bắt hung thủ.

Anh đang định mở miệng hỏi cho rõ ngọn ngành, nhưng lại bị cảnh sát Tống kéo ra khỏi công trường.

“Đừng hỏi nữa, chắc chắn đầu óc người này có vấn đề rồi.” Trên xe, cảnh sát Tống châm một điếu thuốc lá, nét mặt thể hiện sự hụt hẫng vì đã mất bao công sức tìm kiếm nhưng lại có được một đáp án hoang đường.

Uông Doãn Bình nghĩ một lát: “Anh nói xem, Đông Quốc Tài liệu có phải cũng ở thành phố này không?”

“Còn lâu!” Cảnh sát Tống nhả ra một luồng khói,

“Nếu như kẻ thần kinh có thể bắt được tội phạm bị truy nã, thì còn cần cảnh sát chúng tôi làm gì chứ?” Anh quay sang nói với Uông Doãn Bình: “Sáng mai tôi sẽ về, anh đi về cùng tôi nhé.”

Uông Doãn Bình trầm ngâm một lúc, nói: “Anh về trước đi, tôi ở lại thêm mấy hôm.”

Cuộc sống của anh phụ hồ Uông Doãn Bình khá quy củ, hàng ngày 6 giờ 30 phút anh đều có mặt đứng giờ ở công trường. Bộ dạng anh ta làm việc, theo cách nhìn nhận của Uông Doãn Bình thì đó gần như là đang tự sát. Thân thể khô gầy, còn vác nặng gấp đôi người khác, cảm thấy đây là một thứ cảm xúc cuồng nhiệt gần đến độ điên cuồng. Uông Doãn Bình không biết rốt cuộc là điều gì đã chống đỡ cho người đàn ông này, nhưng xem ra anh ta có vẻ rất vui, không hề mệt mỏi.

Sau khi ăn xong bữa tối, anh phụ hồ Uông Doãn Bình bèn bắt đầu cuộc tìm kiếm của anh ta. Uông Doãn Bình đi theo anh ta từ xa, quan sát anh ta từ từ tìm kiếm khắp các con đường đan xen nhau của thành phố F. Anh ta vô cùng nhẫn nại, không vội vàng hấp tấp, có khi suốt cả một buổi tối đều lượn đi lượn lại trên con đường toàn là gái bán hoa và phường trộm cắp, liên tục ghi hình người trên tờ giấy anh ta cầm trong tay để hỏi thăm những cô gái trang điểm lòe loẹt hoặc những kẻ bắn thủ nhếch nhác.

Thình thoảng, anh ta dừng lại, ngẩng đầu hít hà, nét mặt như thể sắp bắt được con vật mình đi săn: đầy sự cảnh giác, hài lòng mãn nguyện.

Mỗi lần thấy cảnh tượng này, Uông Doãn Bình liền rầu rĩ nhận ra, lời của cảnh sát Tổng quã không sai, người đàn ông đứng gần đó đúng là có vấn đề.

Chính lúc Uông Doãn Bình cảm thấy hết nhẫn nại đối với kiểu bám theo vô nghĩa này, sự tình đột ngột có chuyển biến.

Anh phụ hồ Uông Doãn Bình giờ bức ảnh Đông Quốc Tài cho một ông lão kéo xe chở hàng rong, đây là lần thứ 38 trong buổi tối ngày hôm nay. Uông Doãn Bình đứng ở góc đường chằm một điếu thuốc,

chờ đợi lại một lần nữa mất công vô ích. Thế nhưng ông lão kéo theo chiếc xe chở đầy đồ phế phẩm rõ ràng đã nhìn thấy người đàn ông trong bức ảnh, ông ta liên tục gật đầu, còn vồ vồ vào đầu suy nghĩ giây lát, cuối cùng kiên định chỉ tay về một hướng nào đó.

Ông Doãn Bình bất giác cũng nhìn về phía tay ông lão chỉ, đó là tòa nhà đen sì sì, chỉ có vài ngọn đèn leo lét. Không biết đằng sau hoặc là ở một nơi xa hơn, rốt cuộc là thứ gì.

Khi anh quay đầu lại, phát hiện ra anh phụ hồ Ông Doãn Bình đã biến mất tăm. Ông Doãn Bình nhìn ngó xung quanh, cuối cùng nhìn thấy anh ta đang lao thực mạng về phía trước cách đó không xa.

Anh phụ hồ Ông Doãn Bình chạy cũng dốc hết toàn bộ sức lực giống như lúc anh làm việc vậy, thật khó có thể tưởng tượng nổi sau một ngày xách vôi vữa mà anh ta vẫn có thể chạy nhanh được như vậy. Ông Doãn Bình sau khi cố chạy đuổi theo một đoạn ngắn đã cảm thấy kiệt sức, anh giơ tay vẫy một chiếc xe ba bánh có mặt nhan nhản khắp thành phố, ra hiệu cho người lái xe bám theo anh phụ hồ Ông Doãn Bình.

Một người đàn ông chạy thực mạng, một chiếc xe ba bánh đột ngột bám theo, họ chạy qua đường cái, chạy qua các tòa nhà, chạy qua các khách sạn đèn sáng rực rỡ, chạy qua những ngõ nhỏ âm u ẩm ướt. Trong bầu không khí lạnh giá, Ông Doãn Bình cảm nhận được nhiệt lượng của người đàn ông đang chạy phía trước đó, anh ta dường như đang tỏa ra ánh sáng, cho dù là ở những chỗ tối đen giơ tay ra không nhìn thấy ngón tay, cũng vẫn có thể nhìn thấy anh ta đang cố chấp lao về phía trước, không hề có lấy một phút nghỉ ngơi.

Anh phụ hồ Ông Doãn Bình tỏa sáng lấp lánh chạy đến khu vực ngoại ô, đó là một bãi xử lý rác. Khi Ông Doãn Bình trả tiền xe, người lái xe ba bánh hỏi: “Người đó là thành viên của đội tuyển chạy đường dài quốc gia à?”.

Và lúc này đây, anh phụ hồ Ông Doãn Bình đang ở trong tư thế nửa bò trườn trên đất mà chỉ có loài động vật họ nhà mèo mới có, cảnh giác nhìn ngó trên ngọn núi phía trước. Tư thế đó của anh ta khiến Ông Doãn Bình bất giác trở nên căng thẳng, cũng dùng cả tay lẫn chân bò đến cạnh anh ta.

Ông Doãn Bình học theo bộ dạng của người đàn ông nhìn dáo dác về phía trước, nhưng ngoài một đồng rác của thành phố có hình dạng kỳ quái, anh chẳng thấy gì nữa cả.

Anh phụ hồ Ông Doãn Bình vẫn giữ nguyên dáng vẻ đặc biệt chuyên tâm, Ông Doãn Bình thận trọng ghé lại hỏi: “Anh đang tìm gì vậy?”

Anh phụ hồ Ông Doãn Bình quay sang nhìn Ông Doãn Bình một cái: “Kẻ thù của tôi.”

“Tìm thấy chưa?”

“Vẫn chưa. Nhưng nghe nói ngày nào ông ta cũng đến đây nhặt rác.”

Ông Doãn Bình đứng thẳng dậy, bãi xử lý rác trước mặt không có chút động tĩnh, không có lấy một bóng người.

Anh kéo anh phụ hồ Ông Doãn Bình đứng dậy: “Đi thôi, muộn thế này rồi, ở đây không có ai đâu.”

Bước ra khỏi bãi xử lý rác, Ông Doãn Bình đề nghị đi uống một ly. Người đàn ông thoáng do dự một lát rồi cũng chịu đi theo anh.

Trong quán rượu nhỏ gần bãi rác, hai người cúi đầu ăn uống, rất kiệm lời. Người đàn ông ăn rất hào hứng, một đĩa thịt lợn nhanh chóng bị anh ta tiêu diệt sạch bong nước thịt và thịt vụn còn sót lại cũng bị anh ta lấy bánh mìn thầu chấm, nuốt trọn vào bụng. Ông Doãn Bình nhận ra anh ta đã sớm không thể ăn nổi, nhưng anh ta cứ

như thể động vật ngủ đông vậy, ra sức tích lũy năng lượng vào trong cơ thể mình. Ánh mắt anh ta từ đầu đến cuối cứ nhìn chăm chăm vào một góc bàn, trong mắt toát ra sự kỳ vọng gần như cuồng nhiệt.

Khi miếng thức ăn cuối cùng bị anh ta nhét vào trong họng, anh phụ hồ Uông Doãn Bình đã bị mắc nghẹn đến độ trào nước mắt, Uông Doãn Bình vội vàng rót cho anh ta một cốc nước. Anh ta uống một hơi cạn sạch, sau đó lấy ống tay áo lau khóe miệng, rồi lại vỗ vỗ vào bụng, rõ ràng vô cùng hài lòng.

“Hi!” Anh ta khoe bụng mình, “Lần này ông ta không chạy thoát được đâu!”

Dưới ánh đèn, vết sẹo trên đầu anh phụ hồ Uông Doãn Bình trông vô cùng chói mắt. Uông Doãn Bình nhìn dáng vẻ hài lòng của người đàn ông trước mặt, đột nhiên không biết nên nói gì, anh ta rõ ràng đang chìm đắm trong sự tưởng tượng của mình, không thể nào thoát ra được: Kẻ thù mà anh ta luôn nhớ tới chính là đang ở đây, anh phụ hồ Uông Doãn Bình đang nóng lòng muốn chạm trán.

Khi chia tay, Uông Doãn Bình nhìn chăm chăm vào mắt anh ta, hỏi nhấn mạnh từng từ: “Anh... tên... là gì?” Anh ta nhìn vào mắt Uông Doãn Bình, cũng nói nhấn mạnh từng từ: “Tôi... tên... Uông... Doãn... Bình”

Từ ngày hôm sau bãi xử lý rác có thêm một số nhân vật kỳ lạ. Một trong số đó, trang phục và phong cách của anh ta trông không khác gì những người nhặt phế liệu trong thành phố, nhưng anh ta không hề đến núi rác để thu nhặt, mà trốn sau một bức tường đổ ở gần đó, chăm chú quan sát.

Ngoài ra có mấy người trông sạch sẽ gọn gàng hơn nhiều, họ thường quan sát tỉ mỉ bãi rác thành phố chất cao như núi, tỉ mỉ nhận

diện khuôn mặt từng người mà họ gặp. Đó là Ông Doãn Bình và mấy cảnh sát của thành phố F.

Thế nhưng mấy ngày liền, Đông Quốc Tài không hề lộ diện.

Những người cảnh sát cuối cùng cũng mất hết sự kiên nhẫn, họ có hàng đồng vụ án cần phải xử lý, hơn nữa, cả ngày chờ đợi ở chỗ đóng rác hội thối, cũng không phải là việc vui vẻ gì. Ông Doãn Bình nghĩ một lát, dẫn mấy vị cảnh sát đến quán rượu nhỏ lần trước, sau khi gọi mấy món ăn, để họ “nghỉ ngơi” một lát.

Ông Doãn Bình sau khi ăn mấy miếng, chợt nhớ ra điều gì. Anh dẫn mấy người cảnh sát cứ ăn từ từ, còn mình đứng dậy đi đến chỗ ẩn nấp của người đàn ông.

Anh phụ hồ Ông Doãn Bình cứ như thể một người lính canh gác, nấp phía sau bức tường đồ, chỉ lộ ra nửa cái đầu nhìn ngó dáo dác xung quanh. Ông Doãn Bình đưa cho anh ta một điếu thuốc, ngồi ngay bên cạnh anh ta, lặng lẽ hút.

Ông Doãn Bình hơi ỉ dột, anh bắt đầu nghi ngờ liệu Đông Quốc Tài rốt cuộc có tới hay không: thứ nhất, không thể nào xác định chắc chắn liệu trí nhớ của ông lão nhật phế liệu có đáng tin hay không; thứ hai, Đông Quốc Tài có thể cũng đã nghe phong thanh rồi, lại một lần nữa tháo chạy thật xa.

Dưới chân người đàn ông là một chai nước khoáng và nửa chiếc bánh to, đây có lẽ là toàn bộ thức ăn của anh ta ngày hôm nay. Ông Doãn Bình hút xong một điếu thuốc, kéo ống tay áo người đàn ông: “Đi thôi, đi ăn chút đồ với tôi.”

Người đàn ông không quay đầu lại, chỉ khẽ xua tay. “Đi thôi, có lẽ ông ta sẽ không đến đâu!”

“Sẽ đến.” Anh phụ hồ Ông Doãn Bình bình tĩnh nói, “Ông ta nhất định sẽ đến.”

Ngày hôm sau, mưa phùn.

Bởi vì mưa nên trước bãi xử lý rác, người rất thưa thớt. Ông Doãn Bình cầm ô đứng giữa cơn mưa một lúc, quyết định để mấy vị cảnh sát vào quán rượu nhỏ “nghỉ ngơi”. Sau khi sắp xếp ổn thỏa, anh lại đi đến chỗ bức tường đó.

Anh phụ hồ Ông Doãn Bình vẫn giữ nguyên tư thế nửa quỳ đó dưới nền xi măng lạnh lẽo, trông có vẻ như chưa hề rời khỏi nơi đó. Trong cơn mưa cuối thu, gương mặt người đàn ông toát ra ánh hồng như thể toàn thân đang toát ra khí nóng. Anh ta giống như một người mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối, được hồi quang phản chiếu, tràn đầy sinh lực và sự cuồng nhiệt, nhìn thấy Ông Doãn Bình đi tới, thậm chí anh ta còn nở nụ cười thân thiết.

“Nhìn này, tôi nhặt được thứ này.” Anh ta hào hứng khoe với Ông Doãn Bình một món đồ đen sì ở trong tay.

Đó là một chiếc kính viễn vọng cũ mềm, hình như là đồ chơi của trẻ em.

Người đàn ông bộ dạng giống như một vị chỉ huy, giơ kính viễn vọng lên trước mắt: “Lần này ông ta sẽ không thoát ra khỏi tầm nhìn của tôi được đâu.”

Nói xong, anh ta quay đầu lại, toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm vào bãi xử lý rác.

Suốt cả một ngày, trời đổ mưa phùn liên miên. Ông Doãn Bình ngồi trước cửa quán rượu nhỏ, nhìn từng hạt mưa lâm thâm trước mắt, trong lòng đã bắt đầu dao động.

Về thôi, cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách hay.

Nghĩ đến đây, anh bất giác nhìn về phía bức tường đồ đồ. Người đàn ông đã hai lần từ chối lời mời của mình rồi, Ông Doãn Bình chú ý thấy sắc hồng trên mặt anh ta đã dần biến mất, vào lần cuối gọi anh ta đi ăn, anh ta thậm chí đã bắt đầu run rẩy. Trục giác nói với Ông Doãn Bình, người đàn ông đang bị sốt.

Ông Doãn Bình nhìn chiếc bàn ăn bát đĩa chòng chөр ba người cảnh sát đã ngã vào chiếc ghế của mình ngủ ngon giấc. Ông Doãn Bình cầm nửa chai rượu trắng, cầm ô bước ra ngoài.

Anh phụ hồ Ông Doãn Bình không còn nhìn dáo dác ra xa nữa, anh ta dựa lưng vào bức tường đồ, ngồi bệt xuống đất, toàn thân dính bùn đất khiến anh ta trông như hòa lẫn vào bức tường đồ.

Ông Doãn Bình đi đến bên cạnh anh ta, phát hiện ra anh ta rụt cổ lại, toàn thân run rẩy. Ông Doãn Bình khẽ đẩy anh ta, người đàn ông khẽ lau bầu câu gì đó, không đứng lên.

Ông Doãn Bình nghĩ một lát, hạ giọng nói: “Ông Doãn Bình.”

Anh phụ hồ Ông Doãn Bình từ từ ngẩng đầu, đôi mắt đục ngầu nhìn chăm chăm Ông Doãn Bình hồi lâu, mới bừng nhận ra: “Anh đến rồi à?”

Ông Doãn Bình nhét rượu vào tay anh ta. Người đàn ông run rẩy vặn nắp chai, uống ừng ực mấy ngụm lớn, Ông Doãn Bình thấy vết hầu nổi da gà của anh ta nhấp nhô lên xuống, lo lắng anh ta bị sặc.

Sau khi uống mấy ngụm rượu trắng vào bụng, người đàn ông hình như đã khôi phục lại sức sống, anh ta ngồi thẳng dậy, giơ kính viễn vọng lên, quay người bò nhoài lên bức tường đồ nhìn về phía bãi rác.

Đôi giày da của Uông Doãn Bình nhanh chóng bị nước bùn thấm ướt, anh cảm thấy hơi lạnh từ bàn chân truyền tới khắp cơ thể.

“Người anh em, về thôi.”

Người đàn ông không hề phản ứng, chỉ chuyên tâm chăm chú nhìn về phía trước.

Uông Doãn Bình thở dài: “Người cũng đã mất rồi, người còn sống vẫn phải sống tiếp. Anh cứ tiếp tục thế này, thực ra chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Hồi lâu sau, anh phụ hồ Uông Doãn Bình ép từ trong kẽ răng ra mấy chữ: “Giết người đền mạng”

“Nhưng đây không phải là mối thù của anh!” Uông Doãn Bình không kìm được hét lên, “Là của tôi! Lý Pha, anh tỉnh lại đi được không?”

“Ông ta giết vợ và con gái tôi!”

Uông Doãn Bình thực sự không biết phải nói gì nữa.

Anh quỳ xồm phía sau bức tường đổ, hút liền mấy điếu thuốc lá, cuối cùng quyết định bất luận thế nào cũng phải đưa người đàn ông này trở về.

Anh ấn đầu mẫu thuốc lá xuống bùn, đứng dậy kéo ống tay áo người đàn ông. Nào ngờ, anh vừa đứng thẳng người dậy, đã bị người đàn ông ấn mạnh xuống đất.

“Ngồi xuống!” Giọng nói của anh phụ hồ Uông Doãn Bình rất hung dữ, không thể nào phản bác được. Anh ta một tay ấn chặt Uông Doãn Bình, một tay cầm chiếc kính viễn vọng như muốn đè nó vào tận trong khoang mắt.

Uông Doãn Bình ban đầu mơ hồ không hiểu, nhưng anh nhanh chóng nhận thức được đã xảy ra chuyện gì đó.

“Anh nhìn thấy ông ta rồi à?” Uông Doãn Bình giầy giữa muốn bò dậy, nhưng thật không ngờ anh lại không thể nào nhúc nhích được dưới bàn tay của người đàn ông.

Cơ thịt trên mặt người đàn ông bắt đầu co giật, sau đó toàn thân cũng đều run rẩy. Uông Doãn Bình cảm thấy sức nặng ở bờ vai mình chợt thả lỏng, tiếp đến, chiếc kính viễn vọng rơi xuống cạnh anh.

Anh phụ hồ Uông Doãn Bình như thể một con báo cường tráng bay người qua khỏi bức tường đồ, lao nhanh về phía bãi rác.

Uông Doãn Bình không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chạy theo anh ta.

Người đàn ông chạy đến trước núi rác, dùng cả tay lẫn chân bò lên. Uông Doãn Bình nhìn lên thuận theo hướng bò của anh ta, trên đỉnh núi, một người nhặt phế liệu đứng quay lưng về phía mình đang cầm một chiếc móc sắt cao tới cào lui. Cho dù bóng lưng người đó rất gầy yếu, Uông Doãn Bình vẫn có thể nhận ra đó chính là Đông Quốc Tài.

Uông Doãn Bình cuống cuống lôi điện thoại di động ra, ấn số điện thoại của một trong mấy vị cảnh sát.

Giữa tiếng nhạc chuông “Tam Bảo cát tường” vang bên tai, Uông Doãn Bình nhìn thấy người đàn ông đã nhanh chóng chuẩn bị tiếp cận được Đông Quốc Tài rồi. Đông Quốc Tài nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, trên mặt lập tức thể hiện ra nét mặt thật khô hài trộn lẫn giữa cảm xúc hoảng sợ và bất lực.

Người đàn ông chống tay xuống ngọn núi rác, nghiêng rằng nghiêng lợi ngược nhìn Đông Quốc Tài. Đông Quốc Tài điên cuồng vùng

chiếc móc sắt lên ngăn cản anh ta đến gần, một bàn tay kia thì lại lần mò gì đó trong lòng.

Điện thoại cuối cùng cũng được kết nối, Uông Doãn Bình chỉ kịp nói một câu: “Mau đến bãi rác!” bèn vội vàng tắt máy. Anh tìm kiếm xung quanh một lượt, nhặt được một chiếc chân bàn, gắng sức lao lên đỉnh núi rác.

Cuộc đối kháng của người đàn ông và Đông Quốc Tài không duy trì được lâu, anh ta vừa lấy cánh tay chống đỡ chiếc móc sắt, vừa ra sức lao lên. Cuối cùng, anh ta đứng trước mặt Đông Quốc Tài, từng bước ép sát đối phương.

Giọng nói của Đông Quốc Tài đã kèm theo giọng mũi: “Tôi và anh không thù không oán, sao anh cứ bám theo tôi vậy?”

Khuôn mặt anh phụ hồ Uông Doãn Bình vui mừng quá đến độ biến dạng, anh ta hít thở thật sâu luồng không khí ẩm ướt, nhận biết được mùi vị hỗn hợp giữa dung dịch sát trùng và mùi máu tanh trong đó. Cuối cùng cũng đã chờ được ngày này rồi.

“Ông giết vợ và con gái tôi!” Anh ta hét lớn, như thể đang tuyên án, “Giết người... đền mạng!”

Chưa dứt lời, anh ta bèn lao tới. Đông Quốc Tài chỉ có thể kịp cất lên một tiếng chửi thề, đã bị vồ ngã xuống đỉnh núi rác.

Hai người bọn họ ra sức giãy giụa đấm đá giữa đồng dây thép, mảnh kính, hộp nhựa đựng cơm, thay nhau đè ép đối phương xuống. Sau mấy lời, bọn họ cùng lăn lông lốc xuống khỏi núi rác.

Uông Doãn Bình vừa mới leo lên được đến lưng chừng núi rác, nhìn thấy người đàn ông và bố dựng mình lăn xuống qua chỗ mình, lại vội vàng chạy xuống.

Anh phụ hồ Ông Doãn Bình và Đông Quốc Tài ngã mạnh xuống đám bùn dưới chân núi rác, nhưng vẫn cứ dính chặt lấy nhau. Đông Quốc Tài đã bắt đầu lớn tiếng gào khóc, yếu ớt chống đỡ lại từng cú dấm càng lúc càng mạnh của người đàn ông.

Khi những người cảnh sát chạy tới, mới miễn cưỡng tách được hai người họ ra. Đông Quốc Tài gào khóc một cách vô liêm sỉ. Người đàn ông ngồi dưới đất bùn thở hồng hộc.

Cảnh sát xác nhận thân phận của Đông Quốc Tài với Ông Doãn Bình, còng tay ông ta, kéo ông ta ra khỏi khu vực bãi rác như kéo một con chó đã chết. Ông Doãn Bình đi theo mấy bước, chợt phát hiện ra người đàn ông kia không ở bên cạnh mình, quay đầu nhìn lại, người đàn ông vẫn ở nguyên vị trí cũ, cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

Một con dao nhỏ cắm vào ngực người đàn ông, mảng máu đỏ đang nhanh chóng lan rộng khắp chiếc áo sơ mi của người đàn ông.

Ông Doãn Bình ngăn người sợ hãi, trợn mắt nhìn anh ta. Người đàn ông ngẩng đầu lên, hướng về phía Ông Doãn Bình, cười vẻ bất lực, ngửa mặt đổ ập xuống.

Ông Doãn Bình lao đến bên cạnh người đàn ông vừa ngã đầu anh ta lên vừa dáo dác nhìn xung quanh, gào thét: “Có ai không, mau đến đây cứu mạng, cứu mạng...”

Xe cứu thương nhanh chóng lao đến, bác sĩ và cảnh sát cùng vội vàng khiêng người đàn ông lên xe. Bác sĩ gấp rút cầm đủ các loại máy móc không rõ tên lên người anh phụ hồ Ông Doãn Bình. Ông Doãn Bình lo lắng hỏi bác sĩ tình hình ra sao, đáp án nhận được chỉ là một tiếng thở dài nặng nề.

Nước mắt Ông Doãn Bình rơi xuống, anh rung lắc cánh tay người đàn ông, gào thét xé ruột xé gan: “Ông Doãn Bình, Ông

Doãn Bình!”

Anh phụ hồ Ông Doãn Bình không hề có chút phản ứng nào cả, cánh tay cũng bị lay động theo động tác của Ông Doãn Bình.

Ông Doãn Bình liền nhớ ra gì đó: “Lý Pha, Lý Pha!”

Mí mắt người đàn ông chợt động đậy một cái, tiếp đó liền từ từ mở ra, con ngươi đục ngầu khẽ chuyển động, dừng lại rất lâu trên khuôn mặt của mỗi người hình như đang tìm kiếm ai đó.

Rồi ánh mắt người đàn ông dừng hẳn lại ở một nơi nào đó phía bên trên, mặt anh ta thoáng nở ra một nụ cười, lẩm bẩm: “Nhìn anh đi... nhìn anh đi...”

Mấy giây sau, người đàn ông nhắm mắt lại.

Ông Doãn Bình gào khóc thảm thiết, những người xung quanh cũng đều sứt sùi. Đột nhiên, một người điều dưỡng nói: “Đừng ồn, mọi người nghe này.”

Trong xe cứu thương liền trở nên yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy một tia âm thanh yếu ớt.

...

Có điều gì có thể khiến ta khắc cốt ghi tâm

Chỉ duy nhất em

Người yêu dấu.

...

Giọng người đàn ông càng lúc càng nhỏ, khuôn mặt ung dung khoan thai, giống như thiên sứ.

Truyện thứ 5

BÍ MẶT CỦA ĐƯỜNG QUANG VINH

Chẳng ai có thể nói rõ được là tên gốc đã đến con đường này từ khi nào. Như thể chỉ trong một đêm, bộ mặt thuần hậu của đường Quang Vinh có thêm một khuôn mặt vẹo vọ và bẩn thỉu.

Ở chỗ chúng tôi, đường Quang Vinh là một nơi rất hay ho.

Con đường này trước đây có tên gọi là đường Tam Đạo, là một trong số những con đường nghèo nàn nhất trong thành phố này. Ngày hè năm 1983, có một tên trộm vặt lẩn đến đường Tam Đạo, lấy trộm một đôi giày đế kép Warrior của Vương Ái Quốc phoir ở ban công. Lúc đó Vương Ái Quốc đang tắm trong nhà vệ sinh, trơ mắt nhìn đôi giày đế kép Warrior bơi đầy bột làm trắng thoát cái đã biến mất. Vương Ái Quốc để nguyên cái đầu đầy bột xà phòng, mặc vội chiếc quần lót rồi chạy ra đuổi theo. Lúc đó đang là chập tối, trong phòng vẫn rất nóng nực khó chịu, trên khắp con đường Tam Đạo, mọi người đều ra ngoài hóng gió. Những người hàng xóm kinh ngạc nhìn một cậu thanh niên ôm giày lao vụt qua, phía sau là Vương Ái Quốc đang cười trần.

“Bắt lấy nó... giày!”

Mọi người ở đường Tam Đạo bắt đầu trở nên hào hứng, ngày hè oi bức chẳng có việc gì làm, bắt trộm là một cách hay để giải trí. Thế nên, mọi người trên cả con đường đều bắt đầu hành động, gia nhập vào đại đội truy bắt trộm đông đảo. Người người vừa mới tan ca, vừa đi chợ về, vừa đón con, mặc dù chẳng rõ ngọn ngành, nhưng không chống đỡ nổi sức mê hoặc của khí thế ngùn ngụt này, lần lượt tham gia vào đội ngũ. Thế là, cả con đường Tam Đạo ồn ào náo nhiệt, giẫm đạp lên nhau, tiếng gào khóc vang rền. Sau một trận hỗn chiến, Vương Ái Quốc không chỉ thành công đoạt lại đôi giày Warrior của mình, trên đường còn có thêm mười mấy chiếc giày bị giẫm bẹp gí, cộng thêm mấy đứa trẻ con khóc thảm thiết vì không tìm thấy bố mẹ. Điều quan trọng hơn chính là, hai nhóm phần tử buôn bán lừa đảo đang giao dịch ở đầu đường Tam Đạo, nhìn thấy hàng trăm người hô “bắt trộm” đang điên cuồng lao tới, cũng vô cùng hoảng hốt, cùng lao đi với tên trộm giày, kết quả là đều bị coi thành một hội, lần lượt bị tóm gọn.

Đây là sự kiện áp giải tội phạm có quy mô lớn nhất trong lịch sử thành phố C. Cục trưởng phân cục Công an khen ngợi tinh thần tích

cực trong công tác trị an của cư dân đường Tam Đạo, kiến nghị thành phố đổi tên đường Tam Đạo thành đường Quang Vinh, một là để kỉ niệm, hai là để khen ngợi. Thời điểm này đúng lúc thành phố C tiến hành cải tạo thị chính quy mô lớn, thế nên sự việc đổi tên này tiến hành rất thuận lợi. Chưa đến nửa tháng sau, biển tên đường của đường Tam Đạo đã được đổi thành “Đường Quang Vinh”, trước cửa từng hộ dân cũng được đóng biển “số xx đường Quang Vinh” màu vàng chói lọi. Vào thời kỳ đó, vinh dự là thứ còn quan trọng hơn cả mạng sống, huống hồ đây còn là vinh dự của cả một con đường. Thế là, từ ngày hôm đó, thứ “được” vinh quang không chỉ mỗi con đường này, mà còn tất cả mọi người trên con đường này. Mặc dù vẫn là trà thô cơm nhạt, làm không đủ ăn, vẫn là trai lo không dựng được vợ, gái lo không gả được chồng, nhưng diện mạo tinh thần của người dân trên đường Quang Vinh đã đổi thay. Như thể tấm biển số nhà ở trước cửa lúc nào cũng được treo lên cổ của mỗi cư dân, phản chiếu khiến cho khuôn mặt họ đều sáng lấp lánh. Quang Vinh ời quang vinh.

Tên trộm giày, trong đợt hành động ra quân nghiêm khắc vào năm 1983 đã bị xử tội tử hình, lập tức thi hành án.

Thời thế đổi thay, thoát cái đã bước sang thế kỷ 21. Thành phố C thay đổi rất nhiều, các tòa nhà cao tầng mọc lên khắp nơi, đường cái mở rộng. Mua gạo mua thịt không còn cần dùng tem phiếu, khám bệnh uống thuốc không còn được đơn vị bao cấp toàn bộ nữa. Công nhân không còn khiến người khác thêm thuồng, phần tử “đầu cơ” giờ được gọi là ông chủ. Trong suy nghĩ của phần đông mọi người, thứ gọi là vinh dự, dường như đã trở thành một thứ có hay không cũng được. Nhét được tờ tiền hồng rực^[4] vào trong túi, đó mới là cần thiết. Vinh dự ư? Có thể biến thành cơm mà ăn được không? Có thể đóng được học phí cho con trẻ không? Có thể đổi được một căn hộ hai phòng ngủ không?

Chỉ có người ở đường Quang Vinh mới không thấy vậy. Trong thời đại biến hóa từng ngày tại thành phố này, đường Quang Vinh vẫn giữ nguyên diện mạo một cách kỳ tích. Thứ cùng được bảo tồn, còn có cả truyền thống cũ coi vinh dự như sinh mạng. Mọi người trên con đường này phần lớn đều là những người công nhân an phận thủ thường làm việc trong công xưởng, không gian lận xảo trá, không tiêu cực lười biếng; cũng có người làm thầy giáo trong trường học, tương tự cũng cần cù chịu khó. Đương nhiên, cũng có người làm ăn buôn bán nhỏ, có một gia đình mở quán văn thẩn, một nhà bán hoa quả, giá cả đều rất hợp lý, không bán đắt cho ai bao giờ. Đường Quang Vinh mà, nếu như làm ăn gian lận, làm gì còn mặt mũi nào mà tiếp tục sinh sống trên con đường này nữa chứ?

Nhưng, đường Quang Vinh cũng có nỗi buồn phiền của chính mình - tên ngốc đó.

Chẳng ai có thể nói rõ được là tên ngốc đó đã đến con đường này từ khi nào. Như thể chỉ trong một đêm, bộ mặt thuần hậu của đường Quang Vinh có thêm một khuôn mặt vẹo vọ và bẩn thỉu. Ban đầu, cư dân cứ tưởng đó chỉ là một gã lang thang qua đường, bà lão Trần tốt bụng còn lấy bánh bao chay và dưa muối cho gã. Tên ngốc sau khi ăn no bèn nằm trong khu vực dải cây xanh ngủ một giấc ngon lành, sau khi tỉnh dậy thì kh biết đã đi đâu. Ngày hôm sau, tên ngốc lại xuất hiện trên đường Quang Vinh, cầm một khúc mía, ngồi ở bên đường nhai nhồm nhoàm. Cư dân của đường Quang Vinh đều trong thấy gã, nhưng không ai để tâm. Lại còn có mấy người tự mừng thầm: xem kìa, ngay cả tên ngốc cũng đến để lấy ánh sáng của đường Quang Vinh chúng ta!

Thế nhưng một tháng sau, cư dân dần dần cảm thấy có sự bất thường. Tên ngốc hoàn toàn không hề có ý định rời khỏi con đường này, mà có vẻ sẽ ở lại lâu dài. Người ở đường Quang Vinh bất luận ra khỏi nhà lúc nào cũng đều có thể nhìn thấy gã đứng ở bên đường, vén chiếc áo may ô rách nát, gãi sột soạt chiếc bụng bẩn thỉu, nở nụ

cười ngốc nghếch với mỗi người. Trong thời gian cả một ngày, tên ngốc hoặc là ngủ hoặc là ngồi xồm bên đường lăm bằm trò chuyện cùng với lũ kiến. Nếu như có người trò chuyện bên đường, tên ngốc cũng sẽ ghé lại nghe, cười tít mắt ngó xem cái này cái kia. Quá đáng hơn nữa là, bà Lưu nhìn thấy gã ngồi ở bồn hoa, cởi quần ra để bắt rận, mỗi lần bóp chết một con, bèn vui mừng phấn khởi reo hò.

Đây là đường Quang Vinh cơ mà, thật không ngờ lại xuất hiện một tên ngốc!

Điều này thật không ăn nhập gì cả!

Cư dân của đường Quang Vinh bắt đầu thể hiện thái độ với tên ngốc, không còn ai bố thí đồ ăn cho gã, cũng không còn ai quan tâm đến gã, ai cũng hy vọng gã có thể cụt hứng mà rời khỏi đây, để nơi đây nhanh chóng khôi phục lại được diện mạo đẹp đẽ yên bình như cũ. Thế nhưng tên ngốc vẫn ngày ngày lượn lờ trên con đường Quang Vinh, ngày càng béo mập. Vô lo vô nghĩ, sống rất vui vẻ thoải mái.

Mọi người bắt đầu thầm mong đến mùa đông. Ngày đông giá rét, tên ngốc vừa không có quần áo vừa không có nơi ở, lại chẳng cuốn gói đi sao?

Cuối cùng thời tiết cũng trở lạnh, tên ngốc vẫn ngày ngày xuất hiện trên đường Quang Vinh. Điều khác biệt là trên người gã có thêm một chiếc áo khoác quân đội, trông hầy còn khá mới. Túi của chiếc áo khoác quân đội luôn căng phồng, trong đó nếu không phải là nửa củ khoai nướng thì lại nhét một bắp ngô luộc. Sau khi có chiếc áo khoác bộ đội, tên ngốc lại có thêm một tiết mục - hành lễ quân đội với từng người qua đường. Nét mặt nghiêm túc, động tác trang nghiêm. Sau đó bèn ngồi xuống bên đường, lôi khoai hoặc ngô ra gặm.

Thoắt cái đã đến cuối năm, cư dân vừa mua sắm đồ Tết vừa suy ngẫm: đã đến Tết rồi, tên ngốc này cũng không về nhà thăm bố mẹ ngốc của mình à? Mọi người đều có ý góp tiền để mua cho gã tấm vé

tàu cho xong! Lão Tôn bán quán vẫn thẩn cuối cùng không kìm được, cho tên ngốc nửa bát vẫn thẩn. Nhân cơ hội gã đang ăn ngấu nghiến, Lão Tôn hỏi gã, “Thằng ngốc, về nhà ăn Tết thôi.” Tên ngốc chuyên tâm ăn, Lão Tôn hỏi mấy lần liền, tên ngốc đều không có phản ứng gì. Khó khăn lắm mới ăn xong, gã cười hi hi với Lão Tôn, giờ cái bát không ra trước mặt Lão Tôn.

“Muốn ăn nữa!”

“Ăn cái chân bà nội mày ấy!” Lão Tôn chửi một câu, giật lấy chiếc bát không, hậm hực quay trở lại phía sau quán.

Đêm thất tịch, nhà nhà đều gói bánh chèo, xem tiết mục đêm giao thừa. Sau khi kết thúc tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn, tất cả cư dân của đường Quang Vinh đều bước ra ngoài cửa, đốt pháo, đón thần tài, cùng nói với nhau những lời chúc may mắn cát tường. Tên ngốc cũng có mặt trên đường Quang Vinh, đang ăn nửa bát bánh chèo không biết lấy được từ đâu. Mấy người trẻ tuổi cố tình đốt pháo ngay bên cạnh gã, muốn dọa cho gã sợ hãi bỏ chạy. Tên ngốc lại chẳng sợ hãi, nhìn pháo nổ vang giòn bên cạnh mình, ngược lại còn tỏ ra hưng phấn, xòe hai tay bắn thủ dịnh đầy dầu mỡ ra nhún nhảy. Mỗi lần có pháo hoa lao vút lên bầu trời, tên ngốc bèn vô cùng sung sướng, nhìn chăm chăm vào luồng ánh sáng lan tỏa, kêu a a.

Nhìn tên ngốc vui mừng hớn hờ, mọi người cảm thấy phần nộ bất bình. Pháo đất lắm, mình bỏ ra để làm cho một tên ngốc được vui - bị ngốc à?

Đêm giao thừa đó, trên cả con đường Quang Vinh, người vui sướng nhất là tên ngốc này.

Bước sang năm mới, điều mà cư dân đường Quang Vinh mong đợi nhất không phải là tiền vào như nước, cũng không phải là nhà nhà hạnh phúc, mà là đuổi được tên ngốc này đi.

Có thể là ông trời đã nghe được lời khẩn cầu của đường Quang Vinh. Cơ hội đến rồi.

Ngày mùng Một, cậu con trai nhà Lão Đặng dẫn bạn gái đến chúc Tết bố mẹ. Sau khi ăn xong bữa tối, Tiểu Đặng dẫn bạn gái đi trong đêm tối xuống dưới lầu, chuẩn bị đưa bạn gái về nhà. Khi đi đến chiếu nghỉ cầu thang tầng 2, cô bạn gái giẫm vào một thứ gì mềm mềm, tiếp đến liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết. Bạn gái Tiểu Đặng lúc đó ngất luôn, Tiểu Đặng cũng sợ chết khiếp. Đợi đến khi cậu cuống cuống lôi điện thoại di động ra soi, mới phát hiện ra cái thứ mềm mềm đó chính là tên ngốc đang cuộn tròn người nằm ngủ trên chiếu nghỉ cầu thang.

Cô bạn gái được đưa đến bệnh viện cấp cứu, Tiểu Đặng nổi giận lôi đình nhưng do nhận được sự ảnh hưởng suốt bao năm qua của đường Quang Vinh, cậu không ra tay thô lỗ với tên ngốc. Nhưng sự việc này cũng không thể cứ thế mà cho qua được, cư dân đường Quang Vinh quyết định mở cuộc họp.

Hội trường được chọn là ở nhà Vương Ái Quốc. Năm đó sau sự kiện giày Warrior, Vương Ái Quốc xung phong bắt trộm đem lại vinh dự cho cả con đường, đã trở thành nhân vật trung tâm của đường Quang Vinh. Hơn nữa, con trai của Vương Ái Quốc cũng đi lính rồi, trong nhà chỉ còn lại hai vợ chồng già Vương Ái Quốc và người bố bị teo não, nhà tương đối rộng rãi. Người chủ trì cuộc họp đương nhiên cũng là Vương Ái Quốc. Thế nhưng, nhà ông có rộng rãi đến đâu cũng không đủ chỗ cho mười mấy người đại diện cư dân. Cuối cùng, phải mượn mấy chiếc ghế ở chỗ Lão Tôn bán văn thần mới tạm đủ dùng. Cuộc họp vốn dĩ được triệu tập lúc 7 giờ rưỡi, lục đục mãi đến hơn 8 giờ mới chính thức bắt đầu.

Vương Ái Quốc đặt chủ đề cho cuộc họp: Tên ngốc này, phải làm sao?

Lão Đặng lên tiếng đầu tiên: “Giày vò cho cho gã đi khỏi đây! Kiên quyết giày vò cho gã đi khỏi đây! Con trai tôi làm bảo vệ, kiếm được

cô bạn gái dễ lắm sao? Dọa cho con gái nhà người ta sợ chạy mất, ai đem đến cho con trai tôi một cô vợ chứ?”

Có người cười: “Cũng chẳng phải là lá ngọc cành vàng gì, nhân viên phục vụ khách sạn thôi mà.”

Lão Đặng cứng cổ: “Khách sạn tỉnh đấy!” Có người nói: “Nói thì dễ, giày vò thế nào?”

Lập tức có người đáp: “Cứ tìm mấy người, đưa chiếc xe đến, kéo gã đến khu ngoại thành.”

Vương Ái Quốc lắc đầu: “Không được không được, người của đường Quang Vinh chúng ta, sao có thể làm như vậy được chứ?”

Người đó phản bác: “Nếu không thì giày vò thế nào? Tên gốc đó hôm nay nằm ngủ ở hành lang lối đi, ngày mai không chừng sẽ nằm ngủ trên giường nhà ai đó.”

Mọi người cười ồ.

Đúng lúc này, ông bố của Vương Ái Quốc chợt hét lên: “Đó là một vị thần tiên.”

Mọi người đều kinh ngạc. Vương Ái Quốc mất hết kiên nhẫn lau nước dãi ở ngực ông lão, nói: “Bố, bố đừng có nói xen vào!”

Cuộc họp tiếp tục. Bà Lưu đề nghị: “Chuyện bắt trói người, đường Quang Vinh chúng ta không làm được đâu. Nhưng tên gốc dù sao cũng vẫn là con người, nó cũng phải có ăn có mặc, chúng ta cứ mặc kệ nó, đừng cho ăn, cũng đừng cho mặc, lâu dần, nó không ở lại được nữa, tự khắc sẽ phải đi thôi.”

Mọi người thi nhau phụ họa: “Phải đấy, hợp tình hợp lý, lại không phạm pháp - chính chúng ta còn chưa lo được cho gia đình, ai có nghĩa vụ nuôi nó chứ?”

Có người lo lắng: “Nhưng thăng ngục này cũng không thiếu đồ ăn đồ mặc mà, áo khoác quân đội, khoai nướng, sống vui vẻ thoải mái lắm.”

Lập tức có người đứng ra tố cáo: “Chuyện đó đều trách cô con gái nhà Lão Trịnh bán hoa quả, áo khoác quân đội chính là cô ta đưa cho, còn từng cho cả bánh chèo nữa!”

Trịnh Tiểu Yến lập tức rút người về phía sau, cúi đầu im lặng.

Lão Trịnh rất bất mãn: “Tiểu Yến, con nghĩ gì vậy? Mọi người đều dốc hết tâm sức nghĩ cách tống cổ tên ngục này đi, sao con lại còn muốn giữ nó lại chứ?”

Khuôn mặt Trịnh Tiểu Yến đỏ lựng như quả táo, hất bím tóc, khề nói: “Anh ta cũng thật là đáng thương, trời vào đông rồi mà vẫn mặc chiếc áo may ô rách...”

Lão Đặng càng nổi nóng: “Nó đáng thương? Con trai tôi ế vợ thì không đáng thương à?”

Có người hòa theo: “Vậy thì để Tiểu Yến làm con dâu ông đi.”

Lại một trận cười rộ lên. Lão Đặng thì lại nghiêm túc ngắm nghía Trịnh Tiểu Yến một hồi, hình như cũng hơi ưng ý - dù sao Trịnh Tiểu Yến cũng là cô gái xinh đẹp nhất trên đường Quang Vinh.

Ông bố của Vương Ái Quốc lại kêu lên: “Đó là một vị thần tiên!”

Wương Ái Quốc xua tay, ra hiệu cho vợ đẩy ông bố vào trong phòng.

Đang cười rộ ràng, con trai của thầy Biện - Biện Thiết Quân đến tìm ông, bảo có mấy người học sinh đến chúc Tết.

Biện Thiết Quân đang học lớp 12, thành tích học tập cũng khá, có hy vọng trở thành sinh viên đại học đầu tiên của đường Quang Vinh. Biện Thiết Quân vừa bước vào, liền có người yêu cầu cậu chàng phát biểu ý kiến. Người có học, chắc chắn có trình độ hơn bọn họ.

Cậu chàng cũng không từ chối, tay đỡ gọng kính, thoát tiên nhìn Trịnh Tiểu Yến một cái: “Chị Trịnh Tiểu Yến hành động không sai, tên ngốc cũng là người, cũng có nhân quyền. Nhưng sự việc này chỉ dựa vào chúng ta thì chắc chắn không giải quyết được, phải dựa vào tổ chức, dựa vào chính quyền.”

Trình độ quả nhiên có khác biệt.

Vương Ái Quốc đang bị bố mình làm cho buồn bực, nghĩ một lát, lời của Biện Thiết Quân cũng không phải là không có lý, vinh dự là do tổ chức trao tặng, có chuyện thì xin chỉ thị của tổ chức, vậy là đúng quá rồi. Thế là đập bàn quyết định, ngày hôm sau sẽ đi đến tổ chức cộng đồng khu vực để giải quyết vấn đề tên ngốc.

Đã có cách giải quyết sự việc, mọi người đứng dậy giải tán cuộc họp, khi đang lần lượt ra về, lại nghe thấy ông lão ở trong phòng gào thét:

“Đó là một vị thần tiên!”

Nhưng mọi người không thể ngờ được, tổ chức cũng không có cách nào hữu hiệu cả.

Thư ký Dương trực ban ở khu cộng đồng nói đầy ý tứ sâu xa: “Truyền thống của đường Quang Vinh chính là giúp đỡ hoàn cảnh khó khăn, vì nghĩa quên mình. Mặc dù anh ta là một tên ngốc, nhưng cũng là một con người, là một phần tử trong nhân dân. Tôi biết mọi người đều sống thanh bần, nhưng xã hội bây giờ cần có văn minh vật chất, cũng cần giữ được văn minh tinh thần mà. Một tên ngốc

không đánh người, không hủy hoại đồ vật, anh ta có thể ăn được bao nhiêu, uống được bao nhiêu? Mỗi người chúng ta bớt đi một miếng nhỏ, thì anh ta đã được sống đầy đủ rồi. Bao năm qua, đường Quang Vinh vẫn luôn là điển hình xây dựng văn minh tinh thần của thành phố, điển hình này không thể bị sụp đổ!”

Lão Trịnh có chút không phục: “Không phải là có Viện phúc lợi sao?”

Thư ký Dương xòe tay ra: “Viện phúc lợi ư? Từ lâu đã chặt kín người rồi! Nhà nước mỗi năm cấp cho có chút tiền đó, chẳng giải quyết được vấn đề gì cả. Không có sự quyền góp giúp đỡ của xã hội, Viện phúc lợi đã không thể trụ nổi từ lâu rồi. Đường Quang Vinh các vị sao có thể gây thêm phiền toái cho tổ chức được chứ?”

Câu nói này khiến cho người của đường Quang Vinh không tiện nói thêm gì nữa, trong lòng thậm chí còn có chút thẹn thùng. Đúng vậy, tổ chức cũng chẳng dễ dàng gì, đường Quang Vinh nên tiếp tục duy trì sự quang vinh này mới phải.

May mà thư ký Dương cũng không nói quá tuyệt tình, hứa rằng nếu như tên ngốc gây chuyện, tổ chức nhất định sẽ đứng ra giải quyết.

Từ đó, tên ngốc chính thức định cư tại đường Quang Vinh. Gã cứ thoải mái tự do lượn lờ trên đường, cười ngớ ngẩn với từng người gã quen hay không quen. Mùa đông lạnh lẽo của phương bắc không khiến cho tên ngốc ủ dột chút nào, gã như thể chưa từng phải huy động đến nhiệt lượng tích trữ trong cơ thể. Mọi người thường xuyên nhìn thấy Trịnh Tiểu Yến nhét cho gã một quả táo hoặc nửa bát mì tôm nóng hổi, thỉnh thoảng còn lau tay lau mặt cho tên ngốc.

Thế nên, tên ngốc này cũng càng lúc càng khiến cho người ta chán ghét.

Từng người dân trên con đường Quang Vinh này đều đang chăm chỉ làm việc và sống rất dè sẻn, nhưng bất luận mọi người chăm chỉ chịu khó ra sao, con số trên cuốn sổ tiết kiệm vẫn chẳng thể tăng lên, nếp nhăn trên mặt lại càng lúc càng nhiều. Thứ có thể khiến cho cư dân vẫn giữ được nét cười trên gương mặt, chính là tấm biển ánh vàng lấp lánh trên cửa. Nhưng, tên ngốc dựa vào đâu mà đến hưởng thụ niềm vinh dự này chứ, lại còn béo tròn ra như thế!

Biện Thiết Quân từng nói, thế giới trong mắt của kẻ ngốc đơn giản hơn bọn họ nhiều, chỉ cần có bốn chữ ăn uống tiểu tiện, anh ta thích làm gì thì làm nấy, tất cả đều dựa vào ý thích. Cho nên mới nói trên con đường này, người hạnh phúc nhất thực ra là tên ngốc.

Mọi người nghe và suy ngẫm, càng thấy bức bối thêm.

Xuân qua hè tới. Cùng với sự thay đổi của thời tiết, đường Quang Vinh cũng có sự khác biệt. Tiểu Đặng và cô bạn gái đã chia tay nhau, chiêu bài chữ vàng đường Quang Vinh cuối cùng cũng không thể níu giữ được trái tim của cô nữ phục vụ khách sạn tỉnh. Thú tiêu khiển của anh chàng sau giờ làm chính là tập xà đơn để tăng cường cơ bắp, liếc xéo hoặc là nhìn với ánh mắt sa sầm về phía tên ngốc đang đứng bên cạnh reo hò cổ vũ. Tần suất Biện Thiết Quân xuất hiện càng lúc càng thưa thớt, nghe nói cậu ở nhà chuyên tâm dốc sức chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp III. Trịnh Tiểu Yến lần đầu tiên mặc chiếc váy ngắn. Tên ngốc thì lại cởi chiếc áo khoác quân đội bẩn thỉu đã không còn rõ màu sắc nguyên bản ra. Chiếc áo khoác quân đội sau khi được Trịnh Tiểu Yến giặt sạch sẽ, để trên gác xép cửa hàng hoa quả.

Nhiệt độ ngày càng tăng lên, đường Quang Vinh đang trong thời khắc hài lòng nhất, uể oải nhất trong cả một năm. Có trang phục giản tiện, có hoa quả rẻ, còn thấy đầy đường những chiếc váy hoa, những cặp chân dài và cả các nhóm cư dân vài ba người tụ tập cùng hóng mát sau khi hoàng hôn buông xuống. Điều đặc biệt chính là chi tiết

cuối cùng, vẫn giống hệt như buổi tối của đường Quang Vinh mấy chục năm trước!

Quay trở lại quang vinh! Tiếp tục quang vinh!

Mọi người trên đường Quang Vinh đều hào hứng, cả con đường toát ra bầu không khí mờ ám.

Mùa hè cũng là mùa mà tên ngốc thích nhất, gã có thể tùy ý tìm một nơi nào đó để ngủ, có thể bắt châu chấu, chuồn chuồn để nướng ăn, các loại hoa quả nhập về cửa hàng bán hoa quả cũng phong phú hơn. Hơn nữa, tên ngốc cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú với cơ thể mình - điều mà trước nay chưa từng có. Những lần gã ăn no uống đủ, bèn ngồi ở bên hoa bên đường nghịch ngợm cái thứ thô thiển đó, vẻ mặt thích thú.

Bà Lưu trêu gã: “Tên ngốc, thèm có cô vợ ngốc à?” Tên ngốc sung sướng kêu lên oa oa, lòi cái thứ thô thiển ra.

Bà Lưu nhổ một bãi nước bọt về phía gã, quay người bỏ đi, sau khi đi mấy bước, lại lén quay đầu lại nhìn, nói vẻ khinh miệt: “Đồ lưu manh!”

Vào một đêm khuya cuối tháng 5, trên đường Quang Vinh trước nay vốn rất yên tĩnh đột nhiên có chút xao động. Trong cửa hàng hoa quả nơi góc đường truyền ra mấy tiếng kêu kinh hãi ngán ngủ, tiếp đến là một bầu không khí tĩnh mịch. Những con người vẫn còn chưa ngủ say giấc không hề phát giác ra điều gì, cho dù trong tiếng kêu kinh hãi đó có lẫn tiếng của tên ngốc.

Ngay hôm sau, trên đường Quang Vinh lan truyền tin tức khiến ai nấy đều kinh ngạc. Trịnh Tiểu Yến bị cưỡng hiếp.

Cả con đường đều sôi sục, ai nấy đều hiểu, đây là sự việc còn ác liệt hơn việc ăn trộm giày gấp trăm lần.

Từng tốp người này đến tốp người khác đến cửa hàng hoa quả nghe ngóng tin tức. Mỗi tốp người đều nhìn thấy cảnh tượng giống hệt nhau: Lão Trịnh đứng ở trước cửa nhảy dựng lên chửi bới, mẹ của Trịnh Tiểu Yến dựa vào cánh cửa phòng ngủ cầu xin cô con gái ra ngoài.

Hiện trường phạm tội vẫn còn, trên giường là một mảng dâu tây lớn bị đè bẹp. Nước dâu chảy đầm đìa, trông rất giống máu tươi.

Lão Tôn kéo Lão Trịnh: “Ông còn chửi bới gì chứ, báo cảnh sát thôi!”

Cảnh sát nhanh chóng đến nơi. Sau khi nhìn hiện trường một lượt, thoát tiên hùng hổ giáo huấn cư dân đang đứng vây quanh.

“Các người ồn ào náo loạn gì chứ? Hiện trường bị các người phá hoại hết rồi!”

Hiện trường đã không còn giá trị giám định điều tra gì nữa, chỉ có thể xem Tiểu Yến có thể cung cấp được manh mối gì không.

Nhưng không thể ngờ được, Trịnh Tiểu Yến hoàn toàn không hề phối hợp. Cảnh sát đứng ở ngoài cửa hết lời khuyên nhủ Tiểu Yến mở cửa, trong phòng ngủ, một bầu không khí im ắng. Bà Lưu chột nghĩ ra điều gì, sắc mặt trắng bệch lên tiếng hỏi mẹ Tiểu Yến: “Con bé này chắc là không nghĩ quần đấy chứ?”

Mẹ Tiểu Yến trợn ngược hai mắt, người mềm nhũn ngã xuống. Cảnh sát cũng cuống, bắt đầu tìm kiếm công cụ chuẩn bị phá cửa. Đang bận rộn tiến hành, trong phòng ngủ chợt phát ra âm thanh loảng xoảng, hình như có một cái cốc bị ném vào cửa. Tiếp đến là giọng nói của Tiểu Yến:

“Tôi không sao, các người nếu dám vào, tôi sẽ chết ngay cho các người xem.”

Cảnh sát cũng không có cách nào cả, dặn dò hai vợ chồng Lão Trịnh, bảo con gái ổn định tâm trạng, đợi cô gái mở miệng, rồi liên hệ lại với cảnh sát. Đồng thời, cư dân xung quanh nếu có manh mối, cũng có thể cung cấp cho cảnh sát bất cứ lúc nào.

Trong hai ngày tiếp theo, sự việc của Tiểu Yến đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi nhất trên cả con đường Quang Vinh. Mọi người đều suy đoán, là ai đã gây ra?

Bất luận là ai gây ra, tên khốn này cũng phải bị ngàn đao từng xẻo, cần phải biết rằng, Tiểu Yến là cô gái tốt bụng nhất, xinh đẹp nhất của đường Quang Vinh, là đối tượng lý tưởng mà các chàng trai đến nằm mơ còn mong ngóng. Giờ đây cô gái này đã xong rồi, giống như đồng dâu tây bị đè bẹp đó vậy.

Nhà Tiểu Yến thì lại luôn yên bình. Cô gái vẫn không nói lời nào, ngoài lúc đi vệ sinh, những lúc khác đều nhốt mình trong phòng. Ngày ba bữa cơm đều là mẹ cô đưa vào qua cửa sổ. Mẹ Tiểu Yến mấy lần lén nhìn vào từ cửa sổ, thấy Tiểu Yến hoặc là nằm trên giường hoặc là ngồi ở bàn viết vẽ gì đó. Bà thử dò hỏi mấy lần, cô gái từ đầu tới cuối vẫn luôn trầm mặc, bị hỏi mãi thấy buồn bực, bèn cầm lấy con dao gọt hoa quả đặt ở cổ tay, khiến cho bà vội vàng ngậm miệng lại.

Nhưng xem ra, Trịnh Tiểu Yến không có ý định tự tử.

Sự im lặng của Trịnh Tiểu Yến gây nên cuộc bàn luận càng sôi nổi hơn trên đường Quang Vinh. Cái tên khốn đó là ai, có đáng để cho Tiểu Yến phải bảo vệ hãn như vậy không?

Đến ngày thứ ba, vẫn là bà Lưu phản ứng đầu tiên, mấy hôm nay, sao lại không nhìn thấy tên gốc đầu cả?

Nhiều người nghe thấy liền bừng nhận ra, đúng vậy, mọi người đều đang quan tâm chú ý đến việc của Tiểu Yến, không ai chú ý đến

tên ngọc. Tên ngọc này, hình như mấy ngày liền không xuất hiện ở đường Quang Vinh rồi.

Lập tức có người suy đoán: Liệu có phải là tên ngọc gây ra không?

“Có khả năng, có khả năng.” Bà Lưu lập tức thể hiện sự tán đồng: “Thằng ngọc dạo này bắt đầu giở trò lưu manh rồi, không có việc gì thường táy máy cái thứ của nợ đó của nó.”

Huống hồ, trên cả con đường Quang Vinh, chỉ có Tiểu Yến là đối xử tốt với nó, cô có bảo vệ tên ngọc, nghe cũng hợp lý.

Khi mọi người đang thi nhau triển khai sự suy đoán, chập tối hôm đó, tên ngọc tự quay trở lại.

Tên ngọc có sự thay đổi rất lớn, trên mặt không còn nở nụ cười ngớ ngẩn nữa, nét mặt thể hiện sự sợ sệt, cũng không còn huênh hoang đi lại thoải mái trên đường nữa, mà đi như thể muốn né tránh người khác. Điều quan trọng hơn là, trên mặt tên ngọc có mấy vết do bị cào rất rõ, trên chiếc áo ba lỗ cũ rách mặc trên người còn có một vết màu đỏ khá rộng.

Lão Tôn cố kìm nén sự khó chịu, đi tới hít hà, lập tức quay trở về báo cáo với vẻ mặt đầy hưng phấn.

“Là nước dâu tây, còn có cả mùi hương thơm ngọt nữa!” Quả đúng là tên ngọc gây ra!

Cư dân trên đường Quang Vinh ngay lập tức tỏ ra phẫn nộ, Tiểu Đặng sẵn sò xắn tay áo, lộ ra cơ bắp rắn rỏi, muốn đưa tên ngọc đến đồn công an xử lý ngay.

Vương Ái Quốc thì lại rất điềm tĩnh, ông nhìn tên ngọc vẫn luôn đứng trước cửa hàng hoa quả liên tục nhòm vào trong, xua tay.

“Mở cuộc họp!”

Nơi tổ chức cuộc họp lần này được lựa chọn ở trong cửa hàng hoa quả nhà Lão Trịnh. Sau khi xảy ra chuyện, Lão Trịnh đã không còn tâm trạng nào mà mở cửa hàng, hàng hóa đều hạ giá bán buôn, trong cửa hàng trống không, vừa vắn phù hợp để mở cuộc họp.

Bà Lưu thần thám lên tiếng đầu tiên, nói thẳng luôn kẻ cưỡng hiếp chính là tên ngốc, đồng thời giảng giải tường tận quá trình suy luận của bà. Khi những người tham dự cuộc họp thì nhau gật đầu tán đồng, Lão Trịnh mắt đã đỏ ngầu, lao vào trong bếp lấy ra con dao thái, muốn ra ngoài băm vằm tên ngốc. Mọi người cuống cuống giành lấy con dao, Lão Trịnh ngồi bệt xuống đất khóc lóc, mũi dãi chảy đầm đìa.

Vương Ái Quốc nhẹ nhàng phê bình Lão Trịnh: “Giờ đã là thời đại nào rồi, không nên tự ý báo thù, phạm có việc gì thì sẽ có tổ chức đứng ra giải quyết. Hơn nữa, đây là đường Quang Vinh, chúng ta không thể gây ra những việc động dao động súng được.”

Lão Trịnh gào khóc mãi không thôi: “Mẹ kiếp, còn quang vinh cái con khỉ, con gái ngoan của tôi đã bị một tên ngốc làm nhục, còn sĩ diện để làm gì, tôi còn muốn băm vằm tên súc sinh này...”

Đúng lúc mọi người đang rối như tơ vò, thầy Biện dẫn Thiết Quân đến.

Mọi người vừa cảm động vừa bất ngờ, xảy ra chuyện lớn như vậy, lại có người có văn hóa đến nói chuyện. Cậu Thiết Quân này thật trượng nghĩa, học hành bận rộn như vậy, còn đến giúp gia đình nhà Lão Trịnh đưa ra hướng giải quyết.

Lão Trịnh như thể nhìn thấy được chỗ dựa, túm ngay lấy tay thầy Biện, luôn tay rung lắc.

“Thầy Biện, thầy có tri thức, hiểu pháp luật, thầy nói xem, tôi chém tên súc sinh này có được coi là trừ hại cho dân không?”

“Trừ hại cho dân”, bốn chữ này khiến cho thầy Biện nhú mày, ông bỏ tay Lão Trịnh ra, hắng giọng nói: “Lão Trịnh, cho dù việc này là do tên ngốc gây ra, ông cũng không thể chém nó được - bất luận là ai gây ra, đều không thể chém - muốn báo thù thì đã có luật pháp. Hôm nay tôi đến đây, là có lời khác muốn nói với ông.”

Thầy Biện đỡ Lão Trịnh ngồi xuống ghế, tay đỡ gọng kính, rồi lại nhìn khắp lượt mọi người đang trơ mắt nhìn, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

“Con bé Tiểu Yến này, tôi chứng kiến nó từ bé đến lớn, là một đứa trẻ ngoan, không có gì phải bàn cãi.” Thầy Biện nhìn lướt qua cửa phòng ngủ đang đóng chặt, “Sự việc đã xảy ra rồi, con bé cũng đã không còn trong sạch nữa. Có thể bắt được người đó hay không, tôi thấy chỉ là thứ yếu, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là nghĩ xem Tiểu Yến sau này cần phải sống tiếp như thế nào?”

Các cư dân đều lần lượt gật đầu tán thành. Đúng là người có văn hóa, biết suy nghĩ thấu đáo và nghĩ xa hơn chúng ta.

Lão Trịnh lại khóc nức: “Sau này? Còn có thể làm thế nào được chứ? Con trẻ đã bị người ta làm nhục rồi, ai có thể lấy nó chứ? Tôi và mẹ Tiểu Yến nuôi được ngày nào tính ngày đó thôi.”

“Đây chính là điều tôi muốn nói với ông, Thiết Quân nhà chúng tôi...” Thầy Biện quay đầu nhìn cậu con trai từ nãy tới giờ vẫn luôn cúi đầu, “trước nay vẫn luôn thích Tiểu Yến. Mặc dù Tiểu Yến lớn hơn nó, nhưng nếu như ông và mẹ Tiểu Yến không có ý kiến gì, thì để... Tiểu Yến theo Thiết Quân nhà chúng tôi nhé!”

Nói rồi, thầy Biện lúi từ trong túi áo ra một xấp tiền, đưa đến trước mặt Lão Trịnh.

“Đây... coi như là sính lễ”

Sự việc này xảy ra quá đột ngột, tất cả mọi người có mặt tại đây đều há miệng trợn mắt kinh ngạc. Lão Trịnh gần như giơ tay ra đón lấy tiền theo quán tính, quay đầu nhìn mẹ Tiểu Yến. Bà đã dựa người vào khung cửa, ôm lấy mặt khóc nghẹn.

“Thầy Biện... thầy là ân nhân của gia đình tôi.” Mẹ Tiểu Yến khóc nức nghẹn, “Thiết Quân,... đưa bé ngoan... Tiểu Yến nhất định sẽ hầu hạ cháu, cháu đừng coi thường con bé,... đừng ức hiếp con bé...”

Thầy Biện huých huých Thiết Quân, cậu chàng cúi đầu, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi đáp lời cảm ơn.

Vương Ái Quốc như người bừng tỉnh khỏi cơn mê dẫn đầu vỗ tay, bỗng chốc tiếng vỗ tay vang vọng khắp cửa hàng hoa quả.

Cái gì là tình yêu sâu nặng tựa núi, cái gì là cảm động đất trời?

Chính là thế này đây.

Bà Lưu thần thám bị giành phần nhân vật quan trọng có chút bất mãn, làu bàu: “Vậy tên gốc phải xử lý thế nào, có dẫn đến đồn công an nữa không?”

“Có chứ! Điều này còn phải hỏi sao?” Tiểu Đặng ngừng vỗ tay, rồi lại xắn tay áo, “Ông đây còn chờ đợi đến ngày báo thù rửa hận đấy.”

Mọi người lần lượt chuẩn bị hành động, lên tiếng chửi rửa đủ kiểu, xoa tay định đi bắt tên gốc.

Thầy Biện vội đứng ra dàn hòa, ngăn hết người này đến người khác lại.

“Không vội không vội...” Mặt thầy Biện cũng toát mồ hôi, “Nghe theo tổ chức... chúng ta đừng làm bừa.”

Lão Trịnh nắm lấy tay thầy Biện: “Thầy Biện à, ông thông gia, ông có đại ân đại đức với gia đình tôi, tôi cũng không thể để cho con gái và Thiết Quân bị thiệt thòi - bắt buộc phải cho hai đứa được hả mỗi hận này!”

Đúng lúc mọi người đang hỗn loạn, cánh cửa phòng ngủ vẫn luôn đóng chặt bao ngày qua chợt mở thành một tiếng.

Cửa hàng hoa quả lập tức trở nên yên ắng, mọi người vẫn giữ nguyên tư thế giằng co, ngăn người chăm chăm nhìn Trịnh Tiểu Yến bước ra.

Trịnh Tiểu Yến gầy đi rất nhiều, khuôn mặt trái xoan đã trở nên dài ngoẵng, tạo thành nét tương phản khiến cho đôi mắt càng trở nên to hơn. Cô nhìn khắp lượt đám người đang yên lặng, ánh mắt lạnh lùng trong con ngươi hiện lên rất rõ.

“Đừng gây náo loạn nữa.” Trịnh Tiểu Yến lạnh lùng nói, “Không phải là tên gốc gác ra đâu.”

Đám người thoát tiên yên lặng, tiếp đến liền trở nên hỗn loạn.

“Vậy thì là ai? Con nói cho bố biết đi!” Lão Trịnh nắm lấy cánh tay Tiểu Yến, bàn tay còn lại nắm chặt con dao thái, “Bố chém nó luôn!”

Tiểu Yến cười cười, trông còn tệ hơn là khóc. Cô từ từ giơ tay lên, chỉ về Thiết Quân đang liên tục lùi lại nấp sau lưng thầy Biện.

“Là cậu ta!”

Mọi người trên con đường này phần lớn đều trải qua những tháng ngày bình lặng, chẳng ai có thể ngờ được, một buổi tối bình thường thế này, sự việc lại xoay chuyển một cách kỳ tích như vậy.

Hơn nữa, bố khỉ, lại còn tận hai lần.

Thế nên, tình yêu sâu nặng lại biến thành đại gian giả trung thần, cảm động đất trời biến thành người và thần cùng phần nộ.

Lão Trịnh bừng tỉnh ra trước tiên, lổi xấp tiền đó ném thẳng vào mặt thầy Biện, vung con dao thái lên, lao về phía Thiết Quân mà chém.

“Thằng súc sinh! Đã làm nhục con gái tao, còn muốn lừa nhà tao cả đời - ân nhân, ân nhân cái con mẹ mày!”

Lại là một cuộc hỗn loạn.

Cuối cùng cũng vẫn phải nhờ vào Vương Ái Quốc, vừa ấn chặt Lão Trịnh gần như đang phát điên xuống vừa dặn dò Tiểu Đặng giữ lấy hai bố con thầy Biện đang chực bỏ chạy. Đồng thời, còn không quên dặn bà Lưu đóng cửa sổ cửa hàng hoa quả lại.

Đợi đến khi cục diện dần ổn định, Vương Ái Quốc phủ bụi dính trên người, ngồi xuống thở dốc.

“Hãy nói xem nào, rốt cuộc là chuyện gì?”

Theo lời Trịnh Tiểu Yến, tối đó khi cô chuẩn bị đóng cửa hàng, Biện Thiết Quân đột nhiên xuất hiện, nói muốn mua dâu tây. Sau khi mua dâu tây, cứ viện cớ nói hết chuyện này sang chuyện khác, lè mề không chịu đi về. Cuối cùng khi Tiểu Yến đứng dậy bê thùng táo, Biện Thiết Quân từ phía sau bổ nhào tới. Nghe thấy tiếng kêu cứu của Tiểu Yến, tên ngốc đang nằm ngủ ở bồn hoa lao đến giúp đỡ, bị Thiết Quân cào vào mặt. Sau khi đánh cho tên ngốc bỏ chạy. Thiết Quân đã cưỡng hiếp Tiểu Yến ở sạp dâu tây.

Lão Trịnh sau khi nghe xong, thở phì phò, quay đầu sang hỏi Biện Thiết Quân: “Có phải như vậy không”

Biện Thiết Quân quỳ xuống đất, toàn thân run lẩy bẩy, giọng sụt sùi: “Bác Trịnh, Tiểu Yến, cháu sai rồi.”

Lão Trịnh chửi một tiếng, giơ chân đạp một cái.

Thầy Biện chắn trước người con trai bèn nhận một cú đá mạnh vào trước ngực, lập tức mắt trợn ngược. Khó khăn lắm mới tỉnh lại, thầy Biện nửa quỳ nửa bò lên mấy bước, ôm lấy chân Lão Trịnh nài xin: “Ông Trịnh, đều tại tôi cả, tôi tạo áp lực quá lớn cho con trẻ. Nó cũng là bị lú lẫn rồi, mới gây ra chuyện như vậy... ông cũng chứng kiến Thiết Quân từ bé đến lớn, nó chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp III rồi... nếu như báo cảnh sát, nó sẽ bị hủy hoại cả cuộc đời... Ông Trịnh, tôi cầu xin ông...”

Lão Trịnh không nói, giơ chân lên định đá. Vương Ái Quốc vội vàng ngăn ông lại, quay sang nói với Tiểu Yến: “Con bé này, sao lại không nói sớm chứ!”

Trịnh Tiểu Yến vẫn dựa vào khung cửa, lạnh lùng đứng một bên quan sát, thấy Vương Ái Quốc hỏi, nghĩ một lát, từ tốn nói: “Bởi vì cháu thích cậu ta.”

Câu nói vừa thốt ra, mọi người đều ngẩn người.

“Từ nhỏ cháu đã thích Thiết Quân. Cậu ấy học giỏi, có văn hóa - cháu biết là cháu không xứng với cậu ấy.” Trịnh Tiểu Yến ngẩng đầu, nước mắt ầng ậc nhìn Biện Thiết Quân, “Cho nên, tối hôm đó, cháu không hô hoán, sau đó cháu cũng không tố cáo cậu ta.”

Thầy Biện vừa cuống cuống vừa bức: “Vậy... vậy bây giờ hà tất lại phải nói ra?”

Biện Thiết Quân cũng ngẩng đầu nhìn Tiểu Yến, trong ánh mắt hoảng sợ có thêm một tia hy vọng và cầu xin.

“Bởi vì mọi người định đổ oan cho tên ngốc. Thiết Quân động vào cháu, cháu cũng chẳng cảm thấy làm sao cả.” Trịnh Tiểu Yến từ từ rướn thẳng người, “Nhưng bây giờ các người lại tới để giả làm người tốt, đến xin cưới, điều này đối với cháu mới thực sự là nỗi sỉ nhục lớn nhất.

Mọi người trong cửa hàng hoa quả đều trầm mặc.

Hồi lâu sau, Vương Ái Quốc đứng dậy, nhặt từng tờ tiền rơi tán mạn dưới đất lên. Sau đó, ông đi đến trước mặt Biện Thiết Quân, khẽ hỏi: “Thiết Quân, cháu có thích Tiểu Yến không?”

Biện Thiết Quân hơi ngớ ngàng, quay sang nhìn bố. Sau khi nhận được ánh mắt nghiêm khắc của bố, Biện Thiết Quân liên tục gật đầu: “Thích, thích.”

Vương Ái Quốc nở nụ cười như trút được gánh nặng ngàn cân, quay người nói với mọi người. “Thực ra, chuyện này cũng dễ giải quyết.”

Vương Ái Quốc suy nghĩ thế này, nếu Biện Thiết Quân và Tiểu Yến đều đã thích nhau, cũng không nên coi đó là cưỡng hiếp, cứ coi như là đôi nam nữ đã đâm rách một lớp giấy dán cửa sổ mà thôi. Chỉ cần sau này hai đứa kết hôn, sự việc này có thể kết thúc được rồi. Nhưng, dù sao nếu đã báo cảnh sát, thì phải có lời với đồn công an. Còn về việc ai là người đứng ra chịu tội thay, đương nhiên tên ngốc là nhân vật phù hợp nhất rồi.

Mọi người cùng nhìn nhau suy ngẫm. Trịnh Tiểu Yến lập tức thể hiện sự phản đối.

“Cháu không lấy cậu ta - cháu đã không còn thích cậu ta nữa rồi.” Trịnh Tiểu Yến lau nước mắt, “Mấy hôm nay, cháu vẫn luôn đợi Thiết

Quân đến xin lỗi cháu, thậm chí cháu còn viết thư cho cậu ta. Nhưng” Trịnh Tiểu Yến nhìn Biện Thiết Quân, “cậu luôn trốn tránh.”

Trịnh Tiểu Yến thờ hắt ra, chậm rãi nói: “Cậu là một kẻ nhu nhược, một kẻ vô dụng dám làm không dám chịu. Cậu còn chẳng bằng tên ngốc, anh ta còn biết trả ơn tôi. Tôi sẽ không lấy cậu đâu. Tôi muốn tố cáo cậu, ác giả ác báo...”

“Tiểu Yến!” Vương Ái Quốc chau mày cắt ngang lời cô: “Cháu phải suy nghĩ đến đại cục! Điều này liên quan đến đường Quang Vinh...”

“Đường Quang Vinh, có quang vinh không?” Trịnh Tiểu Yến lớn tiếng mỉa mai, “Các người muốn bảo vệ cho một tên phạm tội cưỡng dâm, đổ oan cho một tên ngốc, điều này có vẻ vang không?”

“Thực ra, điều Ái Quốc nói không phải là không có lý!” Lão Tôn ngẫm nghĩ, chậm rãi nói, “Như vậy thì đường Quang Vinh sẽ có thêm một sinh viên đại học, Tiểu Yến cũng có tấm chồng - cái thẳng ngốc đáng ghét đó cũng có thể rời khỏi đường Quang Vinh chúng ta rồi.”

Mọi người đều ghé tai thì thầm. Đúng vậy, một mũi tên trúng ba con chim. Sóng gió của đường Quang Vinh như vậy là có thể bình lặng được rồi, thậm chí, càng quang vinh hơn.

Nhưng, cuối cùng vẫn cứ phải nghe người trong cuộc. Tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào gia đình ba người nhà họ Trịnh.

Lão Trịnh sa sầm nét mặt, đột nhiên nói với mẹ Tiểu Yến: “Bà đưa Tiểu Yến vào trong phòng.”

Trịnh Tiểu Yến rõ ràng biết tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì, lập tức giãy giụa.

“Không được! Con quyết không lấy cậu ta đâu!” Trịnh Tiểu Yến đẩy mẹ cô ra, “Các người cũng không thể đổ oan cho tên ngốc được! Quyết không thể được!”

Dưới sự hỗ trợ của bà Lưu, hai người vừa đẩy vừa kéo Tiểu Yến vào trong phòng ngủ, thành một tiếng, khóa chặt cửa lại. Cho dù như vậy, tiếng chửi bới tức giận của Tiểu Yến vẫn vang lên từng hồi truyền ra ngoài.

Lão Trịnh nghe tiếng chửi bới của Tiểu Yến, giơ tay lên chỉ vào Biện Thiết Quân, hạ giọng rít lên: “Mày, lại đây!” Biện Thiết Quân vội vàng quỳ bò tới.

“Mày hãy lập lời thề cho tao, bất luận sau này mày học cao đến đâu, tiền đồ rộng mở thế nào cũng đều phải đối xử tốt với Tiểu Yến.” Lão Trịnh nhìn chăm chăm vào mắt Biện Thiết Quân, “Cả một đời!”

Biện Thiết Quân cuống quýt dập đầu lạy: “Cháu xin thề, nếu như cháu ức hiếp Tiểu Yến, thì cháu sẽ bị sét đánh chết. Chết không toàn thân!”

Lão Trịnh người mềm oặt xuống như thể trong khoảnh khắc đã già đi hơn chục tuổi, ông vùi mặt vào hai lòng bàn tay, qua kẽ ngón tay ép ra mấy chữ.

“Nghe theo ý mọi người đi.”

Thế là nhanh chóng có được ý kiến thống nhất. Tối hôm đó là tên ngốc đã cưỡng hiếp Tiểu Yến, Thiết Quân nghe thấy động tĩnh, đến cứu Tiểu Yến, cào bị thương tên ngốc. Thiết Quân mãi không đến đồn công an làm chứng vì sợ lỡ mất kỳ thi tốt nghiệp cấp III.

Tối đó, trên đường Quang Vinh lại tái hiện màn quang vinh của hai mươi mấy năm trước. Mười mấy nhân viên trị an tích cực cùng với người làm chứng Biện Thiết Quân đã bắt giữ tên tội phạm cưỡng dâm, áp giải gã đến cơ quan công an ngay trong đêm.

Điều không thuận lợi chính là bố Vương Ai Quốc ngay đêm đó lại phát bệnh lần nữa, bò lên bệ cửa sổ hét lớn:

“Đó là một vị thần tiên!”

Nhưng Vương Ai Quốc đã không còn để tâm được đến bố mình nữa rồi. Trước khi rời đi, ông lại một lần nữa nhấn mạnh với những cư dân tham gia áp giải: cuộc họp tối nay ở cửa hàng hoa quả, là bí mật của đường Quang Vinh.

Bí mật vĩnh cửu.

Cơ quan công an lập tức bắt giam tên ngốc, còn ghi chép lời làm chứng của Biện Thiết Quân. Khi lấy lời khai của người bị hại Trịnh Tiểu Yến, do cô vẫn ở trong giai đoạn tinh thần rất không ổn định, nên không thành công. Nhưng chẳng có vấn đề gì lớn. Bởi vì theo như bản báo cáo giám định mà cơ quan giám định đưa ra, tên ngốc hoàn toàn không có năng lực chịu trách nhiệm hình sự. Căn cứ vào tình tiết gây rắc rối của tên ngốc, gã bị đưa vào bệnh viện An Khang của thành phố C cưỡng chế điều trị.

Một đợt sóng gió, cuối cùng cũng được yên bình. Đường Quang Vinh đã khôi phục lại sự bình lặng vốn có. Bởi vì không còn tên ngốc, thậm chí lại càng bình lặng hơn.

Thế nhưng, sự bình lặng này cũng không duy trì được lâu. Đêm trước hôm diễn ra kỳ thi tốt nghiệp cấp III, Trịnh Tiểu Yến vốn vẫn luôn bị bố mẹ giam lỏng ở nhà đã thoát ra ngoài, chạy đến trước cổng nhà chồng tương lai của cô, dùng dây quần thắt cổ tự tử trên ống dẫn khí nóng. Sáng sớm ngày hôm sau, cậu học sinh cấp III Biện Thiết Quân được bố mẹ tháp tùng đưa ra khỏi nhà, vừa nhìn thấy Trịnh Tiểu Yến treo lơ lửng giữa không trung, lập tức ngất lịm.

Đương nhiên cậu ta không thể tham gia kỳ thi tốt nghiệp cấp III nữa rồi, điều tồi tệ hơn chính là, Biện Thiết Quân đã thực sự phát điên luôn.

Từ đó, trên đường Quang Vinh mất đi một cô gái bán hoa quả xinh đẹp, có thêm một kẻ điên quần áo xộc xệch cả ngày lảm nhảm.

Cho dù như vậy, cái bí mật đó từ đầu đến cuối vẫn không được công khai. Người của đường Quang Vinh dường như đều ngầm hiểu phải giữ kín cái bí mật đó, thế nhưng điều này lại mang đến một kiểu ám hiệu ngầm. Mặc dù cư dân vẫn ngày ngày đi làm tan ca, đi chợ nấu cơm, nhưng khi gặp mặt nhau, luôn nhìn nhau một lượt từ trên xuống dưới, khóe miệng nở nụ cười mỉm toát ra vẻ thần bí.

Đúng vậy, tôi biết bí mật của anh, anh biết bí mật của tôi. Điều quan trọng là, bí mật này không hề vinh quang chút nào.

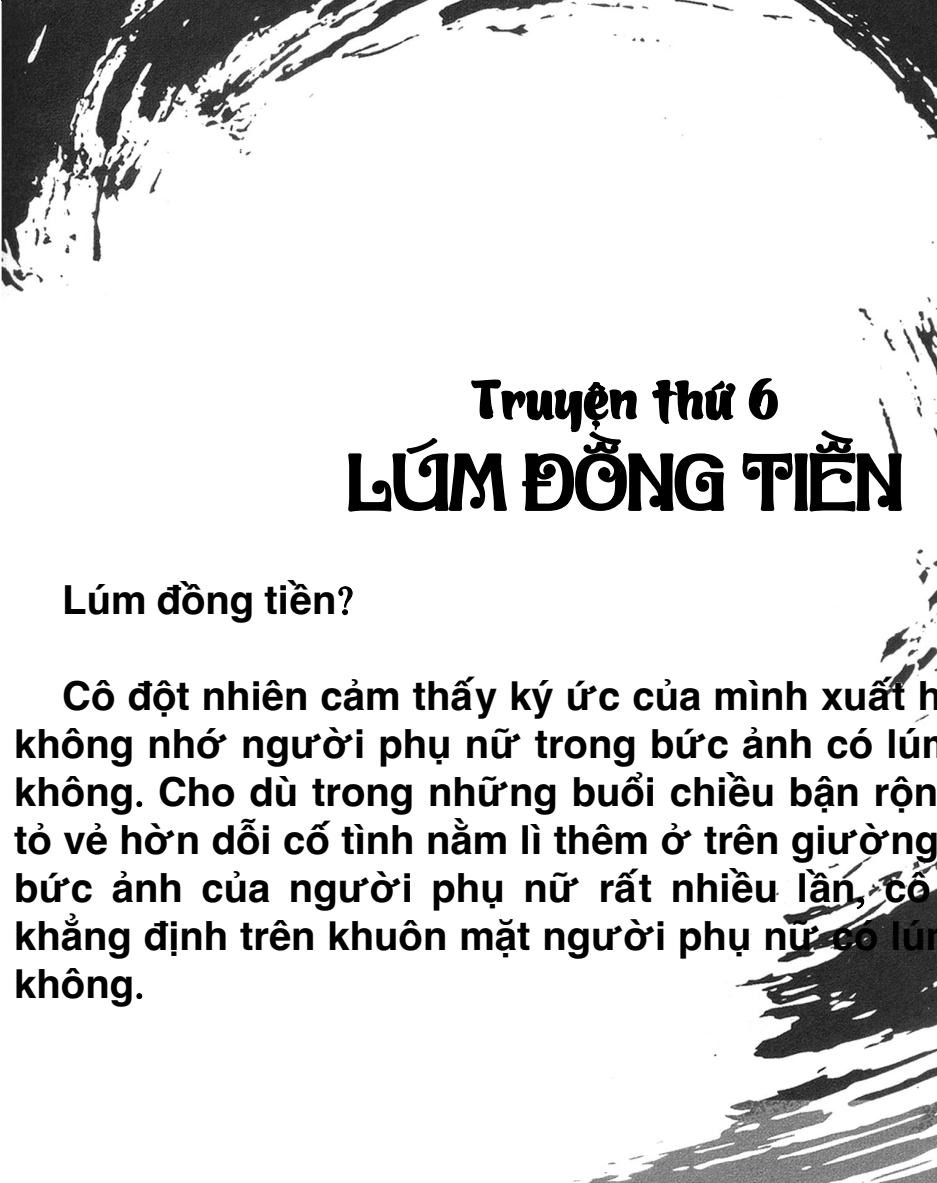
Bí mật của đường Quang Vinh cuối cùng đã khiến nó lụn bại mà không thể nào chống đỡ nổi, phàm là người có khả năng rời khỏi nơi đây đều không thể nào chịu đựng nổi bầu không khí quái dị của đường Quang Vinh nữa. Dần dần, cư dân của đường Quang Vinh càng lúc càng ít đi, vinh quang ngày trước đã không còn tồn tại nữa. Mấy năm sau, nhà nước quyết định di dời toàn bộ đường Quang Vinh, dùng vị trí này để phát triển kinh doanh, những cư dân còn lại dọn đi với tốc độ nhanh chóng như chạy trốn. Chỉ có gia đình ba người Vương Á Quốc vẫn kiên trì bám trụ, hy vọng có thể được thêm tiền bồi thường giải tỏa.

Thế là, mọi người thường nhìn thấy Vương Á Quốc đẩy xe đẩy chở ông bố, cứ đi đi lại lại cô độc trên con đường Quang Vinh vắng vẻ. Đầu óc ông lão càng lúc càng bất ổn, cứ nghiêng đầu mặc cho nước dãi chảy đầm đìa xuống trước ngực, trong miệng vẫn lẩm bẩm: “Đó là một vị thần tiên.”

Vương Á Quốc vẫn thường hừ mũi, một tên ngốc, nếu nó là thần tiên, chắc tôi là Phật tổ rồi.

Hôm đó, thời tiết rất xấu, trên bầu trời dày đặc mây đen cuộn cuộn, thỉnh thoảng còn có tiếng sấm truyền tới. Vương Á Quốc đã đẩy xe đẩy của bố mình quay về nhà từ lâu. Đến nửa đêm, mưa

giống ập xuống. Những hạt mưa to nặng hạt đập lộp bộp xuống những mái nhà cũ kĩ của đường Quang Vinh, như thể một khúc nhạc đơn điệu có quy luật. Nửa sau của đêm, mưa giông vẫn không ngừng, gió lốc nổi lên. Cuối cùng tấm biển tên đường hoen gỉ ở đầu đường Quang Vinh đã rơi xuống giữa cơn gió lốc, ba chữ “Đường Quang Vinh” chìm ngập trong bùn nước, không còn nhìn rõ được nữa.

Truyện thứ 6

LÚM ĐỒNG TIỀN

Lúm đồng tiền?

Cô đột nhiên cảm thấy ký ức của mình xuất hiện trở ngại, cô không nhớ người phụ nữ trong bức ảnh có lúm đồng tiền hay không. Cho dù trong những buổi chiều bận rộn đó, cô thường tỏ vẻ hờn dỗi cố tình nằm lì thêm ở trên giường, xem đi xem lại bức ảnh của người phụ nữ rất nhiều lần, cô vẫn không thể khẳng định trên khuôn mặt người phụ nữ có lúm đồng tiền hay không.

Khi cô vội vàng đến bệnh viện, anh đang hút đờm cho người phụ nữ.

Cô đứng ở cửa, vừa cố gắng bình ổn hơi thở, vừa nhìn bóng lưng anh.

Anh gầy đi rồi, bên dưới chiếc áo jacket nam nhả nhúm, có thể nhìn thấy hai chiếc xương bả vai nhô lên, tấm lưng thường ngày thẳng tắp, lúc này trông hơi gù. Anh khẽ nghiêng mặt, mái tóc dính nhờn nhớt bù xù, phía trên vành tai lộ ra một đường da đầu màu trắng.

Phòng bệnh hơi bừa bộn, không hề gọn gàng sáng sủa như trong suy nghĩ, trên bức tường lốm đốm vết bẩn, có mấy chỗ bong cả lớp sơn tường, lộ ra mảng xi măng màu xám đen.

Trong phòng bệnh có bốn chiếc giường, trong đó hai chiếc có người bệnh nằm, trên chiếc giường thứ hai kề sát cửa sổ, người phụ nữ của anh đang nằm.

Trên giường bệnh bên cạnh là một người nam giới gầy đét, trên chiếc ghế nhỏ đặt cạnh giường là một người phụ nữ thấp béo, quần áo lôi thôi lệch thếch đang nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ hiếu kỳ.

Anh đã quay trở lại, chai coca đựng nước trắng đến một nửa. Anh hào hứng cắm hoa vào trong chai coca, thận trọng đặt ở giữa chiếc tủ đầu giường.

Đây là hoa gì mà thơm vậy?

Hoa cẩm chướng. Cô trả lời khô khốc, đột nhiên cảm thấy không có gì để nói.

Ồ. Anh nhìn chằm chằm vào hoa một lúc, chợt đứng bật dậy, dịch chai coca về phía gần giường, rồi lại hướng tất cả các bông hoa về phía người phụ nữ.

Anh nhìn hoa, cánh mũi chốc chốc lại phập phồng, cô nhìn anh.

Sắc mặt anh trắng bệch như tờ giấy, râu ria đen sì mọc khắp cằm, trong mắt đầy tia máu đỏ, khóe mắt còn dính dử mắt.

Tối qua không được nghỉ ngơi đầy đủ à? Cô khẽ hỏi.

Ừm. Anh gãi tay lên khều hai cái trên mặt, ngón tay miết mấy cái, rồi búng đi. Ngày nào cũng vậy, cũng quen rồi.

Đi rửa mặt đi. Em trông cô ấy cho.

Ừm. Anh nghe theo, lấy một chiếc chậu rửa mặt nhựa dưới gầm giường. Có chuyện gì, ra hành lang gọi anh một tiếng là được.

Khi anh quay trở lại, trông đã sáng khoái mát mẻ hơn nhiều, tóc ướt sườn sượt, làn da trên mặt cũng có sự đàn hồi, có sắc hồng hào.

Em đã ăn cơm chưa? Anh vừa lau đầu vừa hỏi.

Em ăn rồi. Cô nói dối, bắt đầu từ 5 giờ rưỡi sáng nay khi nhận được cuộc điện thoại của anh, cô còn chưa ăn gì cả.

Ừm, vậy anh không nhường em nữa. Anh gãi tay lấy một cái bát nhựa để trên tủ đầu giường, trong đó có hai chiếc bánh bao không còn nóng và một quả trứng gà luộc trà. Anh nhai nhồm nhoàm mấy nhát rồi nuốt chửng, sau đó bóc vỏ trứng, nước màu nâu sẫm chảy ra, anh vội ghé sát miệng lại mút vỏ trứng, mấy giọt nước chảy xuống ngực, anh gãi tay lau qua loa vài cái, thoắt cái đã tiêu diệt xong quả trứng gà luộc trà.

Cô rất muốn lấy giấy ăn trong túi ra lau sạch cho anh, nhưng cảm giác người phụ nữ thấp béo giường bên thỉnh thoảng lại ném tia nhìn hiếu kỳ sang, bèn rút tay lại.

Anh bị lòng đỏ quả trứng làm cho mắc nghẹn, vừa cố gắng nuốt xuống, vừa cầm lấy chai nước thủy tinh ở trên tủ đầu giường, uống ừng ực mấy ngụm lớn.

Ăn xong, trông anh rõ ràng phần chấn hơn, trong mắt đã khôi phục lại sự giỏi giang và linh hoạt mà cô vốn thân thuộc. Anh cúi người nhìn người phụ nữ đang ngủ say, rút từ trong túi áo ra một bao thuốc, xua xua tay ra hiệu cho cô đi ra với anh.

Người gây ra tai nạn giao thông mặc dù đồng ý bồi thường, nhưng người phụ trách của công ty đó vẫn luôn không chịu lộ diện. Sáng sớm hôm nay, luật sư gọi điện đến, nói đã hẹn được đối phương thương lượng việc bồi thường, nếu như có thể thương lượng ổn thỏa, ngay trong ngày sẽ có thể nhận được tiền. Anh không tìm được ai có thể nhờ cậy, bèn gọi cô đến.

Cô nghe xong không nói gì, chỉ dùng mũi chân vẽ hình tròn xuống hành lang lát đá terazzo.

Anh nghiêng người dựa vào bệ ô cửa sổ, hút thuốc lá, khi nói, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ chứ không nhìn cô. Cô không rõ có phải là vì ngại ngùng hay không, nếu đúng như vậy, cô sẽ cảm thấy được an ủi.

Vậy, em cần làm gì?

Rất đơn giản. Cuối cùng anh quay đầu lại, mỗi hai tiếng đồng hồ giúp cô ấy trở người và hứng nước tiểu một lần, đến trưa hút dịch đờm một lần cho cô ấy, nếu như 5 giờ chiều nay anh còn chưa kịp quay về, thì phải hút thêm một lần nữa.

Ồ, hút như thế nào?

Anh dạy em. Anh ném đầu thuốc lá, đứng thẳng dậy đi về hướng phòng bệnh, mới đi vài bước, phát hiện ra cô vẫn đứng nguyên vị trí cũ, không hề nhúc nhích.

Anh do dự một lát, bước tới, ôm lấy đôi vai cô.

Đã hơn ba tháng không thân mật, cảm giác nép vào lòng anh có hơi lạ lẫm. Điều này khiến cơ thể cô trong khoảnh khắc tiếp xúc liền có chút kháng cự theo bản năng. Nhưng khi cảm nhận được sự thô ráp của râu nơi cằm anh lướt qua trên trán, cô bất giác lại áp sát vào.

Trên người anh không phải là mùi vị hỗn hợp của khói thuốc và nước hoa nam, mà là mùi vị kỳ quái của quần áo mặc lâu ngày và dung dịch khử khuẩn.

Anh đặt một nụ hôn khô khốc lên trán cô, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được vân môi của anh. Tiếp đến, anh buông tay ra.

Đi thôi, thời gian hơi gấp.

Trong phòng bệnh, anh tỉ mỉ giảng giải cách sử dụng máy hút dịch, sự chuyên tâm và nghiêm túc của anh khiến cô nhớ đến dáng vẻ của anh khi ở công ty, bất giác hơi lơ đãng.

Đã hiểu chưa?

Ừm, hiểu rồi. Cô bị hỏi đột ngột nên thoáng ngẩn người, rồi mới gật đầu. Anh cười, kéo ngăn kéo ở ô tủ đầu giường ra.

Bên trong có giấy và bút, mỗi lần sau khi hứng nước tiểu và hút dịch đều ghi thời gian và số lượng vào giấy. Có hai túi trà ở bên trái, túi bóc rồi là trà Phổ Nhĩ, túi chưa bóc là trà hoa nhài, buổi sáng em bón trà hoa nhài cho cô ấy nhé.

Tại sao lại là trà hoa nhài?

Không có gì, chỉ là để thay đổi khẩu vị cho cô ấy chút thôi. Anh cười.

Thấy anh cười, cô bất giác cũng cười theo.

Nụ cười đã có sức lan tỏa tới anh, anh hình như cũng trở nên vui mừng, nhanh nhẹn xách túi da lên, lật giở hóa đơn bên trong đó, rồi lại cất cẩn thận vào.

Cô nhận ra mình vẫn đang cầm lọ đựng dịch, cô nhìn các số khắc trên đó, đột nhiên nhớ ra một việc.

Mỗi lần phải hút bao nhiêu mới được?

Cái này thì không có quy định. Anh giơ tay ra chỉ vào vạch trên bình, khoảng 30ml, em đừng chỉ nhìn vào con số, chỉ cần sau khi hút đờm xong, trên má cô ấy hiện lên lúm đồng tiền thì chứng tỏ cô ấy đã dễ chịu rồi.

Lúm đồng tiền?

Đúng vậy, lúm đồng tiền. Anh hình như cho rằng cô không hiểu ý nghĩa của từ “lúm đồng tiền”, giơ tay chỉ vào mặt mình ra hiệu.

Ồ. Cô gật đầu, trong lòng cũng không rõ rốt cuộc là đã hiểu chưa.

Được rồi, anh phải đi đây, em vất vả rồi. Anh khoác túi da lên vai, nhìn cô một cái thật tha thiết.

Đúng vậy, tha thiết. Ánh mắt này khiến cô cảm thấy được sự bất lực và dựa dẫm tin tưởng của anh.

Ừm, yên tâm đi.

Chính vào lúc này, người phụ nữ trên giường đột nhiên phát ra âm thanh lệt bệt bên dưới tấm chăn.

Hai người đều ngẩn người, khi cô đang kinh ngạc, trên mặt anh lại nở ra nụ cười rạng rỡ.

Ấy da - anh ghé lại, vén góc chăn đắp trên người phụ nữ, lại đánh rắm rồi à? Ngoan lắm!

Anh trêu chọc quạt tay về phía người phụ nữ. Tự mà nghĩ xem, có thối không nào? Người phụ nữ vẫn nằm im không hề nhúc nhích, bộ dạng không hề cảm thấy ngại ngùng chút nào.

Cô há miệng tròn mắt nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt này, người phụ nữ mập béo ở giường bên cạnh thì lại cười hềnh hếch, xì hơi được là việc tốt mà.

Anh tươi cười rạng rỡ đắp lại góc chăn như cũ, ngẩng đầu nói với cô, anh đi đây. Nói xong, bèn đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Trong phòng bệnh liền trở nên yên ắng, cô đột nhiên cảm thấy tay chân thừa thãi, không biết phải làm gì, hồi lâu sau mới sực nhớ ra mình vẫn đang xách cái máy hút dịch. Cô cúi người nhét cái máy hút dịch xuống dưới gầm giường, rồi lại đứng thẳng dậy nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng đi đến cửa sổ.

Thành phố đang dần dần tỉnh giấc, người đi lại trên đường cũng đông dần lên, chẳng mấy chốc, bên ngoài cửa sổ đã trở nên vô cùng ồn ào. Trong đoàn người hối hả đó, cô nhìn thấy anh đang đứng đợi ở bến xe buýt.

Một chiếc xe buýt đi tới, vừa nãy vẫn là từng nhóm hai, ba người, giờ lập tức cùng vây tới, anh bị chen lấn kẹp giữa đám đông, cổ áo bị xô lệch ra đến vai. Cửa sau của xe buýt mở ra, có mấy người bước

xuống, có thêm nhiều người chen chúc ở cửa trước, chiếc túi da anh khoác trên vai đã hai lần bị chen lấn đến độ rơi khỏi vai, anh một tay giữ dây túi da, tay còn lại gắng sức nắm lấy cửa xe. Xô đẩy, chen lấn, mấy giây sau, cuối cùng anh cũng chen lên được xe buýt giữa đám người ăn mặc tối tăm. Chiếc xe đó cũng như thể đã quá tải, sau khi xả ra mấy luồng khói đen, từ từ chuyển động.

Cô dõi theo chiếc xe cho đến khi nó biến mất khỏi ngã rẽ trên đường, bàn tay nắm chặt mới từ từ thả ra.

Ánh nắng càng lúc càng đậm đặc chiếu rọi vào khu vực nhỏ phía trước, cô nhìn đồng hồ đeo tay, mới có 7 rưỡi. Cô chợt nhận ra, đây sẽ là một ngày thật dài, dài đằng đẵng đến nỗi khiến con người ta tuyệt vọng, khiến ta không có dũng khí quay đầu lại đối diện với người phụ nữ đang nằm trên giường.

Cô vẫn quay đầu lại, chậm rãi đi đến bên giường, ngồi xuống chiếc ghế con cứng ngắc.

Người phụ nữ thấp béo ghé tới, trong tay cầm một con dao nhỏ và một quả táo.

Thật không dễ dàng gì.

Cô không biết nên đáp lời ra sao, chỉ ừm một tiếng mang tính tượng trưng.

Cô là gì của cô ấy?

Cô thấy hơi lúng túng, nghĩ một lát, nói, tôi là em chồng chị ấy.

Ồ, người phụ nữ thấp béo gật đầu về phía trước như thể bừng hiểu ra, anh trai cô thật không dễ dàng gì.

Cuối cùng cô cũng hiểu được câu “thật không dễ dàng gì” thì ra là ám chỉ anh.

Thân phận “em chồng” hình như khiến cho người phụ nữ thấp béo cảm thấy mình và cô lập tức trở nên thân thiết, bèn kéo luôn ghế ngồi đối diện chiếc giường.

Người đàn ông có thể tận tình chăm sóc vợ mình như vậy thật là hiếm gặp. Người phụ nữ thấp béo vừa gọt táo vừa lẩm bẩm, ánh mắt lại luôn chăm chú nhìn khuôn mặt người phụ nữ đang nằm trên giường, cô xem chị dâu cô được anh ấy chăm sóc chu đáo quá, béo trắng.

Cô lo lắng nhìn con dao nhỏ trong tay người phụ nữ thấp béo, như thể lo sợ nhát dao tiếp theo sẽ có khả năng gọt vào ngón tay cô ta. Nhưng vỏ táo lại ngày một dài ra giữa ngón tay linh hoạt của người phụ nữ thấp béo, cuối cùng hoàn chỉnh rơi xuống đất. Cô thềm thờ phào nhẹ nhõm.

Lão Trương, có muốn ăn không? Người phụ nữ thấp béo khẽ nghiêng đầu, lớn tiếng nói về phía sau.

Người đàn ông gầy đét có tên Lão Trương đó hình như phát ra chút âm thanh yếu ớt, cô gần như không thể khẳng định được là có nghe thấy không, nhưng lại thấy người phụ nữ thấp béo ở một tiếng, cắn phập một miếng táo to.

Cô chuyển dời ánh mắt từ khóe miệng bắn đầy nước táo ra xung quanh của người phụ nữ thấp béo sang gương mặt của người phụ nữ nằm trên giường.

Ngắm nghía một lúc, cô mở miệng hỏi: “Chị ấy... chị dâu tôi bị thế này bao lâu rồi?”

Không biết, người phụ nữ thấp béo vừa nhồm nhoàm nhai táo vừa trả lời, nghe không rõ, từ khi Lão Trương nhà chúng tôi vào phòng này, cô ấy đã ở đây rồi. Chắc cũng phải đến hai, ba tháng rồi.

Chưa tỉnh lại lần nào sao?

Haiz! Người phụ nữ thấp béo nuốt miếng táo, nếu đã từng tỉnh lại thì còn nằm ở đây làm gì chứ?

Vậy còn có thể tỉnh lại được nữa không?

Ai biết được! Người phụ nữ thấp béo lấy mu bàn tay lau khôé miệng, bác sĩ chỉ nói quan sát, quan sát có giới hạn thời gian không? Hai tháng hay hai mươi năm cũng không rõ.

Cô gật đầu, cảm giác trong lòng vô cùng phức tạp, không rõ là lấy làm may mắn hay là lo lắng cho người phụ nữ, còn thấp thoáng có tia hy vọng.

Người đàn ông tên Lão Trương lại nói vài lời khiến người ta không thể nào nghe rõ được, người phụ nữ thấp béo không buồn quay đầu lại, chỉ nói biết rồi, biết rồi, đợi một lát, rồi lại vẫn chuyên tâm ăn táo, bất chợt hỏi một câu: Cô không thường xuyên về thăm nhà à?

Cô ngăn người, đúng vậy, tôi làm việc ở vùng khác. Cô nói dối.

Ở đâu vậy? Người phụ nữ thấp béo vẫn truy hỏi.

Đại Liên. Cô tùy ý nói ra một địa danh.

Người phụ nữ thấp béo cuối cùng cũng ngừng đặt câu hỏi, nhét miếng táo cuối cùng vào miệng, rồi lại rút mấy tờ giấy ăn để trên tủ đầu giường ra lau tay và con dao.

Thường xuyên về thăm anh trai cô đi, một người đàn ông như vậy, thật là khó cho anh ấy rồi.

Ngay lập tức trước mắt cô hiện lên đường da đầu màu trắng bên tai anh, trong lòng nhói đau, nhưng lại có chút đổ kỵ.

Vậy còn biết làm thế nào? Cô rầu rầu nói, đó là vợ anh ấy mà.

Chậc! Người phụ nữ thấp béo nói về bất cần, vợ thì sao chứ?

Người phụ nữ ở giường số 4, mấy hôm trước vừa mới xuất viện. Người phụ nữ thấp béo chỉ vào chiếc giường trống, cũng tai nạn giao thông như chị dâu cô. Chồng cô ta thì thế nào chứ? Cả tuần liền chẳng thấy bóng dáng đâu cả, cả ngày chỉ biết đòi tiền đối phương, cầm được tiền rồi thì cũng mặc kệ vợ mình luôn. Người phụ nữ đó thật là thảm, tiểu tiện đều ở cả trên giường, cái mông loét cả một mảng to thế này.

Hai tay người phụ nữ thấp béo khum vào nhau, ước lượng ra độ rộng của mảng loét. Cô tưởng tượng dáng vẻ của mảng loét, bất giác da đầu trở nên tê dại.

Cho nên ấy mà, vợ chồng cũng không thể tin tưởng được đâu, như anh cô là đã tốt lắm rồi. Người phụ nữ thấp béo tổng kết.

Lão Trương lại lí nhí nói gì đó, vẫn không nghe rõ, nhưng có thể đoán được ý tứ trong lời nói có vẻ tức giận. Người phụ nữ thấp béo hậm hực nói được rồi được rồi, bèn đứng dậy, nhanh nhẹn đi tới đó.

Cô nghĩ đến câu nói “vợ chồng cũng không thể tin tưởng được”, bất giác cũng cảm thấy buồn bã hụt hẫng.

Đang suy nghĩ mông lung, cửa phòng chợt bật mở ra, một chiếc xe đẩy nhỏ cọt két đẩy vào.

Hai giường, truyền dịch, đo nhiệt độ cơ thể. Một cô điều dưỡng đeo khẩu trang trắng, chỉ lộ ra hai con mắt, giọng nói lạnh như băng. Người phụ nữ thấp béo nâng một cánh tay gầy guộc của Lão Trương lên, chăm chú nhìn điều dưỡng hoàn thành toàn bộ quy trình truyền dịch, rồi lại nhét một chiếc nhiệt kế xuống dưới nách Lão Trương.

Tiền trong thẻ của cô không còn nhiều nữa, mau đi nộp phí đi.

Người phụ nữ thấp béo không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào ống truyền dịch.

Chiếc xe nhỏ đẩy sang bên này, “Khẩu trang trắng” nhìn thấy cô ở bên giường, ơ lên một tiếng.

Chồng cô ấy đâu?

Anh ấy đi xử lý công việc, tôi là em gái anh ấy. Cô lúng túng đứng dậy.

“Khẩu trang trắng” ừm một tiếng, thao tác truyền dịch rất nhanh nhẹn, rồi kẹp kẹp nhiệt kế xuống dưới nách.

Cô thả lỏng hai tay đứng bên cạnh “Khẩu trang trắng”, không biết nên làm gì.

Nhớ hút dịch đúng giờ. “Khẩu trang trắng” nhìn máy hút dịch dưới gầm giường, cô tự hút hay là để chúng tôi hút?

Gì cơ?

Anh cô yêu cầu cao, mỗi lần hút đờm đều không tin tưởng chúng tôi, nhất định phải tự hút, nói là phải nhìn thấy lúm đồng tiền mới được. “Khẩu trang trắng” nói về quái đản kỳ quặc, cô tự hút hay là để chúng tôi hút?

Cô thoáng do dự, “Khẩu trang trắng” sốt ruột, đến lúc đó hăng hay vậy, nếu cô không tự tin làm được thì gọi chúng tôi. Nói xong bèn đẩy chiếc xe kêu leng keng ra ngoài.

Khi đi đến cửa, “Khẩu trang trắng” chỉ vào vỏ táo dưới đất, nói với người phụ nữ thấp béo, thu dọn đi, lát nữa chủ nhiệm đến kiểm tra phòng đấy.

Người phụ nữ thấp béo bĩu môi, ừm một tiếng.

Khoảng nửa giờ đồng hồ sau, một người đàn ông mập được một nhóm thanh niên trẻ trông có vẻ như bác sĩ thực tập kính nể vây quanh bước vào trong phòng bệnh. Người phụ nữ thấp béo vội vàng đứng dậy, đồng thời động tác siêu nhanh đá veo đồng vồ tảo dưới chân vào gầm giường. Anh mập cup mí mắt, xem ra là không được ngủ đủ giấc.

Anh ấy thế nào rồi?

Vẫn vậy. Người phụ nữ thấp béo trả lời ngắn gọn. Câu nói này dường như khiến anh mập rất hài lòng, anh ta vồ vồ vào thành giường, chú ý quan sát.

Tiếp theo là giường của người phụ nữ. Cô hơi căng thẳng, bất giác cũng đứng dậy.

Thế nào rồi? Anh mập chậm rãi nói.

Cô nghĩ một lát, trả lời thật thà, không biết.

Anh mập vẫn không phản ứng gì, chỉ cúi người nhìn khuôn mặt người phụ nữ. Ổn đấy, chú ý quan sát.

Các bác sĩ thực tập phía sau vội vàng ghi chép vào cuốn sổ nhỏ, cô nhớ người đàn ông mập này từ khi bước vào phòng đến giờ, nói không quá hai mươi chữ, có trời mới biết những bác sĩ thực tập này đang ghi chép những gì.

Anh mập trước khi bước đi chỉ xuống túi nước tiểu. gầm giường,

Cô nhìn theo, túi nước tiểu đã sắp đầy. Lúc này cô mới nhớ ra, trước khi anh đi đã dặn cô nhất định phải đổ túi nước tiểu cho người phụ nữ đúng giờ. Vừa trách mình sơ suất, cô vừa cuống quýt tìm kiếm thứ gì đó có thể đựng nước tiểu. Dưới gầm giường có một vỏ

chai nước khoáng trong đó có cặn vàng đã khô. Cô quỳ xổm xuống, đổ nước tiểu trong túi đựng nước tiểu vào trong chai. Mặc dù đã rất cẩn thận, vẫn cảm thấy có thứ gì dính nhơm nhớp vào ngón tay. Cô cảm thấy hơi kinh tởm, nhưng cảm giác ảm ức còn nhiều hơn. Vì anh, ngay cả nước tiểu của người phụ nữ của anh mà em còn đi đổ rồi.

Lật giờ cuốn sổ nhỏ trong ngăn kéo, cô ghi lại thời gian, số lượng nước tiểu vào dòng cuối cùng bên dưới những ghi chép dày đặc trên trang giấy. Vừa định gấp cuốn sổ lại, lòng hiếu kỳ chợt nổi lên, cô giờ ra xem từ đầu đến cuối.

Cuốn sổ ghi chép tình hình của người phụ nữ trong quá trình hôn mê, có thể thấy được sự cẩn thận và tỉ mỉ của anh. Từ việc lớn như thời gian, địa điểm, bác sĩ mổ chính của cuộc phẫu thuật, việc nhỏ như số lượng, màu sắc của mỗi lần đổ nước tiểu cũng đều được ghi chép tỉ mỉ vào cuốn sổ. Khi giờ đến một trang nào đó, bên mép trang ghi mấy chữ lớn: lúm đồng tiền. Còn khoanh tròn bằng mực bút bi mấy vòng liền.

Lúm đồng tiền?

Cô nhớ đến lời của anh và cô điều dưỡng, bất giác nhìn vào khuôn mặt người phụ nữ.

Người phụ nữ ngủ say trong vô thức, đầu khẽ nghiêng sang một bên, má hơi phù. Cô quan sát tỉ mỉ rất lâu, cũng không phát hiện ra trên đó có chỗ nào lõm xuống.

Lúm đồng tiền?

Cô đột nhiên cảm thấy ký ức của mình xuất hiện trở ngại, cô không nhớ người phụ nữ trong bức ảnh có lúm đồng tiền hay không. Cho dù trong những buổi chiều bận rộn đó, cô thường tỏ vẻ hờn dỗi cố tình nằm lì thêm ở trên giường, xem đi xem lại bức ảnh của người

phụ nữ rất nhiều lần, cô vẫn không thể khăng định trên khuôn mặt người phụ nữ có lúm đồng tiền hay không.

Cô đứng hần dẩy, tỉ mỉ ngắm nghía khuôn mặt của người phụ nữ, nhưng bất luận cô chú tâm đến đâu, vẫn không thể phát hiện ra đôi lúm đồng tiền đó.

Người phụ nữ thấp béo chú ý thấy động tác của cô, có phải là cần trở người không?

Ừm? Cô ngăn người, đúng, đúng vậy.

Người phụ nữ thấp béo xung phong, để tôi làm cho.

Cô nhìn động tác của người phụ nữ thấp béo lật trở cô ấy một cách hết sức thành thạo, điều chỉnh dây truyền dịch, kê một chiếc gối ở dưới lưng, đặt ngay ngắn hai chân, rồi lại đắp chăn cẩn thận cho cô ấy, bản thân mình không phải động tay vào chút nào, bất giác cảm thấy áy náy, như thể đã phụ sự tin tưởng của anh vậy.

Để cảm ơn người phụ nữ thấp béo, cô chạy xuống dưới tòa nhà mua chút hoa quả. Người phụ nữ thấp béo khi nhận số hoa quả đó tỏ vẻ hơi hoảng hốt vì nhận được sự ưu ái, như thể người cần phải cảm ơn là cô ấy chứ không phải là mình.

Tạo dựng mối quan hệ thân thiết giữa những người phụ nữ với nhau là một việc vô cùng đơn giản, khi họ ngồi đối diện nhau gọt vỏ táo, thì đã như thể bạn bè lâu năm rồi.

Trò chuyện là cách tiêu khiển thời gian hữu hiệu nhất.

Từ người bệnh của hai bên đến trình độ của bệnh viện, từ vật giá cho đến nhân tình thế thái, cô và người phụ nữ thấp béo tìm được rất nhiều đề tài chung. Cô cứ như là tẩu hỏa nhập ma ra sức dò hỏi từng chi tiết việc anh chăm sóc người phụ nữ, vừa muốn nghe, vừa sợ phải nghe, cuối cùng người phụ nữ thấp béo đưa ra kết luận: có một

ông chồng tốt như vậy, đáng lắm. Cônghe xong, trong lòng trào dâng cảm giác buồn bã ứ đọng.

Bất giác đã đến buổi trưa, cô nhớ anh dặn cần phải hút dịch cho người phụ nữ. Do dự hồi lâu, cô cầm chiếc máy hút dịch lên, run rẩy vạch rằng người phụ nữ ra, vừa mới cắm ống hút dịch vào một chút, lông mày người phụ nữ chột chau lại, cô hoảng sợ không dám tiếp tục, cuối cùng nghĩ một lát, đứng dậy đi tìm điều dưỡng.

“Khẩu trang trắng” đang chuẩn bị ăn cơm, sau khi nghe cô nói xong, cũng không phản nản oán thán, chỉ có điều trên mặt thể hiện ra suy nghĩ “biết trước là cô không làm được rồi.”

“Khẩu trang trắng” nâng nửa thân người phụ nữ lên, bảo cô vỗ ngực và lưng người phụ nữ, cô thận trọng vỗ mấy cái, “Khẩu trang trắng” nói, mạnh vào, cô ấy cũng có biết đau đâu, cô sợ gì chứ! Cô nghiêng rằng, đập mạnh thêm chút nữa, “Khẩu trang trắng” vẫn không hài lòng, giơ một tay ra vỗ bồm bộp mấy cái, sau khi đặt người phụ nữ xuống liền một phát nhét ống hút dịch vào sâu quá nửa, sau vài lần khuấy trộn, lau tay vào tà áo blu trắng, nói xong rồi.

Cô cúi xuống nhìn khuôn mặt người phụ nữ, lông mày người phụ nữ vẫn nhíu lại, trên má cũng không có lúm đồng tiền.

Ôi, cô gọi “Khẩu trang trắng” lúc này đã đi ra đến cửa lại.

Sao thế

Anh ấy nói, phải hút đến khi trên mặt xuất hiện lúm đồng tiền mới tính là xong.

Lúm đồng tiền gì chứ, chỉ mỗi anh ta có thể nhìn thấy lúm đồng tiền thôi. “Khẩu trang trắng” nổi đóa, thế này còn chưa được à?

Cô nhớ đến lời dặn dò của anh trước lúc rời đi. Chưa được.

“Khẩu trang trắng” nghe ra được sự kiên quyết của cô, đành phải lặp lại động tác vừa nãy thêm một lượt, quả nhiên lại hút thêm được chút dịch đờm nữa, trước khi đi còn lườm cô một cái.

Cô cảm thấy hơi ẩm ứ, nhưng sự ai oán đối với anh còn nhiều hơn.

Vẫn không nhìn thấy lúm đồng tiền trên khuôn mặt người phụ nữ, nhưng đôi lông mày đã dần ra, hình như đã dễ chịu hơn nhiều.

Cô ghi lại thời gian và số lượng đờm vào cuốn sổ, rồi lại pha cho người phụ nữ một tách trà hoa nhài.

Đợi đến khi trà nguội, cô ngẩn người nhìn luồng khí nóng bốc lên quanh tách trà, nhìn nó bốc hơi nóng lên từng chút một, tan biến, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, như thể có thứ gì đó biến mất vĩnh viễn.

Sau khi bón cho người phụ nữ nửa tách trà, cô cảm thấy hơi đói, cũng hơi khát, nhưng lại không muốn ăn gì cả, cuối cùng cầm lấy một quả chuối, vừa mới bóc vỏ, điện thoại di động chợt đổ chuông. Là anh.

Trong điện thoại hơi nhiều tạp âm, hình như là đang trong quán ăn, cô vừa nghe đã nhận ra giọng anh.

Anh hỏi thẳng là đã hút dịch cho người phụ nữ chưa. Hút rồi.

Trên mặt cô ấy có xuất hiện lúm đồng tiền không? Cô do dự một lát, quyết định không lừa dối anh. Không thấy.

Giọng anh lập tức trở nên lo lắng, em gọi điều dưỡng chưa?

Chính là gọi điều dưỡng hút đấy, em không dám làm.

Ôi, điều dưỡng làm không ổn đâu, đờm ở một số chỗ, họ hút không ra. Ừm, thế này đi, buổi chiều, em chú ý quan sát cô ấy hơn,

nếu phát hiện có dịch đờm bí tắc, thì mau chóng gọi điều dưỡng.

Ừm, việc của anh xử lý sao rồi?

Cũng ổn, đang đi ăn với họ đây, buổi chiều đi lấy tiền. Ừm, vậy thì tốt.

Em vất vả rồi, anh sẽ cố gắng về sớm.

Được.

Trước khi bỏ điện thoại ra khỏi tai, cô nghe thấy anh hỏi em đã ăn cơm chưa. Cô không trả lời mà cứ thế tắt máy.

Đợi 5 phút, anh không gọi lại lần nữa, cô chợt cảm thấy sự mệt mỏi ập tới, gần như không thể đứng vững được nữa.

Người phụ nữ thấp béo đã nằm trên chiếc giường kê gần cửa ngủ say giấc, cô nhìn vào chiếc giường trống còn lại, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh người phụ nữ mỏng lơ loét một mảng lớn, toàn thân liền nổi gai ốc.

Cô đành phải ngồi trên chiếc ghế cứng đó, ánh mắt tản mạn dõi theo từng đốm ánh sáng mặt trời đang di chuyển chiếu rọi vào trong phòng bệnh.

Thời gian dài đằng đẳng khiến ta khó có thể tưởng tượng nổi. Cô liên tục giơ tay lên xem đồng hồ, lần nào cũng cảm thấy đã trôi qua một lúc rất lâu rồi, nhưng kim phút lại chỉ nhích được có chút ít. Dần dần cô cảm thấy không thể thở được, cố gắng kìm nén một lúc, vẫn phải đứng dậy đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Luồng gió mát thổi tới khiến cô cảm thấy sảng khoái, cũng bớt đi sự buồn bực, nhưng nỗi oán thán lại trào dâng lên trong lòng. Nhìn đoàn người bận bịu dưới lầu và những cô gái ăn mặc sành điệu

thình thoảng đi lướt qua, trong lòng cô thầm nghĩ, nếu không phải vì anh, hôm nay mình đã có một ngày bình lặng và nhàn tản rồi.

Còn cả người phụ nữ đó nữa.

Cô quay đầu nhìn người phụ nữ đang nằm ngủ say trên giường. Cô ấy vẫn say giấc trong vô thức, trong cái miệng há ra một nửa đen sì, nước dãi chảy ra từ khóe miệng ướt đẫm một mảng lớn trên gối.

Xấu quá. Cô sung sướng nghĩ thầm. Nếu như chị mãi mãi không tỉnh lại thì sẽ thế nào?

Thực ra suy nghĩ này đã xuất hiện kể từ ngày đầu tiên khi cô hay tin người phụ nữ gặp tai nạn giao thông, chỉ có điều, cô vẫn luôn không dám thừa nhận thật không ngờ mình lại độc ác đến như vậy. Khi tất cả mọi người đều đã ngủ say, chỉ có một mình mình tỉnh thức, cô gần như có thể có được rất nhiều dũng khí từ trong sự tĩnh mịch vắng lặng này.

Nếu như chị mãi mãi không tỉnh lại thì sẽ thế nào? Cô chậm chậm bước về phía người phụ nữ, tỉ mỉ ngắm nghía khuôn mặt cô ấy, như thể đang phán đoán khả năng cô ấy mãi mãi không tỉnh lại chiếm bao nhiêu phần trăm. Thế nhưng, khi ánh mắt cô lướt qua má người phụ nữ, mấy con chữ lại nhảy vào trong đầu cô.

Lúm đồng tiền.

Cô nhớ đến lời của điều dưỡng “Khẩu trang trắng”, chỉ anh ấy mới có thể nhìn thấy lúm đồng tiền.

Trong khoảnh khắc, tất cả những điều tưởng tượng về cô và anh đều tan thành mây khói, cô bất giác tìm kiếm đối lúm đồng tiền trên khuôn mặt người phụ nữ.

Tại sao chỉ mình anh mới có thể nhìn thấy?

Có mấy lần, cô gần như khẳng định mình nhìn thấy trên gương mặt đó có một chút lõm xuống, nhưng định thần nhìn kĩ lại, vẫn chỉ là một cái má phẳng, thậm chí còn hơi phù lên. Động tác của cô có phần điên rồ, thậm chí còn nâng đầu người phụ nữ lên xem cả hai bên trái phải, lúm đồng tiền ở đâu?

Cần phải trở người rồi à?

Lời nói mơ màng của người phụ nữ thấp béo như thể tiếng sấm vang giữa trời quang, cô run rẩy, buông đầu người phụ nữ xuống giường.

Để tôi giúp cô nhé. Người phụ nữ thấp béo dụi mắt bước xuống giường, vừa ngáp vừa bước tới.

Người phụ nữ thấp béo giúp cô ấy chuyển vị trí nằm ngược lại, không hề chú ý thấy cô ở phía sau đang run rẩy toàn thân.

Sau khi nói lời cảm ơn người phụ nữ thấp béo, cô gần như lao ra khỏi phòng bệnh, chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Cô rửa mặt rất lâu, cho đến tận khi da mặt bị xoa đến phát đau, tâm trạng mới dần bình ổn trở lại. Cô nhìn vào khuôn mặt ướt sượt trong gương, đột nhiên hơi cảm thấy sợ chính mình.

Cô quay trở lại phòng bệnh, tiếp tục trò chuyện, ăn hoa quả với người phụ nữ thấp béo.

Trong quãng thời gian này, cô đổ nước tiểu hai lần và trở người một lần cho người phụ nữ. Cô đã không còn nghĩ đến lúm đồng tiền nữa.

Lúc gần 5 giờ chiều, cuối cùng anh cũng trở về.

Sắc mặt anh hơi đỏ, trên người tỏa ra mùi rượu nồng nặc, nhưng xem ra tâm trạng khá tốt.

Anh chào người phụ nữ thấp béo một tiếng, gật đầu với cô, rồi bèn lao đến bên giường nhìn người phụ nữ đó.

Ơ, em đã hút dịch cho cô ấy chưa?

Cô vốn tưởng anh sẽ hỏi xem ngày hôm nay của cô thế nào, đã ăn uống gì chưa, có phải là mệt lắm rồi không nào ngờ anh vừa mở miệng là hỏi điều này, bao nỗi ai oán tích tụ trong cả một ngày chột trào dâng, cô đang định lên tiếng, người phụ nữ thấp béo đã tranh trả lời, hút rồi hút rồi, em gái anh khá lắm.

Anh ngẩn người, tiếp đến liền hiểu ngay, quay sang mỉm cười với cô.

Cô không cười, quay mặt đi.

Anh đặt chiếc túi da lên tủ đầu giường, lấy máy hút dịch từ dưới gầm ra, cúi người hút đờm cho người phụ nữ.

Cô không nhìn anh, nhưng có thể nghe thấy lời anh tự lẩm bẩm.

Hôm nay có nghe lời không... Ngoan lắm... Hôm nay cuối cùng cũng lấy được tiền rồi, sau này không còn phải lo lắng nữa... Anh uống rượu đấy, em có ngủi thấy không. Xong ngay đây, cố chịu đựng thêm chút nữa... Ôi, ngoan lắm, thật là một bé ngoan...

Chờ mãi mới nghe thấy tiếng anh thu dọn máy hút dịch, cô vẫn không kìm được mà bước tới nhìn một cái.

Đôi lông mày khể nhủ lại của người phụ nữ đã dần ra, nét mặt thoải mái, như thể đang cười.

Trên hai má của người phụ nữ, có hai lúm đồng tiền hơi lõm xuống.

Cô chợt cảm thấy mình không thể nào ở lại phòng bệnh thêm được nữa, cô túm lấy chiếc túi da, khẽ nói, em đi về đây.

Ờ? Anh hơi ngạc nhiên, em đã ăn cơm chưa? Anh mời em ăn chút gì rồi hãy đi nhé.

Thôi. Cô không dám ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh. Em hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi.

Vậy, thôi được.

Không kịp nói lời chào tạm biệt với người phụ nữ thấp béo, cô vội vàng bước ra khỏi phòng bệnh.

Cô gần như tháo chạy lao ra khỏi bệnh viện, anh đi theo bên cạnh cô, liên tục nói gì đó, nhưng cô không nghe rõ lời nào cả, trong đầu chỉ có mong muốn rời khỏi nơi này.

Anh tiễn cô ngồi vào trong taxi, cách một lớp cửa xe, lại nói câu gì đó, cô vừa nói địa chỉ cho tài xế vừa ậm ừ đáp lời.

Xe đã lăn bánh, cô không kịp quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy anh đang bước lên bậc thềm bệnh viện, chiếc áo jacket màu xám khuất sau cột bê tông rồi biến mất.

Cô thu ánh mắt lại, toàn thân mỏi nhừ, người mềm oặt ngồi dựa lưng trên ghế sau xe, cảm thấy sự mệt mỏi không thốt nên lời.

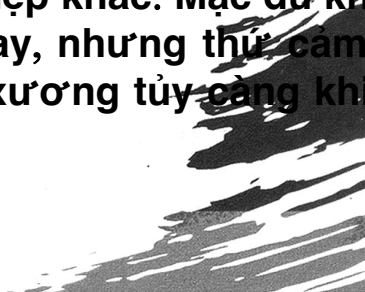
Cô biết mình vĩnh viễn không thể nào có được người đàn ông này.

Bởi vì lúm đồng tiền của người phụ nữ đó.

Truyện thứ 7 **“SÔNG BIỂN” CỦA VƯƠNG BẢO** **THUYỀN**

Trước đây, Vương Bảo Thuyền chỉ được chứng kiến sự oanh liệt của mưa bom bão đạn và sự rực rỡ của lửa bay ngập trời, trong mắt cậu, đó mới là cảnh tượng đẹp nhất. Thế nhưng trong phòng tranh vào lúc đêm khuya này, Vương Bảo Thuyền được chứng kiến một kiểu đẹp khác. Mặc dù không đến nỗi xối xả, bất ngờ không kịp trở tay, nhưng thứ cảm giác như từng sợi tơ quấn quanh vào tận xương tủy càng khiến cho toàn cơ thể thư thái, nhẹ nhõm.

háng 4 năm 1945, mùa xuân của thành phố Hạ Sơn đến sớm hơn những năm trước một chút. Cũng giống như những ngọn cây vối vãi mọc đầy chồi non xanh biếc, trong không khí ngập tràn mùi vị bức bối lo lắng. Người thật kĩ, có thể nhận ra là mùi thuốc súng.

Tiếng pháo nổ đùng đoàng đã vang lên được một quãng thời gian rồi. Cùng với tiếng nổ vang rền từ xa đến gần, cuối cùng, vào hạ tuần tháng 4, thành phố bị công phá, quân đội của Đảng Cộng sản cuốn cuộn tiến quân vào thành phố Hạ Sơn như triều dâng.

Dường như chỉ trong một đêm, khắp đầu đường ngõ hẻm của thành phố Hạ Sơn đều giăng đầy cờ đỏ. Phần tử tích cực và các nữ sinh ngày đêm liên tục tuyên truyền, gây dựng sự đồng cảm, hò hét đủ các loại khẩu hiệu trào dâng nhiệt huyết suốt từ sáng đến tối. Người dân của thành phố Hạ Sơn đều biết rằng lại thay chế độ rồi. Thay thì thay, chẳng hề gì, bao năm nay, từ thời cổ đại nội chiến đến chính phủ quốc dân, rồi lại đến người Nhật, rồi lại chính phủ quốc dân, bách tính cũng không biết thiên hạ rốt cuộc là thuộc về ai nữa. May thay cuộc chiến này đã kết thúc, binh lính của Đảng Cộng sản cũng không đánh và cướp đồ. Quá tốt. Thức khuya dậy sớm, tương cà mắm muối, bất luận là ai lên nắm quyền, cuộc đời cần phải sống như thế nào thì vẫn phải sống như thế ấy. Thành phố Hạ Sơn nhanh chóng chuyển từ sự huyền ảo ban đầu trở về sự bình lặng vốn có. Và điều khiến người ta thoáng cảm thấy hưng phấn chính là, nghe nói Đảng Cộng sản là đảng của người dân nghèo, xem ra đất nước sắp thực sự thay đổi rồi.

Đương nhiên là có thay đổi. Những người giàu trong thành phố Hạ Sơn đã bỏ chạy gần hết trước khi thành phố bị công phá. Nghe nói có người đã vượt biển chạy sang Đài Loan. Chẳng còn mấy người ở lại trong thành phố. Cũng có người muốn bỏ chạy, nhưng lại không chạy thoát kịp, ví dụ ông Cảnh.

Ông Cảnh hồi trẻ đã từng đi du học nước ngoài, từng học rộng, nhưng cũng chỉ biết lơ mơ về chủ nghĩa cộng sản. Khi những người

giàu trong thành phố lũ lượt bán tháo đồ đạc gia sản, ông Cảnh ban đầu cũng chẳng để tâm. Cùng với tình hình chiến sự ngày càng căng thẳng, các loại tin đồn cũng lần lượt kéo tới, ông Cảnh nghe nói cộng sản là chung tài sản chung luôn cả vợ cũng hoảng sợ. Gia nghiệp nhà ông Cảnh rất lớn, gia quyến cũng đông, thu xếp xong xuôi rất phiền hà. Thế mà ông lại còn giữ rịt lấy mười mấy chiếc rương hòm đựng tranh chữ cổ, trong thời gian ông chọn lựa thì Đảng Cộng sản đã tiến vào giải phóng thành phố rồi. Mặc dù gia quyến đã chạy trước, ông Cảnh và mười mấy cái rương hòm bảo bối đó thì lại bị giữ lại ở ngay cổng nhà họ Cảnh.

Tư gia nhà họ Cảnh là nơi ở đặc biệt nhất trong thành phố Hạ Sơn, một tòa nhà nhỏ ba tầng kiểu châu Âu. Nghe nói ông Cảnh năm đó sau khi đi du học nước ngoài về, đã mời về một nhà thiết kế người Tây. Sau khi căn nhà được xây dựng xong, người trong toàn thành phố đều đến xem, đều cảm thấy căn nhà này thật phù hợp với ông Cảnh với phong cách mặc đồ Tây, uống cà phê, nghe nhạc nước ngoài.

Ngôi nhà của ông Cảnh được một bộ nào đó của Giải phóng quân Tam Dã trưng dụng làm đoàn bộ, đoàn trưởng là người Đông Bắc, nghe nói thu được nhiều tài sản của kẻ địch ở trước cửa đoàn bộ, đã vô cùng hưng phấn. Lái xe đến xem, thì ra chẳng phải là súng săn, súng tiểu liên Thompson gì cả, mà chỉ là một đồng giấy và chai lọ. Ông ta nổi giận, quay sang nói với Vương Bảo Thuyên thuộc đội cảnh vệ, đốt hết đi, mấy thứ đồ quái quỷ gì vậy.

Ông Cảnh nghe thấy câu này, mặt liền xám ngoét, cổ họng kêu lục khục mấy tiếng, ngửa mặt lên trời ngất lịm.

Chủ nhiệm Chính trị vội nói đừng đốt đừng đốt, tạm thời niêm phong cất vào kho.

Đoàn trưởng hừ một tiếng, vén chiếc áo khoác dài da dê lên, quay người bước vào trong nhà. Ngôi nhà của ông Cảnh từ ngoài nhìn vào vẫn rất xa hoa sang trọng, nhưng bên trong thì đã thay đổi hoàn

toàn. Các chiến sĩ ra ra vào vào, bận rộn vận chuyển các loại đồ đạc và giấy tờ quan trọng trong văn phòng. Khi đoàn trưởng đi lên lầu, suýt chút nữa đã bị tấm thảm ngáng chân mà ngã nhào. Vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy trên tường treo một bức tranh. Một người phụ nữ ngoại quốc không biết xấu hổ mà để trần cái mông, cơ thể uốn éo bày ra tư thế khêu gợi. Cơn giận càng bốc lên. Đoàn trưởng quay sang nói với Vương Bảo Thuyên, dỡ bỏ dỡ bỏ, đừng để những thứ này làm chúng ta sa đọa.

Nói liền hai lần mà Vương Bảo Thuyên vẫn không có phản ứng. Thì ra cậu đang trợn mắt, há miệng nhìn người phụ nữ trong tranh. Đoàn trưởng nhắc chân đạp cậu một cái, Vương Bảo Thuyên mới bừng tỉnh, vội vàng đáp lời.

Ngôi nhà của ông Cảnh rất to, có tất cả hai mươi mấy gian phòng, đoàn trưởng chọn một gian phòng thư viện ở tầng 3 làm văn phòng làm việc, rồi lại sang những phòng khác ngắm nghía một lượt. Từng căn phòng đều được trang hoàng lộng lẫy, khắp nơi bày rất nhiều món đồ chưa từng nhìn thấy bao giờ. Trong mắt vị đoàn trưởng, chẳng món nào có tác dụng gì cả. Xuống dưới tầng 2, trong phòng nhạc, nhìn thấy mấy người chiến sĩ đang vây quanh một chiếc đàn dương cầm và một chiếc máy hát đĩa tò mò xem xét với vẻ hiếu kỳ. Đoàn trưởng cũng chẳng biết gì về hai món đồ gỗ to đùng này, nghĩ bụng để ở đây chỉ tổ chiếm chỗ, chặt ra làm củi đốt khéo được việc. Đang suy nghĩ, một chiến sĩ vô tình khởi động máy hát đĩa, âm thanh du dương lập tức vang lên. Đoàn trưởng trợn trừng mắt với cậu chiến sĩ một cái, trong lòng càng cảm thấy chán ghét, nhóm người phản động này, mẹ kiếp thật là hủ bại quá.

Theo như yêu cầu của lãnh đạo, ông Cảnh được bố trí đến một nơi khác, tất cả mọi đồ đạc trong ngôi nhà kiểu Âu đều bị kiểm kê biên bản, chất hết vào trong phòng tranh trên tầng 2. Đoàn trưởng cũng chẳng buồn quản lý đóng đồ vớ vẩn đó, trong lòng chỉ trông ngóng thiết bị vũ khí mà quân phòng thủ Quốc dân đảng để lại, dẫn theo Vương Bảo Thuyên ra ngoại thành.

Chuyến đi này, thu hoạch cũng được kha khá. Trận chiến này, trong đoàn thu hoạch được tất cả 137 loại pháo súng, xe tăng, xe bọc sắt 40 chiếc, xe hơi hơn 300 chiếc, đạn dược vô số. Đoàn trưởng rất vui, uống liền mấy ly rượu trắng, quần áo còn chưa kịp thay mà đã ngã người nằm xuống chiếc giường bốn chân kiểu Âu của ông Cảnh, ngáy o o...

Vương Bảo Thuyền thì lại không ngủ được. Không phải cậu không mệt mà là cảm thấy có một sự hưng phấn lạ kỳ. Thế nhưng, sự hưng phấn này không liên quan gì đến việc đánh trận chiến thắng cả. Cậu khoác bao súng đi đi lại lại trong ngôi nhà tĩnh mịch, cuối cùng dừng lại ở bậc cầu thang, ngẩn người nhìn vào khoảng trống nhúc nháy trên tường.

Hình như có thứ gì đó nóng rực đang trào ra từ trong bụng, dần dần lan tỏa khắp toàn thân. Tê tê âm ỉ, râm ran. Như thể đã uống 250ml rượu nặng. Vương Bảo Thuyền một mình lần bước trên các bậc cầu thang một hồi, bước vào trong phòng tranh ở tầng 2.

Vừa đẩy cửa vào, trước mắt cậu chói lòa. Mấy luồng ánh sáng của đèn pin đồng thời chiếu thẳng vào mặt cậu. Vương Bảo Thuyền vội rút súng ra khỏi bao, ài?

Bảo Thuyền, là Bảo Thuyền. Có người lên tiếng.

Thì ra là mấy người chiến sĩ đang đứng bên tường, không biết soi đèn pin xem thứ gì. Vương Bảo Thuyền tỏ ra hung dữ, mấy tên khốn các cậu đang làm gì thế, định trộm đồ à?

Không không, chỉ xem thôi. Mấy chiến sĩ vội vàng phân bua.

Còn không mau biến đi, cẩn thận không tôi bảo đoàn trưởng nhốt hết các cậu lại đấy!

Mấy chiến sĩ tắt đèn pin. Từng người cười mĩa mai đi qua bên cạnh Vương Bảo Thuyền bước ra ngoài.

Phòng tranh lập tức yên ắng trở lại, Vương Bảo Thuyên cất súng đi, mở đèn pin chiếu rọi khắp căn phòng một lượt. Trong phòng chất đầy đồ đạc, đàn dương cầm và máy hát đĩa bị xếp ở góc tường, bên cạnh là một chõng tranh đồ nghiêng ngả. Vương Bảo Thuyên nghĩ một lát, đứng vào vị trí mà khi nãy mấy chiến sĩ đứng tập trung lại.

Trên tường vẫn còn mấy bức tranh chưa bị gỡ xuống. Bức tranh trước mặt vẽ hình một người phụ nữ khỏa thân đang ngồi bên bờ biển. Người phụ nữ ngồi nghiêng, khẽ quay đầu, qua sống mũi cao và hốc mắt lõm sâu có thể nhận ra, đây là một phụ nữ ngoại quốc. Vương Bảo Thuyên nhìn khuôn ngực nhô cao và làn da trắng ngần như sứ của người phụ nữ, mặt thoáng ửng hồng, miệng thấy khô khốc. Cậu nuốt nước bọt, bàn tay lại bất giác giơ lên sờ. Khi bàn tay đầy vết nứt rạn và ngón tay đen sì xuất hiện trong luồng ánh sáng đèn pin, Vương Bảo Thuyên giật nảy mình. Cậu vội vàng rút tay lau miết vào vạt áo, nhưng không dám giơ tay sờ lần nữa.

Người phụ nữ trong tranh không hề để tâm đến hành vi thô tục lỗ mãng của Vương Bảo Thuyên, vẫn mỉm cười với cậu. Vương Bảo Thuyên như thể có được sự khích lệ, run rẩy đặt tay trở lại mặt bức tranh. Không phải là sự trơn mượt như trong tưởng tượng, ngược lại lại có phần thô ráp. Vương Bảo Thuyên ngửi thấy một thứ mùi vị kỳ lạ, thoát ẩn thoát hiện, nhưng lại cố chấp chui vào trong mũi mình, dạo một vòng khắp cơ thể, rồi lại thở ra, vẫn là mùi hương thoang thoảng.

Người vẽ cô ấy chắc là người đàn ông của cô ấy nhỉ. Vương Bảo Thuyên nghĩ, mẹ kiếp, thật là có phúc.

Cậu lưu luyến di chuyển đèn pin ra khỏi bức tranh này, soi từng bức tranh khác ở trên tường. Nội dung những bức tranh đó rất phong phú, có sơn thủy, có tòa nhà, có nam nữ lỏa thể, cũng có bức nhìn không thể hiểu nổi. Mải mê xem, Vương Bảo Thuyên chợt nhận ra trước mắt mình có ánh sáng. Luồng ánh sáng này không phải phát ra từ đèn pin, mà phát ra từ những bức tranh đó. Dìu dặt. Vương Bảo Thuyên thậm chí có thể cảm nhận được sự ấm áp của làn ánh sáng

đó chiếu lên mặt mình. Cậu chợt cảm thấy cay cay nơi sống mũi, như thể nhận được ân huệ to lớn của người khác mà lại không thể báo đáp được.

Đẹp! Vương Bảo Thuyền không hề hiểu từ này. Cậu chỉ cảm nhận được sự đẹp đẽ của đồ vật trước mắt theo bản năng. Trước đây, Vương Bảo Thuyền chỉ được chứng kiến sự oanh liệt của mưa bom bão đạn và sự rực rỡ của lửa bay ngập trời, trong mắt cậu, đó mới là cảnh tượng đẹp nhất. Thế nhưng trong phòng tranh vào lúc đêm khuya này, Vương Bảo Thuyền được chứng kiến một kiểu đẹp khác. Mặc dù không đến nỗi xối xả, bất ngờ không kịp trở tay, nhưng thứ cảm giác như từng sợi tơ quấn quanh vào tận xương tủy càng khiến cho toàn cơ thể thư thái, nhẹ nhõm.

Vừa nghĩ đến ông Cảnh thật không ngờ lại định đem những bức tranh này đến Đài Loan, Vương Bảo Thuyền bất giác cảm thấy vô cùng tức giận. Mẹ kiếp!

Đúng là cuộc cách mạng này thật đúng đắn, nhìn xem, chúng ta bảo vệ được bao nhiêu thứ tốt đẹp.

Đoàn trưởng lại không cho rằng đây là những thứ tốt đẹp, sáng sớm hôm sau đã ra lệnh cho Vương Bảo Thuyền ném bộ dụng cụ pha cà phê đi. Dem đến cho tôi cái vò gốm Đại Đường, đây là thứ quái quỷ gì chứ, không đủ uống một ngụm còn phải suốt ngày đổ thêm nước vào.

Wương Bảo Thuyền ngoài miệng dạ thưa, nhưng lại đem bộ đồ pha cà phê vào phòng tranh. Vừa bước vào cửa, nhìn thấy người văn thư đang kiểm đếm đồ đạc. Vương Bảo Thuyền thận trọng đặt bộ đồ pha cà phê lên giá, đứng bên cạnh nhìn người văn thư viết vào cục sổ ghi chép.

Người văn thư ngẩng đầu lên, có chuyện gì à?

Vương Bảo Thuyên vội xua tay, không có gì không có gì.

Nhân viên văn thư là người có học, cũng được coi là phần tử trí thức hiếm hoi trong đoàn. Vương Bảo Thuyên nhìn đôi tay thon dài sạch sẽ của người văn thư, nghĩ một lát, lên tiếng hỏi, đồ trong căn phòng này đều là những món đồ tốt nhỉ?

Lại không à! Người văn thư không buồn ngẩng đầu lên, không ngờ ông Cảnh còn là một nhà sưu tập.

Nhà sưu tập. Vương Bảo Thuyên nghiền ngẫm cụm từ mới mẻ này, ác cảm đối với ông Cảnh vô duyên vô cớ được giảm bớt vài phần.

Vậy thì những thứ đồ tốt này... sẽ xử lý như thế nào?

Tạm thời niêm phong cất vào kho. Khả năng hoàn trả lại không lớn - ông Cảnh ở thời kỳ Nhật Ngụy đã từng làm trưởng hội Duy trì. Tương lai có lẽ sẽ tịch thu các đồ vật này thành tài sản nhà nước.

Tức là của chúng ta à?

Cũng có thể nói như vậy, là của nhân dân. Người văn thư cười cười, thế nào, cậu muốn có được à?

Không dám không dám. Vương Bảo Thuyên vội xua tay, tôi là người nhà nông sao có thể hiểu được những thứ này chứ? Cho tôi cũng bằng thừa.

Mặc dù nói vậy, Vương Bảo Thuyên vẫn không kìm được liếc nhìn bức tranh trên tường một cái.

Người văn thư nhìn theo ánh mắt cậu, bật cười.

Sao thế Bảo Thuyên, nhìn thấy cuộc sống hủ bại của giai cấp tư sản, tư tưởng bị lung lay rồi à?

Đừng nói bừa, Vương Bảo Thuyên đỏ mặt tía tai, hận một nỗi không thể lao đến bịt miệng người văn thư, chỉ là cảm thấy rất đẹp.

Đúng là rất đẹp. Người văn thư khẽ nâng kính, đi đến trước bức tranh khỏa thân đó, ngắm nghía một lúc, nói, đúng là tác phẩm nghệ thuật.

Ờ? Vương Bảo Thuyên ghé sát lại, đây gọi là gì cơ?

Sắc mặt người văn thư chợt thay đổi, hừ, tôi là chiến sĩ giai cấp vô sản, đây là thứ hủ bại xấu xa, tôi sao có thể hiểu được chứ?

Vương Bảo Thuyên ngượng ngùng xoa tay, anh đừng nghĩ nhiều, tôi là con người thô lỗ, nhưng cũng cảm thấy những thứ này rất tốt, ngắm nhìn trong lòng cảm thấy rất dễ chịu.

Nhân viên văn thư nhìn chăm chăm Vương Bảo Thuyên một lúc, cười cười, không ngờ Bảo Thuyên cũng có sự cảm thụ nghệ thuật.

Mặt Vương Bảo Thuyên càng đỏ hơn, tay cũng không biết nên đặt ở đâu. Văn thư, anh làm việc đi nhé, tôi đi tìm vò gốm cho đoàn trường đây. Nói xong, bèn đi ra phía cửa.

Cậu vừa mới kéo cửa, người văn thư liền lên tiếng ở phía sau, từng lời rành rọt.

Đây là bức tranh có tên gọi Sóng biển của họa sĩ William-Adolphe Bouguereau^[5].

Sóng biển? Vương Bảo Thuyên chưa từng nhìn thấy biển, từ trước tới nay, thủy vực rộng lớn nhất mà cậu nhìn thấy chính là con sông nhỏ ở quê. Bốn mùa dòng nước đều chảy êm ả không gợn

sóng. Rõ ràng trong tranh là một người phụ nữ, sao lại lấy tên là Sóng biển?

Vương Bảo Thuyên chép miệng, nghệ thuật đấy, thật là khác biệt.

Các chiến trường liên tục truyền tin chiến thắng, đang chờ đợi đến ngày đất nước giải phóng nước. Nhiệm vụ lúc này của thành phố Hạ Sơn là nhanh chóng thoát khỏi ám ảnh của chiến tranh, dốc sức khôi phục sản xuất và đời sống. Đoàn trưởng thì lại rất không vui, tham gia quân đội chính là để đánh giặc, cái gì mà đời sống sản xuất chứ, liên quan quái gì đến ông đây? Ông ta mong muốn lập tức được trở lại vùng núi non trùng điệp, tiêu diệt thêm mấy bè phái phản động, công phá được thêm mấy thành phố. Tất cả mọi thứ trong ngôi nhà này đều khiến ông ta thấy chán ghét, đường nhựa, xe điện, nhà hàng kiểu Âu cũng khiến ông ta chán ghét. Dần dà, những người lính cũng khiến ông ta cảm thấy bức bối. Nói về cái cậu Vương Bảo Thuyên đó, là cậu chiến sĩ thật thà và trung thành, mẹ kiếp, bây giờ thật không ngờ cũng biết rửa tay rồi.

Vương Bảo Thuyên vốn cũng chẳng phải là tự tạo thành thói quen giữ vệ sinh đâu, chỉ có điều, cậu tự thêm vào cho mình một nhiệm vụ, chính là hằng ngày lau chùi những món đồ trong phòng tranh. Chỉ cần có thời gian rảnh, cậu liền xách thùng nước và khăn lau, đi đến phòng tranh lau chùi. Sau đó chuyển sang dùng chổi lông gà, bởi vì văn thư nói không được dùng nước để rửa những bức tranh đó. Dần dà, phòng tranh trở thành nơi sạch sẽ nhất, gọn gàng nhất trong đoàn bộ. Đồ đạc được xếp ngăn nắp, đàn dương cầm cũng được lau chùi sáng bóng.

Sau đó, dưới sự hướng dẫn của người văn thư, Vương Bảo Thuyên còn học được cách sử dụng máy hát đĩa, khi lần đầu tiên đặt chiếc đĩa than màu đen lên, Vương Bảo Thuyên tỏ ra vô cùng căng thẳng. Người văn thư đang định đặt đĩa hát vào máy, Vương Bảo Thuyên đã vội nói đợi đã. Cậu cống quýt vuốt tóc, đội mũ nghiêm

chỉnh, cài cúc áo, cuối cùng ngồi ngay ngắn trên một cái rương, rồi mới nói với người văn thư, bật đi.

Người văn thư cảm thấy rất buồn cười, khi bật đĩa nhạc, cứ nhìn Vương Bảo Thuyên mà bật cười. Vương Bảo Thuyên không cười, từ đầu đến cuối cậu cứ nhìn chăm chăm chiếc đĩa nhạc chậm rãi xoay tròn trên máy hát. Hơi thở gấp dần bình tĩnh trở lại, cơ thể ngồi ngay ngắn đã dần thả lỏng, ánh mắt dường như cũng được phủ lên một lớp sương mù. Khi bài hát kết thúc, Vương Bảo Thuyên thở phào nhẹ nhõm, cả cơ thể như vừa chạy xong 5 ki-lô-mét đường dài, trong khoảnh khắc lập tức trở nên rã rời.

Người văn thư tắt máy hát đĩa, thế nào Bảo Thuyên? Hay lắm. Vương Bảo Thuyên vẫn giữ bộ dạng như người mất hồn.

Nghe được ra chút gì không?

Chẳng thấy gì. Vương Bảo Thuyên uể oải đáp, chỉ là muốn khóc thôi.

Ha... ha. Người văn thư thu đĩa hát lại, đây chính là khúc *Bi kịch* của Tchaikovsky^[6].

Từ hôm đó, Vương Bảo Thuyên gần như trở thành người bận rộn nhất trong đoàn bộ. Lau chùi, thưởng thức những bức tranh và nghe đĩa nhạc đã trở thành trọng tâm cuộc sống của Vương Bảo Thuyên. Tất nhiên, những việc này đều chỉ có thể được lên lút tiến hành khi không có ai. Cho nên, hành tung của Vương Bảo Thuyên rõ ràng có vẻ rất bí ẩn. Thế nhưng toàn bộ diện mạo và tinh thần của cậu cũng dần dần có sự thay đổi rất lớn. Đầu tóc gọn gàng, trang phục thường xuyên thay giặt, hành vi tác phong cũng chậm rãi từ tốn. Thứ thay đổi lớn nhất chính là ánh mắt cậu. Sự kiên nghị, quả cảm, cảnh giác cần có của một người chiến sĩ cách mạng dần chuyển sang mãn nguyện hài lòng, hiền hòa, thậm chí có chút lười biếng. Đoàn trưởng sắc bén phát hiện ra những thay đổi của Vương Bảo Thuyên, đồng thời cảm

thấy vô cùng lo lắng. Bảo Thuyền là người lính chính tay mình dìu dắt, quái quỷ thế nào mà mới vào thành phố được mấy ngày đã có bộ dạng như con chim rứt cổ thế này. Đoàn trưởng quyết định gặp Vương Bảo Thuyền để nói chuyện.

Bảo là nói chuyện, thực ra chẳng khác gì mắng mỏ, còn cộng thêm đập bàn đá ghế. Chốt lại một câu: Vương Bảo Thuyền cậu sắp sửa bị bọn phản động làm cho hủ bại rồi, không còn giữ được bản sắc làm cách mạng nữa, tên tiểu tử cậu sẽ tiêu đời luôn. Vương Bảo Thuyền đứng thẳng người, nhưng ánh mắt lại mờ mịt vô định. Đoàn trưởng mắng đủ rồi, định xua tay đuổi cậu đi, Vương Bảo Thuyền chột lên tiếng.

Đoàn trưởng, ta chiến đấu là vì cái gì ạ?

Gì cơ? Đoàn trưởng không thể nào ngờ được Vương Bảo Thuyền lại đưa ra câu hỏi này, im lặng hồi lâu, nói, đương nhiên là giải phóng toàn bộ đất nước Trung Quốc rồi.

Giải phóng toàn bộ đất nước Trung Quốc xong thì sao?

Đương nhiên là... để cho nhân dân nghèo khổ được sống một cuộc sống tốt đẹp.

Thế nào gọi là cuộc sống tốt đẹp? Uống rượu ăn thịt, lấy vợ sinh con.

Ồ. Trong ánh mắt Vương Bảo Thuyền thoáng hiện lên một tia thất vọng, không còn gì nữa sao?

Mẹ kiếp, cậu còn muốn gì nữa? Đoàn trưởng nổi giận, thật không ngờ tên tiểu tử cậu đã tâm không nhỏ nhẻ, quay về viết bản kiểm điểm cho tôi.

Vương Bảo Thuyên không biết viết bản kiểm điểm. Một là không biết được bao nhiêu chữ, hai là cậu cảm thấy không biết mình sai ở đâu. Còn về chuyện mình đứng ở chỗ nào, cậu cũng không thể nói rõ được. Vương Bảo Thuyên chỉ thoáng cảm thấy, thứ gọi là cuộc sống tốt đẹp không nên chỉ có uống rượu ăn thịt, lấy vợ sinh con. Có lẽ còn cần phải có thêm gì khác nữa. Nhưng cái “gì khác” rốt cuộc là gì, Vương Bảo Thuyên không biết. Cậu chỉ nghĩ đến những món đồ trong phòng tranh theo bản năng. Những thứ khiến người ta thoải mái khi ngắm nhìn và lắng nghe chắc chắn là những thứ tốt đẹp. Đã là những thứ tốt đẹp thì không thể chà đạp, nhất định phải gìn giữ, giống như sủng máy, sủng sản vậy.

Đúng vậy. Toàn thân Vương Bảo Thuyên đều bị bao phủ bởi thứ cảm giác tự hào và hạnh phúc, thì ra bảo vệ những thứ tốt đẹp cũng khiến con người ta cảm thấy vinh quang như phá thành nhổ trại vậy. Tôi - Vương Bảo Thuyên đúng vậy đấy.

Vương Bảo Thuyên không nộp bản kiểm điểm. Đoàn trưởng cũng quên luôn việc này. Vừa mới giải phóng, công việc cần đoàn trưởng giải quyết thực sự quá nhiều. Ông ta đang ngồi trong đoàn bộ, sa sầm mặt nhìn các ông già trong thương hội. Vừa đánh trận xong, hiện tượng đầu cơ trục lợi, tích trữ hàng hóa, nâng cao vật giá vô cùng nghiêm trọng. Đoàn trưởng nhìn Chính ủy khàn cả giọng nói về chính sách với mấy ông già kia, nghĩ thầm, nói nhiều làm gì, bắt mấy tên, bắn mấy tên, việc gì cũng đều giải quyết được hết. Không dùng đến bạo lực cách mạng với mấy tên gian thương này, bọn chúng sẽ không biết thật thà ngoan ngoãn đâu. Đoàn trưởng đứng dậy gọi đội cảnh vệ, gọi hồi lâu mà không thấy ai. Ông ta vô cùng tức giận, tiện tay giữ một người chiến sĩ lại hỏi Vương Bảo Thuyên đâu?

Không nhìn thấy, hình như là đến phòng tranh rồi.

Đoàn trưởng càng nổi giận, lao nhanh về phía tầng 2, đập mạnh khiến cánh cửa phòng tranh bật mở, nhìn thấy Vương Bảo Thuyên

đang chống hông, cẩn thận lau chùi những bức tranh vô dụng đó. Chiếc máy đĩa hát ở bên cạnh đang chuyển động xào xạc, thứ âm thanh khiến người ta chán ghét tràn ngập khắp căn phòng.

Cậu đang làm gì thế?

Vương Bảo Thuyên giật nảy mình, vụt đứng nghiêm. Báo cáo đoàn trưởng, tôi đang... đang dọn vệ sinh.

Dọn vệ sinh cái con khi, tập hợp đội cảnh vệ ngay! Đoàn trưởng nói xong, quay người bước đi, đột nhiên thấy bên dưới chân có cảm giác dính nhờn nhờn, nhấc chân lên nhìn, thứ dịch lỏng màu trắng nửa trong nửa đục đang nhỏ giọt từ đế giày cao su xuống đất. Đoàn trưởng bức bối, ngược mắt lên nhìn thấy bức tranh Sóng biển treo trên tường. Cơ thể lỏng lẻo của người phụ nữ với khuôn ngực nhô cao chợt trở nên trắng xóa đến chói mắt dưới ánh nắng chiều, đoàn trưởng ngăn người mấy giây, lập tức hiểu ngay ra.

Một sợi dây kéo căng trong não đoàn trưởng đứt phụt một tiếng. Đúng là lũ ăn hại! Đã triệt để đầu hàng trước sự hủ bại của bọn tư sản rồi! Một giọt tinh bằng mười giọt máu đấy! Lão Trương nếu như đánh trở lại là phải dựa vào lũ vô dụng yếu tay mềm chân này sao?

Vương Bảo Thuyên cũng nhìn thấy vũng chất lỏng đó, nét mặt cậu không hoàn toàn là sự phẫn nộ, mà là đã chịu sự sỉ nhục. Cậu gần như lao đến dưới chân đoàn trưởng vừa lăm bắm chửi rửa, vừa lau chùi. Tư thế của Vương Bảo Thuyên thực sự đã đổ thêm dầu vào lửa, thằng khốn này còn là một người chiến sĩ cách mạng sao?

Đoàn trưởng nhấc chân đạp Vương Bảo Thuyên ngã nhào sang một bên, gào thét. Người đâu!

Nửa giờ đồng hồ sau, tập hợp toàn đoàn, tất cả mọi người đều đứng xếp hàng ngay ngắn ở trong sân. Những bức tranh và chiếc

đàn dương cầm, máy hát đĩa mà Vương Bảo Thuyên vô cùng nâng niu bị xếp đống lộn xộn ở bãi cỏ. Đoàn trưởng xách một can xăng, tưới đầm lên trên đống đồ vô dụng đó.

Mẹ kiếp đứa nào làm việc xấu xa, tôi không truy cứu nữa. Đoàn trưởng lướt nhìn toàn bộ binh lính một lượt, sau cùng dừng ánh mắt lại trên khuôn mặt Vương Bảo Thuyên. Cậu chăm chăm nhìn vào đống đồ sắp sửa bị thiêu hủy đó. Sóng biển bị ném lên trên cùng, khung tranh đã nứt toác, mặt tranh thấm đẫm xăng, người phụ nữ khỏa thân vẫn cứ tươi cười rạng rỡ như hoa. Vương Bảo Thuyên sắc mặt tối sầm, toàn thân run rẩy, nếu như không phải là người văn thư giữ chặt lấy cánh tay cậu, cậu đã có thể đổ nhào xuống đất bất cứ lúc nào.

Các cậu là chiến sĩ cách mạng, không phải là lũ khốn phản động, ai có tư tưởng lung lay, thì chính là lũ phản đồ. Từ ngày hôm nay, tất cả hãy lấy lại tinh thần cho tôi, nếu còn nghĩ đến mấy thứ đồ giẻ rách này, thì sẽ có kết cục giống như đống đồ này!

Nhiều năm sau, đoàn trưởng vẫn có thể nhớ rõ Vương Bảo Thuyên lúc đó giống như một con báo nhảy bật lên, lao vào trong đống đồ, ôm lấy bức tranh sơn dầu lao chạy ra ngoài. Nhưng bản thân mình đã rút súng và bắn liên ba phát vào Vương Bảo Thuyên như thế nào thì đoàn trưởng lại nhớ mơ hồ không rõ. Ông ta chỉ nhớ, sau khoảnh khắc đầu óc trống rỗng đó, Vương Bảo Thuyên đã ngã nhào xuống đất, máu trào ra nhuộm đỏ tấm lưng đang co giật, bức tranh đó bị cậu đè chặt lấp dưới cơ thể, người phụ nữ ngoại quốc trơ trẽn thật không ngờ không bị tổn hại gì.

Sau khi xảy ra sự việc, đoàn trưởng ngắm nghía bức tranh không còn nguyên vẹn này thật lâu, suy ngẫm mãi mà vẫn không thể nào hiểu nổi. Kết luận duy nhất chính là, có thể người phụ nữ này trông giống vợ của Vương Bảo Thuyên. Mối nghi vấn này đã luẩn quẩn trong ông ta suốt mấy chục năm. Trong thời kỳ những năm 80 của

thế kỷ 20, ông ta đã đặc biệt về quê của Vương Bảo Thuyền. Khi nhìn thấy người phụ nữ tên Dương Bảo Hoa, ông không thể nào liên kết được người phụ nữ gầy gò nhỏ thó này với người phụ nữ lỏa thể trong bức tranh đó. Ông đứng trên vùng đất mà người chiến sĩ cách mạng Vương Bảo Thuyền thật thà chất phác đã từng sinh sống, giữa tiếng nhạc phát ra từ tiệm tạp hóa nơi đầu thôn, *“Em đến bên cạnh tôi, mang theo nụ cười, cũng mang tới cả nỗi buồn phiền cho tôi”*, hậm hực nói, xì, Vương Bảo Thuyền, cậu đúng là đồ điên.

Truyện thứ 8

MỐI QUAN HỆ TAY BA

Nếu như cô chịu ở lại, có lẽ tôi sẽ nói cho cô biết: Lúc đó, khi Đăng Hiếu giơ tay về phía tôi, tôi vốn dĩ có thể kéo được cậu ấy lại, nhưng trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ khiến tôi đẩy cậu ấy xuống - tôi không thể để cậu ấy quay trở lại xuất hiện trong cuộc sống của mình nữa.

Một cô gái, chen lấn trên chuyến xe buýt đông đúc đi về phía tôi, nói với tôi: “Anh cũng bắt chuyến xe buýt này đi làm à?”

Tôi không biết nên trả lời cô như thế nào, chỉ gật đầu “ừm” một tiếng. Rõ ràng cô rất không hài lòng với câu trả lời qua quýt này, thế nên rầu rầu nhìn đoàn người màu xám bên ngoài cửa xe. Xe buýt dừng lại giây lát tại một trạm, sau khi xe tiếp tục chuyển bánh, tôi nghe thấy cô nói: “Tôi cứ tưởng anh vẫn nhớ tôi chứ, Giang Á.”

Tôi không thể không quay sang, tỉ mỉ ngắm nghía cô. Đối với một người có thể nói chính xác được cả họ và tên của bạn, bạn bắt buộc phải thể hiện ra phép lịch sự cần thiết, cho dù bạn vốn chẳng nhớ nổi người đó là ai.

Phản ứng của tôi khiến cô trở nên hoạt bát: “Tôi tên Dương Tiểu Trúc”

“Hi, chào cô, Dương Tiểu Trúc.” Tôi tỏ vẻ như bừng nhớ ra, buông vòng bám trên xe buýt ra để bắt tay cô. Chính trong khoảnh khắc hai chúng tôi nắm tay, bác tài chột thẳng gấp, tôi không có chỗ bám víu ngã ngửa ra sau. Do quán tính, Dương Tiểu Trúc cũng lao người về phía trước, trán cô đập mạnh vào khoe miệng tôi.

Đây là lần tiếp xúc “thân mật” đầu tiên giữa chúng tôi.

Đối với một người va rách miệng bạn nhưng lại bị rằng bạn vập rách trán, bạn rất khó có thể oán trách cô ấy, điều này ngược lại càng khiến chúng tôi trở nên thân mật hơn, thế nên tôi quyết định dùng thái độ tích cực để giải quyết vấn đề này. Tôi hẹn cô tối nay cùng ăn cơm, cô vui vẻ đồng ý.

Đó là một bữa tối thật vui vẻ. Dương Tiểu Trúc rất hài lòng với những đồ ăn tôi gọi ra, cũng ăn đầy hứng khởi. Nhưng điều khiến cô

vui nhất hình như là nhìn tôi há miệng nhe răng ăn món cua rang cay, cô cười đến độ bong luôn cả miếng dán vết thương trên trán.

Theo như lời cô nói, có lẽ tôi là bạn học cấp III của cô, nhưng không phải cùng một lớp. Tôi thỉnh thoảng liếc nhìn đôi chân thon dài và khuôn ngực nhô cao của cô, nghĩ thầm, hồi cấp III, chắc hẳn cô còn chưa phát triển toàn diện, nếu không, tôi sẽ không thể nào không có chút ấn tượng gì về cô như vậy. Nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến việc tôi nảy sinh thiện cảm đối với cô. Hơn nữa, tôi cảm thấy cô cũng có cảm giác tương tự đối với tôi. Thế nên, sự việc cứ thế tiếp tục phát triển, thậm chí còn nhanh hơn bình thường một chút - khi đưa cô ấy về nhà, ở hành lang tối lơ lơ, chúng tôi đã hôn nhau.

Nói ra thì, tôi là một người đàn ông khá truyền thống, cho nên, với tôi, việc hôn nhau đồng nghĩa với việc đã xác định một mối quan hệ. Dương Tiểu Trúc trở thành bạn gái của tôi, hay nói theo cách khác, tôi hiện giờ là bạn trai của Dương Tiểu Trúc. Cô không thể hiện phản đối trước sự xác định ngầm này, cho nên tôi coi như cô đã đồng thuận.

Thế nhưng, đối với hai người quen biết chưa đến 24 giờ đồng hồ đã xác định thiết lập mối quan hệ yêu đương, hơi ức và giới thiệu về quá khứ của chúng tôi có một điểm chung: cuộc sống của thời học sinh cấp III, điều này khiến chúng tôi dễ dàng tìm được đề tài chung để nói chuyện.

Chúng tôi nói về những tòa nhà cũ nát, sân vận động hoang vắng, giáo viên mình thích hoặc ghét, tôi đã vài lần hỏi cô tại sao lại biết tôi, cô luôn nói: “À, anh rất nổi tiếng. Mặc dù lời cô nói nghe có vẻ rất khiến người ta hài lòng, nhưng tôi có thể khẳng định đó không phải là lời nói thật. Bởi vì hồi cấp III, tướng mạo của tôi bình thường, học tập ở mức khá, cũng chẳng nhận được giải thưởng hay bị kỷ luật gì. Tôi không biết tại sao cô có thể nhận ra chính xác tôi giữa hơn 300 người bạn học cùng khóa. Huống hồ, tôi đã thay đổi khá nhiều so với hồi đó, bất luận là ngoại hình hay tính cách.

Nhưng dù thế nào, Dương Tiểu Trúc hiện giờ là bạn gái của tôi, đây là một sự thật không thể chối cãi. Chúng tôi cũng giống như tất cả những đôi trai gái yêu nhau, nghiêm túc thực sự. Khi đi làm thì nhắn tin, chat trên MSN, cùng ăn tối, cùng dạo phố, cãi cọ, thỉnh thoảng làm tình.

Tôi cảm thấy tôi cũng có thể coi là người bạn trai đạt tiêu chuẩn, ít nhất những việc mà người đàn ông cần làm trong mối quan hệ yêu đương, tôi có thể làm được quá nửa. Còn về Dương Tiểu Trúc, thì tôi lại không dám khẳng định. Cô cũng giống như bạn gái của những người khác, chọn quần lót cho tôi, làm nũng nói cho tôi biết thời gian đến tháng, cũng giống như bạn gái của những người đàn ông trưởng thành, không còn trinh. Điều khác biệt là, cô có thói quen đột nhiên mất tích.

Đúng vậy, tôi hình dung nó thành một loại thói quen. Tôi không nghĩ ra nổi còn có ai thích đột nhiên mất tích hơn Dương Tiểu Trúc. Bất cứ địa điểm nào, bất cứ trường hợp nào, cô đều có thể đột nhiên biến mất tăm. Ví dụ, chúng tôi đang ăn cơm, cô nói muốn vào nhà vệ sinh, sau đó một đi không trở lại. Có một lần thuê khách sạn, sau khi ân ái xong, tôi đi tắm, khi bước ra thì chỉ còn lại căn phòng trống không, ngoài tấm chăn bừa bộn và mùi nước hoa thoang thoang, không còn bất cứ dấu vết gì chứng tỏ tôi vừa mới lên giường cùng với một người phụ nữ. Lúc đó tôi gọi điện thoại cho cô, luôn là không thể nào kết nối được, ngày hôm sau liên hệ được với cô, cô luôn đưa ra một lời giải thích, ví dụ công ty có việc đột xuất, người nhà làm mất chìa khóa không thể nào vào phòng được, vân... vân... Tôi từ nghi hoặc sang không biết phải nói gì, rồi chuyển thành coi đó như thói quen. Thực ra đây là một quá trình đáng thương, điều đáng thương hơn là, trong quá trình này, tôi nhận ra tôi đã yêu Dương Tiểu Trúc một cách si mê không tài nào thoát ra được.

Chúng tôi đều chưa già đến mức cần phải dùng rất nhiều thời gian để hồi tưởng lại những việc trong quá khứ, cho dù năm tháng thấm thoát trôi đi, chúng tôi đã cùng trải qua quãng thời gian ba năm, nhưng hồi ức vẫn là một thứ rất ngắn ngủi. Không bao lâu sau, khi

chúng tôi đã chẳng còn gì để nói khi hẹn hò. Thịnh thoảng nói về hồi học cấp III hoặc là chuyện ở trường đại học, nhưng cả hai đều không mấy hào hứng. Tôi không hề muốn biết những chuyện trước đây của Dương Tiểu Trúc, hơn nữa, tôi tin, cô cũng có cảm giác tương tự.

Vào một buổi chiều, tôi và Dương Tiểu Trúc nằm trên chiếc giường đơn trong nhà cô, chúng tôi nhàn tản xem buổi biểu diễn của Thái Tần. Dương Tiểu Trúc nằm yên trong lòng tôi, dùng ngón tay nghịch ngợm mái tóc tôi.

Đột nhiên, cô khẽ hỏi tôi: “Ở lớp anh có phải là có một người tên Đằng Hiểu không?”

“Đúng vậy.” Tôi uể oải trả lời: “Em quen cậu ấy à?”

“Không quen.”

Trầm mặc một lúc, Dương Tiểu Trúc lại bắt đầu dùng móng tay cào nhẹ vào ngực tôi: “Bây giờ cậu ấy đang làm gì vậy?”

“Ai cơ?”

“Đằng Hiểu.”

“Điều này thì anh không thể nào trả lời em được.” Tôi gạt tay cô ra, bởi vì lồng ngực tôi đã thấy hơi đau rồi. “Đằng Hiểu đã mất 7 năm trước rồi.”

Đằng Hiểu là bạn học cấp I, cấp II, cấp III của tôi, hơn nữa, chúng tôi luôn học chung một lớp. Chúng tôi ở cùng một tiểu khu, cho nên hàng ngày đi học tan học, chúng tôi đều đi cùng nhau. Rất nhiều người đều cho rằng chúng tôi là bạn tốt, tôi cũng cho là như vậy. Hơn 10 năm trước, những người hàng xóm thường xuyên nhìn thấy Đằng Hiểu ngoáy tí múi cặp sách, miệng ngậm điếu thuốc, trong tay cầm

một cành cây hoặc món đồ gì khác khện khạng bước vào trong tiểu khu, sau lưng cậu là một cậu bé thấp nhỏ, yếu ớt rụt rè, đó chính là tôi.

Trên thực tế, Đăng Hiểu lớn hơn tôi hai tuổi. Sự khác biệt giữa tôi và cậu cũng thể hiện trên hai phương diện, chiều cao, cân nặng, sức lực, thậm chí cả trên phương diện nhận thức về giới tính, tôi cũng đều thua xa cậu. Điểm duy nhất mà tôi mạnh hơn cậu chính là thành tích học tập, đây cũng là lý do mẹ Đăng Hiểu luôn yêu cầu cậu chơi cùng với tôi. Đăng Hiểu không hề bài xích tôi, bởi vì cậu đúng là cần tới sự giúp đỡ của tôi để đối phó với những bài tập về nhà phiền toái. Hơn nữa, trước mỗi kỳ thi, cậu đều yêu cầu tôi ngồi phía trước cậu. Đăng Hiểu có thể hoàn thành hết chương trình học của cấp III, phần lớn là công lao của tôi. Để báo đáp, cậu tự xưng phong trở thành vệ sĩ của tôi. Trong trường học, luôn có một đám nam sinh cam tâm tình nguyện vây quanh cậu, còn có cả mấy bạn nữ lớn sớm nữa. Đây là một đoàn thể khiến giáo viên vô cùng nhức đầu, khiến học sinh sợ hãi, nói khoa trương một chút, gọi là “thế lực độc ác đen tối học đường”. Tôi dính như hình với bóng cùng một nhân vật cấp “đại ca” như vậy, đương nhiên không có ai dám gây sự với tôi rồi, thậm chí có người còn cho rằng tôi là nhân vật số 2 của đoàn thể này. Thực tế là, tôi không phải là người trong nhóm này, nhưng Đăng Hiểu thường xuyên dẫn tôi đi tham gia những cuộc tụ họp của họ. Buổi tụ họp của họ tập trung ở một nhà nào đó, xem lại buổi biểu diễn của Michael Jackson, hút thuốc, uống bia. Cuộc tụ tập thể này với học sinh cấp III thời nay, rõ ràng là vô cùng nhàm chán, thế nhưng với thời đại của chúng tôi thì thật là kích thích, phản nghịch, khiến ta ngưỡng vọng. Trong cuộc tụ tập đó, tôi là kẻ hoàn toàn khác biệt, thường xuyên ngồi ở một xó, lật giờ bất cứ thứ gì có chữ, ôm một chai đồ uống rẻ tiền nhãn hiệu Kvas. Trông hình dáng bên ngoài và màu sắc của nó rất giống bia. Có một lần, tôi nhìn thấy chữ nồng độ cồn 1% ở vỏ chai, lập tức cảm thấy toàn thân nóng bừng.

Về sau, tôi dần dần biết được vì sao Đăng Hiểu lại đưa tôi đến tham gia những bữa tụ tập như vậy, bởi vì khi cậu về nhà, có thể đường đường chính chính mà nói với mẹ cậu: “Con đi cùng với

Giang A”. Tôi có cảm giác như bị lừa dối, nhưng đến lần sau, tôi vẫn đi tụ tập, bởi vì dù sao tôi cũng chẳng có việc gì để làm. Cần phải biết rằng, đó là cái thời đại rảnh rỗi đến vô vị.

Đằng Hiếu trở thành đề tài mới của tôi và Dương Tiểu Trúc, điều này khiến cho chuyện tình đã có phần nhàm chán như sắp đến hồi kết của chúng tôi như được hồi sinh. Chúng tôi lại giống như trước, hẹn hò, ăn cơm, trò chuyện, dạo phố, làm tình. Đằng Hiếu chính là người mà chúng tôi bàn luận nhiều nhất, dù sao thì cảnh ngộ ly kỳ của bất cứ ai cũng sẽ trở thành đề tài bàn tán thú vị của người khác, huống hồ cậu lại là người mà tôi rất thân quen, hơn nữa kết cục lại rất bi thảm.

Sáng sớm hôm sau ngày cậu vừa tròn 24 tuổi - cũng chính là ngày đầu tiên của tuổi 24, sau khi uống rượu, cậu ngã từ tầng 6 xuống, tử vong ngay tại chỗ.

Bất kỳ ai cũng sẽ nhớ rất rõ sự việc này, nhưng Dương Tiểu Trúc thì lại thể hiện ra sự đãng trí của mình. Cứ cách một quãng thời gian, cô lại có thể ở bất cứ trường hợp nào, ví dụ ăn cơm, rửa tay hoặc lúc đang ở trên giường đột nhiên hỏi tôi: “Đằng Hiếu chết như thế nào vậy?” Thế là tôi chỉ có thể chán nản nói lại hết lần này đến lần khác với cô: 24 tuổi, sau khi uống rượu, tầng 6, tử vong ngay tại chỗ. Dần dần, tôi cảm thấy việc này có khả năng không phải là do Dương Tiểu Trúc đãng trí, mà là sự nhầm lẫn trong ký ức của tôi. Tôi bắt đầu nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của mình, thậm chí bắt đầu nghi ngờ liệu tôi có từng nói với Dương Tiểu Trúc về cái chết của Đằng Hiếu hay chưa, đến nỗi vào lần tiếp theo Dương Tiểu Trúc đưa ra câu hỏi này với tôi, tôi sẽ phải nghĩ thật là lâu.

Dương Tiểu Trúc rất nhiệt tình giúp tôi hồi tưởng lại sự việc này. Đằng Hiếu đúng là đã chết rồi, đây là sự thật không thể nào phản bác được, vậy thì những chi tiết khác về cái chết của cậu ấy, chính là chân tướng sự thật mà chúng tôi cần tìm hiểu. Điều này khiến chúng tôi vô cùng hưng phấn, bởi vì nó đem đến cho tình yêu nhàn nhạt của chúng tôi chút cảm giác kích thích thần bí. Đôi khi, tôi thậm chí cảm

thấy tôi và Dương Tiểu Trúc ở bên nhau là để cùng nghiên cứu về cái người đã qua đời đó. Đằng Hiểu ngồi giữa chúng tôi, dùng đôi tay vô hình đó của cậu nắm lấy tay tôi và Dương Tiểu Trúc.

Đằng Hiểu là kiểu người ở bất cứ đâu cũng khiến cho người khác chú ý, đặc biệt là vào đầu những năm 90 của thế kỷ 20. Lúc đó chúng tôi đều mới 16, 17 tuổi, đang trong giai đoạn phản nghịch, quan niệm về sự đúng sai còn rất mơ hồ. Cậu con trai suốt ngày chỉ biết cắm đầu học như tôi thì chẳng mấy ai buồn để tâm, còn người cả ngày dẫn theo một đám lưu manh lượn lờ khắp trường học như Đằng Hiểu thì lại là đối tượng được bao nữ sinh mến mộ. Họ giả vờ tỏ ra kiêu ngạo đi lướt qua Đằng Hiểu đang ngậm điếu thuốc lá, dùng khóe mắt liếc nhìn cậu. Sau đó tại một góc lại quay lại nhìn. Đằng Hiểu quá quen với kiểu nhìn chăm chú như vậy, thỉnh thoảng cũng nhìn lại, cho đến khi khuôn mặt đó đổ lạng đến mang tai. Trong ấn tượng của tôi, bên cạnh cậu không bao giờ thiếu bạn nữ. Thứ Hai, ngồi ở bồn hoa ăn đậu phụ xiên với bạn nữ A, thứ Tư đã tươi cười rộn ràng với bạn nữ B ở chỗ xà đơn. Phạm là bạn nữ “có gì đó” với Đằng Hiểu đều sẽ trở thành đối tượng bị các nữ sinh khác cô lập trong một khoảng thời gian. Nhưng rồi họ lại nhanh chóng trò chuyện rôm rả cùng nhau. Tôi nghĩ, ban đầu là vì đồ kỵ, về sau là do hiểu kỳ. Đằng Hiểu liên tục thay bạn gái bên cạnh, cho nên bất luận cậu đi đến đâu cũng đều gặp những ánh mắt ai oán. Cậu rất hài lòng về điều đó, cậu dùng thứ giọng điệu chán ghét để thể hiện sự đắc ý này:

“Ôi dào, mẹ kiếp, phiền quá đi!”

Khi cậu nói câu này, tôi và cậu đang đứng dưới vòi hoa sen trong nhà tắm công cộng. Tôi lướt nhìn phần lông rậm rạp ở phần thân dưới của cậu, chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ quay mặt đi. Cậu bắt được ánh mắt của tôi, rồi lại nhìn của tôi, bật cười ha ha.

Đằng Hiểu cố tình làm cho đời sống tình cảm của mình trở nên vô cùng hỗn loạn, biểu hiện như thể mình là cao thủ tình trường, nhưng

tôi có thể khẳng định, lúc đó cậu ấy vẫn là trai tân. Bởi vì khi bên cạnh cậu là cô bạn gái K đi hình chữ bát, cậu mới hào hứng kể với tôi cảm giác lúc hôn.

Cậu nằm trên chiếc ghế đung đưa trong nhà mình, nói có cảm giác giống như ăn kẹo gôm. Nói xong, cậu đung đưa cọt két cái ghế nhìn chằm chằm lên trần nhà, ánh mắt mơ màng, liên tục chép miệng, phát ra tiếng cười khùng khục. Tôi cụp mắt giải bài tập hình học, nhưng không thể nào làm được. Về sau khi Đăng Hiếu chép bài tập về nhà của tôi, thật không ngờ cậu lại giải được, chúng tôi đều vô cùng ngạc nhiên.

“Kẹo gôm...” Dương Tiểu Trúc cắn ống hút, nhìn ra một chỗ nào đó bên ngoài cửa sổ, đột nhiên bật cười: “Ồ, đúng thật là cũng hơi giống”

Tôi búng tàn thuốc: “Giống gì mà giống? Trừ phi cậu ấy đã cắn vào lưỡi của cô gái kia.

Dương Tiểu Trúc cười nghiêng ngả, cuối cùng nói với vẻ rất nghiêm túc: “Chắc chắn là cắn rồi!”

Lần này đến lượt tôi cười.

Đây là một ngày âm u, tôi và Dương Tiểu Trúc bước ra khỏi nhà hàng ăn uống, quyết định đi xem phim Quả táo.

Đó là một bộ phim điện ảnh có cái tên và nội dung đầy mê hoặc. Trong rạp chiếu phim ẩm thấp, bốc ra mùi hormone. Chúng tôi ngồi trong phòng riêng, Dương Tiểu Trúc dịu dàng ôm lấy cổ tôi, từ từ thử hôn tôi, tôi cũng nhiệt tình đáp lại cô. Chiếc lưỡi của cô chầm chậm lượn quanh khắp khoang miệng tôi, như thể một con rắn nhỏ. Khi

Phạm Băng Băng và Lương Gia Huy trên màn ảnh đang kêu gào cuồng nhiệt, tôi thò tay vào trong váy cô.

Cô lập tức đẩy tôi ra, đứng bật dậy, men theo lối đi tối đen, bước ra ngoài.

Tôi không biết cô đi đâu, tưởng rằng cô lại biến mất lần nữa, đúng lúc tôi đang cụt hứng chuẩn bị rời khỏi đó, cô quay trở lại, còn đưa cho tôi một túi nhỏ, đó là một gói kẹo gôm.

Mái tóc Dương Tiểu Trúc tỏa ra mùi của nước mưa, cô bóc gói kẹo đang cầm trong tay, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình, giữa luồng ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, cô chậm rãi nhai kẹo.

Tôi gắng gượng chuyển hai cái túi nilon sang cả bên tay trái, tay phải lôi chiếc điện thoại di động từ trong túi áo ra.

“Alô?”

“Anh đang ở đâu vậy?”

“Gia Lạc Phú. Sao vậy, em tan làm rồi à?”

“Hi... hi, công ty điều em ra ngoài xử lý công việc, em có thời gian cả một ngày. Gia Lạc Phú ở chỗ nào vậy?”

“Ở ga phía bắc.”

“Vừa đẹp, em ở ngay gần đó, anh đợi em nhé!”

Năm phút sau, Dương Tiểu Trúc đã đứng ở trước mặt tôi, nhìn chăm chăm vào túi nilon trong tay tôi.

“Mua nhiều đồ thế.”

“Đúng vậy.”

“Anh về nhà à?”

“Không, đi đến viện dưỡng lão.”

“Viện dưỡng lão?”

“Đúng vậy, tháng nào anh cũng đến đó, em đi cùng không?”

Dương Tiểu Trúc do dự một lát, rồi gật đầu.

Bà vẫn không nhận ra tôi, cứ thế ngẩn người trên chiếc giường bừa bộn nhìn tôi chăm chăm, nước dãi nhỏ từ khóe miệng xuống tận trước ngực. Tôi lôi ra hộp cháo bát bảo, bật nắp, nhét vào trong tay bà. Bà tỉ mỉ nhận diện một lúc, khi nhận ra đó là đồ ăn, mỉm cười.

Tôi nhân khoảng thời gian bà ăn cháo bát bảo, dọn dẹp sơ qua căn phòng lộn xộn. Dương Tiểu Trúc đứng ở cửa, lặng lẽ nhìn tôi. Tôi nhìn xung quanh một lượt, quả thực không có chiếc ghế thứ hai để ngồi, bèn hất cằm về phía chiếc giường đơn. Dương Tiểu Trúc nhìn chiếc ga trải giường bẩn lem nhem, không nhúc nhích.

Tôi cười với cô vẻ áy náy, lần lượt xếp đồ mang đến, rồi lại lột vỏ chăn, ga giường và vỏ gối, nói với Dương Tiểu Trúc: “Em để ý bà giúp anh một lát, đừng để bà đi lung tung là được.” Nói xong, tôi bèn đứng dậy đi vào phòng giặt.

Tôi đem đồ bẩn vào trong phòng giặt đồ, rồi lại lấy chăn ga gối sạch đã giặt từ tháng trước ra. Khi trở về phòng, tôi nhìn thấy Dương Tiểu Trúc đang chải đầu cho bà, mái tóc bạc trắng bù xù giờ đã nằm gọn gàng dưới đôi tay của Dương Tiểu Trúc, nhanh chóng biến thành một bím tóc đuôi sam.

“Có đẹp không?” Dương Tiểu Trúc bình thản hỏi.

Thực ra, lúc đó mẹ Đăng Hiểu đặt rất nhiều kỳ vọng vào tôi, hy vọng tôi có thể dẫn dắt cậu con trai cưng của bà cùng chăm chỉ học hành, tôn kính giáo viên. Từ sau khi bố Đăng Hiểu qua đời, người phụ nữ này toàn tâm toàn ý sống vì con trai. Bà cố gắng hết sức kiếm tiền, gia đình nhanh chóng trở nên khá giả, ở thời kỳ đó, là một việc rất hiếm có.

Lúc đó, tôi không hề hay biết mình còn gánh sứ mệnh thần thánh như vậy. Tôi không từ chối là bởi vì tôi không hề chán ghét việc ở bên cạnh Đăng Hiểu, điều này có thể đem đến cho tôi rất nhiều trải nghiệm sống thú vị. Khi ở bên Đăng Hiểu và cả những người bạn của cậu ấy, tôi là người kiệm lời nhất, việc này nghe ra có vẻ hơi sượng sùng, nhưng tôi lại không hề cảm thấy như vậy. Tôi có thể ở một bên, lặng lẽ quan sát từng người. Tôi thích nghe họ nói chuyện, nghe họ kể những chuyện xấu xa của ai đó, cùng trêu đùa nhau những câu thô tục. Và bất luận Đăng Hiểu nói gì, luôn khiến cho mọi người cười rộ lên. Tôi không thể không thừa nhận, cùng một sự việc, được nói ra từ miệng cậu ấy dường như thú vị lên gấp 100 lần. Hồi đó, dường như nắng thường xuyên chiếu rực rỡ, trong luồng ánh sáng chiếu vào ô cửa sổ, làn khói mỏng tang, bụi trần thấp thoáng lay động. Họ như thể là những nhân vật trong một bộ phim điện ảnh, lời thoại đơn giản, nét mặt khoa trương. Họ dốc toàn lực toàn tâm mà biểu diễn, tôi đứng bên, lặng lẽ thưởng thức.

Tôi là một khán giả đạt tiêu chuẩn, bởi vì mỗi đoạn thoại của họ, tôi đều khắc ghi trong lòng. Trở về nhà, lúc ngồi trên bàn ăn, tôi bất giác lôi những lời thoại đó ra cùng nhai với cơm, mẹ tôi thấy tôi vừa ăn cơm vừa lẩm bẩm một mình, lấy làm lạ hỏi tôi sao vậy, tôi nói tôi đang học thuộc bài. Mẹ không thể nào tưởng tượng nổi trong đầu óc tôi lại có nhiều ngôn từ và hình ảnh xấu xa đến vậy.

Hồi đó, rất nhiều buổi chiều, đều trôi qua như vậy.

Dương Tiểu Trúc hẹn tôi đến công viên chơi. Lần trước khi tôi đến công viên hình như đã là việc xảy ra từ 10 năm trước, đi xem một cuộc triển lãm gì đó, trong ấn tượng chỉ có những cành cây khô khốc và lũ khi già nua yếu ớt. Cho nên tôi không hy vọng gì đối với nơi gọi là công viên của thành phố này.

Thế nhưng thực tế lại không phải như vậy, nó sạch sẽ và cũng náo nhiệt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của tôi. Dương Tiểu Trúc cười rạng rỡ trước những trò chơi mới được lắp đặt, kéo tay tôi đòi chơi thử từng trò. Tôi cảm thấy hơi bối rối, hai người trưởng thành đã gần 30 tuổi cùng ngồi trong chiếc cốc cà phê xoay tròn chắc chắn trông rất ngốc nghếch. Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện ra phần đông khách chơi là người trưởng thành, không biết họ muốn tìm lại điều gì.

Chúng tôi ngồi trong toa tàu nhỏ chạy men theo đường ray lao nhanh về phía trước, khi sắp lao ra khỏi đường ray liền có một khúc cua gấp. Chúng tôi ngồi trên chiếc tàu hải tặc đang đưa lên xuống. Chúng tôi lái chiếc xe điện dừng và dừng khắp nơi.

Dương Tiểu Trúc hưng phấn kêu thét lên. Tôi có thể cảm nhận thấy móng tay cô cắm sâu vào da tôi. Cùng với nhiệt độ tăng lên, mùi hương trên người cô cũng tỏa ra. Dương Tiểu Trúc mặc chiếc áo khoác gió màu đen trông giống như một bông hoa thực được đang nở rộ.

Đúng là một cô gái hoạt bát tràn đầy nhựa sống.

Cuối cùng, chúng tôi đến chơi trò tháp rơi tự do, khi tôi vẫn còn đang do dự, Dương Tiểu Trúc đã mua xong hai vé. Sau khi thắt dây an toàn, tôi nhìn thấy Dương Tiểu Trúc nhét thứ gì đó vào miệng. Tôi hỏi cô là thứ gì, cô há miệng ra cho tôi xem, là mấy viên kẹo gừng. Tôi đang định nói với cô như vậy rất dễ bị hóc, cỗ máy tháp rơi tự do đã dâng vút lên cao.

Vút lên. Rơi xuống.

Khi trở lại mặt đất, tôi cuối cùng cũng không tìm nổi cơn buồn nôn. Khi tôi đang vịn tay vào tường mà nôn, Dương Tiểu Trúc luôn đứng bên cạnh vỗ nhẹ vào lưng tôi, một bàn tay khác của cô đã bị tôi nắm chặt. Tôi thật xấu hổ, cứ thế nắm chặt lấy tay cô không chịu buông ra, như thể cần phải dựa vào nó để kháng cự lại lực hút của trái đất.

Dương Tiểu Trúc nhìn tôi uống ừng ực nửa chai nước khoáng, cười títt mắt nói: “Chơi thêm một lần nữa nhé?”

“Không. Tôi lập tức buông tay cô ra.”

Khi đi đến cổng công viên, Dương Tiểu Trúc chợt kêu đau chân, muốn nghỉ một lát. Tôi nôn mửa xong cũng đã xụi lơ, bèn ngồi cùng cô ở chỗ bồn hoa. Cơn gió nhẹ đầu tháng 5, nhưng không hề trong lành, trong cơn gió mang theo mùi khói của những quán ăn vặt trước cổng công viên. Tôi và Dương Tiểu Trúc mỗi người mua một que kem, từ từ thưởng thức. Dương Tiểu Trúc ăn rất không chăm chú, từ đầu đến cuối cứ nhìn chằm chằm những chủ quán bán đồ nướng và bánh tráng. Tôi hỏi cô muốn ăn gì, cô lại không trả lời tôi, mà rút di động ra gọi một cuộc điện thoại. Mười phút sau, một chiếc xe tải nhỏ của ban quản lý thành phố lao vút tới, những chủ sạp quán ăn trước cổng công viên bỗng chốc tản mạn đi hết. Một cô gái mặc đồ dính đầy dầu mỡ chân đi chữ bát, bê lấy cái lò nướng nóng rực ra sức bỏ chạy, không ngờ bị vấp đổ nhào xuống đất, hai tay ấn phải đám than hồng, bật khóc ầm ỹ.

Dương Tiểu Trúc đã ăn xong kem, đứng dậy phỉ tay nói, đi thôi.

Buổi tụ tập lần đó là vào một buổi chiều tháng 5. Tôi và những người bạn khác của Đặng Hiểu đều đang bận rộn cho kỳ thi tốt nghiệp cấp III, Đặng Hiểu cũng đang bận, cậu bận rộn làm thủ tục xuất ngoại. Nói cậu ấy bận, thực chất là mẹ cậu ấy bận mới phải, cho

nên trong nhà cậu thường xuyên không có ai, thế nên nơi đó đã trở thành thiên đường của chúng tôi.

Đặng Hiểu nói với tôi không được tiết lộ thông tin cậu ấy sắp ra nước ngoài cho người khác biết. Lúc đó tôi cho rằng, cậu ấy không muốn làm cho mọi người buồn lòng vì sự việc này, đặc biệt là trong buổi tiệc sinh nhật 21 tuổi của cậu.

Tôi đương nhiên cũng tham gia bữa tiệc sinh nhật, còn tặng cho Đặng Hiểu bộ đề bài toán. Tôi đoán chắc cậu ấy chẳng dùng đến thứ này. Tôi không biết những người khác có cười nhạo món quà này không, bởi vì khi bắt đầu bữa tiệc, tôi đã cầm một chai Kvas ra ngồi ở một góc đọc sách. Tôi quá quen thuộc vị trí để sách ở trong nhà Đặng Hiểu, thường ngày khi cậu ấy chép bài tập về nhà của tôi, tôi ngồi bên cạnh đọc sách. Chúng tôi đã quen nhau 12 năm rồi, đây quả thực là một quãng thời gian rất dài, dài đến độ sách trong nhà cậu ấy đã được tôi đọc hết cả rồi. Tôi không tìm được cuốn nào chưa đọc, cuối cùng chui hẳn vào trong tủ tìm kiếm. Đến khi tôi ôm một chồng tạp chí bước ra, phát hiện trong bữa tiệc có thêm một người.

Đó là một cô gái, hình như do cô bạn tên K dẫn đến. Khi K giới thiệu cô gái này cho mọi người, vừa vặn một dây lon bia lần lượt được bật mở. Giữa những âm thanh phụt phụt tôi chỉ nghe thấy mỗi từ “lớp trưởng”. Tôi có thể khẳng định được hai từ này là bởi vì lúc đó mọi người đều ồ lên đầy cảm thán, còn có người nhìn về phía tôi. Trong lòng tôi cũng vô cùng kinh ngạc, một lớp trưởng, sao lại cũng tham gia vào bữa tiệc kiểu này chứ? Tôi cúi đầu, cảm thấy cô lớp trưởng này chắc cũng sẽ giống thư ký đoàn tôi đây, ôm chai Kvas ngồi một góc đọc sách. Nhưng cô ấy lại không làm như vậy, mà ngồi giữa bọn họ, còn ngồi ngay cạnh Đặng Hiểu.

Trông cô vừa then thùng vừa thận trọng, từ đầu đến cuối luôn cúi đầu. Từ góc tôi ngồi, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc thẳng xõa xuống. Tôi tưởng rằng có một cô lớp trưởng ở đây, bữa tiệc này chắc sẽ trở nên nhã nhặn hơn. Nhưng hình như mọi người đều không có suy nghĩ này, vẫn thoải mái thể hiện sự dung tục thô thiển của họ.

Đặng Hiếu, chuyện cười này cậu đã kể mấy trăm lần rồi. Tôi tự nhủ.

Xì, truyện cười này tục quá. Tôi thầm nghĩ.

Cô gái đó hình như lại không cảm thấy thế, mặc dù cúi đầu, nhưng qua đôi vai rung lên của cô có thể thấy, cô cười rất vui vẻ. Điều này đã kích lệ những người khác, thế là bầu không khí của bữa tiệc trở nên sôi động. Âm nhạc vang rền chói tai, từng lốc lon bia bật mở, dường như trên miệng mỗi người đều nhả ra khói thuốc. Qua làn khói dày đặc, tôi nhìn thấy tay Đặng Hiếu khoác lên vai cô gái đó, cô không hề phản đối. Tất cả mọi người cùng vỗ tay cổ vũ.

Tôi đột nhiên nhận ra, cô lớp trưởng đó thực ra cũng là người trong nhóm này, hoặc là đã trở thành người trong nhóm này rồi. Vậy thì, tôi cũng cần phải thể hiện ra sự khác biệt đối với cô. Thế nên, tôi thu ánh mắt lại, mang theo chút ai oán tiếp tục lật giở đồng tạp chí trên tay mình.

Độc giả, Văn học thanh niên, Diễn giảng và tài ăn nói, Vũ khí hạng nhẹ...

Đột nhiên, một cuốn tạp chí màu sắc sắc sỡ xuất hiện trên tay tôi, trên bìa là hình ảnh một người phụ nữ ngoại quốc khỏa thân, hai chân giạng ra.

Tai tôi chợt ù đi, lập tức cảm thấy cả miệng và lưỡi đều khô khốc.

Tôi cầm một cuốn tạp chí khác che lên trên, tiện tay cầm chai Kvas, uống ừng ực một ngụm lớn, lén nhìn về phía bọn họ ở đằng kia, vừa vặn cũng nhìn thấy cô gái đó đang ngửa cổ uống bia, chiếc cổ mảnh mai của cô đã trở nên đỏ lựng, ngón tay út của bàn tay phải hơi cong lên.

Không có ai chú ý tới tôi. Tôi thận trọng lật mở tờ báo trong tay.

Nếu như tiếng ù trong tai một người quá lớn, anh ta sẽ không còn nghe thấy mọi thứ xung quanh nữa. Tôi cắn môi nhìn những cơ thể đang quẩn lầy nhau, khẽ phát ra thứ âm thanh kỳ quái trộn lẫn giữa tiếng kêu rên và tiếng nguyên rủa. Tôi biết có điều gì đó không ổn với cơ thể mình, ánh mắt mờ hồ, toàn thân nóng ran không kìm được khẽ vận vẹo.

Thì ra là như vậy. Thì ra là như vậy.

Đột nhiên, một loạt âm thanh rộ lên khiến tôi bừng tỉnh. Theo bản năng, tôi nghĩ mình bị phát hiện rồi. Tôi vội vàng gấp tờ tạp chí lại, luống cuống định nhét nó vào nơi nào đó, mới phát hiện ra đối tượng của tiếng reo hò đó không phải là mình.

Là Đặng Hiếu, cậu ấy rõ ràng đã uống say rồi. Nhưng cô lớp trưởng bên cạnh cậu ấy có vẻ còn say hơn, hoàn toàn ngã hẳn vào Đặng Hiếu. Đặng Hiếu lão đảo đầu đỡ cô, còn giơ một tay ra chào kiểu quân đội Mỹ với mọi người, trông dáng vẻ của cậu như thể một anh lính Mỹ hài hước chuẩn bị thực thi nhiệm vụ. Tôi biết nhiệm vụ của cậu chính là cô gái bên cạnh này. Giữa tiếng reo hò, Đặng Hiếu và cô lớp trưởng ôm nhau bước vào trong phòng ngủ, đóng cửa phòng lại thành một tiếng.

Nhân vật nam nữ chính đột nhiên biến mất trên vũ đài, thế nên, mọi người lập tức trở nên yên tĩnh, như thể đã mất đi tiêu điểm. Ánh mắt tôi và cô nữ sinh K gặp nhau, trong ánh mắt cô mang theo thứ gì đó thật kỳ quái, trông có vẻ như đang hưng phấn, nhưng lại giống như nỗi bị thương không thể nào che giấu được.

“Hi! Con một sách, cậu đang làm gì đấy?” Cô ta kêu lớn đầy khoa trương, cầm một lon bia lật đật chạy về phía tôi.

Cô ta đến quá nhanh, đến nỗi động tác nhét cuốn tạp chí xuống dưới mông của tôi mới thực hiện được một nửa đã bị cô ta ngăn lại.

“Xem cái gì thế? Bí mật thế!” Cô ta giành lấy cuốn tạp chí đó, chỉ lướt nhìn một cái, đôi mắt đã tròn tròn. Tiếp đến, cô ta kêu thét lên về hưng phấn.

“Oa, ha ha, thì ra cậu đang xem thứ này!”

Mọi người đều vây tới, nhìn cuốn tạp chí đó rồi lại nhìn sang tôi mặt đang đỏ bừng, đồng thanh cười ồ lên.

“Ha ha, không ngờ cậu cũng như vậy!”

Bọn họ trong cùng một ngày phát hiện ra sự thực: lớp trưởng cũng có thể bị lôi vào phòng ngủ, thư ký đoàn cũng thích xem tạp chí sex. Tôi lập tức trở thành tiêu điểm mới của buổi tụ tập vừa mới bị trầm xuống. Chắc là bọn họ đều rất hiếu kỳ muốn xem thư ký đoàn sau khi xem tạp chí sex thì sẽ có phản ứng gì? Đột nhiên có một người kêu lên: “Cởi quần của nó ra!” Lời đề nghị này lập tức nhận được sự hưởng ứng của những người khác, mấy đôi tay liền thò về phía thân dưới của tôi kèm theo những tiếng cười khà ố. Đầu tôi chột trở nên trống rỗng, chỉ biết ra sức chống cự. Tôi nhanh chóng bị đẩy xuống đất, quần cũng đã bị kéo tụt, tôi vịn vịn người nằm úp lên phần nhạy cảm đã hơi dựng lên. Đột nhiên, tôi cảm thấy bị một bàn tay của ai đó chạm vào, tiếp đến liền nghe thấy tiếng cười vang của K: “Cương rồi, cương rồi!”

Tôi đau đớn cong người, đầu gối va vào chai Kvas, tôi nhặt lên, không kịp suy nghĩ quăng mạnh một cái. Cái chai choang một tiếng vào đầu ai đó, nhưng không vỡ toang rồi lộ ra từng mảng sắc nhọn như trong tưởng tượng của tôi, nhưng cũng đủ để khiến cho tất cả mọi người đều ngăn người sợ hãi. Tôi vội vàng bò dậy, kéo quần lên chạy ra ngoài.

Ngày hôm sau, tôi không đi học, ngày hôm sau nữa cũng không. Tôi viện lý do bị ốm. May mà nhà trường nhanh chóng cho học sinh lớp 12 được nghỉ, yêu cầu học sinh về nhà ôn tập. Tôi cũng không cần phải đối diện với bọn họ ở trường, tôi không thể nào tưởng

tượng nổi cảnh tượng đó. Trên thực tế, tôi không còn gặp lại bọn họ, bao gồm cả K.

Trước kỳ thi tốt nghiệp cấp III, Đằng Hiểu ra nước ngoài. Tôi không đi tiễn cậu.

Vào một buổi chiều sau kỳ thi tốt nghiệp cấp III, tôi bất chợt nhớ đến cô lớp trưởng đó, không biết cô ấy sao rồi. Tôi đã không còn nhớ được dáng vẻ của cô nữa, trong ấn tượng chỉ còn cánh tay đỏ hồng quấn quanh cổ Đằng Hiểu mà thôi.

Tôi vừa nói rồi, 12 năm là quãng thời gian rất dài, thế nhưng dù ký ức có nhiều đến đâu thì cũng vẫn đến lúc phải kết thúc. Dương Tiểu Trúc đã nhanh chóng trở nên thân thuộc Đằng Hiểu giống như tôi, tình yêu của chúng tôi lại trở nên nhạt nhẽo chẳng có gì để nói. Thế là, vào một buổi chiều cuối tuần, tôi và Dương Tiểu Trúc hời hợt bàn luận xem nên có chút hoạt động gì, nhưng đều không mấy hứng thú với tất cả các kế hoạch. Tôi nghi ngờ tình yêu của chúng tôi sắp sửa lặng lẽ biến mất, thế nhưng tôi chẳng muốn làm gì, chỉ lặng lẽ chờ đợi cái kết cục đó. Tôi và Dương Tiểu Trúc chậm rãi đi trên đường, không nắm tay, đi cách nhau chừng 30 cen-ti-mét. Đột nhiên có một chiếc xe buýt nhỏ đi vụt qua bên cạnh chúng tôi, rồi chợt dừng lại, chỉ nghe thấy tiếng người soát vé hét to: “Trường cấp III số 2, trường cấp III số 2, mỗi người một tệ, có chỗ ngồi...”

Dương Tiểu Trúc đang đứng cạnh tôi chợt nhảy bật qua dải phân cách đường giống như một con báo trắng kiện, lên thẳng chiếc xe buýt nhỏ.

“Đi nào!” Tôi nhìn thấy hàm răng cô sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, “Chúng ta đến đó!”

Kể ra thì từ sau khi tốt nghiệp cấp III, tôi chưa lần nào trở về trường cũ, nó trông vẫn giống y hệt như hồi tôi rời khỏi đó. Hôm nay là cuối tuần, cả ngôi trường vắng lặng. Tôi và Dương Tiểu Trúc đi vòng quanh sân vận động, nhìn tất cả những thứ quen thuộc xung quanh, cảm giác mình đã già đi rất nhiều.

Chúng tôi may mắn tìm được một ô cửa sổ không đóng, từ đó nhảy được vào trong hành lang của dãy lớp học. Trong ấn tượng của tôi, nó hình như rất rộng rãi, nhưng bây giờ thì lại có vẻ chật chội. Dương Tiểu Trúc hưng phấn đến độ hai mắt sáng rực, men theo cầu thang bộ nhảy chân sáo lên tầng 3.

“Nhìn này!” Cô thờ dốc đứng trước cửa sổ một phòng học. “Đây là lớp của các anh.”

Tôi đứng ngay bên cạnh cô, phát hiện ra phòng học này đã không còn giống phòng học năm đó nữa, ngoài câu danh ngôn của các nhân vật nổi tiếng được treo ở bốn bức tường, tất cả mọi thứ đều hoàn toàn mới. Tôi chợt trào dâng cảm giác hụt hẫng. Xem ra, rất nhiều sự việc nhìn vẻ bề ngoài tưởng là vẫn như cũ, kỳ thực đang lặng lẽ thay đổi.

“Đó là chỗ ngồi của Đằng Hiếu,” Dương Tiểu Trúc giơ tay chỉ về một góc nào đó trong phòng học, “Đó là chỗ của anh.”

“Không, anh ngồi hàng phía sau.”

“Ồ.” Cô lơ đãng đáp lời, “Em muốn vào xem một chút.”

“Chúng ta đi thôi.”

Một chân của Dương Tiểu Trúc đã kê lên bậu cửa sổ: “Vì sao?”

“Hôm nay là sinh nhật anh.”

Sau tháng 7 năm đó, tôi bất ngờ cao lên mấy cen-timét, sau đó đổ vào khoa Luật của một trường đại học trong thành phố. Tất nhiên, tôi đã rời khỏi cuộc sống trước đây, bước vào một thế giới hoàn toàn mới. Sự việc này thoạt tưởng là một việc rất thương cảm, nhưng tôi lại không hề cảm thấy buồn bã. Giang Á, sẽ sống giữa một nhóm người không hề có liên quan gì với trước đây, đối với tôi, việc này mang lại cảm giác như được bắt đầu một cuộc sống mới.

Do tôi đột ngột cao lớn lên, quần áo trước đây đều không mặc vừa nữa, nên tôi đã có thêm nhiều quần áo mới. Mẹ tôi đã không còn can dự vào việc ăn mặc của tôi như trước nữa, tôi có thể tùy ý mua đồ mà mình thích. Mặc một chiếc áo phông màu đen, chiếc quần bò suông và giày thể thao Nike, tôi hoàn toàn không nhận ra được chính mình ở trong gương.

Tôi vẫn nhớ hồi học cấp III, giáo viên chủ nhiệm thường an ủi lũ học sinh mệt mỏi rồi rờn chúng tôi như sau: chờ lên đại học là có thể thả lỏng được rồi. Tôi đã triệt để thả lỏng. Sau khi rời xa gia đình, bắt đầu cuộc sống tập thể, cuối cùng tôi cũng đã có thể sống theo cách mình muốn rồi. Trong ngôi trường đại học này, không ai quen biết với cậu thư ký đoàn Giang Á thấp bé, kiệm lời, chỉ có một cậu sinh viên đại học Giang Á cao lớn cường tráng, hoạt bát hay nói, thậm chí còn có phần thô lỗ. Mỗi lần sau khi tắt đèn buổi tối, ký túc xá nam chính là phòng diễn thuyết đủ các loại truyện cười, tôi kể lại những câu chuyện tục tĩu đã nghe được từ chỗ bọn Đặng Hiểu. Khi những câu từ thô thiển nháy ra khỏi miệng, tạo nên được tràng cười vang sáng khoái, tôi cảm thấy rất ngây ngất.

Tôi nhanh chóng học uống rượu, rồi lại đến hút thuốc. Hồi đó, hình như thứ chúng tôi làm nhiều nhất chính là hai việc này. Bởi vì tôi vui vẻ và hay chuyện, mỗi buổi tụ tập, tôi đều là nhân vật trung tâm. Tôi cũng có thể hào sảng nhét chai Kvas vào tay các bạn hướng nội, thoải mái trêu đùa ai đó. Từ trong ánh mắt khen ngợi và ngưỡng mộ, tôi nhìn thấy đôi mắt của thư ký đoàn Giang Á.

Vào một ngày cuối tuần, tôi từ trường trở về nhà. Trên thực tế, suốt bốn năm đại học, tôi rất hiếm khi về nhà. Trong căn phòng mà tôi đã sinh sống suốt 18 năm, tôi lại cảm thấy gò bó bất an. Khi đi đến cổng tiểu khu, một người hàng xóm lâu năm nhìn tôi hồi lâu.

“Trời ơi, chú cứ tưởng là Đăng Hiếu quay về rồi.” Ông nói thế này, “Các cháu giống nhau quá!”

Tôi gật đầu, đi tiếp, trở về nhà ăn bánh chèo mẹ nấu. Khi ăn được một nửa, tôi chợt dừng đũa. Tôi nhận ra mình vẫn luôn suy ngẫm về lời nói của người hàng xóm đó, tôi cũng nhận ra, kỳ thực tôi đang sống theo phong cách sống trước đây của Đăng Hiếu. Nhưng tôi lại mau chóng tiếp tục ăn, bởi vì điều này cũng chẳng có gì ghê gớm cả. Đăng Hiếu lúc này đây đang nằm ngủ trên chiếc giường ở phía tây bán cầu, cậu ấy không cần biết, cũng không thể nào biết được, ở Trung Quốc xa xôi, một người bạn từ bé cùng cậu lớn lên đang dần dần biến thành cậu.

Thực ra tôi có một bí mật mà Đăng Hiếu vẫn luôn không hề hay biết: sinh nhật tôi vào cùng một ngày với cậu. Mỗi lần sau khi tham gia bữa tiệc sinh nhật của cậu, tôi đều vội vã chạy về nhà đối diện với lời trách móc của mẹ. So với bữa cơm đạm bạc và lời chúc khô khan của bố mẹ (kiểu như chăm chỉ học hành, có chí vươn lên), tôi thích những làn khói mỏng tang, âm nhạc vang rền nhói tai, những lời nói tục tĩu sôi nổi, thậm chí là chai Kvas hơn. Lên đại học năm 3, cuối cùng bố mẹ cũng cho phép tôi được tổ chức sinh nhật bên ngoài. Thế nên tôi đặt một bữa tiệc ở một nhà hàng.

Sinh viên hồi đó rất thích tổ chức các loại tiệc tùng, có thể bỏ ra rất ít tiền mà lại được ăn ngon. Bố mẹ cho tôi một số tiền, không nhiều nhưng đủ để chi trả một bữa tối thịnh soạn, cho nên có rất nhiều người tham gia bữa tiệc. Tôi đương nhiên trở thành nhân vật chính ở đó, và những người khác cũng phối hợp khá ăn ý. Tôi tạo nên bầu không khí náo nhiệt, các bạn nam ăn nói thoải mái, các bạn nữ tươi cười như hoa. Tôi thư thái dựa vào ghế, tay kẹp điệu thuốc, nhìn mọi người cùng trêu đùa, thỉnh thoảng pha trò với mọi người, tiếp rượu

tất cả những ai đến chúc. Một cô gái mà trong lòng tôi đã thầm ưng ý từ lâu định vào nhà vệ sinh, khi đứng dậy liếc nhìn tôi một cái. Tôi cũng lập tức đứng lên theo. Mọi người cùng cười ồ lên, khi bước ra khỏi cửa, tôi chợt quay lại hành lễ theo phong cách quân đội Mỹ, khiến cho tiếng cười càng rộn ràng.

Trong hành lang, cô gái đã ngà ngà say, loạng quạng bước về phía tôi, tôi thuận đà ôm cô vào lòng, giờ đây tôi đã quá quen với những chuyện này rồi. Tôi gọi cô là C.

Tôi ở phía bên ngoài nhà vệ sinh vừa hút thuốc vừa chờ đợi món quà sinh nhật của mình, trong lòng thầm tính toán xem lát nữa đưa cô đến quán bar trước hay là đưa thẳng đến khách sạn thuê phòng luôn. Đúng lúc này, tôi nghe thấy có người gọi mình.

“Giang Á!”

Tôi quay sang, Đằng Hiếu đang đi về phía tôi, thoải mái vỗ vào đầu tôi một cái.

Tôi nhìn cậu ấy, cậu như thể trực tiếp tới từ sân bóng rổ NBA hoặc “CSI” hoặc là những khung cảnh mang ký hiệu của nước Mỹ. Cậu ấy càng cao hơn, gần như cao đến 1m90, và cú vỗ vào đỉnh đầu, dường như khiến tôi bị thấp đi vài phân.

“Sao cậu lại ở đây?” Tôi hơi lắp bắp.

“Hôm nay là sinh nhật tôi mà.” Cậu lại vỗ mạnh tôi một cái nữa, “Cậu quên rồi à?”

Mấy người từ trong phòng ăn đặt riêng cạnh đó bước ra, nói với Đằng Hiếu: “Black, chúng tôi đi Cashbox hát, cậu thì sao?”

“Lát nữa tôi đi. Các cậu đi trước đi.”

C rụt rè bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn thấy Đăng Hiếu cao lớn vững chãi như tòa tháp sát bên cạnh tôi, bèn ngần ngừ.

“Đây là bạn của anh - Đăng Hiếu, đây là...” Tôi đột nhiên không biết giới thiệu C như thế nào.

“Your girlfriend?” Cậu nheo mắt quan sát C, đó là ánh mắt mà tôi đã quá quen thuộc, “Ha ha, Giang Á bé nhỏ của chúng ta đã lớn rồi.”

Black hoặc Đăng Hiếu ôm lấy cả tôi và C. “Đến chỗ cậu, cùng happy nhỉ!”

Bạn bè tôi đều rất kinh ngạc trước sự xuất hiện của nhân vật để mái tóc xoắn, đeo dây chuyền vàng to đùng, trên người toàn đồ Mỹ. Và điều khiến Đăng Hiếu kinh ngạc lại là chiếc bánh ga tô sinh nhật trên bàn, cậu ấy nhìn dòng chữ trên bánh: “Chúc mừng sinh nhật Giang Á”, quay sang hỏi tôi: “Hôm nay là sinh nhật cậu à?”

“Ừ.”

“Sao chưa bao giờ cậu nói với tôi điều này?” Đăng Hiếu cầm một chiếc ly lên, rót đầy bia, “Nào, chúng ta cùng cạn ly chúc mừng sinh nhật của cậu trai tân này nhé!”

Câu nói mang theo mùi vị từ đất nước khác khiến mọi người cười ồ lên, mấy bạn nữ thoáng đỏ mặt, nhưng xem ra rất hưng phấn. Tôi cũng cười, uống cạn bia trong cốc.

Đăng Hiếu nhanh chóng thay thế vị trí trung tâm của tôi trong bữa tiệc. Nếu so với Giang Á - cậu nam sinh suốt 22 năm qua chưa từng rời khỏi thành phố này, thì Black vừa trở về từ bờ bên kia đại dương rõ ràng có sức hấp dẫn hơn hẳn. Cậu ấy dùng thứ tiếng Trung không mấy lưu loát kể lại những chuyện thú vị trong tuổi thơ của chúng tôi, tôi nghe giọng nói đó giống giọng Đài Loan, nghe thật buồn nôn. Thế

nhưng những người có mặt tại đây lại không hề thấy phản cảm, họ đều tha thiết muốn biết cuộc sống ở Mỹ như thế nào, như thể là một giấc mơ xa vời được một vị thiên sứ đột nhiên đưa đến trước mặt họ, cho dù cậu tên là Black.

Tôi lặng lẽ hút thuốc, bia uống vào trong miệng lại như thể mang vị của Kvas. Tôi biết rất rõ, khi phiên bản giả mạo gặp phiên bản thật, giống như là Abibas gặp Adidas, Nlke gặp Nike, huống hồ phiên bản thật còn cao lớn nhường này.

Tôi chú ý thấy từ sau khi Đăng Hiểu bước vào, ánh mắt C chưa từng rời khỏi khuôn mặt cậu ấy.

Đăng Hiểu kể câu chuyện cậu từng làm khi còn nhỏ, đó là một câu chuyện mà tôi thường xuyên nhắc tới, chỉ có điều, tôi đã chuyển nhân vật chính sang thành bản thân mình, đã từng khiến mọi người vui vẻ hào hứng trong một khoảng thời gian dài. Nội dung mà Đăng Hiểu kể đương nhiên là phiên bản thật rồi. Mặc dù tôi cúi đầu, nhưng cũng có thể cảm thấy ánh mắt của vài người liếc về phía tôi.

“Muộn quá rồi, giải tán đi.” Tôi đứng dậy, nói.

Mọi người có vẻ vẫn còn lưu luyến, nhưng cũng không ai lên tiếng phản đối. Khi thanh toán, tôi phải dùng phương thức vô cùng gay gắt để ngăn Đăng Hiểu rút ví ra, chắc là khuôn mặt cau có của tôi đã làm cậu sợ.

C rất tự nhiên trao đổi số QQ với Đăng Hiểu, sau đó bắt taxi đi cùng với các bạn khác quay về trường, Đăng Hiểu giữ vai tôi lại, không cho tôi đi.

“Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi, bao năm không gặp rồi.”

“Em biết.” Dương Tiểu Trúc bình thản nói: “Giúp em nào, để chúng ta nhảy vào trong”

Quay trở lại căn phòng học quen thuộc, đương nhiên phải tìm đến chỗ ngồi trước đây của mình. Tôi vuốt ve những chiếc bàn ghế mới tinh, như thể cậu học sinh rụt rè yên tĩnh của 10 năm trước lại quay trở lại với tôi của ngày hôm nay.

Dương Tiểu Trúc ngồi vào ghế bên cạnh chỗ ngồi của Đằng Hiểu, có một lúc, tôi cứ tưởng Dương Tiểu Trúc đang nhìn tôi, khi tôi quay đầu lại mới phát hiện ra cô đang nhìn chăm chăm vào khoảng không bên cạnh.

“Em đang nhìn gì vậy?”

Dương Tiểu Trúc ồ một tiếng như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, cúi đầu lục lọi trong túi.

“Sao em biết hôm nay là sinh nhật anh?”

“Thì cứ thế biết thôi.” Cô lơ đãng nói, thoát cái, đã lôi một chai Chivas từ trong túi ra, “Sinh nhật vui vẻ!”

Tôi rất ngạc nhiên, tiếp đến còn đoán xem cô có mang theo cả ly, gà rán gì đó nữa không, thế nhưng không thấy. Thế là chúng tôi chỉ có thể cầm cả chai rượu, mỗi người thay nhau uống một ngụm.

Chúng tôi ở rất xa nhau, cách một lối đi ở giữa và chỗ ngồi của Đằng Hiểu, cho nên mỗi lần đưa chai rượu cho nhau đều phải vươn tay. Tôi đề nghị cô sang ngồi cạnh, Dương Tiểu Trúc từ chối. Chúng tôi lặng lẽ uống hết quá nửa chai, tư thế uống rượu của Dương Tiểu Trúc rất đẹp, ngón tay cong cong hình hoa lan. Chẳng bao lâu, khuôn mặt của cô đã đỏ rực như ráng chiều, còn tôi thì lại càng uống càng trắng bệch.

“Ợ.....”, cô không chút ngại ngùng ợ hơi rượu lên một tiếng, “Hãy kể cho em về Đăng Hiểu đi. Khi anh ấy ngồi ở vị trí này thì có dáng vẻ như thế nào?”

Tôi không trả lời, chỉ chăm chú nhìn cô hồi lâu, Dương Tiểu Trúc không hề né tránh ánh mắt tôi, sau khoảng một phút, cô làm mặt hề, bật cười một tiếng, giơ tay ra lấy chai rượu. Tôi giành lấy chai rượu trước cô một nhịp, Dương Tiểu Trúc cầm hệt.

“Anh làm gì thế?” Bộ dạng say rượu nũng nịu của cô rất đáng yêu.

“Em biết rất rõ, anh cũng biết rõ, giữa chúng ta còn có một người.” Tôi ngừng lại, “Là Đăng Hiểu, phải không?”

Trên mặt Dương Tiểu Trúc lộ ra thần sắc kinh ngạc, cô liền nhìn sang chỗ ngồi trống ở bên cạnh, đột nhiên cười lớn, như thể vừa nghe thấy một câu nói buồn cười và hoang đường.

“Em, anh, và cả anh ấy, một người chết à?” Cô cười sảng sặc như không thờ nổi, “Mối quan hệ tay ba à?”

“Đúng vậy.” Tôi đột nhiên cũng không kìm nổi, bật cười, “Em đang yêu đương với bọn anh.”

Dương Tiểu Trúc càng cười điên cuồng hơn, ngả rạp người xuống bàn cười rung cả mặt bàn. Tiếng cười vang vọng trong căn phòng trống không, cứ thế to dần lên, cuối cùng, thật không ngờ lại tạo ra âm thanh vang rền chói tai. Đầu tôi vô cùng đau nhức giữa tiếng cười sảng sặc của Dương Tiểu Trúc.

Đột nhiên, tiếng cười chợt ngừng bật, Dương Tiểu Trúc ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt đỏ bừng.

“Anh có biết không, 10 năm trước, việc em mong muốn thực hiện nhất chính là ngồi ở đây.”

Tôi đang định lên tiếng, Dương Tiểu Trúc giơ một bàn tay ngăn tôi lại, “Em chỉ muốn hỏi anh một việc, Đăng Hiểu có...” Cô nghẹn ngào, “... có từng nhắc đến với anh về một cô gái tên là Dương Cảnh Như không?”

“Không” Tôi lắc đầu, “Cho đến lúc chết cũng không.”

“Dựa vào đâu mà anh có thể khẳng định như vậy?” Dương Tiểu Trúc chột đứng dậy hét lên, “Dựa vào đâu!”

“Bởi vì vào cái đêm mà Đăng Hiểu ngã chết,” tôi nhìn Dương Tiểu Trúc đầu tóc rối bù, “Chính anh đã ở bên cạnh cậu ấy.”

“Anh nói gì cơ?” Dương Tiểu Trúc đang gào thét chột ngăn người.

Tôi đứng dậy, bình tĩnh nói: “Em đi với anh!”

Tôi và Đăng Hiểu xách theo một lốc bia, bắt taxi đi đến trường cấp III số 2. Chúng tôi nhảy từ cửa sổ không đóng cửa nhà vệ sinh vào, đi lại trong hành lang của dãy lớp học.

“Cậu có biết không?” Đăng Hiểu hào hứng đi qua từng căn phòng học tối thui, “Khi ở Mỹ, tôi thường xuyên mơ thấy nơi này.”

“Ồ.”

“Tôi cũng thấy rất lạ,” cậu quay người lại nhún vai, hai tay xòe ra, “tôi cũng đã học ở khá nhiều ngôi trường, tại sao lại cứ ghi nhớ không quên ngôi trường này.”

“Ồ.”

“Ha ha, Giang Á, sao cậu vẫn giữ bộ dạng cũ thế?” Cậu ấy bước lại gần tôi, đập mạnh vào vai tôi, “Con một sách khù khờ.”

Tôi cảm thấy trước mắt tôi tối đen, Đăng Hiểu cao lớn dường như đã che hết toàn bộ ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, lập tức khiến tôi cảm thấy khó thở.

“Chúng ta đi thôi,” tôi lùi lại nửa bước, “muộn quá rồi!”

“Ha ha, không phải chứ?” Đăng Hiểu cười lớn, “Chắc không phải là cậu vẫn sợ bị mẹ mắng đấy chứ? Come on, old chap”^[7], chúng ta tìm chỗ nào để uống đi.”

Nói xong, cậu nhấc chân đi về phía đầu bên kia hành lang, tôi như thể bị một bàn tay vô hình dắt đi, xách lồng bia, đi theo cậu ấy.

Trong phòng chứa nước có một gian để đồ lật vật, Đăng Hiểu thông thạo đi tới mở cửa, tìm thấy một chiếc thang dựng ở góc tường nham nhở lộn xộn, cậu ấy giẫm lên từng bậc thang mở được một cánh cửa sắt thông lên tầng thượng, ánh sáng lạnh lạnh liền rót xuống.

“Ha ha, thật không ngờ đã bao năm rồi mà họ vẫn lười khóa nó lại.”

Tôi và Đăng Hiểu ngồi trên sân thượng đón gió thổi hiu hiu, Đăng Hiểu hít hà bầu không khí tươi mới buổi đêm, nói về măn nguyện: “Hồi còn đi học, mỗi lần tôi cảm thấy buồn bực, thường trốn lên đây hóng gió. Có lần ngủ được luôn đến tận lúc tan học mới tỉnh dậy.”

Những tháng ngày Đăng Hiểu đột ngột biến mất, như thể chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, tôi nhìn con người bên cạnh mình đây, không thể nào nói rõ được là thân thiết hay chán ghét, hoặc là cả hai. Chúng tôi mở bia ra, ngồi bên mép sân thượng, ngắm nhìn sân vận động im ắng, từ từ uống ria. Cậu ấy đã uống quá nhiều rồi, làm nhảm nói về những chuyện cũ, như thể một ông lão đã có tuổi tha thiết

muốn chứng minh trí nhớ của mình. Qua ánh trăng, tôi nhìn thấy trên gương mặt cậu ấy có chút thương cảm, nét mặt này khiến tôi cảm thấy lạ lẫm, lại khiến tôi lập tức nhận ra, trong quãng thời gian dài đằng đẳng này, thực ra rất nhiều thứ chưa từng rời xa. Chúng tôi vẫn quay lại, thậm chí có khi còn chưa từng rời đi. Tôi vẫn là tôi, Đăng Hiểu vẫn là Đăng Hiểu, chúng tôi đều không hề thay đổi.

“Gặp lại cậu, thật là vui!” Đăng Hiểu xoay tròn lon bia trong tay, ánh mắt mơ màng. “Bạn bè hồi đó, nhiều người đã rời đi rồi, chỉ còn cậu vẫn ở đây.”

Tôi cười: “Khi nào cậu quay về bên đó?”

“Cậu có biết không? Ba năm qua tôi sống rất không vui.” Cậu ấy lẩm bẩm, “Không có người thân, không có bạn bè. Tôi phải mất đúng hai năm mới vượt qua được cánh cửa ngôn ngữ. Nhưng tôi phát hiện ra mình vốn không thể nào hòa nhập được với nước Mỹ, ánh mắt của người ta nhìn cậu đều là từ trên cao nhìn xuống. Hồi đó, có nằm mơ tôi cũng mong muốn được quay về, không cần thức khuya dậy sớm, không cần quan sát sắc mặt của người khác, ngày ngày cười đùa hi ha với các cậu, thật vui vẻ!”

“Hơn nữa,” cậu uống cạn lon bia trên tay, rồi lại mở một lon mới, “Đàn bà Mỹ đều rất thối!” Trong màn đêm, cậu nheo mắt với tôi, bộ dạng trông thật đáng khinh bỉ. Tôi miễn cưỡng nhếch mép, còn cậu ấy thì bật cười ha ha.

“Khi nào cậu trở về bên đó?”

“Không về nữa!” Đăng Hiểu lão đảo đứng lên, “Tôi quyết định ở lại trong nước, không cần phải chịu tội nữa. Tôi đã nhận được cái bằng đại học khi gió gì đó, tìm một công việc trong nước chắc là không khó.” Cậu ấy nhìn một vòng cả vườn trường vắng lặng, “Biết đâu tôi lại có thể làm một giáo viên ngoại ngữ ở trường cấp III số 2 đấy.”

Cậu quay người lại, trên mặt thể hiện sự thỏa mãn, hình như rất hưng phấn đối với viễn cảnh tươi đẹp trong tương lai.

“Các giáo viên chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, thật không ngờ Đằng Hiếu lại có thể làm giáo viên ngoại ngữ Ha ha!” Cậu ấy càng nói càng đắc ý, “Bà Tần dạy ngoại ngữ chắc là sẽ trơn tròn to mắt như thế này này!” Cậu ấy dùng ngón tay vẽ ra một hình tròn to bằng miệng bát.

Động tác này hình như đã kích động cậu, cậu không kìm lòng được mà hoa tay múa chân, lảo đảo định đá một lon bia, kết quả chỉ dùng mũi giày hích vào được một chút, lon bia lăn lông lốc. Cậu ấy không cam tâm, chạy đuổi theo, đang định giơ chân sút một cú, bèn giẫm phải một lon bia khác.

Đột ngột mất thăng bằng khiến Đằng Hiếu tay chân luống cuống, cậu ấy đứng ngay ở mép sân thượng ngã người về phía sau vô cùng nguy hiểm, đôi tay hoảng loạn kinh hoàng quờ quạng giữa không trung. Tôi lao tới, nhưng chỉ kịp chạm vào đầu ngón tay cậu ấy, cậu thét lên một tiếng rồi rơi xuống.

“Sau đó thì sao?” Dương Tiểu Trúc ngồi cạnh tôi trên sân thượng, ánh mắt sáng rực chăm chăm nhìn tôi. Trong sắc trời càng lúc càng trầm xuống, bộ dạng của cô trông rất giống một con chim ưng hoặc con mãnh thú nào đó đang chờ đợi sẵn mồi.

“Anh rời khỏi đó. Ngã từ độ cao như vậy xuống, Đằng Hiếu chắc chắn không qua khỏi.” Tôi cúi đầu, “Lúc đó chỉ có hai người bọn anh - anh không muốn tự gây phiền toái cho mình.”

Dương Tiểu Trúc ồ một tiếng rồi lặng thinh, lại ngồi thêm giây lát nữa, cô đứng dậy đi đến mép sân thượng thận trọng thò nửa người ra ngoài.

Mặt trời đang dần biến mất nơi chân trời, một quả cầu đỏ từ từ lặn xuống. Ánh chiều tà chiếu lên khuôn mặt Dương Tiểu Trúc, phản chiếu ra ánh sáng màu vàng nhạt. Đã có lúc, tôi tưởng cô sẽ nhảy xuống, thế nhưng cô đã không làm như vậy, chỉ đứng yên ở đó nhìn sắc trời tối dần nuốt chửng trái đất.

“Em đã từng là bạn gái của Đăng Hiểu, hay có thể nói, em tưởng rằng em là bạn gái của anh ấy.” Dương Tiểu Trúc cười toét miệng, “Hồi đó em tên là Dương Cảnh Như, là lớp trưởng lớp số 3. Lần đầu tiên em ở bên Đăng Hiểu chính là ngày sinh nhật lần thứ 21 của anh ấy. Em uống say, anh ấy đã lên giường với em. Em không hề hối hận, lúc đó em cứ tưởng, em sẽ là người phụ nữ cuối cùng của anh ấy. Nhưng sau đó anh ấy biến mất không chút tung tích, sau kỳ thi tốt nghiệp cấp III, em mới biết anh ấy đã ra nước ngoài. Em vào đại học, đổi tên, em có bạn trai mới, nhưng em không thể nào quên được anh ấy. Bảy năm trước, em nghe nói anh ấy đã chết. Em biết, có một việc em mãi mãi cũng không thể nào biết rõ, đó chính là, rốt cuộc anh ấy có từng yêu em hay không. Câu hỏi này đã giày vò em suốt 10 năm, cho đến khi em gặp anh.”

Dương Cảnh Như, hoặc là Dương Tiểu Trúc quay người lại, nở nụ cười tràn ngập sự áy náy với tôi: “Em biết làm như vậy thật không công bằng đối với anh. Nhưng anh là người bạn thân thiết nhất của Đăng Hiểu, em cứ ngỡ có thể tìm được đáp án từ chỗ anh, hơn nữa, em có thể thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng của Đăng Hiểu ở anh. Nhưng thật đáng tiếc, em không thể nào chịu đựng được việc ở bên anh quá lâu. Cho nên có đôi khi em không thể không bỏ về trước. Em xin lỗi đã giấu giếm anh lâu như vậy.”

Tôi gật đầu: “Không sao đâu.”

“Em muốn ở đây thêm một lúc, anh có thể ở lại cùng em không?”

Chúng tôi nắm tay nhau ngồi trên sân thượng, lặng im không nói: Bàn tay của Dương Tiểu Trúc rất ấm, cũng rất mềm mại, điều này khiến tôi cảm thấy được an ủi. Tôi nghĩ tôi vẫn không thể nào hiểu

được Dương Tiểu Trúc, giống như lúc này đây, tôi không biết rốt cuộc cô đang chờ đợi điều gì.

Khi sắp đến đêm, tôi đã ngủ say mất. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, tôi thấp thoáng nghe thấy tiếng một người phụ nữ hét lớn: “Em không còn yêu anh nữa đâu!”

Tôi rất muốn mở mắt, nhưng cơn buồn ngủ mãnh liệt đã khiến tôi ngủ lịm đi.

Khi tôi tỉnh dậy, Dương Tiểu Trúc đã rời khỏi đó rồi. Lần này cô ấy sẽ biến mất hẳn. Từ ngày hôm đó, tôi không còn gặp lại Dương Tiểu Trúc nữa. Tôi nghĩ thầm, đúng là một cô gái không có sự kiên nhẫn. Nếu như cô chịu ở lại, có lẽ tôi sẽ nói cho cô biết: Lúc đó, khi Đằng Hiểu giơ tay về phía tôi, tôi vốn dĩ có thể kéo được cậu ấy lại, nhưng trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ khiến tôi đẩy cậu ấy xuống - tôi không thể để cậu ấy quay trở lại xuất hiện trong cuộc sống của mình nữa. Khi Đằng Hiểu nét mặt kinh ngạc rơi xuống, đúng là có hét một câu gì đó, nhưng tôi không thể xác định được đó có phải là cái tên Dương Cảnh Như hay là Dương Tiểu Trúc hay không.

Răng khôn

Truyện trinh thám

**Răng khôn, sau khi trưởng thành mới mọc,
còn gọi là răng lập nghiệp.**

Trong những tình huống thông thường, sự tồn tại của nó sẽ không khiến chúng ta chú ý, nhưng một khi có sự bất thường, thì lại có thể khiến cho chúng ta đau đớn tột cùng.

Nó như thể đang nhắc nhở chúng ta, cần phải trải qua nỗi đau mới có thể được coi là trưởng thành.

Thế nhưng thế giới của người trưởng thành trông như thế nào?

Khi anh Trảm bước từng bước hướng về phía họng súng đang run rẩy trong tay Vương Đào dưới cơn mưa tầm tã nơi con hẻm;

Khi Lỗ Kim Đường vác Minh Lệ đang hấp hối lao chạy dưới ánh trăng, lộ ra hàm răng đen ngòm ghê rợn như dã thú.

Khi Lý Pha với vầng ánh sáng bao phủ toàn thân dốc sức lao chạy trên con đường ẩm ướt;

Khi Giang Á, Dương Tiểu Trúc ngồi trong căn phòng học tối tăm, bóng dáng Đằng Hiếu ẩn hiện giữa hai người bọn họ;

Khi dấu vết hai hình người cháy khét đang ôm chặt nhau nằm dưới đất, như những cái bóng đã bị hóa thành tro;

Ranh giới thiện ác của nhân tính nằm ở đâu?

Những nỗi đau thấu tận xương tuỷ liệu có giống như chiếc răng khôn không hề có chút giá trị nào không?

CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH CỔ NGUYỆT

Địa chỉ: C6 lô 15 khu ĐTM Định Công, Hoàng Mai, Hà Nội
Tel: 0985177818 * Email: Conguyetbooks@gmail.com

LBMT

Răng khôn

ISBN: 978-604-394-618-5

Giá: **186.000 đ**

GIALONG
www.gialongmedia.vn

Chú Thích

[\[1\]](#) Ý là đội mũ xanh lá, tức là bị cấm sùng

[\[2\]](#) Ở Trung Quốc có dịch vụ để xe đạp bên đường và dùng mã QR trong điện thoại di động để trả phí là có thể mở khóa và sử dụng được.

[\[3\]](#) Hai chữ Triển và Trảm trong tiếng Trung đồng âm.

[\[4\]](#) Tờ tiền mệnh giá lớn nhất ở Trung Quốc là tờ 100 tệ, màu hồng.

[\[5\]](#) William-Adolphe Bouguereau (1825 –1905): là một họa sĩ trường phái học viện, đồng thời là nhà điêu khắc, người Pháp. Ông là một họa sĩ truyền thống có nhiều bức họa về chủ đề hiện thực và chủ đề Thần thoại Hy Lạp.

[\[6\]](#) Pyotr Ilyich Tchaikovsky (1840 - 1893): nhà soạn nhạc người Nga thời kỳ Lãng mạn. Ngày nay, các sáng tác của ông vẫn được xếp vào các tác phẩm cổ điển phổ biến nhất.

[\[7\]](#) Đi nào, anh bạn già.